Iubire vinovata

Iubire vinovata

calibre 0.8.44

LISA JACKSON

IUBIRE VINOVATA

Traducere din limba engleză Alexandru Maniu

Editura LIRA 2013

capitolul 1

- A sosit clipa, rosti glasul sonor.

Camille zâmbi în sinea ei. Un val de uşurare o năpădi dintr-odată, în timp ce-şi încheia ultimul nasture. Aruncă o privire în oglinda micuţă şi îşi aranjă voalul.

- Eşti un vis dalb, îi spuse tatăl ei.

Dar tata nu era acolo, nu? Nu îi însoţea paşii de-a lungul coridorului. Fireşte că nu. Era mort de ani de zile. Sau cel puţin asta credea. Pe de altă parte, nu-i era tată decât după lege. Nu? Clipi de câteva ori. Încercă să-şi limpezească gândurile, să coboare cu picioarele pe pământ.

„Nunta este de vină. Eşti agitată şi nu mai gândeşti limpede."

- Mirele te aşteaptă.

Se simţi împinsă de la spate de acel glas, care putea la fel de bine să fie rodul propriei închipuiri.

„Prostii! E cât se poate de real."

Părăsi odaia în care se îmbrăcase şi străbătu cu paşi nesiguri coridorul luminat slab de nişte aplice a căror pâlpâire adâncea stranietatea atmosferei. Coborî treptele ce prinseseră un lustru aparte de la miile de pantofi ce se perindaseră pe-acolo şi se îndreptă spre capela mică, unde o aştepta mirele. Inima îi bătea să-i spargă pieptul. Sângele îi dansa în vene. Ce noapte minunată! Îşi trecu degetele pe suprafaţa lucioasă a balustradei.

- Grăbeşte-te, o zori un glas aspru.

Aproape că se-mpiedică de tivul rochiei.

- Nu-l face să te aştepte!

- N-am de gând, promise ea.

Îşi auzi glasul reverberând undeva în cotloanele încăperii, de parcă ar fi venit de departe. Sau poate că era doar în închipuirea ei. Îşi suflecă fusta pentru a se deplasa mai în voie. Se simţea uşoară, de parcă ar fi plutit, şi fremăta de nerăbdare. Razele lunii se strecurau printre ornamentaţiile ferestrelor boltite, împrăştiind un pastel de culori întunecate pe podea. Când ajunse în faţa capelei picioarele începură să-i tremure, de parcă ar fi purtat tocuri. Dar umbla desculţă, sărutând cu fiecare pas piatra rece.

„Umilinţă, castitate, supunere. “

Cuvintele i se învârteau în minte. Uşile capelei se deschiseră şi păşi înăuntru. Muzica îi împresură urechile, corul îngeresc ce se înălţa spre turla catedralei St. Marguerite, în ziua nunţii ei. În noaptea nunţii ei. Era noapte. Altarul scânteia de lumânări, iar deasupra veghea un crucifix uriaş, care-i
amintea de patimile Mântuitorului. Îngenunche, îşi făcu semnul crucii, apoi îşi continuă drumul.

„Umilinţă, castitate, supunere. “

Degetele căutară ocrotirea mătăniilor, pe măsură ce muzica devenea tot mai asurzitoare. Îngenunche în faţa altarului chiar în clipa în care dangătul clopotelor inundă capela. Era gata să rostească jurămintele, să-şi pună viaţa în mâinile bărbatului pe care-l iubea.

- Bine, foarte bine... perfect.

Camille se rugă cu ardoare, apoi îşi înălţă privirile spre trupul descărnat al Mântuitorului, ce atârna ca mărturie a sacrificiului său pentru păcatele ei. Da, păcătuise, nu încăpea vorbă. Şi nu o dată. Acum toate păcatele aveau să-i fie iertate. Se preda unei iubiri eterne.

Închise ochii şi-şi coborî anevoie fruntea. Îşi simţea dintr-odată capul greu, mâinile - neputincioase. Capela se roti şi se întunecă, iar statuile Fecioarei şi ale îngerilor o ţintuiră

cu priviri acuzatoare. Auzi scârţâitul unui pantof pe podea, şi brusc voia bună lăsă loc unei nelinişti profunde.

„Nu ceda. Nu în noaptea asta...”

Dar acum şi rochia, până în urmă cu câteva clipe uşoară şi mătăsoasă, devenise aspră şi emana un iz de putregai. Simţi un fior de nelinişte străbătându-i grumazul, chiar sub voal.

„Nu, nu, nu... nu aşa.“

- Acum ştii, rosti glasul dojenitor în urechea ei.

Camille se făcu mică.

- Fiindcă plata păcatului...

- Este moartea, şopti ea.

Groaza puse stăpânire pe trupul ei. „Dumnezeule!" Cu teama în sânge, Camille încercă să se ridice în picioare.

În acea clipă, Soarta lovi.

Şiragul fu smuls violent din mâinile ei. Mătăniile îşi tăiară drum prin carne şi se împrăştiară la podea. Camille încercă să-şi adune puterile, dar genunchii îi erau slăbiţi. Părea că are picioare de gumă. Încercă să se ridice, dar era prea târziu. O frânghie zdravănă i se încolăci în jurul gâtului, strângând cu putere.

„Nu! Ce se întâmplă?"

Cioburi ascuţite îi străpunseră carnea. Era paralizată de groază.

„Nu, nu, nu! Nu mai pot. Ajutor!"

Durerea era năucitoare. Se aruncă înainte, încercând să scape de mâna criminală, dar i se tăie răsuflarea. Căută cu disperare să tragă aer pe gură, însă fără folos. Dumnezeule, plămânii i se deformau de la efort.

„Hristoase, ce se întâmplă? De ce?"

Capela începu să se-nvârtă în jurul ei, iar bolta înaltă păru să se prăbuşească pe măsură ce laţul monstrului se strângea tot mai mult. Căzu pradă ororii. Încercă disperată să se elibereze, să se zvârcolească, dar trupul nu-i dădea ascultare. Povara de pe umeri era zdrobitoare, iar frânghia muşca adânc în carne. Sângele îi zvâcnea în ochi şi în

urechi. Îşi înfipse degetele în laţul gros şi îşi rupse o unghie. Se gârbovi toată. Luptă din răsputeri, dar în zadar.

„Te rog, te rog, te implor, Tată ceresc, izbăveşte-mă! Sunt o păcătoasă, dar rogu-te..."

Simţi cum îi fug picioarele de sub ea. Se lăsă în voia sorţii, secătuită de puteri.

„Nu! Luptă, Camille! Nu ceda! Fii tare! Ai să vezi că vei fi salvată."

Privirile i se înălţară din nou la crucifix. Chipul supt al Mântuitorului îşi pierdea încet contururile. „Îmi pare rău..." Era atât de vlăguită, atât de neputincioasă. Trupul ei, odată viguros, era o cârpă.

- Te implor! se rugă ea, dar glasul aproape că o părăsise.

Demonul care îndrăznise să pună piciorul în capelă, monstrul care pângărise sfântul lăcaş îşi înteţea cu fiecare clipă strânsoarea, apropiindu-se de ţelul său malefic. Plămânii îi luară foc. Inima îi bătea nebuneşte, gata să-i spargă pieptul, şi vedea roşu în faţa ochilor. Sfinte Dumnezeule, durerea! Încercă să tragă o gură de aer. Icni de durere. Laţul strângea cu o forţă uriaşă, plină de mânie răzbunătoare. Agonie.

- Târfă! o acuză glasul. Rodul Satanei!

„Nu!" Deschise ochii şi văzu chipul lui Iisus străbătut de şiroaie de sânge prelingându-i-se din ochi. „Te iubesc." Se lăsă inundată de şuvoiul de păcate care-i marcase viaţa, iar dinaintea ochilor îi apărură figurile celor pe care îi nedreptăţise. Mama şi tatăl, sora, prietena ei cea mai bună. Atâţia oameni, dintre care unii o iubiseră... nevinovaţii. Îşi primise într-un sfârşit pedeapsa cuvenită. Mâinile îi căzură moale pe lângă trup şi zăboviră pentru o clipă deasupra pântecelui.

Zzzzzt! Poc! O strălucire puternică, după care se aşternu bezna.

„În numele Tatălui, al Fiului şi al Sfântului Duh, spală-mă de păcate. Iartă- mă pe mine, păcătoasa."

capitolul 2

- Pentru numele lui Dumnezeu!

Valerie apăsă de mai multe ori tasta „Escape" a laptopului ei la mâna a doua, încercând fără folos să aducă la viaţă hard drive-ul antic şi încăpăţânat.

- Haide, hai odată! scrâşni ea printre dinţi. În cele din urmă, se lăsă păgubaşă.

Nu putea să-l oprească decât scoţându-i bateria.

Aşa nu se mai putea! Hotărî să-şi cumpere unul nou, deşi nu stătea prea bine cu banii. Îi mai rămăsese o rezervă pe cartea de credit, dar odată ce-avea să-şi cumpere un computer nou, putea să-şi ia adio de la orice altceva.

„Ponoasele divorţului", gândi ea cu amărăciune, şi făcu vânt laptopului pe aşternuturile dezordonate. Se ridică din pat, în pijamaua combinată din piese disparate, şi se târî în bucătăria căsuţei ei vechi, ce servea în alte vremuri drept magazie pentru trăsuri. Îşi vârî faţa sub un jet de apă rece şi rămase cu ochii pierduţi pe fereastra scăldată de ploaia nopţii înfrigurate, atât de puţin caracteristică pentru New Orleans.

În aer plutea mireasma dulceagă a sfârşitului de primăvară, ce-i umezea pielea. Întredeschise fereastra, lăsând izul jilav al fluviului să pătrundă în încăpere. Din depărtări se auzea zvonul maşinilor ce străbăteau autostrada, acoperit când şi când de cântecul greierilor şi orăcăitul grav al broaştelor. Clopotele singuratice de la St. Marguerite bătură de miezul nopţii. Lui Val i se făcu pielea de găină. Instinctul de poliţist îi acapară simţurile şi o făcu să se simtă pentru a nu ştiu câta oară urmărită, pândită de priviri ascunse.

- Prea multe nopţi pe canalul SF, îşi spuse ea. Prea multe coşmaruri.

Pentru o clipă, o fărâmă de amintire cu margini tăioase îi străbătu mintea. Ceva nedesluşit, vag, dar demonic. Sângele-i îngheţă în vine. Creatura înveşmântată în negru, cu ochi haini şi miros infect, prindea contur. Devenea tot mai ameninţătoare. Din mână îi atârna un lanţ. Nimeni n-o putea ajuta. Nimeni n-o putea salva.

- Şşşş, sâsâi creatura, coborând cu grijă laţul argintiu. Linişte.

„Camille!" gândi Val îngrozită. „Demonul o vrea pe Camille..."

Brusc, arătarea dispăru în cotloanele minţii ei. Val ştia că mai devreme sau mai târziu avea să iasă din nou la suprafaţă.

- Dă-mi pace, mârâi ea printre dinţi, nebăgând de seamă faptul că i se
ridicase părul de pe braţ.

Demonul nu era decât plăsmuirea închipuirii ei, nimic mai mult. Nu reprezenta un temei de îngrijorare pentru o femeie sănătoasă la cap. Val trase adânc aer în piept, în timp ce clopotele îşi continuau neabătute misia. Se sprijini de marginea tejghelei pentru a nu-şi pierde echilibrul şi sili demonul să se-ntoarcă acolo unde-i era locul, şi anume în cel mai întunecat ungher al minţii ei, în acea vale adâncă unde judecata sănătoasă nu îndrăznea să păşească.

„Fereşte-te de-acel loc", îşi spuse în sinea ei. „Stai departe de el." Dacă se hrănea la nesfârşit cu acele imagini înşelătoare avea să ajute la împlinirea groaznicei profeţii născute tocmai din mintea ei.

- Totul e-n regulă, rosti ea cu glas tare, deşi spaima îi dădea încă târcoale. Nimeni nu trebuia să afle de angoasele care-o bântuiau. Era o femeie puternică. Viziunile şi coşmarurile plăsmuite de închipuirea ei mult prea harnică nu trebuiau să o zdruncine.

- Pentru numele lui Dumnezeu, vino-ţi în fire!

Îşi adună puterile şi se desprinse de tejghea, lăsând deoparte temerile stupide, pe care le puse pe seama stresului. Cine ar fi reuşit să-şi păstreze cumpătul în locul ei? Divorţul iminent, cariera dusă pe apa sâmbetei, o afacere în pragul falimentului, o soră - singura ei rudă - gata să-şi încredinţeze viaţa unei mănăstiri venite parcă din Evul Mediu! Unde mai pui şi e-mailul primit de la Camille. Tulburător.

Val se gândi la St. Marguerite, faimoasa catedrală unde surioara ei avea să se călugărească.

„Asta în caz că îi dau voie."

Nu i se potrivea de fel lui Camille, petrecăreaţa, mereu la braţ cu alt bărbat, mereu scăpând la mustaţă din câte-o încurcătură. Din ce-auzise despre St. Marguerite, se îndoia că păcatele surorii sale aveau să fie iertate cu una, cu două acolo. Mănăstirea St. Marguerite, cu porţile sale încuiate, cu mijloacele sale învechite de comunicare, cu regulile sale aspre, părea mai degrabă o fortăreaţă me- dievală decât o casă a Domnului. Era o enclavă peste care trecerea secolelor nu-şi pusese amprenta. Femeile ce trăiau în sânul lăcaşului plăteau tribut tradiţiei arhaice, disciplinei de fier şi unor mentalităţi antediluviene. În mare parte din cauza stareţei sau maicii superioare sau cum îşi spunea cotoroanţa aia de Charity. O revenire la apucăturile evului întunecat, cu pedepse corporale şi aşezarea fricii şi ameninţărilor deasupra laudei lui Dumnezeu. Sora Charity era în egală măsură conducător şi temnicer.

Nu înţelegea în ruptul capului de ce Camille voia să se călugărească într-o mănăstire atât de rigidă. De fapt, înţelegea, dar nu voia să accepte.

Psssst!

O şoaptă cam răutăcioasă adie prin mintea surorii Lucia. Lucia dădu ochii cu bezna chiliei sale micuţ. O trecură fiorii şi simţi un gust metalic în gură. „Tată ceresc, fă ca gândurile negre să fie doar rămăşiţele unui vis urât."

Psssst!

Iată-l! Cumplitul vestitor al nefericirilor ce vor urma. Dădu la o parte pătura şi căzu în genunchi, ducând pe negândite mâna spre rozariul ce anina de stâlpul metalic al patului. Făcu o cruce şi începu să recite în şoaptă Crezul Apostolic, mişcând buzele cu frenezie. Pe frunte îi apărură broboane de sudoare. „Cred într-unul Dumnezeu, Tatăl atotputernicul, făcătorul cerului şi al pământului." Credea, fără îndoială. Cu ardoare. De obicei, acest ritual învăţat în pruncie o liniştea. Când dădeau necazurile peste ea, îşi

căuta mângâierea în mătăniile lucioase peste care-şi petrecea degetele în timp ce rostea rugăciunile.

Psssst! Fiorii care-i şerpuiau pe sub piele o făcură să asude şi mai tare.

„Vai, nu aici, te rog... nu în mănăstire!" Pierduse şirul gândurilor, aşa că strânse pleoapele şi se adânci din nou în rugăciune, lăsându-se cu coatele pe salteaua subţire şi încercând să ignore bubuitul din minte. Duse crucea la frunte şi dădu glas rugilor. „Trebuie să fie o greşeală", îşi spuse înfrigurată, fără a zăgăzui şuvoiul cuvintelor familiare. De când intrase la mănăstire, hotărâtă să o apuce pe calea monahală, nu mai avusese asemenea „incidente", cum le numea maică-sa. Se crezuse în siguranţă aici.

- Cred în...

Psssst! De data aceasta mai tare.

Vibraţia dureroasă despică văzduhul. Lucia îşi înghiţi vorbele şi scăpă rozariul. Se ridică în picioare, renunţând să mai amâne inevitabilul. Păşi desculţă pe podeaua rece, pătrunsă de freamătul necazurilor ce se adunau la orizont asemenea unui uragan pe coasta Louisianei. Zări cu ochiul minţii capela mănăstirii şi încercă să oprească asaltul imaginilor.

Un chip necunoscut. O rochie îngălbenită. O mantie întunecată, umflată de vânt. Buze contorsionate, pe care se citea moartea. Clănţănitul unei uşi greoaie, închise brusc. Un crucifix însângerat, şiroaie de sânge curgând din rănile sfinte ale Mântuitorului.

Moarte! psalmodie o voce peste vâjâitul din mintea ei.

Fugi pe coridorul luminat slab de câteva aplice prinse de perete şi coborî treptele spiralate, trecându-şi degetele peste balustrada tocită. Prin ochiurile întunecate ale vitraliilor pătrundea o lumină lăptoasă. Noaptea purta încă ultimele fărâme de căldură ale unei zile însorite de iunie.

„De ce?" dădu Lucia curs şuvoiului de gânduri. „De ce acum? De ce aici? Este doar o nălucire, un vis urât. Întruparea tuturor temerilor tale, nimic mai mult."

Inima îi bătea în ritmuri nebuneşti. Îşi făcu drum spre capelă, micuţul loc de închinăciune din spatele uriaşei catedrale, mânată de-un ţel nedesluşit şi sumbru. Deschise cu uşurinţă cele două uşi şi intră în casa Domnului. De regulă, în lăcaş domneau pacea, lumina şi nădejdea izbăvirii, dar în seara aceasta, în aer plutea un duh al răului, mai întunecat decât sufletul Satanei.

- Tată ceresc, veghează-mi paşii.

Îşi înmuie degetele în apă sfinţită, făcu o cruce şi intră în naos, unde toate viziunile îngheţară. Lumânările roşii aruncau umbre tremurătoare de-a lungul pereţilor. Un crucifix uriaş atârna de bolta arcuită, deasupra altarului de unde un Iisus în agonie veghea asupra capelei. Lucia îşi făcu instinctiv cruce. Bubuitul din mintea ei se preschimbă în durere pură. Cu colţul ochiului zări o mişcare. O arătare înveşmântată în robă neagră se făcu nevăzută în spatele uşii.

- Părinte? strigă ea, gândind că persoana care tocmai ieşise era un preot. Uşa se închise cu un pocnet surd. Aşteaptă! Te rog.

Se repezi spre uşă. Părinte... Vai! Nu...

Glasul îi pieri brusc, căci atenţia îi fu atrasă de o bucată de veşmânt ce flutura uşor deasupra podelei, lângă primul rând de strane.

„Ce?"

Inima îi stătu în loc. Ororile care-i străbătuseră gândul şi o treziseră din somn se derulau acum înaintea ochilor ei. Rochia îngălbenită. Buze contorsionate. Clănţănitul uşii şi dangătul clopotelor. Exact ca înainte.

Adierea demonică îi mângâie ceafa. Se repezi înainte, aproape împleticindu- se. Ecoul paşilor ei pe podeaua rece de piatră se înălţă spre bolta capelei.

„Nu e posibil! Nu se poate!"

Fugi împiedicându-se spre altar şi spre vitraliul uriaş şi întunecat, înfricoşată de ce avea să descopere acolo. Iisus veghea de la înălţimea crucifixului, schimonosit de durere.

- Doamne, Dumnezeule! *Dios! Mi Dios!*

Groaza îi năpădi trupul. O siluetă strâmbă zăcea în faţa stranei. *;No, por favor, Jesus. No, no, no!*

Sângele îi îngheţă în vine la vederea trupului ce zăcea pe spate, fără suflare. Înăbuşindu-şi un strigăt, Lucia îngenunche lângă mireasa înveşmântată într-o rochie jerpelită. Chipul îi era acoperit de-un voal subţire şi deşirat. Recunoscu figura lui Camille şi simţi cum i se-ntoarce stomacul pe dos. Avea chipul palid, buzele albastre şi ochii larg deschişi, acoperiţi de voalul diafan.

- Sfinte Iisuse, icni Lucia.

Atinse trupul cald al lui Camille în căutarea pulsului şi-şi petrecu degetul peste gâtul ei plin de vânătăi. Îi venea să verse. Cineva încercase s-o omoare. Dumnezeule, mai trăia oare, sau zvâcnetul acela infim fusese doar în închipuirea ei?

- Camille, o imploră Lucia, cu glasul frânt. Nu ceda, te rog. Te rog. *Mi Dios!*

Dangătul clopotelor răsuna a moarte. Lucia îşi înălţă privirile. Ajutor!
Cineva să mă ajute!

Glasul ei urcă până la înălţimea grinzilor, de unde făcu lent cale întoarsă. Vă rog! Apoi îi şopti muribundei la ureche: Camille, sunt aici. Sunt Lucia. Fii tare... Te rog, te rog... Nu ţi-a sosit ceasul...

Dar cineva hotărâse că îi sunase ceasul şi, în pofida gândurilor bune, Lucia ştia pe cineva care dorea moartea lui Camille Renard. Rosti o scurtă rugăciune Tatălui, implorându-l din tot sufletul. După aceea, cu ochii înlăcrimaţi se apropie de urechea lui Camille: Nu ceda.

Cu poala cămăşii de noapte încercă să oprească firişoarele de sânge ce izvorau din grumazul tinerei. Camille rămase nemişcată. Pielea cenuşie. Aproape rece. Sângele îi ţâşnea în continuare din răni. Lucia era pe cale să-şi piardă minţile. Trebuia să facă ceva. Orice! „Rogu-te, Doamne, n-o lua la Ceruri. Nu acum... nu încă... Doamne!"

- Ajutor! strigă Lucia, nedorind să se despartă de prietena ei pe care-o ştia de când lumea şi de care se apropiase nespus în ultimul an. Nu se putea aşa ceva... pur şi simplu refuza să creadă...

În mintea ei apăru chipul frumos şi vioi al lui Camille, cu surâsul ei misterios şi sprâncenele arcuite când ceva o amuza sau o nedumerea. O femeie cu conştiinţa grea, nu-i vorbă, o măicuţă cu prea multe secrete, pe care-o cunoscuse mult înainte ca ele două să se călugărească, fiecare când îi hărăzise soarta. Nu ţi-a sunat ceasul, Camille, rosti ea cu gâtlejul înfundat. Mă auzi? Nu pleca. Să nu. Dar sărmana năpăstuită îşi dăduse duhul, iar sufletul ei se înălţa din trupul inert care-l găzduise odată. Răpit mişeleşte. Nu, te rog, Doamne...

Auzi o uşă trântindu-se, iar clopotele îşi reluară cântul mâhnit. Lucia sări în picioare. Cineva venea. Perfect. Rezistă, îi spuse trupului palid, deşi undeva în adâncul ei ştia că era prea târziu. Vine cineva să te-ajute.

Cuvintele ei se pierdură în aerul răcoros al nopţii. Îndoiala i se strecură în minte şi un fior îi străbătu trupul. Îşi luă prietena de mână şi rosti o rugăciune disperată în timp ce clopotele anunţau scurgerea unui ceas. Era într-adevăr vorba de ajutor? Nu cumva ucigaşul lui Camille se întorcea la locul faptei?

capitolul 3

Val se mai calmase. Nelinişte ce-i răscolise măruntaiele se mai domolise.

Umplu cana ei favorită - uşor ciobită - cu apă caldă, o vârî în cuptorul cu microunde şi urmări cifrele de pe display. Cana, cumpărată online de pe ABC.com, înfăţişa distribuţia din Lost, într-o vreme serialul ei favorit. Camille i-o dăruise de Crăciun, o comoară cumpărată chiar înaintea difuzării ultimului episod, pe vremuri, când n-ar fi lăsat nimic să le distrugă prietenia, nici măcar pe Slade Houston.

- Of, Cammie, şopti ea, clătinând din cap cu gândul la nenumăratele lor certuri, chiar când cuptorul îşi încheie programul. Val apucă toarta cu delicateţe, scotoci într-o cutie după un pliculeţ de ceai şi înmuie frunzele decafeinizate în apa fierbinte.

Deşi clopotele bătuseră de miezul nopţii, somnul nu-i dădea încă târcoale - asta dacă ar fi reuşit măcar să pună geană pe geană. Ce spunea Slade mereu? Doar mulţumită insomniei sale nu fusese dată afară. Insomnia datorită căreia putea să lucreze şaisprezece ore şnur, deşi era plătită pentru opt. Slade exagera adesea. Asta făcea parte din umorul lui şmecheresc.

Îşi răsuci gâtul şi închise ochii, şi pentru o clipă îi apăru în minte chipul soţului ei: solid, conturat de barbă, cu zâmbetul strâmb ce scotea la iveală dinţii albi, contrastând puternic cu pielea lui arsă de soarele texan. Şi ochii lui de-un albastru-închis, prăfuit. Slade Houston. Tare ca pielea tăbăcită, dintr-o bucată, cowboy în toată regula, chipeş peste măsură şi piază rea. Şi-atunci de ce-i alunecau gândurile spre el în seara asta? Sau cu o seară în urmă, sau cu două seri în urmă...

- Un dobitoc, mârâi ea cu glas scăzut, alungând chipul lui Slade din minte.

Clopotele amuţiseră de câteva minute. Bine. Pace. Linişte. Dar senzaţia ciudată că în cursul nopţii se întâmplase ceva groaznic n-o părăsi, sporindu-i iritarea.

Mâine.

Hotărî s-o viziteze a doua zi pe Camille, în pofida metodelor machiavelice cu care cotoroanţa încerca s-o ţină departe.

- Îmi pare rău, dar e cu neputinţă s-o vizitezi acum. Urmăm nişte reguli foarte stricte, îi spusese ultima oară când trecuse pe acolo fără să anunţe. Reguli pe care le urmăm cu sfinţenie, date de însuşi Tatăl nostru ceresc.

Nu zău! Sora Charity îşi dezminţea cu fiecare ocazie numele. Val considera că maica stareţă se ţinea cu dinţii de frâiele puterii, arogându-şi prea multă importanţă şi profesând o viziune strâmbă asupra religiei. O combinaţie nefastă. Valerie era hotărâtă să-i ţină piept de data asta.

Ecoul ultimului clopot fu acoperit de paşii ce se apropiau de capelă. Pe Lucia o trecură toţi fiorii. Stătea cu ochii pironiţi la trupul lipsit de suflare şi încerca să se roage, dar nu-şi găsea cuvintele. Cine-i făcuse una ca asta lui Camille? Şi de ce? Rochia ciudată de mireasă, inelul însângerat din jurul gâtului... ce însemnau toate astea?

Privi cu coada ochiului la uşa laterală care se închisese chiar când intrase în capelă, şi inima i-o luă razna. Nu era singura care văzuse trupul lui Camille întins pe podeaua capelei. Lucia stătuse la câţiva paşi de un posibil martor, sau poate chiar de ucigaşul prietenei sale. Spaima îi răscoli trupul, în aşteptarea ajutorului sau a criminalului. Îşi făcu cruce, se răsuci spre intrare şi strigă din toţi rărunchii:

- Ajutoor!

Uşa se izbi de perete, iar maica stareţă, o femeie impunătoare, se repezi înăuntru, măturând podeaua cu rasa-i lungă şi neagră. Părul ei cărunt, tăinuit de regulă în spatele glugii, atârna acum în toate direcţiile.

- Soră Lucy! Pentru numele Sfintei Fecioare, ce se petrece aici?

Nemulţumirea i se citea pe chip, iar buzele i se împreunau într-o linie subţire. Dându-şi seama dintr-odată unde se afla, îngenunche şi-şi făcu cruce, trecându-şi degetele peste pieptul generos.

- E sora Camille, îngăimă Lucia, fără să-şi ia ochii de la trupul prietenei sale.

- Ce-i cu sora...? Vai mie! Maica superioară străbătu iute rândurile de
strane şi tresări la vederea cadavrului. Doamne miluieşte, murmură ea.

Se repezi spre nefericită, ecoul paşilor împletindu-se cu foşnetul rasei, şi îngenunche lângă Lucia.

- Prea târziu. A murit.

- Cum? De ce? şopti sora Charity, aşteptând parcă să primească răspuns de la bunul Dumnezeu, apoi rosti o scurtă rugăciune. Cine-ar face una ca asta?

- Nu ştiu. A fost cineva înaintea mea, spuse Lucia, încercând să separe adevărul de închipuire, de imaginile care-i bântuiseră mintea înainte să coboare în capelă. Cineva a ieşit pe uşile ce dau spre coridor. Tremurând, făcu semn în direcţia respectivă. Cred că sora Camille era încă în viaţă când am intrat.

Bătrâna stareţă o prinse pe Camille de încheietură şi îşi lipi urechea de nasul ei, căutând orice urmă de viaţă. „Zadarnic", îşi zise Lucia.

- Ce căutai aici la ora asta, soră Lucy? întrebă maica stareţă, folosind numele pe care-l luase la începerea noviciatului.

- Păi, am auzit un zgomot, minţi Lucia, şi nu pentru prima oară. Nimeni nu-i cunoştea secretul, nici măcar preoţii care o spovedeau.

- Din camera ta?

- Da, eram în drum spre toaletă. Dându-şi seama că interogatoriul

mai putea să aştepte, maica stareţă îi porunci din genunchi:

- Caută-l pe părintele Paul şi trimite-l aici.

- N-ar trebui să sunăm întâi la poliţie?

Maica stareţă închise ochii, de parcă ar fi încercat să-şi păstreze cumpătul.

- Fă precum îţi spun. După ce-l găseşti pe părintele Paul, du-te în biroul meu şi sună la poliţie.

- Dar nu credeţi că ar fi mai bine să…

- Nu mai comenta! Nu putem decât să ne rugăm pentru sufletul surorii Camille. Du-te! Dacă vezi vreo maică pe coridor, trimite-o la culcare!

Expresia de pe chipul ei nu lăsa loc de discuţii, aşa că Lucia porni în grabă spre uşa pe care cineva se strecurase cu câteva minute în urmă. Să le trimită la culcare? În colivie mai degrabă. Sau în coteţ. „Doamne iar- tă-mă!“ Asemenea gânduri necurate îi arătau că nu era croită pentru mănăstire.

Cu inima cât un purice, închise uşa şi se îndreptă în fugă spre biroul maicii stareţe. N-aveau decât s-o pedepsească mai târziu. Acum Camille era cea mai importantă. Deschise uşa de sticlă jivrată şi pătrunse în sanctuarul surorii Charity. Pe rafturile ce acopereau pereţii zăceau ordonat cărţi, lumânări, crucifixuri, un crin alb ce tocmai înflorise şi o poză singuratică a papei. Lucia dădu ocol biroului, unde ascultase de-atâtea ori predicile maicii stareţe, înţepenită în scaunul incomod oferit oaspeţilor, cu mâinile lipite de braţele de lemn lăcuit. Apucă receptorul greu al telefonului negru, un mamut din anii şaizeci, şi formă iute numărul de urgenţă.

- Serviciul de urgenţă, cu ce vă putem ajuta? rosti glasul unei femei.

- A murit sora Camille! A avut loc un accident groaznic la Mănăstirea St. Marguerite, adică în capelă… E moartă! Cred… cred c-a fost ucisă. Vă rog, trimiteţi pe cineva cât mai repede.

Vocea ei tremurândă atingea noi înălţimi cu fiecare cuvânt.

- La ce adresă?

Lucia rosti dintr-o suflare adresa, numele ei şi numărul de telefon.

- Ce fel de accident?

- Nu ştiu. Am impresia că a fost sugrumată. Vă pot spune doar că e moartă şi că maica stareţă este lângă trupul ei.

- Omucidere.

- Nu ştiu! Vă rog, trimiteţi pe cineva. Avem nevoie de ajutor.

- Am trimis deja. Vă rog rămâneţi pe fir.

- Nu pot... Trebuie să-l înştiinţez pe părintele Paul.

- Domnişoară Costa, nu închideţi, staţi puţin să...

Lucia lăsă receptorul să cadă cu un zăngănit şi o luă din loc, strecurându-se în grabă pe uşa din spatele mesei, pe care doar maica stareţă o folosea.

Străbătu repede coridoarele întunecate cu podele lucioase, încercând să-şi ţină inima-n frâu, şi coborî în curtea interioară, unde o luă de-a dreptul la goană, de parcă Necuratul însuşi ar fi fost pe urmele ei. Trecu pe lângă arcadele udate de ploaie, apoi pe lângă fântână. Vântul dădea târcoale lespezilor de piatră, învolburând frunzele căzute şi faldurile cămăşii ei de noapte, îmbibate de apă.

Nu putea să divulge nimănui motivul pentru care se trezise brusc, în miez de noapte. Ce-ar fi putut să le spună? Dacă ar fi pomenit cuiva de vocea care o călăuzise, de monstrul pe care aparent îl plăsmuise, ar fi luat-o drept smintită. Ceea ce nu era prea departe de adevăr. Nimeni în afară de Tatăl ceresc nu trebuia să afle de glasul ce-i bântuia minţile. Nici măcar părintele Paul sau părintele Frank. Le-ar fi dat de bănuit că este posedată - probabil aşa şi era -, dar nu voia să atragă prea multă atenţie asupra ei.

„Nu te mai gândi la tine! Camille e moartă! Moartă! Cineva i-a făcut de petrecanie şi a lăsat-o fără suflare în

capelă.“

Iar glasul ştiuse. Şi o trezise. Totul era atât de tulburător! Trecu pe sub un portic udat de ploaie şi ajunse la uşa părintelui Paul, unde bătu cu putere.

- Părinte, scânci ea, tremurând în lumina lăptoasă ce străjuia pridvorul preotului. Părinte, treziţi-vă, s-a întâmplat un... un accident teribil!

Auzi paşi în ploaie şi foşnetul unui veşmânt de piele târât peste dalele ude. Cu coada ochiului zări o siluetă ieşind din negurile ce împrejmuiau grădina. La vederea ei, Lucia scoase un icnet de spaimă, făcu un pas înapoi şi aproape că se prăbuşi la pământ. Un bărbat masiv se ivi dintr-odată, cu chipul palid şi neînduplecat şi cu ochii tăinuiţi în umbra orbitelor. Părinte Frank, şopti ea, recunoscându-l pe preotul mai tânăr.

Îşi duse iute o mână la piept, căci cămaşa de noapte i se lipise de piele lăsându-i formele la vedere, scăldate în lumina diafană. S-a întâmplat un accident groaznic, adică... vreau să zic...

La un moment dat, înghiţi în sec, amintindu-şi de taina pe care sora Camille o împărtăşise cu ea. Taina acestui om. Sora Camille, în capelă... a... a...

Şi atunci zări sângele care i se scurgea de pe sutană în şiroaie stacojii pe caldarâmul neted.

- A murit, bolborosi el privind-o bezmetic.

Tumultul pâraielor ce se scurgeau în canal îi acoperi aproape în întregime glasul aspru. E vina mea. Doamne iartă-mă, eu sunt de vină.

capitolul 4

- Tot trează?

Glasul Freyei o trezi din reverie.

- Mereu.

Val încercă să alunge gândurile negre legate de Camille. Lăsă plicul de ceai în chiuvetă şi aruncă o privire furişă către arcada ce deschidea drumul spre casă. Când cumpăraseră acest han vechi, Val pusese ochii pe magazia transformată în căsuţă, iar Freya se instalase în apartamentul de lângă bucătăria principală. Freya cea pistruiată, cu cârlionţii ei roşcaţi şi ciufuliţi, apăru în bucătărie purtând un tricou uriaş şi pantaloni scurţi. Frişca se scurgea pe marginea cănii ei, dar Freya reuşi cumva să o prindă pe vârful limbii înainte să cadă pe linoleumul crăpat.

Freya avea treizeci şi cinci de ani, dar îşi menţinuse silueta de gimnastă din liceu şi metabolismul unei fete de cincisprezece ani.

- Arăţi ca naiba, observă ea.

- Mersi.

- Pe bune, ar trebui să tragi un pui de somn.

De-ar fi putut. Val se răsuci şi se lăsă cu şoldurile pe tejghea.

- Insomniacii de noi.

Împărtăşea cu Freya neputinţa de a dormi. Freya ciocni cana de-a ei.

- E decofeinizată. Asta nu înseamnă că o să trag un pui de somn în viitorul apropiat.

- Şi ceaiul meu e decofeinizat. Îi zice „Calm“.

Val sorbi puţin ceai de pe buza cănii. Apă fierbinte cu gust de ghimbir şi muşeţel, o informă ea. Chipurile e relaxant. Ia stai puţin. Hai să văd exact care e efectul garantat. Aruncă o privire peste eticheta cutiei goale. Da, am găsit. Formula unică a ceaiului „Calm“ alungă neliniştea şi grijile cu fiecare înghiţitură aromată. Acest amestec unic de muşeţel cu ghimbir şi iasomie aduce linişte şi mângâiere.

- Ce să zic, făcu Freya, strâmbând din nas. Mângâiere? Fugi de-aici. Pare dezgustător.

- Nu, doar plictisitor pentru amatorii de triplu espresso cu ciocolată şi Red Bull.

- Haios, rânji Freya, aşezându-se pe unul din cele două scaune înalte de lângă măsuţa tip bistro la care stătea Val.

Freya Martin, cu care era prietenă din clasa a opta, o convinsese să investească în acest han cu opt dormitoare din Garden District, la câteva străzi depărtare de St. Charles Avenue. Casa Briarstone, aşa cum era cunoscut hanul în stil georgian, nu suferise capriciile uraganului Katrina, dar proprietarii, rude de-ale Freyei, se săturaseră de calamităţile vremii şi hotărâseră s-o taie cât mai iute pe coasta Golfului Mexic.

Freya hotărâse să se mute în locul lor. Unchiul Blair şi mătuşa Susie îi vânduseră imobilul, lăsaseră mai toată mobila acolo, îşi burduşiseră rulota şi porniseră la drum spre un loc mai uscat, prieteni noi şi nopţi nesfârşite de jocuri de cărţi şi martini.

În starea în care se afla Val, destinaţia lor părea raiul pe pământ.

Când Freya îi oferise un loc în hanul Briarstone, Val trecea printr-o perioadă dificilă, aşa că nu-i fusese greu s-o convingă să investească într-un conac georgian părăginit şi - după unele zvonuri - bântuit. Mai ales că era la nici doi kilometri de St. Marguerite.

Freya se despărţise nu de mult de iubitul ei şi hotărâse să caute un partener de afaceri. Îi trimisese o propunere

detaliată lui Val, care nu stătuse prea mult pe gânduri. Se întâlniseră şi bătuseră palma. Restul putea fi consemnat de istorie. O istorie nu întotdeauna plăcută.

Clopotele amuţiseră şi doar răpăitul ploii se mai auzea afară, iar Val se întrebă dacă făcuse alegerea potrivită. Nu era pentru prima dată. Senzaţia stranie de mai devreme nu-i dădea nici acum pace. Îşi luă gândul de la ea şi aruncă o privire pe fereastră, dar turla bisericii era învăluită în beznă.

- Hai, n-o mai dospi. Ce s-a întâmplat? întrebă Freya, ridicând din sprâncene. Stai o clipă, uită ce-am zis. Ceva e mereu putred. Stai să ghicesc... Slade?

- N-are a face, rosti Val cu hotărâre.

Freya dădu ochii peste cap, deloc convinsă.

- Dacă tu zici.

- Crede-mă, nu-i vorba de Slade.

- Mereu e vorba de Slade. Hai să vorbim despre el.

- Nici gând, făcu Val, trăgându-i o privire care spunea clar „nu cumva să încerci..."

- Vreau să-ţi spun doar că...

- Am mai vorbit despre asta. Nu vreau să mă mai gândesc la el până când voi fi nevoită... la proces.

- Dar...

- Vorbesc foarte serios, Freya. Fără Slade.

Nu voia să mai discute despre fostul ei soţ. Nu în seara asta cel puţin, când se simţea atât de nesigură. Freya i-ar fi spus vreo două, dar se abţinu.

- Să nu uiţi că am încercat.

- Promit.

- A făcut ceva ce n-am aflat?

- Tot ce se poate, ridică Val din umeri. Cine ştie şi cui îi pasă?

Freya deschise gura, dar Val i-o luă înainte. Este Cammie, înţelegi? N-am mai vorbit cu ea de aproape o săptămână.

Grinzile străvechi scârţâiră şi, pentru câteva clipe, lui Val i se păru că aude paşi. „O fi iar stafia“, îşi spuse ea. Freya credea că hanul este bântuit. Val nu-i împărtăşea opinia.

- Ai auzit? rosti Freya.

Spre deosebire de Val, prietena ei era atrasă de supranatural. Se aşază casa.

- Se aşază ea de două sute de ani, comentă Val.

Freya prinse ideea.

- Am înţeles, eşti îngrijorată din cauza lui Cammie. Mare lucru. Sarah nu dă de mine cu săptămânile, şi e sora mea geamănă. Dacă ai da ascultare tuturor cărţilor despre gemeni, ar trebui să fim pe-aceeaşi lungime de undă şi să avem o legătură spirituală unică.

Freya aruncă o privire semnificativă şi mai luă o înghiţitură de cafea. Între noi s-a format o legătură puternică în pântec. Sarah n-a prins mesajul.

Val îşi plimbă degetul pe marginea cănii.

- Cammie e altfel.

- Probabil că e prinsă cu treburile mănăstireşti: se roagă, face penitenţă, fapte bune, ştii tu.

Freya numără pe degete, sugerând că existau o mie de lucruri care-o ţineau ocupată pe Cammie. Poate a făcut jurământul tăcerii.

- Cammie? făcu Val mirată. Camille Renard, fata sociabilă, deschisă, plină de farmec şi mereu pusă pe năzdrăvănii? Vorbim de-aceeaşi persoană, nu?

- Da, rosti Freya, muşcându-şi buza. Mereu dă de bucluc.

- În privinţa asta nu s-a schimbat, recunoscu Val.

Neliniştea o încolţi din nou.

- Asta-i problema, nu? Cammie nu-i croită pentru mănăstire. La fel cum nici tu nu eşti croită pentru o viaţă de poliţist.

Val simţi acelaşi fior care o străbătea ori de câte ori se gândea la cariera ei ratată. Ar fi vrut să se apere, s-o convingă pe Freya că fusese un poliţist bun, dar n-avea rost. O pală năprasnică de vânt pătrunse prin fereastra

deschisă şi flutură jaluzelele, adâncind parcă sentimentul eşecului.

- Ei bine, am scăpat de problema asta, nu-i aşa?

- N-am vrut să...

- Ştiu, zise Val cu un gest alene. Nu-ţi bate capul.

Era însă un subiect dureros, care-i picura venin în suflet şi-o ţinea trează în miez de noapte. Închise fereastra şi îşi văzu chipul oglindit în geam: palid şi fantomatic, cu pometţii înalţi şi ascuţiţi, gura largă, trasă uşor în jos, şi ochii căprui, plini de griji. Părul castaniu îl purta prins într-o coadă. Ajunsese în ultimul hal, şi în exterior, şi pe dinăuntru. Ai dreptate, arăt ca naiba, murmură ea.

- Trei zile de somn continuu şi o să fii ca nouă.

Val n-ar fi băgat mâna în foc.

Freya urmă:

- Ţi-a spus cineva vreodată că-ţi faci prea multe griji?

- Doar tu.

- Atunci ia-o de bună. Nu te mai gândi la Cammie, bine? Nu e prima care intră în faza „renunţ la toate şi mă călugăresc". O să-i treacă. Un zâmbet îi încolţi în colţul gurii. Mă mir că n-au dat-o afară încă.

„De-ai şti“, gândi Valerie, sorbind din ceai şi aruncând priviri furişe pe fereastră, spre turla întunecată a catedralei. „Doamne, Freya, de-ai şti!“

Slade Houston sondă întunecimea cu ochii mijiţi. Cauciucurile camionetei sale vechi derapară cu un şuierat pe şoseaua umedă, iar ştergătoarele se străduiau din răsputeri să îndepărteze şuvoiul de apă ce se revărsa din norii Louisianei. Bătrânul Bo, un câine cu origini incerte, şedea lângă el, cu botul lipit de geam. Din când în când îi arunca o privire piezişă, în speranţa că va opri odată şi-odată.

- Nu în seara asta, băiete, i se adresă Slade în timp ce-şi făcea de lucru cu radioul, care pârâia întruna.

Dădu peste o piesă de-a lui Johnny Cash, dar versurile nu reuşiră să-i abată gândurile de la motivul pentru care

pornise în această cursă nocturnă. O misiune prostească în opinia celor doi fraţi ai săi, Trask şi Zane, care nu se sfiiseră să i-o spună în faţă în timp ce-şi pregătea Fordul pentru plecare, la apusul soarelui.

- Nu înţeleg ce-ţi mai baţi capul cu femeia aia, bombănise Trask. N-o să te- alegi decât cu suferinţă.

- Şi mai multă suferinţă, adăugase Zane, mezinul familiei.

În orice caz, Slade nu le ceruse sfatul. Luase un sac de dormit şi unul marinăresc, apoi fluierase după Bo.

- Aveţi voi grijă de casă. N-o să zăbovesc prea mult, îi asigurase Slade, în timp ce Bo, cu veşnicul său şchiopătat şi urechea roasă, îşi făcuse vânt în camionetă. Slade trântise portiera, sub privirile posace ale fraţilor săi.

- Cât stai? întrebase Zane.

- Nu ştiu. Depinde.

- Foloseşte-ţi creierul, îl sfătuise Trask.

- Cam târziu pentru asta, rânjise Slade, încercând de pomană să înveselească atmosfera.

Îl urmăreau amândoi cu fălcile încleştate şi nemulţumire în priviri.

Nu era de mirare. Nici unul din ei n-o îndrăgise din cale-afară înainte de căsătorie, şi cu-atât mai puţin acum. Slade încercase să nu mai dea importanţă problemei. Greierii se puseseră pe cântat, iar în depărtări se zăreau dealurile de vest, scăldate în nuanţe de auriu şi oranj. Trask nu renunţase cu una, cu două.

- Ai de gând să te-ntorci cu ea?

- Cu Valerie? făcuse Slade pe naivul, mai mult ca să-l amărască pe fratele său. Nu ştiu încă.

- Dacă te legi la cap cu ea, eşti mai fraier decât credeam.

- Nu cred c-ar vrea, nici dacă aş ruga-o.

Ăsta era adevărul.

- E o piază rea.

- Mie-mi spui?

Cu toate astea, pornise motorul camionetei prăfuite, dăduse puţin în spate, după care, fără a mai arunca o

privire casei sale părăginite cu două etaje, apăsase acceleraţia. Nu băgase de seamă simfonia de culori a soarelui ce apunea îndărătul hambarului pe care şuiera girueta în formă de mustang. Bătrânul Ford îşi tăiase drum peste făgaşele ce brăzdau poteca, mângâiat pe pântec de ciulini şi costrei uscaţi, străbătând nesfârşita întindere de pământ punctată cu vite şi cai, moştenită de la tatăl lor.

Când trecuse pe lângă bătrâna moară, un şoim cu coadă roşie săgetase văzduhul întunecat. Un semn bun, nu?

Pornise radioul şi virase pe lângă vechea cutie poştală, spre drumul de ţară. Trecuse prin orăşelul Bad Luck şi ajunsese la San Antonio, de unde o luase spre răsărit, pe autostrada I-10, lăsând Texasul în urmă, alături de fraţi şi de ultimele raze ale soarelui. În căutarea unei femei care nu-l mai dorea.

Hârtiile de divorţ zăceau în torpedoul maşinii, pentru a-i reaminti de acest trist amănunt.

capitolul 5

Telefonul sună puţin după miezul nopţii. Montoya oftă şi se întinse după mobil. Abby dormea ascunsă sub plapumă, aşa că avu grijă să nu ridice vocea şi ieşi tiptil din încăpere, cum făcuse de sute de ori. Era detectiv al departamentului de poliţie din New Orleans, iar apelurile târzii făceau parte din meseria sa.

- Ce mai e şi-acum? se auzi glasul înăbuşit al lui Abby, înainte să dea plapuma la o parte şi să-şi îndepărteze câteva fire de păr de pe ochi.

- O femeie moartă. Călugăriţă. Posibil crimă.

Abby se îndreptă de spate, se rezemă de perne şi aprinse lumina.

- O călugăriţă?

- Din câte mi-a spus dispecera, da. Îmbrăcă o pereche de blugi spălăciţi ce zăceau la poalele patului, apoi scotoci după un tricou curat şi-l trase peste cap.

- De ce-ar ucide cineva o călugăriţă? întrebă ea, încercând fără prea mult succes să-şi aranjeze părul.

- Habar n-am, dar va trebui să aflu. Îi aruncă un surâs posac soţiei sale, în timp ce gândurile îl purtau către altă călugăriţă ucisă. Propria sa mătuşă. De-asta mă plătesc gras.

- Ce să-ţi povestesc, comentă ea, fără să zâmbească. Să ai grijă.

- Întotdeauna, o asigură el, pornind spre uşă.

- Hei! N-ai uitat ceva? îi atrase ea atenţia, întinzându-se cu obrazul spre el.

- Ba da!

Montoya intră în debara, deschise cutia zăvorâtă şi înşfăcă pistolul. Prinse tocul la curea, vârî mâinile în buzunarele jachetei de piele şi se îndreptă spre uşă.

- Atunci când vrei, poţi să fii un ticălos fără seamăn, îl acuză ea.

- S-a întâmplat vreodată să nu vreau?

- Ai dreptate, cedă Abby, dar ochii îi scânteiară pentru o clipă, iar cârlionţii roşcaţi care i se revărsau peste chip erau fermecători.

- Nu uita că ai un copil acum. Nu intra în bucluc, bine? Vreau ca Benjamin să-şi cunoască tatăl.

Montoya vârî pistolul în toc, traversă încăperea şi o împinse pe pat.

- Şi eu.

Se întinse peste ea şi o sărută cu râvnă, plimbându-şi limba prin gura ei şi mâinile pe spatele gol. Aşteaptă-mă, îi şopti el în ureche.

- Nici gând, domnule detectiv, rosti ea jucăuş.

Montoya îşi îndreptă gândurile numaidecât spre cazul de crimă, pentru a-şi ţine pornirile în frâu. O simplă arcuire de sprâncene era de-ajuns să-i trezească dorinţe dintre cele mai puternice. Ca în clipa de faţă.

- Joci după cum ţi se cântă, îi spusese odată fratele său, Cruz.

În privinţa asta, cel puţin, avea dreptate.

- Mă-ntorc cât de repede pot. Fii pe fază.

- Dumnezeule, scuteşte-mă, Montoya, ripostă ea. Se vârî înapoi sub plapumă, acoperindu-şi cârlionţii cu o pernă. Şi nu-l trezi pe Benjamin, sau voi fi nevoită să te omor.

Montoya înţelese avertismentul, deşi vorbele ei se rătăciră prin puful pernei. N-avea de gând să-l trezească pe fiul său de trei luni. Ieşi din cameră cu zâmbetul pe buze şi aproape se împiedică de Hershey, ditamai labradorul ciocolatiu. Străjer neobosit la intrarea în dormitor, Hershey se ridică iute şi dădu fericit din coadă, ştergând praful de pe un dulap vechi de când lumea. Mereu la datorie, gata să-i ia până şi locul în pat.

- Nici să nu te gândeşti. Trebuie să-şi doarmă somnul de frumuseţe.

- Te-am auzit!

Hershey luă vorbele ei drept invitaţie şi năvăli în dormitor. O umbră micuţă sări de pe dulap şi o luă pe urmele lui. Era pisoiul lor, Ansel.

- Minunat.

Montoya se chinuia să-şi încalţe pantofii. N-avea timp să se îngrijească şi de animale, aşa că lăsă corvoada în sarcina lui Abby. Călăuzit de lumina albăstruie a lămpilor de veghe, străbătu coridoarele casei sale înguste, prin bucătărie şi sufragerie, până ajunse la ieşire. Noaptea era densă şi înăbuşitoare. Izul fluviului Mississippi atârna greu în văzduh. Traversă curtea în cadenţa ploii ce răpăia fără contenire şi se instală în scaunul călduros al Mustangului. Închise portiera, vârî cheia în contact şi porni motorul, apoi ştergătoarele, cu gândul la nebuniile ce se petreceau la acea mănăstire arhaică. Fără sirenă. Farurile stinse. Doar ştergătoarele ce îndepărtau stropii de ploaie şi glasul bine cunoscut al doctorului Sam, psihologul de la miezul nopţii. Străbătând străzile familiare, îşi aminti de incidentul cu Samantha Walker, pe-atunci gazda emisiunii şi, totodată, victima. Noroc că doctorul Sam era prin preajmă şi îi ajutase pe ascultători.

Puţini şoferi se aventuraseră în această noapte ploioasă. Când ajunse la St. Marguerite, Montoya se lovi de un zid de maşini ale poliţiei, parcate în toate unghiurile posibile. O maşină de pompieri ocupa aproape întreaga alee, iar ambulanţa aştepta tăcută sub unul dintre stejarii uriaşi ce împrejmuiau clădirea.

Montoya parcă lângă o maşină de poliţie şi se îndreptă spre catedrală, a cărei turle şi clopotniţe se înălţau în negura nopţii. Luminile albastre şi roşietice se oglindeau în ferestrele cu arcade gotice. Garguiele demonice care străjuiau înălţimile edificiului urmăreau cu maliţie agitaţia din stradă, contrastând puternic cu imensul crucifix ce se înălţa de pe turlă.

Montoya se opri în dreptul uşilor pentru a primi îndrumările necesare de la unul dintre poliţişti, apoi ocoli în grabă catedrala până ajunse la o uşă lăturalnică, străbătu un coridor scurt şi ajunse la capela ce se înălţa în umbra impunătoarei biserici.

De cum păşi înăuntru îl cuprinse nostalgia copilăriei, când mama lor îi ducea în fiecare duminică la slujbă. Izul de tămâie şi ceară arsă, licărul lumânărilor, şoaptele şi umbrele ce împânzeau încăperile cavernoase, cu
vitralii înguste.

Îşi înălţă privirile spre uriaşul crucifix şi, mânat mai degrabă de obişnuinţă decât de pietate, îşi făcu semnul crucii.

Câţiva poliţişti vorbeau în şoaptă în spatele capelei, dar Montoya nu le dădu importanţă. Se îndreptă în schimb spre Rick Bentz, partenerul lui de ani de zile la poliţia din New Orleans, care stătea lângă altar.

Bentz era cu cel puţin cincisprezece ani mai în vârstă decât Montoya, o rămăşiţă din garda veche. Se căsătorise a doua oară şi avea un copil de câteva luni, iar orele de nesomn i se citeau pe cutele ce-i brăzdau chipul precum şi în părul uşor cărunt. În afară de piciorul beteag, încă nevindecat după ultimul accident, Bentz avea un corp viguros, de boxer în retragere. Purta blugi, tricou şi jachetă, iar în acel moment cerceta cu priviri sumbre podeaua din preajma altarului.

Montoya străbătu cu paşi grăbiţi naosul şi zări trupul în faţa primului rând de strane. De sub postavul ce-i acoperea chipul se revărsau fire de păr negru. Fata avea mâinile încleştate la piept, în jurul unui rozariu de lemn. Purta o rochie de mireasă îngălbenită şi cam jerpelită, era desculţă şi pe degetul
inelar avea un inel de argint.

- Cine-i fata? se interesă el.

- Una dintre călugăriţe, îi răspunse Bentz. Sora Camille.

- Aici a fost ucisă? În faţa altarului?

„Ca un mieluşel", observă detectivul în gând.

- Da. Se pare că s-a luptat cu atacatorul. Uite, julituri pe călcâie, o unghie ruptă. Să sperăm că i-a înfipt unghiile în carne şi că pielea ticălosului e încă acolo.

Să fi dat norocul peste ei? Să fi găsit ADN-ul ucigaşului? Montoya se cam îndoia.

- Deocamdată ăsta-i singurul cadavru pe care l-am găsit, îl informă Bentz, aruncând o privire în jur. Dar cine ştie, locul ăsta-i al naibii de mare.

„Al naibii loc pentru o crimă", îşi zise Montoya, săgetând cu privirile crucifixul ce veghea pe masa împărtăşaniei.

- Toată mănăstirea asta, dacă pui la socoteală catedrala şi terenul din jur, se întinde cale de câteva străzi bune, bodogăni Bentz.

- Perimetrul e închis?

- Totu-i închis aici noaptea, până şi uşile catedralei. Fie s-a furişat înăuntru înainte de lăsarea serii, fie este de-al lor.

Montoya îşi coborî privirile asupra trupului subţire şi inert al fetei.

- Ai făcut poze?

- Da.

Montoya îşi puse mănuşile de latex, se aplecă, îndepărtă postavul subţire şi fu întâmpinat de privirea pustie a frumoasei femei.

O femeie pe care-o cunoştea. Îndeaproape. La naiba!

Şocul îi tăie respiraţia. Trase o gură de aer în piept, şi sângele-i îngheţă în vine. Îi veni să vomite, dar încercă să se abţină.

- Sora Camille, ziceai?

- Da, aşa mi-a spus maica stareţă. Numele ei întreg este...

- Camille Renard, rosti Montoya, lipind strâns pleoapele. Încercă să-şi vină în fire. Cum de se întâmplase una ca asta? De ce? Dumnezeule, nici măcar nu ştia că era în oraş. Deschise ochii cu greu. Ochii sticloşi ai lui Cammie se holbau într-ai lui. Fir-ar al dracului, şuieră el printre dinţi.

- O ştii?

- Am cunoscut-o. Demult.

O frântură de amintire îi străbătu gândurile, o frântură ce trebuia îngropată. Camille Renard. Atât de plină de viaţă. Atât de zvăpăiată. Atât de... schimbătoare. Ultima femeie pe care-ar fi văzut-o într-o mănăstire de maici. Colegă de liceu, explică el.

- Raha... pentru numele lui Dumnezeu, murmură Bentz îngrijorat. Nu-mi spune că aţi fost împreună.

Montoya strânse şi mai tare din dinţi.

- Bine, nu-ţi spun.

- Dar aţi fost.

- În liceu.

Suficient cât să i-o tragă, suficient ca ea să-şi piardă virginitatea.

capitolul 6

Sora Maura se acoperi cu pătura şi aşeză ochelarii pe noptieră, gata să răstoarne mormanul de cărţi ce zăcea sub aplica de perete. Salteaua ţeapănă şi veche de când lumea gemu sub greutatea ei. Mângâie cartea de rugăciuni pe care- o ţinea sub aşternuturi, lângă şold, dar rămase cu ochii deschişi.

Luminile girofarurilor pătrundeau prin ferestruică şi se întindeau în desene ciudate pe peretele alb, scoţând în evidenţă crucifixul solitar.

Inima ţinea ritmul girofarurilor.

Foarte bine.

Zâmbi întunericului, jucându-se cu paginile cărţii de rugăciune, dar nu se rugă. Nu rosti nici un psalm, nici un imn. Nu acum, cu tot freamătul din jur.

De pe coridor răzbăteau glasuri înfundate. Maura nu-şi putea ţine emoţia în frâu. Îşi repeta întruna să stea în pat, să se prefacă adormită, sau, dacă cineva o zărise cumva, să pretindă că fusese la toaletă. Se abţinea cu greu să se ridice. Putea să le spună că nu putea dormi din cauza durerilor de burtă. cine ar fi ştiut?

Oare?

Uneori se întreba dacă nu cumva scorpia aia picată din Evul Mediu ţinea evidenţa menstruaţiei tuturor fetelor. N-ar fi fost mare surpriză. La urma urmei, mănăstirea asta era mai rigidă ca o grindă de oţel, iar sora Charity ţinea cu dinţii de metodele ei, de parcă ar fi fost cu-adevărat cuvântul Domnului.

Sincer acum, chiar îi păsa bunului Dumnezeu la ce oră te trezeai dimineaţa, la ce oră luai micul dejun sau spuneai

rugăciunea? Maura nu credea în balivernele astea, aşa cum nu credea că Tatălui ceresc îi pasă ce cărţi citeşte, cum se îmbracă sau cât de curată e camera ei. Nu-l percepea pe Dumnezeu ca pe-un temnicer, aşa cum îl percepea maica stareţă. Era un chin de nedescris. Dar nu şi pentru Maura. Nu pentru multă vreme. Şederea la St. Marguerite era doar un hop în atingerea ţelului ei, o piedică pe care avea s-o depăşească în curând. Trebuia doar să aibă răbdare şi să mai aştepte puţin.

Dădu aşternuturile la o parte cu furie, îşi trase părul peste umeri şi se ridică din pat. Tălpile întâlniră suprafaţa rece şi netedă a podelei. Maura privi cu coada ochiului spre uşă, apoi merse tiptil până la geam, pentru a vedea ce se petrece. Camera ei era chiar în colţul clădirii, iar dacă stătea pe vârfuri putea să se uite peste corpul central al mănăstirii, în grădină. Îşi lungi gâtul şi scrută priveliştea din exteriorul zidului, unde tocmai oprise un car de televiziune. Lumina farurilor se oglindea în bălţile de pe stradă.

La auzul clopotelor nu-şi putu înăbuşi un zâmbet de satisfacţie. Poate că păcatele de la St. Marguerite aveau să fie, în sfârşit, scoase la lumină.

Montoya nu-şi putea lua privirile de la chipul pământiu al lui Camille, deşi simţea că se sufocă. Chiar şi moartă era frumoasă, cu pielea netedă, perfectă, şi ochii aceia mari care scrutau în gol fără a vedea nimic. Gândul îl purtă spre anii petrecuţi împreună la şcoală şi de îndată simţi cum i se-ntoarce stomacul pe dos, cum i se încleştează fălcile. Era vie, neastâmpărată, isteaţă şi al naibii de frumoasă.

- La dracu’, rosti el în şoaptă.

Ce se petrecuse acolo? Încercă să alunge imaginile trecutului ce-i chinuiau amintirea, să se concentreze asupra prezentului.

- Hei! făcu Bentz. Te simţi bine?

- Da, minţi el. Ce naiba s-a întâmplat aici?

Privirile îi coborâră pe gulerul însângerat al rochiei ponosite. Petele stacojii alcătuiau un sinistru model floral.

- Nu ştim, spuse partenerul său, cu aceeaşi privire rece şi calculată. Ascultă, Montoya, dacă ai cunoscut-o n-ar trebui să mai participi la investigaţii.

Nu luă în seamă sfatul lui Bentz. Deocamdată el era stăpânul anchetei, şi până nu primea un telefon de la procuratură sau de la vreun superior n-avea de gând să se dea la o parte.

- Mi-e greu să mi-o imaginez într-o mănăstire. O mângâie uşor pe păr.

- Ai auzit ce-am zis?

- Da, stai liniştit, n-am să prejudiciez în nici un fel cercetările.

Continua s-o privească înmărmurit, şi se întrebă dacă fata îl ştiuse pe agresor. Să fi fost un necunoscut?

Pentru a doua oară în cariera lui victima era o călugăriţă. Mătuşa lui fusese torturată şi ucisă de un psihopat. În timpul acelor investigaţii o întâlnise pe Abby.

Un fior sinistru de dejâ-vu îi răscoli trupul. Îl privi cu coada ochiului pe Bentz care stătea încruntat, adâncit fără îndoială în gânduri.

Clopotul bătu o dată. O oră peste miezul nopţii.

Montoya îngenunche lângă ea şi rămase cu privirile fixate pe chipul angelic al fetei, apoi aruncă o privire la rochia însângerată.

- Ce-i cu rochia?

- Nu ştiu.

Făcu semn spre picăturile care împurpurau gulerul spălăcit.

- Sângele victimei? A avut grijă săi împrăştie sângele pe rochie?

- Aşa pare, răspunse Bentz.

- Cine-i dementul ăsta?

- Unul tare bolnav.

Semnele oboselii se făceau văzute pe chipul său, în special sub ochi.

- Aşa-s toţi, nu?

- Da.

- Se pare că amicul nostru a făcut un soi de colier cu sângele ei.

- Sau cu al lui, gândi Montoya cu voce tare.

- Nu cred. N-avem noi norocul ăsta.

- A fost violată?

- Încă nu ştim, rosti Bentz încruntat. Cred că majoritatea măicuţelor care n-au fost căsătorite sunt virgine.

Montoya simţi un gol în stomac. Se strădui să-şi alunge din minte canapeaua din dormitorul părinţilor ei, unde petrecuseră clipe de neuitat, sânii ei rotunzi şi tari, cu sfârcuri cafenii. Cercetă gulerul îngălbenit al rochiei şi clătină din cap.

- Bine, dar unde-s celelalte haine, cele pe care le purta înainte să îmbrace rochia? Nu cumva a îmbrăcat-o ucigaşul după ce i-a făcut felul?

- Din câte-mi dau seama, nu. Cât despre haine, am trimis doi băieţi să caute. Având în vedere orarul strict, aş spune că purta o cămaşă de noapte. Aşa- i aici, la zece se dă stingerea. Nu am reuşit să aproximăm ora decesului, dar trupul a fost descoperit la douăsprezece. Femeia care a găsit-o spune că a auzit clopotele bătând de miezul nopţii.

Montoya aruncă o privire deasupra stranelor, spre pâlcul de martori din spatele capelei. Alături de preot şi călugăriţă, bine îmbrăcaţi amândoi, tremura o tânără înveşmântată într-o rasă mult prea mare pentru ea. Avea părul umed, iar privirile pierdute indicau faptul că se afla în stare de şoc. Lui Montoya i se păru că o recunoaşte de undeva, şi simţi cum groaza pune încet stăpânire pe el.

„Ce dracu' se petrece aici?“

- Tinerica de colo, sora Lucia, l-a căutat pe preot. Zice că a auzit ceva, dar nu poate să spună cu exactitate ce. Drept urmare, s-a sculat din pat şi a găsit-o aici pe sora Camille.

„Sora Lucia. Sora Camille. Fir-ar să fie, totul merge din rău în mai rău.“ Dar nu dădu glas temerilor sale. În schimb, făcu un comentariu evident:

- Văd că bătrâna poartă rasă.

- Nu-i cea mai modernă dintre mănăstiri, încuviinţă Bentz.

Montoya aruncă o ultimă privire victimei. Camille avea vânătăi şi zgârieturi pe gât, de parcă cineva ar fi încercat s-o sugrume. Fără să vrea, îşi aminti cum obişnuia să-i mângâie gâtul, de cum o sărutase în spatele urechii. Simţi un gol în stomac.

Ce descreierat fusese în stare de asemenea crimă? Şi de ce? Pe cine supărase Camille într-atâta de tare? Sau căzuse la întâmplare pe mâna ucigaşului?

Montoya se îndreptă de spate şi îşi întoarse privirile spre grupul de oameni din spatele stranelor. Un poliţist vorbea cu măicuţa în vârstă, în timp ce sora Lucia asculta, înfăşurată în veşmântul bisericesc. Preotul, un bărbat pe la şaizeci de ani cu părul cărunt, avea o expresie devastată, şi nici măcar lumina slabă sau ochelarii fără ramă nu izbuteau să-i ascundă cutele ce-i brăzdau faţa.

- Sora Lucia a descoperit cadavrul. Cred că a dat-o complet peste cap.

Montoya cercetă atent chipul palid al tinerei, încadrat de şuviţe ude. Da, o recunoştea acum. Lucia Costa. De-a dreptul suprarealist. Golul din stomac se făcu şi mai mare.

- Sora Lucia a strigat după ajutor, iar maica stareţă - sora Charity, bătrâna de colo - a venit în grabă la ea, explică Bentz, făcând semn spre silueta masivă înfăşurată în postav negru. Charity Varisco, adăugă el, verificân- du-şi notiţele. De cum a auzit strigătele surorii Lucia, s-a repezit spre capelă. A încercat s-o resusciteze pe victimă şi a trimis-o pe tânără să sune la poliţie şi să-l informeze pe paroh.

- Cine a acoperit-o cu pânza de pe altar?

- Maica stareţă, spuse Bentz. Citind revolta de pe chipul colegului său, adăugă: Ştiu, ştiu, am discutat deja

problema. Zice că n-a vrut să obstrucţioneze cercetările, dar din respect pentru victimă...

Montoya trase cu ochiul spre femeia în cauză. Înaltă şi bine clădită, cu ochii fixaţi asupra poliţiştilor.

- Ce relaţie exista între maica stareţă şi victimă?

- Nimic neobişnuit. Se cunoşteau de doi ani, de când Camille a intrat în mănăstire.

- Ce poţi să-mi spui despre preot?

- Preoţi, la plural. Cel în vârstă e Paul Neland, superiorul. Locuieşte aici, alături de preotul tânăr, Francis O'Toole.

Montoya îşi ridică surprins privirile.

- Părintele O'Toole? Frank... unde e?

- L-am dus deoparte să dea o declaraţie. Vom face asta şi cu restul.

Doi poliţişti încercau deja să împrăştie mulţimea adunată în spatele capelei. Sora Lucia îi aruncă poliţistului o privire rugătoare, apoi fu separată de grup. Agenţii o conduseră şi pe maica stareţă în altă parte.

Montoya simţi o durere acută în ceafă, care se răspândea în tot creierul. Erau deja prea multe feţe cunoscute. Mai întâi Camille, apoi Lucia, acum şi Frank O'Toole. Care erau probabilităţile?

- Ce-ai aflat despre preoţi?

- Cel în vârstă, Paul Neland, e aici de-aproape zece ani, locul doi la vechime după maica stareţă, care are douăzeci de ani în cârcă. Amândoi vin de la o parohie din nord, cred că Boston. O'Toole e doar de cinci ani aici.

- Vreau să vorbesc cu Frank O'Toole, ceru Montoya.

Bentz fluieră prelung şi îl fulgeră pe partenerul său din priviri, de parcă i-ar fi citit gândurile.

- Nu-mi spune că-l cunoşti şi pe el.

- Ba da, recunoscu Montoya, deloc încântat de cursul gândurilor sale. Îl ştiu.

Valerie şedea turceşte pe patul ei dezordonat şi încerca să-şi aducă la

viaţă computerul îndărătnic.

- Hai odată. Hai, îi porunci ea. Maşinăria icni şi gemu şi într-un final monitorul prinse viaţă.

Era aproape unu şi jumătate noaptea. Ploaia se oprise, iar razele lunii, strecurate prin perdeaua norilor, împrăştiau o lumină sinistră asupra tufelor din faţa casei.

Avea trupul istovit, dar mintea proaspătă. Ciudat. Se gândi să-şi verifice încă o dată poşta electronică înainte să stingă lumina şi să tragă, aşa cum nădăjduia, un pui de somn. Nu-şi făcea însă mari speranţe. Insomnie blestemată. Încă din adolescenţă reuşea cu greu să adoarmă dacă grijile nu-i dădeau pace. Încercase de toate, de la somnifere la exerciţii de gimnastică istovitoare, dar nu reuşea cu nici un chip să doarmă normal mai mult de două nopţi la rând.

„Divorţul e problema. Şi grijile în privinţa lui Camille."

Preţ de câteva clipe, ochii îi căzură pe singura poză cu Slade pe care-o mai avea. Îl înfăţişa călărind un cal cenuşiu şi sprinten pe nume Fulger, preferatul său. În urma lor fugea Bo, câinele lui zbârlit. În razele portocalii-violacee ale soarelui la asfinţit, Slade Houston era întruchiparea văcarului singuratic de Texas. Val făcuse poza şi hotărâse s-o păstreze, pentru a-i aduce aminte de căsnicie. Arsese toate celelalte fotografii, dar n-o lăsase inima s-o distrugă şi pe aceasta. Chipurile pentru că era singura în care apărea Bo. Dar în sinea ei ştia motivul.

- Masochisto, şopti ea, aşezând fotografia cu faţa în jos, pe teancul de facturi care-i aminteau mereu de situaţia ei financiară destul de şubredă.

Nu voia să se gândească la amărâtul ei cont bancar şi nici la destrămarea mariajului. Aruncă o privire la poza înrămată şi hotărî s-o arunce la gunoi în zori. Nu era totuşi prea sigură. Îşi deschise poşta electronică şi scotoci printre spamuri până găsi e-mailul de la SisCaml.

Slavă Domnului pentru internet, murmură Val în timp ce deschidea mesajul. Ok, Cammie, ce se petrece acolo? Textul de pe ecran era scurt:

Mi-e din ce în ce mai greu. Nu mai rezist. Mă bate gândul să plec de la St. Marg. Ştii tu de ce.

- Of, Cammie, gemu Val cu durere în suflet.

Ştia, fireşte, de ce sora ei dorea să părăsească mănăstirea. Camille era însărcinată.

capitolul 7

- Îi ştii pe Frank O'Toole şi pe Camille Renard? întrebă Bentz, privindu-l cu luare-aminte.

- Da, din liceu.

Lui Montoya încă nu-i venea să creadă. Cum se întâmplase ca atâţia oameni dintr-un liceu micuţ să ajungă la St. Marguerite? Cum se făcea că fata cu care fusese împreună şase luni zăcea moartă la picioarele sale? Ochii îi fugiră spre medicul aplecat deasupra cadavrului şi înghiţi în sec. Privirile lui se intersectară din nou cu ale lui Bentz.

- Asta nu e tot, mărturisi el. Călugăriţa de colo. Îndreptă un deget tremurător spre Lucia Costa. N-o ştiu foarte bine, dar într-o vreme ieşea cu fratele meu, Cruz. El e mai tânăr ca mine cu câţiva ani, iar ea era mai mică decât el. Terminasem deja liceul când a intrat ea în clasa a noua.

- Carevasăzică e săptămâna revederilor, constată Bentz, îngustând pleoapele.

- Naiba ştie.

Montoya se îndepărtă furios de cadavru şi întrebă:

- Cine-a ajuns primul aici?

- Amos.

Montoya îl zări lângă tânăra înspăimântată. Joe Amos intrase de curând în poliţie. Era un negru de doi metri, cu

umerii laţi şi tenul cafeniu punctat de-o explozie de pistrui. Montoya se îndreptă spre coloana unde se afla Amos.

- ... şi atunci eu, părintele Paul şi părintele Frank ne-am întors aici în fugă şi. povestea Lucia, dar amuţi când dădu cu ochii de Montoya. Şi. Vai, Doamne!

Făcu ochii mari şi se retrase câţiva pasi.

- Şi? insistă Amos.

Lucia clipi de câteva ori, nevenindu-i să-şi creadă ochilor.

- Eşti fratele lui Cruz, îngăimă ea, gata să leşine.

- Aşa-i.

Îngrijorarea era foarte vizibilă pe chipul ei.

- Raymond sau...

- Reuben. Sunt detectiv în cadrul departamentului local de poliţie.

Amos îl străfulgeră cu privirea.

- Vă ştiţi?

- Am mers la acelaşi liceu, în urmă cu mulţi ani, încuviinţă Montoya. Într-o vreme se vedea cu frate-meu.

- Semănaţi mult, constată Lucia, strângându-şi şi mai mult roba. Tu şi Cruz.

- Aşa am auzit şi eu, spuse detectivul.

Era limpede ca lumina zilei, şi oamenii i-o repetau întruna, de ani de zile. Cei doi fraţi împărtăşeau trăsăturile părinţilor.

Amos ridică o mână.

- În regulă, să ne întoarcem la declaraţie. Spuneai că ai auzit ceva. Ce anume?

- Păi... nu ştiu cum să vă explic, rosti ea, înghiţind în sec. Ceva ca un şuierat. M-a trezit din somn şi am simţit imediat nevoia să mă rog.

- Un ţipăt? întrebă Montoya. Sau un strigăt de ajutor?

- Nici una, nici alta. Mi-e imposibil să spun ce era.

„Nu zău?“

- Ai părăsit încăperea, continuă Amos.

- Da, aşa cum v-am spus, eram tulburată, probabil avusesem un coşmar pe care nu mi-l aduceam aminte.

Ştiam că nu voi putea să adorm în clipa aia aşa că am coborât în capelă, să mă rog. E liniştitor.

Lucia era teribil de înspăimântată; părea că voia să se transforme într-un purice şi să dispară în noapte.

Amos aruncă o privire peste notiţele ilizibile din carneţel.

- Şi atunci ai găsit cadavrul, ai văzut pe cineva părăsind capela, ai strigat după ajutor, te-ai întâlnit cu sora Charity, ai fugit în birou, ai sunat la poliţie şi te-ai întors în capelă după ce i- ai trezit şi pe preoţi. Ba nu, doar pe părintele Paul. Părintele Frank era deja treaz, nu?

- Da, aprobă ea, dând încet din cap.

Ca să întărească mărturia, sau ca să-şi împrospăteze memoria?

Amos se scărpină în bărbie.

- Şi apoi?

- A! exclamă Lucia, dezlipindu-şi ochii de la Montoya. Apoi... ăăă, am aşteptat. Părintele Paul i-a verificat pulsul, după care ne-am rugat toţi pentru sufletul ei.

Pe măsură ce vorbea, glasul îi deveni tot mai răguşit, nasul i se înroşi şi o podidiră lacrimile. Pe urmă. pe urmă... după câteva minute am auzit sirena.

Trase adânc aer în piept, strânse roba şi mai tare şi se cuibări în sine însăşi.

- Tu ai descoperit cadavrul? se interesă Montoya.

- I-am spus dumnealui tot ce ştiam, replică ea, aţintindu-şi privirile spre Amos.

Montoya n-avea de gând s-o lase cu una, cu două.

- Spune-mi şi mie atunci, pe scurt.

Lucia dădu să se retragă, dar încremeni. Îşi adună gândurile şi relată pentru a doua oară tot ce văzuse şi auzise. După ce maica stareţă coborâse în capelă, Lucia sunase la poliţie, se întâlnise cu părintele Frank lângă zidurile mănăstirii, îl trezise pe părintele Paul şi se întorsese cu cei doi în capelă.

- Ziceai înainte că ai văzut pe cineva ieşind din capelă când ai ajuns, îi aminti Amos.

- Păi... cred că da.

- Nu eşti convinsă? întrebă Montoya.

- Nu. Uneori merg în somn, aşa că. nu văd limpede ce se petrece în jur, spuse ea, ridicând uşor din umeri.

- Stai o clipă. N-ai pomenit absolut nimic de somnambulism până acum, o atenţionă Montoya.

- Da, da, ştiu... Nu cred că era chiar somnambulism, dar.

Părea gata să izbucnească în plâns. E greu de explicat, scânci ea.

- Dar ai auzit zgomotul uşii închizându-se, deşi afară băteau clopotele? insistă Amos, pe care lacrimile femeilor nu-l mişcau defel.

Lucia părea deopotrivă stânjenită şi înspăimântată.

- Cred că da.

„Nu este cea mai convingătoare mărturie", gândi Montoya. Nu stătuse niciodată de vorbă cu Lucia, deşi fusese coleg de clasă cu Pedro, unul dintre fraţii ei mai mari. Ce-l făcuse pe Cruz s- o placă aşa mult? Nu doar frumuseţea ei, ci şi puterile extrasenzoriale, sau ceva pe-acolo. Poate că fratele său inventase toată povestea. Îi mersese buhul pentru născocirile sale. După câteva întrebări suplimentare, menite să lege întreaga poveste, Montoya şi Bentz îl lăsară pe Amos să încheie procedurile şi plecară.

- E drăguţă, comentă Bentz. De ce s-a despărţit de frate-tău?

- Accident de maşină. Cruz era la volan. Era s-o mierlească amândoi.

Acesta era doar unul dintre motive, dar Montoya nu le cunoştea pe celelalte. Pe vremea aia era plecat din oraş, la facultate.

Pe coridorul din spatele capelei dădură peste maica stareţă, care dădea şi ea o declaraţie. În ciuda celor întâmplate, glasul surorii Charity era potolit şi calm. La lumina lumânării, chipul ei nu trăda cei şaizeci de ani pe care călugăriţa susţinea că-i are.

- Le-am spus deja agentului Erwin şi colegilor săi tot ce ştiam, îl informă ea pe Montoya.

În spatele tonului ei catifelat se ascundea tăişul unui pumnal.

- Va trebui să luăm declaraţii de la toţi ocupanţii mănăstirii, zise Erwin.

- Toată lumea doarme, rosti maica stareţă, clătinând din cap. La ce bun să-i treziţi?

- S-ar fi putut să audă ceva. Poate una dintre surori era trează la momentul respectiv, în drum spre toaletă sau mai ştiu eu ce. Există posibilitatea să fi văzut ceva, insistă Randi Erwin. Poate că una dintre ele ne-ar putea lămuri de ce-ar fi vrut cineva s-o omoare pe sora Camille.

- Vai, Doamne, murmură maica stareţă şi-şi făcu repede cruce, dându-şi parcă dintr-odată seama de gravitatea incidentului. Vă promit că o să vorbesc cu fiecare în parte, iar părintele Paul le va consilia...

- Nu-i vorba de consiliere, interveni Montoya tăios, întrebându-se dacă nu cumva stareţa făcea pe naiva. Înainte să vorbiţi dumneavoastră cu ele va trebui să le luăm câte o declaraţie.

- La fiecare-n parte? rosti ea surprinsă.

- Trebuie să vorbim cu toţi cei care locuieşte în mănăstire, precum şi cu cei care se aflau în noaptea asta aici, o lămuri Montoya. Fiecare va trebui să dea o declaraţie poliţiştilor.

- Iar eu vreau să aflu mai multe despre victimă, adăugă Erwin.

- Suntem un ordin tainic, se încruntă maica stareţă ridicând un zid de apărare împotriva anchetatorilor.

- Una dintre maicile dumneavoastră a fost omorâtă. Haideţi să lăsăm taina la o parte, spuse Randi Erwin, era o femeie mică de statură, uscăţivă, dar dintr-o bucată.

Avea părul scurt şi zburlit şi nu purta niciodată machiaj. În liceu făcuse gimnastică de performanţă, iar acum era expertă în artele marţiale şi nu înghiţea baliverne nici de la

colegii ei mai în vârstă, cu atât mai puţin de la această călugăriţă arogantă.

- La noi nimeni nu duşmăneşte pe nimeni, se dădu într-un final bătută maica stareţă, văzând că poliţia n-avea de gând să-şi ia tălpăşiţa.

- Doar nu credeţi asta cu-adevărat, pufni Bentz. Oamenii sunt tot oameni. Îi supără pe alţii, le poartă pică, încearcă să se răzbune şi aşa mai departe. S-au purtat multe războaie în numele religiei.

- Nu şi aici, se stropşi ea.

- De ce e îmbrăcată în rochia aia?

- N-am idee.

- De unde o are?

Maica stareţă miji ochii.

- Nu ştiu.

- A sosit presa, îi anunţă agentul Chris Conway. Un reporter de la WKAM.

- Spune-i să aştepte declaraţia lui Sinclaire, zise Bentz.

Tina Sinclaire era purtătorul de cuvânt al poliţiei. Şi asta doar după ce informăm familia, continuă detectivul. Bănuiesc că au intrat deja pe frecvenţa noastră şi deci ştiu că e vorba de-o crimă, aşa că nu-l aburi. Roagă-l doar să aştepte puţin.

- Priceput, rosti Chris, făcând cale- ntoarsă.

- Care e ruda cea mai apropiată a lui Camille? o întrebă Montoya pe
stareţă, încercând să-şi amintească numele părinţilor ei.

Din câte ţinea minte, tatăl ei, destul de bătrân, era angajat al companiei de căi ferate, iar maică-sa lucra ca profesoară cu jumătate de normă.

- Părinţii ei au murit. Are o soră care trăieşte undeva în estul Texasului. Un orăşel mic, parcă... îmi scapă acum.

Într-adevăr, Camille avea o soră cu vreo doi ani mai mică decât Montoya.

- Îi ştiţi numele?

- Ar trebui, dar... Veronica? Ceva de genul ăsta. Mă duc să verific.

Lui Montoya nu-i sună bine numele, dar izbuti să şi-o închipuie. Înaltă, mai înaltă decât Camille, cu ochi mari şi o privire care-ţi pătrundea în adâncul sufletului. Camille era sociabilă, uşuratică, pe când sora ei era studioasă dar tranşantă, şi nu tolera prostiile adolescentine ale celor din jur. Montoya se ţinuse departe de ea, însă şi-o amintea destul de bine.

- Nu cumva o cheamă Valerie? întrebă el.

Maica stareţă îl străfulgeră cu privirea, şi chipul i se schimonosi uşor.

- Ba da.

Încuviinţă din cap, dar acoperământul alb nu se clinti. Aşa o cheamă, Valerie.

- Vă rugăm să ne daţi adresa ei.

- Desigur.

Sora Charity privi spre ieşire şi o undă de tristeţe îi străbătu chipul. Locul se umpluse de oameni. În ciuda împotrivirilor ei, criminaliştii intraseră pe pământul sacru al mănăstirii şi lucrau acum de zor la locul faptei. Făceau fotografii şi măsurători, cercetau zona pentru amprente, pulverizau Luminol pretutindeni şi căutau urme pe podea şi pe pereţi. Tehnicienii îşi făceau treaba cu o precizie de ceasornicar.

- Ăsta-i de-a dreptul un sacrilegiu, bombăni stareţa, cu rugăminţi în priviri. Vă rog, opriţi-vă. Capela e un lăcaş sfânt, unde asemenea...

Ridică o mână cu palma orientată spre medicul legist care cerceta trupul lui Camille, rugându-se parcă de capelă să-i alunge pe năvălitori. Urmăm nişte reguli stricte şi ne închinăm după un orar fix, şi nu putem să..., dar glasul îi fu înăbuşit de lacrimi şi nu izbuti să-şi ducă vorbele la bun sfârşit. Montoya nu ştia dacă stareţa suferea din cauza surorii Camille, de teamă ca reputaţia mănăstirii să nu fie pătată, sau pur şi simplu juca teatru. Este inadmisibil să

daţi buzna aşa, continuă ea, cu glasul tot mai stins. Deranjaţi pe toată lumea, batjocoriţi lăcaşul sfânt cu benzile voastre galbene şi vă plimbaţi în voie lângă sfântul tabernacul.

- A murit una dintre măicuţe, îi reaminti Montoya cu o uşoară iritare în glas. Se pare că a avut loc o crimă. Trebuie să ne facem treaba şi ne vom grăbi pe cât ne stă în putinţă, dar o vom face până la capăt. Preferabil fără amestecuri din partea celor neavizaţi.

Chipul stareţei se schimonosi pentru câteva clipe, de parcă ar fi vrut să-l certe pentru lipsa de cuviinţă şi de respect. Se mulţumi însă să şoptească:

- Fie. Trebuie să-mi văd de turmă. Nu uitaţi, vă rog, că vă aflaţi în casa Domnului.

- Şi ceva necurat s-a petrecut într- însa.

- Nu ştim ce s-a petrecut, rosti ea pe un ton categoric. Mă scuzaţi, dar trebuie să mă ocup de surori.

Porni ca din puşcă, însoţită de foşnetul robelor şi de freamătul mătăniilor. Veşmântul ei era aranjat ca la carte, cu excepţia tivului, care era plin de noroi.

Ciudat. Ţinuta ei era impecabilă... acum, în miez de noapte. Dormea oare stareţa îmbrăcată în rasă? Montoya hotărî s-o descoasă mai târziu, după ce bătrâna se va mai fi calmat.

- Maică stareţă, aşteptaţi puţin! interveni Bentz, ţâşnind în urma ei. Vreau să arunc o privire în chilia lui Camille.

- Nu-i nimic acolo.

- N-avem de unde să ştim.

Bătrâna stătu o clipă pe gânduri, apoi încuviinţă fără tragere de inimă.

- Haideţi cu mine, spuse, urcând scările ce duceau spre dormitoarele surorilor.

„Da, voi purta o discuţie cu maica stareţă", îşi spuse Montoya. „Între patru ochi." Deocamdată avea alte priorităţi. Se întoarse către Erwin.

- Mă duc să discut puţin cu părintele O’Toole, să văd ce are şi el de
zis.

capitolul 8

„Fratele lui Cruz? Aici? Detectiv?"

Sora Lucia simţi greutatea tot mai apăsătoare a pietrei din stomac. După ce descoperise trupul lui Camille îşi spuse că lucrurile nu puteau lua o întorsătură mai urâtă, dar se înşelase.

De vină era Montoya.

Semăna leit cu Cruz: pometţii ascuţiţi, ochii întunecaţi, bănuitori, părul des şi lucios şi dinţii aceia albi care contrastau cu pielea arămie. Poate prea chipeş. Asta spusese tatăl ei despre Cruz. Era valabil şi pentru frate-său.

La rugămintea maicii stareţe, Lucia se întoarse în camera ei, îşi trase roba peste umeri şi îşi prinse părul cu

agrafe. Îl exilă pe Cruz Montoya în cotloanele minţii şi le trezi pe suratele ei, trimiţându-le în sala de mese. La întrebările câtorva măicuţe mai curioase din fire răspunse:

- Nu ştiu ce se petrece, ştiu doar că maica stareţă vrea să discute cu noi.

Prima dintr-un şir nesfârşit de minciuni, îşi zise ea, cu gândul la glasul demonic ce-o trezise din somn şi îi întina sufletul.

Sora Angela se trezi numaidecât, scoţând capul afară de parcă aştepta să i se bată la uşă. Îşi aşeză ochelarii subţiri pe pometii rotofei şi clipi pentru a se obişnui cu lumina.

- Ce se petrece?

- Nu ştiu, grăbeşte-te, rosti Lucia cu dinţii încleştaţi. Era a doua minciună.

- Dar...

- Te rog, maica stareţă ne aşteaptă.

Angela încuviinţă în tăcere şi se întoarse iute în cameră. Lucia bătu la următoarea uşă. Sora Dorothy nu răspunse. Lucia bătu încă o dată, mai tare, dar în zadar. Sentimentul de groază care-i dăduse târcoale mai devreme se cuibări în inima ei. Poate Camille nu fusese singura. Dacă ucigaşul urcase pe urmă acolo şi mai omorâse pe cineva? Lucia îşi luă inima-n dinţi, se agăţă de fărâma de credinţă pe care-o avea în acea clipă şi, cu mătăniile între degete, strigă:

- Soră Dorothy?

Cu coada ochiului zări uşa de-alături crăpându-se încet. În prag apăru sora Maura, cu eterna expresie batjocoritoare întipărită pe chip.

- Ce-ţi veni? întrebă ea, punându-şi ochelarii ca nişte funduri de borcan.

- Maica stareţă ne-a rugat să coborâm în sala de mese.

- De ce? se încruntă Maura.

Era o femeie sobră despre care nu ştia mai nimic.

- N-a zis. Te rog, grăbeşte-te.

Din spatele altei uşi ieşi sora Edwina, cu furie în priviri.

- Ce se întâmplă? vru ea să ştie, dându-şi şuviţele blonde pe spate. Era mai înaltă cu un cap decât Lucia, cu un trup atletic, faţă lătăreaţă şi pomeţi înalţi. În ochii ei albaştri scânteia mereu o flacără şi părea veşnic nemulţumită.

- De ce baţi la uşa lui Dorothy?

- Ne-a chemat maica stareţă în sala de mese.

- De ce? E miezul nopţii!

- Ştiu.

- Ce doreşte?

Întrebări peste întrebări.

- Sunt sigură că veţi afla din gura ei.

- Tu de ce eşti trează? încercă Edwina s-o descoasă, aruncând o privire spre camera Luciei. De ce te-a însărcinat taman pe tine să ne trezeşti?

Părea de-a dreptul indignată, de parcă primise o lovitură în orgoliu.

Lucia nu avea timp să-i panseze mândria rănită. Avea propriile griji de care să se ocupe. Mai întâi era biata soră Camille, şi apoi, ca o culme a ghinionului, fratele lui Cruz Montoya era implicat în anchetă. Nervii îi erau încordaţi la maximum.

- Te rog, îmbracă-te repede.

- Tu ştii ce se petrece, nu-i aşa? acuză Edwina.

Vorbea întotdeauna pe şleau, şi avea mereu impresia că e persecutată.

- Maica stareţă va lămuri lucrurile imediat.

- Da, sigur, rosti ea sarcastic.

Uşa lui Dorothy se deschise într-un sfârşit.

- Ce-i? întrebă ea prin crăpătură. Dorothy era o femeie grăsuţă şi
permanent îngrijorată, iar glasul ei nu trăda nici o urmă de oboseală. Dimpotrivă, părea suspicioasă.

Lucia recită mesajul. În curând se deschiseră şi alte uşi, pe măsură ce
agitaţia de pe coridor devenea tot mai zgomotoasă.

- Dacă vrei, te ajut eu să le trezeşti pe celelalte, se oferi Angela.

Edwina trânti cu putere uşa. Nu-ţi bate capul cu ea, o sfătui Angela depărtându-se de chilia acesteia. Este supărată fiindcă maica stareţă te-a ales pe tine să-i transmiţi mesajul.

Angela o prinse din urmă, dar Lucia nu găsi puterea să-i spună mai multe. Nu acum când era copleşită de întunecimea din inima ei, care-i pătrunsese mult mai adânc decât vestea morţii lui Camille.

Atât de adânc.

Lucia continuă să-şi numere mătăniile, deşi acum ştia de ce vocea demonică o trezise din somn, de ce îi şoptise acele cuvinte îngrozitoare, de ce sora Camille, sărman suflet torturat, fusese ucisă. Ştia, dar n-avea de gând să dezvăluie taina.

Montoya străbătu coridorul îngust ce mărginea absida catedralei. Bătu la uşă şi intră, fără să aştepte vreun răspuns.

Un poliţist cu mâinile încrucişate la piept veghea asupra bărbatului masiv, înveşmântat în rasă neagră, care stătea în conul de lumină împrăştiat de o lampă solitară.

Părintele Frank O’Toole, sechestrat în această încăpere, stătea cu mâinile împreunate, pierdut în rugăciuni. Când auzi bătaia în uşă îşi ridică speriat privirile.

- Reuben? bâigui el cu o urmă de îndoială în glas.

Preotului nu-i venea să-şi creadă ochilor.

- Cum o mai duci, Frank? îl salută Montoya, aplecându-se peste măsuţa ponosită pentru a-i întinde mâna vechiului său prieten.

Frank O’Toole i-o strânse zdravăn, ca pe vremuri.

- Am avut şi zile mai bune, recunoscu el cu un surâs resemnat, o palidă amintire a zâmbetului larg pe care-l arbora în liceu. Ce faci aici? întrebă el, cu ochi scăpărători. Eşti cu poliţiştii ăştia?

- Sunt detectiv acum.

- Pe bune? Zâmbetul îi pieri. N-aş fi crezut că...

- Nici eu. Nu m-am văzut niciodată lucrând în poliţie, şi în veci nu mi-aş fi imaginat că te voi vedea în sutană.

În liceu, pe vremea când cocheta cu diverse fărădelegi, pasiunea pentru atletism îl ferise de infracţiuni mai grave. Prin intermediul sportului, Montoya avusese norocul să-l întâlnească pe Frank O'Toole. Frank era vedeta pe terenul de fotbal, numărul unu în echipa de baschet şi, în general, un elev de nota zece. Pe scurt, Frank era bun la toate. Avea o imagine excelentă şi se trăgea dintr-o familie respectabilă. Tatăl lui era un avocat celebru.

La doar cincisprezece ani, Montoya încercase să-i spargă maşina - un Mustang clasic -, dar Frank îl prinsese asupra faptului şi ameninţase că-l va da pe mâna poliţiei. Fuseseră cât pe-aci să se ia la bătaie, dar până la urmă căzuseră la o înţelegere. Montoya îşi petrecuse şase sâmbete la rând spălând şi lustruind maşina aia afurisită, iar O'Toole îl luase pe mai tânărul său coleg în plimbările sale pe străzile New Orleansului. Legătura lor fusese mereu fragilă. Montoya abia îşi putea ascunde invidia pe stilul de viaţă şi popularitatea lui Frank, iar Frank nu scăpase niciodată de fascinaţia pentru firea rebelă a lui Montoya. Dimpotrivă, era de-a dreptul încântat să se-nhăiteze cu un puşti care era mereu la un pas de-a încălca legea. Probabil că prin intermediul lui Montoya, Frank îşi satisfăcea propriile porniri delincvente. Tânărul distins şi haimanaua.

O'Toole oftă prelung.

- Ai văzut-o pe sora Camille?

Ţinea pumnii strânşi şi se freca încontinuu cu buricul degetului mare pe încheietură.

- Da, confirmă Montoya.

Imaginea îi ardea încă în minte. Avea probabil s-o păstreze acolo pentru tot restul vieţii.

- Ce păcat, murmură preotul aţintindu-şi ochii în tavan, de parcă i-ar fi solicitat o explicaţie lui Dumnezeu.

O'Toole îşi păstrase constituţia de invidiat. Avea, ce-i drept, câteva fire albe în păr, câteva riduri sub ochi, iar nasul îşi mai pierduse din eleganţa tinerească. În opinia lui Montoya, semnele îmbătrânirii îi dădeau un aer mai interesant.

- Povesteşte-mi ce s-a întâmplat.

O scânteie se aprinse în ochii preotului. Regret? Furie? Începutul unei minciuni?

- Şi eu aş vrea să ştiu. Eram cu un enoriaş bolnav. Arthur Wembley. Cancer la plămâni în fază terminală. Am petrecut seara împreună cu el şi cu soţia lui, Marion. Când m-am întors, am dat nas în nas cu sora Lucia, chiar în faţa locuinţei părintelui Paul. Lucia era panicată. M-a rugat s-o însoţesc în capelă. Frank strânse din dinţi şi ochii i se afundară în orbite. Am mers după ea, urmă el cu glas stins, şi am găsit-o pe sora Charity rugându-se deasupra trupului fără viaţă al lui Camille. Îşi drese glasul şi încheie: Poliţia şi salvarea au sosit după câteva minute.

- De ce porţi sutana? se interesă Montoya.

- Soţii Wembley sunt de modă veche. Ţin la tradiţie. Pentru ei am purtat-o. De obicei n-o port.

- Ai vreo idee de ce era Cam... sora Camille îmbrăcată în rochie de mireasă?

- Habar n-am, scutură el din cap, înfigându-şi dinţii în buza inferioară. Rochia părea veche şi destul de ieftină. De felul celor pe care le poartă călugăriţele atunci când îşi fac jurămintele şi devin miresele lui Hristos.

- Vorbeşti serios?

- E un obicei străvechi, iar St. Marguerite musteşte de tradiţie, ridică Frank din umeri. Nici nu se compară cu celelalte parohii. Măicuţele poartă rase, enoriaşii ţin post în Vinerea Mare. Deşi am înţeles că s-a reluat obiceiul ăsta, nu?

Îşi feri ochii înainte ca Montoya să citească mai multe pe figura lui.

- Ai cunoscut-o pe Camille în liceu? întrebă Montoya.

- Nu, rosti el cu hotărâre, susţinându-i din nou privirea. Camille este... era mai tânără ca mine. N-am avut atunci ocazia s-o cunosc. Dar o ştiam pe sora ei mai mare.

- Valerie?

- Da.

- Aţi fost împreună?

- Nu.

Cei doi schimbară o privire cu subînţeles. Pe vremuri, Frank O'Toole, atletic, bine clădit şi cu priză la fete, făcuse furori printre tinerele de la liceul St. Timothy. La ce naiba îi trebuise lui preoţia? O viaţă de celibatar. Montoya nu înţelegea nici în ruptul capului. Frank păru să-i citească gândurile şi simţi nevoia să ofere lămuriri: Când surorii mele mai mari, Mary Louise, i-a fost pus diagnosticul de cancer limfatic, am făcut un pact cu Dumnezeu. Eu urma să devin preot şi să-mi dedic viaţa Lui în schimbul vieţii ei.

- A funcţionat? întrebă Montoya, încercând să şi-o amintească pe Mary Louise O'Toole.

- Mary a murit anul trecut, dar nu din cauza bolii. Cu ajutorul lui Dumnezeu, a învins cancerul. Soarta a făcut să fie lovită pe trecerea de pietoni de un bătrân care a confundat frâna cu acceleraţia. Frank oftă şi îşi masă chipul, trecându-şi degetele prin favoriţii albi. Slavă Domnului, a murit pe loc.

- Crezi că Dumnezeu s-a ţinut de târg?

- Greu de zis, şopti el. Ar fi foarte arogant să-mi dau atâta importanţă încât să cred că Dumnezeu a sacrificat-o pe sora mea într-un soi de variantă religioasă a jocului Adevăr sau Provocare. Dar moartea lui Mary Louise mi-a pus la încercare credinţa şi vocaţia.

- Ai trecut testul?

Un muşchi zvâcni sub arcada lui Frank, însă chipul preotului rămase neschimbat.

- Numai Domnul ştie asta.

- Ce crezi că a păţit victima?

- Ce n-aş da să aflu şi eu, murmură Frank aprins, dar îşi feri imediat privirile.

- Deci o ştiai pe Valerie, dar nu pe Camille.

- În liceu, da.

- Valerie locuieşte în Texas?

- Nu, e aici şi ea.

- Aici, în New Orleans?

Montoya reţinu amănuntul. Nu cumva îi spusese maica stareţă că Valerie locuia într-un orăşel din Texas?

- E proprietara unui han vechi din Garden District, dacă-mi aduc bine aminte. Nu mai ştiu cum îi spune, dar sora Camille mi-a spus că Valerie s-a mutat înapoi în New Orleans în urmă cu vreo doi ani.

Glasul lui era blând şi distant, de parcă rememora discuţia.

- Vorbeai adesea cu Camille.

- Mai vorbeam din când în când.

- Cât de des?

- De câteva ori pe săptămână. Uneori mai des, alteori mai rar.

- Ţi-a pomenit vreodată de foştii ei iubiţi?

- În afară de tine? i-o întoarse Frank, ridicând o sprânceană.

Montoya îşi păstră cumpătul.

- În general, era cineva care i-ar fi vrut răul?

- Nu.

- Avea duşmani?

Părintele Frank clătină din cap.

- Nu ştiu foarte multe despre viaţa ei personală. Cât despre spovedanie, numai Dumnezeu îi cunoaşte taina.

- Şi tu.

- Sau părintele Paul, zâmbi el rece. Îţi sugerez să vorbeşti cu sora Lucia sau cu sora Louise. Păreau să fie în relaţii apropiate.

Dintr-odată preotul păru obosit, aproape iritat.

- Mai ai alte întrebări?

- Cred că e suficient deocamdată. Dar dacă mai simţi nevoia să-mi spui ceva...

- Ştiu, Reuben. Dau un telefon.

Îi aruncă un surâs îngheţat, se ridică în picioare şi ieşi pe uşă, urmat de faldurile sutanei, care aveau urme de mizerie.

- Părinte Frank?

Preotul se întoarse, un monument de răbdare şi bunăvoinţă.

- Ai ceva mizerie pe sutană, îl informă Montoya, indicând pata neagră de pe sutana şi mai neagră.

- Ce să fie? Se miră prelatul, încercând să zărească pata aproape invizibilă. Am fost afară, prin ploaie...

Montoya îngenunche la picioarele preotului, având senzaţia ciudată că urma să fie binecuvântat, şi îi cercetă tivul. O bucăţică de crustă maronie i se lipi de buricul degetului.

- Sânge, spuse el, privindu-l pe Frank în ochi.

Preotul arboră o mină nedumerită.

- Probabil că e al surorii Camille... de când am îngenuncheat deasupra ei. Am sperat s-o pot resuscita, m-am rugat, însă...

Cuvintele îl părăsiră, iar amintirea îi schimonosi chipul.

- Avem nevoie de sutană, rosti Montoya, ridicându-se pentru a privi suferinţa de pe faţa preotului.

Frank tresăltă, gata să se împotrivească, dar se răzgândi în ultima clipă.

- Fireşte, o să v-o dau îndată. Detectivul îl aştepta deja în pragul uşii.

- Dacă nu te deranjează părinte, te voi însoţi.

- N-ai încredere în mine, Reuben?

- Cercetez o crimă, Frank. N-am încredere în nimeni, mărturisi Montoya.

capitolul 9

- Fir-ai să fii de...! Valerie înghiţi ultimele cuvinte ale înjurăturii când ieşi afară în zori.

Urmări cu mânie în priviri camioneta hârbuită cu numere de Texas. Fordul era parcat sub ramurile unei sălcii de la marginea aleii, în spatele străvechiului ei Subaru. Era plin de noroi, iar pe parbriz se zăreau urme de mizerie în formă de arc, rezultatul strădaniei îndelungate a ştergătoarelor de-a îndepărta praful şi ploaia. Uşa din plasă se trânti în urma ei, moment în care două gaiţe albastre zburară de pe gard spre ramurile ocrotitoare ale salciei.

Valerie nu le dădu importanţă. Privirile ei erau fixate pe camioneta aceea blestemată.

În stânga era câinele ei, cu botul pe-afară, iar în dreapta, prăbuşit în spatele volanului, soţul ei.

Se bucura să-l vadă pe unul din ei, însă nutrea cu totul alte sentimente faţă de celălalt.

De cum o zări, Bo începu să latre şi să zgârie insistent geamul, dând vioi din coadă. Slade, al naibii ticălos, deschise ochii, se întinse şi rânji. Afişa acel rânjet care spunea „nu-mi pasă de nimic“, albeaţa dinţilor contrastând cu barba de o zi ce-i întuneca fălcile viguroase. Nimeni n-avea dreptul să arate aşa de sexy după o noapte petrecută cu capul pe volan. Ce dracu' făcea acolo?

Pornise spre maşină, dar de cum îl văzu schimbă ruta şi-şi tăie drum prin iarba de la marginea grădinii de zarzavaturi pe care-o îndrăgea Freya atât de mult, la fel de pleoştită ca şi restul frunzişului.

Portiera camionetei se deschise cu un huruit infernal şi Slade păşi pe pietrişul umed. Bo nu mai avu răbdare şi sări din camionetă. Scheunând şi tremurând din toate încheieturile, namila de câine se apropie de ea.

- Bună, băiete, spuse Val cu inima topită, şi se lăsă pe vine ca să-l mângâie, fiind în schimb linsă drăgăstos pe faţă. Da, şi mie mi-a fost dor de tine.

Câinele nu mai ştia cum să o mai alinte, şi pentru o clipă îşi aminti când îl luase de la adăpost, pe când era doar o mogâldeaţă neagră cu pete cafenii, ochi mari şi urechi ce i se lungeau până la pământ.

- Cum rămâne cu mine? Ţi-a fost dor? întrebă Slade.

Trânti portiera şi se rezemă de botul maşinii. Glasul lui, cu un uşor accent texan, aduse la suprafaţă amintiri ce ar fi trebuit să rămână pe veci îngropate.

Val îşi ridică privirile, jucându-se în continuare cu Bo.

- Cred că glumeşti, pufni ea, deşi situaţia nu era deloc amuzantă. Mi-e dor de tine ca de ciumă.

Slade o privi neîncrezător.

- N-ai ştiut niciodată să spui o minciună.

- Spre deosebire de tine, maestrul într-ale amăgirii. Ce cauţi aici, Slade?

Val se ridică în picioare şi razele soarelui îi alintară spatele, anunţând o zi caldă după o noapte furtunoasă.

Gaiţele ciripeau vesele, acompaniate de ţipătul discret al unei bufniţe.

- Vreau să vorbim. Doar noi doi. Între patru ochi. Fără avocaţi care cer două sute de dolari pe oră.

- Am încercat deja şi n-a funcţionat.

- Poate n-am încercat suficient de tare.

- Nu zău?

Se gândi la căsnicia lor, la clipele în care încercase să poarte o discuţie, iar el se închidea ca într-o carapace impenetrabilă. Dezastrul cu Cammie. Orgoliul lui nemăsurat. Mândria şi încăpăţânarea ei.

- Ai ajuns aici în miez de noapte şi ai dormit în camionetă? se interesă ea.

- Am ajuns cu câteva ceasuri în urmă şi, cum n-aveam rezervare, am zis că ar fi mai bine să nu te deranjez.

- Bine-ai făcut, dar cred că vremea discuţiilor s-a dus. Gata!

- Nu şi dacă facem amândoi un efort.

- Poftim? Val ridică tonul, apropiindu-se de el. Ce-ai păţit? Unde-i cowboy-ul distant care nu dădea două parale pe căsnicia lui? Individul care sa dat la sora neves- ti-sii şi când a văzut că nu merge, a dat vina pe ea?

- Nu aşa s-au petrecut lucrurile, ştii şi tu asta.

Îi aruncă o privire oacheşă, de care Val se feri.

În jurul lor, ziua îşi intra în drepturi. Val percepu schimbarea. Soarele se cocoţa tot mai sus, iar zumzetul traficului matinal ce răzbătea de pe St. Charles Avenue deveni tot mai zgomotos. Oamenii mergeau la serviciu.

Era trecut de opt. Aţipise câteva ore după ce se zvârcolise la nesfârşit şi numai de Slade nu-i ardea acum. Trebuia să se-ngrijească de han. Freya pregătea deja micul dejun pentru o mână de oaspeţi care înnoptaseră acolo, iar izul de slănină, sirop de arţar şi plăcintă de mere îi pătrunse în nări. Slujba ei consta în servirea cafelei şi spălatul vaselor.

- Ştiu un singur lucru, Slade, rosti ea hotărâtă. Dacă ai bătut atâta cale din Bad Luck până aici ca să tragi de mine, să mai încercăm o dată, ai venit degeaba. Nu mă răzgândesc.

Blestematul de câine începu să scheaune şi o privi cu ochi mari şi trişti. Simţi un junghi în inimă. Dacă vrei, poţi să-l laşi pe Bo la mine, propuse Val.

Un zâmbet îi înflori în colţul gurii. Se dădea în vânt după animale. Nu conta că erau de rasă sau maidaneze, ea le iubea pe toate.

- Dacă vrei un câine, cumpără-ţi.

- Bine, acceptă Val, cu toate că ea îl adusese de la adăpost, şi nu Slade. Totuşi, câinele avea să fie mai fericit pe întinderile texane, fugărind veveriţe, tatu sau iepuri, decât întemniţat în curtea hanului, adesea plină de străini. I se adresă cu tandreţe: O să-mi fie dor de tine, mogâldeaţă.

În clipa în care se aplecă să-l mângâie pe creştet, zări cu coada ochiului o maşină de poliţie ce parca în faţa casei. Din vehicul coborâră doi bărbaţi. Val încremeni. Vai, Doamne, şopti ea, ştiind că nu era de bine.

Fusese de partea cealaltă a baricadei de-atâtea ori, încât n-avea rost să se mintă. Simţi un gol uriaş în stomac, amintindu-şi de veştile cumplite pe care le adusese în trecut familiilor îngrijorate: „A avut loc un accident, sincere condoleanţe... regretăm pierderea dumneavoastră".

Se pregăti pentru ce putea fi mai rău. Din depărtări insondabile răzbătu zgomotul vaselor de la bucătărie.

Erau doi. Un poliţist tânăr, cu trăsături hispanice, într-o jachetă de piele, urmat de un individ mai îndesat.

- Bună ziua, suntem detectivul Montoya şi detectivul Rick Bentz de la poliţia din New Orleans. O căutăm pe Valerie Renard.

- Eu sunt, murmură ea, dar glasul nu era al ei.

Primi două cărţi de vizită de la detectivul mai în vârstă.

Timpul se opri în loc. Valerie cercetă chipul tânărului. Fălci proeminente, nas acvilin, ochi măslinii. Ţipătul

bufniţei amuţi, iar o floare de bougainvillea căzu la pământ, împrăştiind petale rozalii în jur.

- Montoya? repetă ea, ignorând zumzetul din minte.

Bărbatul încuviinţă, de parcă se aştepta să-l recunoască de undeva.

- Ce se întâmplă? întrebă Slade. Valerie?

Val se uita ţintă la detectivul cu barbişon negru şi buze subţiri.

- Dumneavoastră cine sunteţi? întrebă hispanicul.

- Soţul ei. Slade Houston. Aş vrea să ştiu cine naiba eşti tu.

De la picioarele lui, Bo mârâi ameninţător.

- Gura! i-o tăie Slade cu priviri ameninţătoare.

- Doamnă Renard, spuse cel mai în vârstă, Bentz. Sunteţi sora lui Camille Renard, cunoscută drept sora Camille de la mănăstirea St. Marguerite?

Cu coada ochiului se uita la câine.

Dumnezeule! Inima începu să-i bată nebuneşte. Aduceau veşti groaznice despre Cammie.

- Nu! rosti ea cu glasul stins, refuzând să dea crezare intuiţiei, refuzând să accepte motivul prezenţei celor doi poliţişti ce-şi ascundeau tristeţea în spatele unor măşti solemne. O privire în ochii lor era suficientă. Cei doi erau nefericiţii vestitori ai morţii. Nu Cammie, şopti ea, îngrozită. Nu Cammie. Nu, nu, nu se poate!

Genunchii începură să-i tremure şi tot universul se fărâmiţă în mii de cioburi întunecate. Simţi un braţ puternic apucând-o de talie. Slade.

- Doamnă Renard? spuse poliţistul mai vârstnic, care-şi ascundea mai greu mâhnirea.

- Sunt surori, interveni Slade, ţinând-o să nu cadă.

- Cammie e surioara... dar nodul din gât nu-i îngădui să termine propoziţia.

Nu se putea. Era imposibil. Cammie? Nu... nu, de necrezut. Tânără şi plină de viaţă, rumenă în obraji, zâmbetul ei ce putea încălzi orice inimă.

Apoi îşi aminti de dangătul trist al clopotelor, de acel demon înveşmântat în mantie neagră ce-i bântuise visele, de lanţul lui ce zăngănea ameninţător. Demonul care-o vizitase în urmă cu o noapte, în ale cărui priviri lacome şi turbate citise semnele morţii. Durerea din inimă era sfâşietoare. Zumzetul din urechi prevestea moartea.

- Am putea, vă rog, să intrăm în casă? întrebă Bentz din depărtări.

Dacă n-ar fi ţinut-o Slade, s-ar fi prăbuşit la pământ.

- Trebuie să vorbim, insistă detectivul.

Demonul apăru din nou în închipuirea ei, mai puternic şi mai ameninţător ca oricând. Duhoarea lui pestilenţială îi pârjoli nările. Arătarea scoase un hohot triumfător şi rânji lasciv, dezvăluind un şir de dinţi ascuţiţi.

„Nu ceda. Nu te lăsa pradă durerii. Fii puternică. Pentru Camille. Alungă-l pe acest vestitor obscen în abisurile minţii. Hai că poţi, Valerie. L-ai ţinut ferecat acolo o viaţă întreagă. Nu te preda. E doar în închipuirea ta. Vino-ţi în fire. Pentru numele lui Dumnezeu, nu ceda.“

Trase adânc aer în piept şi hotărî să nu capituleze în faţa întunericului şi a spaimei, cu toate că inima-i bătea mai să-i sară din piept, iar sângele îi era mai rece decât sufletul demonului. Bentz spunea ceva, însă Val nu-i mai auzea încercările jalnice de a-i transmite condoleanţe. Vocea lui părea să vină dintr-un tunel, dar prinse contur odată ce tânăra femeie îşi mai veni în simţiri.

- Sigur e o greşeală, spuse ea pe negândite, dar conştientizarea nenorocirii i se înfipse adânc în creier.

Acum înţelegea de ce nu mai primise alte veşti de la Cammie. Îşi aduse aminte de ultimul ei mesaj. Mi-e din ce în ce mai greu. Nu mai rezist. Mă bate gândul să plec de la St. Marg. Ştii tu de ce. Simţi cum i se rupe inima în două, dar în cele din urmă apariţia demonică se retrase în adâncurile minţii ei, ca o fantomă funestă, aşteptând un alt moment prielnic.

- Ce s-a întâmplat? auzi limpede glasul puternic al lui Slade.

Bentz îl privi cu coada ochiului pe Montoya şi spuse:

- Nu ştim cu siguranţă. N-aţi vrea să mergem înăuntru, pentru mai multă linişte şi intimitate?

Pe deasupra tumultului interior, Valerie auzi zgomotul traficului, ciripitul unei vrăbiuţe ce da roată unei tufe de caprifoi, şi zări ca prin ceaţă un cuplu de bătrâni trecând pragul hanului - oaspeţi probabil - nu înainte de-a arunca o privire curioasă în direcţia lor. Bărbatul îşi potrivea şapca, femeia se făcea că scotoceşte prin poşetă, în timp ce ochii lor urmăreau cu atenţie grupul pestriţ din faţa aleii.

În momentul acela, clopotele se puseră pe tânguit, anunţând orele dimineţii şi amintindu-i lui Val de sora ei, prizonieră între zidurile mănăstirii care-ar fi trebuit s-o apere de rele.

„Cammie... nu...“

În minte îi apăru chipul surorii sale pe când era doar o copilandră, cu dinţii aceia strâmbi şi nasul ei scurt şi îndesat. În copilărie, Camille o venerase pe Valerie. Dar odată cu furtunile pubertăţii, trupul ei prinse forme plăcute băieţilor, chipul ei se alungise elegant, cu pometţi înalţi şi bărbie ascuţită, buzele ei generoase puteau trece într-o clipită de la un surâs larg la bosumflare, ceea ce-i sporea farmecul.

Chiar şi în ochii unui băiat pe care Valerie abia dacă-l cunoscuse, o puşlama cu ochi de corb, astăzi poliţistul ce stătea dinaintea ei. Reuben Montoya.

Lui Val nu-i venea să-şi creadă ochilor. În locul şmecheraşului de altădată stătea un bărbat în toată firea, pe chipul căruia se citeau încă discret semnele nesupunerii: barbişonul deloc încurajat de regulament şi cercelul cu diamant din ureche, dovadă a îndemânării sale de a executa misiuni sub acoperire, de a juca rolul traficantului, al proxenetului sau al cine ştie cărui răufăcător. Iar astăzi se înfăţişa înaintea ei pentru a-i aduce crunta veste despre femeia pe care-o cunoscuse intim cu câţiva ani în urmă.

Privirea neîndurătoare a lui Montoya îi făcu pielea de găină. Ar fi vrut să-i ghicească gândurile.

- Aţi cunoscut-o pe sora mea.

Montoya încuviinţă şi buzele sale se pierdură într-o linie subţire.

- Staţi o clipă, rosti Valerie, trezită brusc la raţiune. Jachetă de piele, tricou şi blugi. Haine de stradă. Sunteţi detectivi? întrebă ea.

Simţi un gol uriaş în stomac. Cei doi nu erau poliţişti obişnuiţi, trimişi să aducă vestea decesului unei rude. Investigaţi moartea surorii mele? urmă Val. Inima-i galopa sălbatic. Ce naiba a păţit?

- Doamnă Renard, vă rog, stărui Bentz, aruncând un ochi spre bătrâneii din faţa hanului. Haideţi să discutăm înăuntru.

- Ce s-a întâmplat? A avut loc un accident? Unde? La mănăstire?

Zări însă teribilul adevăr în ochii detectivului şi închipuirea i-o luă înainte.

- N-a fost un accident, bolborosi ea cu glas răguşit. A fost ucisă?

„Ori şi-a luat viaţa."

Dar nu dădu glas temerii, nu voia să creadă că ultimul ei e-mail fusese un strigăt de ajutor sau un bilet de sinucidere pe care îl primise mult prea târziu.

Mi-e din ce în ce mai greu. Nu mai rezist. Mă bate gândul să plec de la St. Marg. Ştii tu de ce.

- Dumnezeule, îngăimă ea.

- Val, îi şopti Slade la ureche, răsucind-o în acelaşi timp spre căsuţă.

O împinse cu blândeţe, fluieră după Bo şi le aruncă priviri furioase poliţiştilor. Hai înăuntru, să vedem ce au de zis cei doi detectivi, o îndemnă el.

Ceva din glasul lui reuşi s-o scoată din valul de negare în care se scălda. Îşi trase mâna din strânsoarea lui şi-şi scutură mintea de gânduri negre. Indiferent ce urma să se-

ntâmple, trebuia să fie pregătită şi nu avea voie să facă pe victima, să-şi lase grijile în seama soţului în care n-avea încredere, să ignore faptul că parte din îndoielile şi paranoia lui Camille îl aveau drept sursă pe Slade Houston.

- Mă descurc, spuse ea, şi se depărtă câţiva paşi, urmată îndeaproape de câine. Singură.

- Acum sunt aici.

- Şi de ce, mă rog? scuipă ea. De ce în dimineaţa asta? Ce potrivire mai e şi asta?

Nu aşteptă răspunsul. Îşi îndreptă spatele şi o luă cu paşi hotărâţi spre bucătărie, trântind uşa în urma ei. Montoya, care-o urmase îndeaproape, prinse uşa înainte să se izbească de perete. Intră în bucătărie, străbătu un coridor îngust cu lambriuri de lemn masiv, vechi de zeci de ani, şi ajunse în sufrageria modestei căsuţe. Valerie se întoarse cu spatele la şemineul stins şi îi observă pe detectivi intrând cu grijă înăuntru, urmaţi de Slade, lua-l-ar naiba.

Aruncă o privire peste cartea de vizită primită şi temerile ei fură confirmate. Rick Bentz era de la departamentul de Omucideri. Crivăţul din sufletul ei se preschimbă într-un sloi de gheaţă.

- Sora mea a fost ucisă? şopti ea, holbându-se în ochii lui Montoya.

„Doamne, nu, te rog, nu...“

- Îmi pare rău, spuse Montoya.

Lui Valerie începură să-i tremure genunchii. „Nu, nu, nu!“ Ochii i se umplură de lacrimi şi imaginile trecutului îi năpădiră mintea, zdruncinându-i sufletul. Îşi aminti mai multe despre Reuben - Diego, cum i se spunea în liceu - Montoya şi îi veni să vomite.

- L-ai arestat pe Frank O’Toole?

Montoya strânse din dinţi.

- Pe preot? De ce să-l arestăm? întrebă Bentz.

Slade traversă încăperea şi rămase lângă ea.

Valerie rosti fără şovăire:

- Singurul care avea un motiv s-o ucidă e nenorocitul ăla ipocrit.

Lacrimile îi ardeau ochii. De câte ori nu-i spusese surorii sale să fugă din mănăstire, să scape de Frank O'Toole, s-o rupă de tot cu el? Nu de-atâtea ori pe cât ar fi trebuit, gândi ea, simţind o armată de ace pătrunzându-i în inimă. Nu izbutise s-o convingă. Camille era aşa de încăpăţânată. Valerie fu cuprinsă de-un val de mânie, iar durerea îi sfârtecă inima. Nu ştiu dacă sunteţi la curent, dar Cammie e... era... însărcinată. Ia ghiciţi cine-i tatăl?

capitolul 10

Liniştea, sfinţenia şi siguranţa mănăstirii dispăruseră pe veci. Lucia simţea pierderea până în măduva oaselor, în

timp ce străbătea cu iuţeală coridorul dormitoarelor.

Chiar şi după plecarea poliţiei, când capela avea să fie curăţată, chiar şi după ce trupul sărmanei Camille avea să fie îngropat şi ultimele rugăciuni în amintirea ei aveau să fie spuse, când reporterii şi fotografii de la televiziune ce dădeau târcoale mănăstirii se vor fi făcut nevăzuţi, St. Marguerite avea să poarte în continuare stigmatul crimei. Nici Lucia nu mai era aceeaşi persoană. Era nevoită să trăiască pentru restul vieţii cu acea povară năucitoare în suflet.

Lucia îşi suflecă fusta şi încercă să alunge neliniştea ce i se cuibărise în inimă cu o seară în urmă. Dar umbra răului nu o părăsise şi nu părea să fie afectată de razele de soare ce pătrundeau în diverse culori prin vitraliile de lângă trepte.

Era o zi senină şi călduroasă, dar în sufletul ei domnea gerul.

După o noapte agitată se trezise şi participase împreună cu suratele ei la rugăciunea de dimineaţă din paraclis, apoi petrecuse o oră adâncită în meditaţie, recitând sfântul rozariu. Rutina se întrerupsese când fuseseră convocate în sala de mese, unde părintele Paul, părintele Frank şi maica stareţă le vorbiseră cu multă căldură despre sora Camille şi apoi reţinut despre tragedia ce se petrecuse în incinta sfântului lăcaş. Lumea de-afară invadase sanctitatea mănăstirii, iar călugăriţele erau invitate să se roage pentru sufletul surorii Camille şi să caute liniştea sufletească în învăţăturile Domnului.

- Ţineţi minte, le povăţuise părintele Paul mâhnit, sunteţi miresele Domnului nostru Iisus. La el să căutaţi ajutorul în aceste momente dificile.

Părintele Frank închisese ochii pentru o clipă, de parcă ar fi vrut să alunge o amintire.

Maica stareţă îşi plecase fruntea şi făcuse o cruce, dar Lucia nu găsea alinare în vorbele Mântuitorului, căci

gândul ei o purta întruna la chipul palid şi la buzele vineţii ale surorii Camille, întinsă pe podeaua capelei.

Înghiţise în sec şi ochii ei întâlniseră privirile chinuite ale părintelui Frank, care renunţase la sutana pătată de sânge. Să fi fost oare al surorii Camille? Ştia oare părintele că era însărcinată? Mai mult, ştia că sora Camille descoperise asta de ceva vreme?

Ruşinea o făcuse să-şi întoarcă privirile, dar căutătura răscolitoare a preotului îi rămăsese întipărită pe retină.

Nu ascultase cu prea multă luare- aminte la restul vorbelor, deşi îşi amintea vag pe cineva pomenind că poliţiştii aveau să plece în curând şi capela urma să fie curăţată şi binecuvântată.

De parcă rugăciunile şi apa sfinţită puteau spăla răul.

Lucia se întrebă dacă avea să mai poată îngenunchea vreodată dinaintea crucifixului fără ca imaginea trupului inert al lui Camille să-i încolţească în minte.

După întrunire li se îngăduise o oră de meditaţie, înainte să-şi reia sarcinile obişnuite.

Lucia coborî în grabă treptele, nepăsătoare la zgomotul pantofilor pe lespedea lucioasă, trecându-şi degetele peste balustrada de lemn. Trebuia să plece. Moartea lui Camille avea să aducă în scurtă vreme ruina mănăstirii St. Marguerite. Oare asta era intenţia ucigaşului? Oare crima fusese doar o răfuială personală, sau viza atenţia opiniei publice? Se gândi la scumpa, nefericita Camille. O legau atâtea de ea, de la faptul că îşi petrecuseră copilăria în acelaşi cotlon al oraşului la faptul că se cuplaseră cu fraţii Montoya. Gândurile o purtară imediat la Cruz.

Sfinte Doamne, nu voia să-l mai vadă niciodată.

Că vorbise cu fratele lui, detectivul, era una, dar când văzuse asemănarea dintre cei doi, mai că n-o luase la fugă. Cruz Montoya era singura persoană care-i ştia tainele, care o atinsese până în adâncul sufletului, care aproape c-o băgase în mormânt. Inima îi tresări în piept. Teamă sau un fior erotic? Uneori, când îşi amintea ce obişnuia să facă cu

Cruz, simţurile i-o luau razna, şi străfulgerări senzuale îi biciuiau mintea. Pielea lui netedă şi arămie, părul negru de pe pieptul musculos, abdomenul lui perfect, felul în care i se lipeau blugii de coapse, fundul său bombat şi dur... toate aceste imagini îi făceau sângele să fiarbă în vene.

„Gata!“ îşi spuse în sinea ei.

Cu fiecare gând se îngloda şi mai mult în păcat. Acum se predase Bisericii, era mireasa lui Hristos şi nu trebuia să râvnească la nici un bărbat. Cu atât mai puţin la Cruz Montoya, care- i frânsese inima cu atâta uşurinţă. Şi frate-său, detectivul, care semăna atât de mult cu el... O privire fusese suficientă să declanşeze şuvoiul amintirilor ce-ar fi trebuit să rămână pe veci îngropate.

- Dă-mi tărie, şopti ea, cu gândul la zâmbetul obraznic de pe chipul lui Cruz, la strălucirea diavolească pe care-o avea în priviri.

Sângele îi alerga nebuneşte prin vene. Lucia se blestemă în tăcere. „S-a zis cu astea!“ hotărî în gând.

- Sora ta era însărcinată?

Montoya rămase cu gura căscată la auzul acestei veşti.

Micuţa clădire ce adăpostea pe vremuri caii era legată de han printr-un coridor îngust, oferindu-i Valeriei Renard o oarecare intimitate.

- Da, răspunse Val cu năduf. Riduri fine îi înconjurau acum colţurile gurii. Sa încurcat cu Frank O’Toole, explică ea, apoi, bănuind ce avea să întrebe, continuă: Da, ştiu, ea era călugăriţă, el era preot şi amândoi au depus jurăminte de castitate, dar credeţi-mă pe cuvânt, e însărcinată.

Ceva se frânse în ea. Înghiţi în sec de câteva ori şi se sprijini de şemineul rece.

- Vreau să zic... era. Doamne Dumnezeule, chiar a murit?

Soţul ei încercă s-o consoleze, dar ea îl respinse. Privirile ei se înălţară din nou spre Montoya.

- Ţi-aduci aminte pe Frank din liceu. Favoritul domnişoarelor. Şi-a schimbat costumul pe sutană, dar

năravul ba. Şi nu era la prima abatere. Camille mi-a spus că avusese o aventură cu altă călugăriţă... Doamne, cum o chema?

Îşi pironi ochii în tavan, încercând să-şi pună rotiţele în mişcare, să se împace cumva cu moartea surorii ei.

- Cu altă călugăriţă? întrebă Bentz, care nu părea să înghită povestea ei.

Se gândea probabil că e în stare de şoc şi halucinează.

Valerie încuviinţă.

- Camille mi-a spus-o mai demult.

- Îţi aminteşti numele?

- Nu... ba da, stai puţin. Lily sau Leanne... pe-acolo în orice caz.

Val suspină şi îşi drese glasul, încercând să pună stavilă şuvoiului de lacrimi.

- Cum s-a întâmplat?

Cei doi detectivi se uitară unul la celălalt, dar nu răspunseră.

- Vreau să ştiu.

- Din câte ne dăm seama, prin strangulare, spuse Bentz. Nu ştim cu exactitate ce i-a provocat moartea, dar... aşa pare.

Valerie închise ochii cu faţa împietrită. Şi-o închipui pe sora ei încercând să tragă aer în piept, cu ochii ieşiţi din orbite.

- A strangulat-o?

- Vom afla mai multe în zilele următoare, o asigură Bentz.

- Unde? Val se întoarse spre Montoya. Unde a omorât-o?

- În capela de la St. Marguerite, pe la miezul nopţii. Mai multe nu vă putem spune.

- E sora mea, şopti Val.

Montoya încuviinţă.

- Ştim, dar până nu analizăm cu atenţie dovezile, nu putem să ne aruncăm în presupuneri.

Valerie acceptă pentru moment explicaţia lui şi făcu eforturi să-şi ţină lacrimile în frâu. Se îndreptă de umeri şi

încercă să-şi păstreze calmul.
- Dumneavoastră nu locuiţi aici, nu? îl întrebă Bentz pe Slade.
Îşi dăduse şi el în sfârşit seama.
- Am sosit azi-noapte, din Texas.
- Locuiţi în Texas?
Slade încuviinţă. Lui Valerie îi venea să intre în pământ de ruşine.
- Iar dumneavoastră domiciliaţi în New Orleans? continuă Bentz seria întrebărilor.
- Da... eu şi Slade suntem separaţi.
- O ştiaţi deci pe Camille Renard, spuse Montoya. Cât de bine?
- Era cumnata mea, răspunse Slade, susţinându-i privirile.
Valerie se gândi la legătura dintre cei doi şi se făcu albă ca varul.
- Eraţi apropiaţi? se interesă Bentz.
Slade ridică din umeri.
- Eram o familie. A stat cu noi o vreme.
- Când? vru Bentz să ştie, scoţând un carneţel.
- În urmă cu câţiva ani.
- Înainte să se alăture ordinului.
- Da.
- Aş putea s-o văd? interveni Valerie.
- Cu siguranţă, spuse Montoya, deşi în sinea lui nu i se părea o idee aşa de bună. Trupul fusese deja identificat. Întâi însă vă rugăm să răspundeţi la nişte întrebări. Ce ştiţi despre prietenii lui Camille? Avea duşmani? Cunoaşteţi pe cineva care-ar fi vrut să-i facă rău?
- În afară de Frank O'Toole? ripostă ea furioasă. Ascultaţi ce vă spun, nimeni n-avea un motiv mai bun s-o ucidă pe sora mea decât laşul şi ticălosul ăla care se ascunde în spatele sutanei. A sedus-o, a lăsat-o însărcinată şi când a aflat că avea de gând să-l părăsească, a ucis-o ca să-i închidă gura. Punct.

- Staţi o clipă, făcu Bentz. Voia să se despartă de el?

- Da, rosti ea, luptându-se cu lacrimile. Ultima oară când am vorbit la telefon mi-a zis ceva de genul „Trebuie să scap de-aici“. Ştiţi ce mi-a spus pe urmă? Cei doi detectivi aşteptară cuminţi răspunsul. Mi-a spus că n-o să-i convină deloc. Că o s-o omoare. Valerie suspină şi se şterse la ochi. Şi nu zicea asta doar aşa, ca metaforă, adăugă ea. Vorbea foarte serios.

Avea ochii roşii de furie.

- A ameninţat-o vreodată? întrebă Montoya.

- Păi... nu ştiu. Nu mi-a... comunicat toate detaliile. Val clipi puternic pentru a-şi ţine lacrimile în loc şi îl privi cu dispreţ, de parcă ar fi fost bătut în cap. Nu ştiu multe despre relaţia lor, dar ştiu că era imorală, desfrânată şi aşa mai departe. Hărţuire sexuală e puţin spus!

Făcu un pas hotărât în faţă. Slade o prinse de încheietură, dar Val îşi trase mâna şi îşi continuă tirada:

- Ascultaţi-mă bine, aveţi de-a face cu un psihopat, un narcisist, un ţicnit care a băgat-o în sperieţi. Camille credea că urma s-o ucidă pe ea şi pe copil ca să-şi salveze afurisita de reputaţie. Tânăra femeie era gata să izbucnească în lacrimi. Dacă nu mă credeţi, vorbiţi cu legistul, care-o să confirme că era în luna a doua sau a treia.

capitolul 11

- Vreau să descoperiţi tot ce puteţi despre Francis O'Toole, spunea Bentz la telefon.

Montoya călcă acceleraţia şi îşi tăie drum prin traficul aglomerat. Geamul era deschis şi mirosul de benzină amestecat cu izul de carne la grătar pătrunse în maşină.

- Nu, habar n-am care-i al doilea prenume, dar cât de greu poate să fie să- l aflaţi? Are treizeci şi cinci de ani şi e preot la St. Marguerite. A absolvit St. Timothy, liceul privat, în urmă cu vreo... douăzeci de ani?

Montoya încuviinţă şi depăşi camionul care împrăştia fumul acela groaznic, dar fu oprit de culoarea semaforului. În curând camionul era din nou lângă el, eliberând noxe în voie.

Bentz îl ascultă în tăcere pe tânărul detectiv de la secţie, apoi spuse:

- Află tot ce poţi despre o oarecare soră Leanne sau Lily, care a părăsit mănăstirea în urmă cu câţiva ani. Nu, nu încă, dar sper să-i aflu şi numele de familie în curând. Las' că nu-i aşa greu. Nu mai umplu femeile mănăstirile, ca pe vremuri... Da.

Culoarea semaforului se schimbă, iar Montoya demară în viteză, lăsând în urmă camionul şi pe şoferul său care se chinuia cu schimbătorul. Mai e un individ despre care vreau informaţii, continuă Bentz în timp ce Montoya încetini pentru a-i permite unui idiot să traverseze într-un loc interzis. Houston îl cheamă. Da, exact, ca oraşul. Slade pe numele mic. Locuieşte în Texas, Bad Luck... Ce? Nu, ăsta-i numele orăşelului. Jură că aşa se numeşte. E căsătorit cu sora victimei. Se poate să fi avut o aventură cu victima. Da, ştiu, dar asta era înainte ca ea să se călugărească. Mda, nu chiar Sunetul muzicii. Am priceput. Bine, acum ne îndreptăm spre morgă. Sună-mă când ai ceva.

Bentz închise şi înjură în barbă.

- Crezi că e implicat şi cumnatul? întrebă Montoya.

Detectivul de la volan ridică din umeri.

- A condus toată noaptea. Singur. N-are alibi. Taman în noaptea crimei. Nu se înţelege deloc bine cu nevas- tă- sa.

După ce-a stat cu ei o vreme, Camille Renard îşi ia lumea în cap, Biblia în mână şi intră la St. Marguerite. Coincidenţă? Nu prea cred.

- Poate ai dreptate.

- Nu strică să-l verificăm şi pe el.

- Nu se potriveşte cu rochia de mireasă.

- Nimic nu se potriveşte cu rochia, rosti Bentz.

Montoya nu-l vedea pe cowboy în persoana ucigaşului, dar nici pe Frank O'Toole. Mă gândeam acum, urmă Bentz, scărpinându-se în bărbie, că mănăstirile, capelele şi catedralele sunt locuri de nădejde. Ştii ce vreau să zic, oamenii merg şi se roagă acolo...

Clătină din cap. Pădure fără uscături nu există, ce-i drept, dar majoritatea enoriaşilor sunt bine intenţionaţi şi oameni cu frica lui Dumnezeu, sfârşi el, aruncând o privire plină de semnificaţii partenerului său.

- În mare parte da, consimţi Montoya, deşi văzuseră amândoi unde pot duce dogmatismul şi isteria religioasă. Totuşi, problema e că şi religia tot pe oameni se construieşte.

- Am vorbit cu părintele Paul Neland aseară.

- Nu zău?

- Nu era în apele lui, evident, dar mi-am imediat seama că nu-l avea la inimă pe colegul lui mai tânăr. Nu atât din ce-a spus, cât din ce a omis să spună. Mă în- treb dacă ştia despre relaţia lui cu măicuţa.

- Poate că O'Toole i se spovedea lui.

- Ca să-şi bată un cui în talpă? După cum văd eu lucrurile, dacă se află că O'Toole şi-o trăgea cu una dintre călugăriţe, ăştia o să-i facă vânt imediat. Prea multă reclamă negativă. Arhidieceza e sătulă să tot apere poame stricate, preoţi care-şi fac de cap cu novicele.

Nemulţumirea se citea pe chipul lui Bentz. Telefonul sună şi detectivul răspunse:

- Da, am priceput, rosti el după câteva clipe.

Închise şi se întoarse spre Montoya. Zaroster ne anunţă că informaţia a scăpat la presă. WKAM o dă pe post la amiază. A apărut deja pe canalul de ştiri şi primim telefoane peste telefoane.

- La naiba! Repede s-au mai mişcat. Nici bine n-am anunţat ruda cea mai apropiată.

- Ştiu, bombăni Bentz încruntat. Dar o călugăriţă ucisă e ditamai ştirea.

Sora Lucia intră în bucătărie şi-şi dădu seama că întârziase rău de tot. De cum intră în încăperea cavernoasă, gândurile despre Cruz o părăsiră.

Câteva dintre colegele ei pregăteau de zor prânzul. Cu mirosul de pâine coaptă năpădindu-i nările, surprinse cu coada ochiului căutătura furioasă a Reginei, bucătăreasa mireană ce nu părea să zâmbească niciodată. Stătea lângă plită şi punea zarzavaturi într-o oală pe foc, şi printr-o singură privire reuşise să-i comunice nemulţumirea.

Era o femeie robustă, cu părul sârmos mereu prins în coadă, şi purta nişte ochelari uriaşi cu lentile heliomate care ar fi trebuit să fie perfect transparente în interior, dar păstrau o nuanţă cenuşie.

Alături, sora Irene curăţa căpşune în chiuvetă cu o iuţeală de profesionist.

Lucia îmbrăcă repede şorţul şi-şi reluă locul la tejgheaua de marmură fină unde sora Angela şi sora Devota frământau aluatul. Angela îi adresă un zâmbet, dar Devota rămase cu ochii în tejghea, vârându-şi adânc degetele în coca moale.

Cele două călugăriţe se deosebeau una de alta ca ziua de noapte. Angela avea pometţii rotofei, părul blond, făină pe ochelari, era mereu veselă şi cu zâmbetul pe buze, chiar dacă uneori cu capul în nori. Obişnuia să uite tot soiul de reguli şi dădea adesea de necaz, când fredona, de pildă, câte o melodie în timpul meditaţiei sau când fugea prin grădină în loc să meargă. Nu se înţelegea prea bine cu

disciplina şi încercările de a-i înăbuşi efervescenţa erau zadarnice, spre supărarea maicii stareţe.

De cealaltă parte, Devota era o femeie înaltă şi tăcută care întâmpina mari probleme cu respectul de sine, cel puţin în ochii Luciei. Avea trăsături plăcute, precum părul negru şi cârlionţat sau zâmbetul discret, dar era extrem de ruşinată de faptul că şchiopăta, din cauza unui accident din copilărie despre care nu voia să vorbească în ruptul capului. Nu-i de mirare că făcea voluntariat la clinica St. Elsinore. Devota urma cu sfinţenie regulile şi le atrăgea tot timpul atenţia suratelor sale, în special Angelei, când acestea săreau calul.

- Ai întârziat, se stropşi Regina la Lucia, după ce consultă ceasul antic ce străjuia uşa. Din nou.

- Îmi pare rău, spuse tânăra maică.

Regina se făcu şi mai neagră la faţă, dându-i de înţeles că scuzele n-aveau nici o valoare. Căutătura ei ar fi băgat pe oricine în pământ, dar azi Lucia n- avea timp să se gândească la ea.

- Avem nevoie de mai multă făină, rosti Regina tăios, apoi se întoarse la oala ei uriaşă.

Angela şi Devota se uitară imediat la ea. Angela îşi dădu ochii expresivi peste cap, iar Devota se mulţumi să ridice din umeri, căci sprijinit de uşa cămării stătea un sac de făină nedesfăcut. Ai auzit ce-am zis? o luă Regina la rost.

În bucătărie se aşternu tăcerea. Sora Irene se opri din curăţatul căpşunelor şi aruncă o privire peste umăr. Irene era o femeie înaltă şi subţire. Jura că fusese balerină înainte să se-alăture ordinului şi continua să-şi lege părul lins într-un coc micuţ ce-i scotea pometţii ascuţiţi în evidenţă.

- Da, se conformă Lucia. Mă duc acum.

- Avem deja un sac de făină nedeschis, interveni Irene. Era puţin sâsâită, dar nu se temea de nimeni, nici măcar de stareţă. Cu-atât mai puţin de bucătăreasă. Uitaţi, acolo, indică ea cu vârful lamei.

Regina se îmbujoră puţin, dar strânse din dinţi.

- E nevoie de şi mai multă, insistă ea. Primim nişte oaspeţi şi urmează să gătesc toată ziua.

- Nu-i nevoie să sari pe sora Lucia, ripostă Irene. Cu toate suntem tensionate. Triste. Îngrijorate. Cu toate deplângem soarta lui Camille. Lucrurile n-au cum să meargă perfect, rosti Irene cu un plus de sâsâială, clătinând din cap pentru a întări parcă cele spuse.

Acest atac la autoritate o luă prin surprindere pe Regina.

- Indiferent ce s-a petrecut azi-noapte, trebuie să muncim. Înfăptuim lucrarea Domnului.

- Atunci haideţi s-o facem împreună, prieteneşte, cu tot sufletul, propuse Irene, coborând cuţitul.

Angela reuşi cu greu să-şi înăbuşe zâmbetul, şi până şi Devota părea surprinsă de confruntare.

- Nici o problemă. Am plecat după făină, anunţă Lucia, îndreptându-se deja spre uşă.

Irene îşi văzu mai departe de căpşunele ei. Regina îşi cufundă privirile în oala de supă, clocotind de furie. Angela şi Devota frământară mai departe aluatul pentru pâinea de a doua zi.

„N-ai ce căuta aici, ştii asta foarte bine." Din nou vocea care-i reamintea că pietatea ei scârţâia rău de tot. Prin comparaţie, Angela, Devota, Irene, Louise sau Dorothy erau mult mai loiale cauzei, iar credinţa lor părea de nezdruncinat. Până şi Regina, bucătăreasa nesuferită care nu aparţinea de ordin, părea să fie mai devotată Domnului.

Nu şi Lucia.

- Iartă-mă, şopti ea, făcând semnul crucii în timp ce străbătea cărarea din grădina de zarzavaturi ce ducea spre depozit. În văzduh plutea un iz de rozmarin şi levănţică, iar razele soarelui se oglindea în câteva băltoace pe cale să se usuce.

Era o zi frumoasă. O zi caldă. O zi parcă binecuvântată de Dumnezeu. Cu toate astea, sufletul ei rămânea întunecat.

Uşa depozitului se deschise cu un scârţâit. Aerul dinăuntru era mai răcoros. Pe rafturile înalte stăteau înşirate tot soiul de borcane şi conserve, pe când lăzile de dedesubt găzduiau sacii de zahăr şi de făină. Lucia deschise lada şi scoase un sac de zece kilograme, îl puse pe umăr şi se îndreptă spre ieşire.

Se pregătea sufleteşte pentru o nouă încleştare cu bucătăreasa, când auzi un croncănit. O cioară cu pene lucioase şi negre o privea cu interes de pe acoperişul capelei.

- Soră Lucia? rosti un glas bărbătesc.

Lucia se întoarse brusc, din neatenţie călcând într-o baltă, şi îl zări pe părintele Frank în poarta grădinii.

- O... părinte... şopti ea. Nu v-am... nu v-am văzut.

Şi-l închipui cum îl zărise în noaptea precedentă: cu părul umed, cu chipul schimonosit de furie şi cu tivul robei plin de sânge.

- Permite-mi să te ajut, se oferi el, venind mai aproape. Poarta se închise cu zgomot în urma lui, alungând cioara curioasă.

Frank îi luă cu uşurinţă sacul de pe umăr. Trebuie să vorbim.

Puţină făină se scurse pe umărul lui, şi zâmbetul chinuit îi dispăru de pe buze.

-Azi-noapte am fost mânios şi ţi-am spus că eu sunt vinovat pentru moartea surorii Camille.

Avea alura unui animal hăituit. Cred că ar fi cazul să mă explic, urmă el.

- Nu şi faţă de mine, zise ea în grabă.

Un nor trecător mască pentru câteva clipe soarele, împrăştiind o lumină stranie asupra grădinii.

- Ba trebuie, Lucia.

Frank o atinse pe umăr cu mâna liberă. Căldura degetelor pătrunse prin ţesătura robei. Privirea lui îi căuta ochii cu o ardoare stranie.

Lucia se făcu mică. Nu dorea să-i simtă atingerea şi nici să-i asculte spovedania. Asta era meseria lui, nu a ei. Cioara, mai îndrăzneaţă acum, ateriză pe jgheabul bucătăriei.

Un semn.

Un fior îi străbătu trupul, de parcă Diavolul însuşi o urmărea prin ochii păsării.

- Trebuie să ai încredere în mine, rosti el cu voce gâtuită. N-am omorât-o pe sora Camille. N-aş fi făcut în veci una ca asta. Frank închise ochii pentru o secundă, şi o pală de vânt se jucă prin şuviţele Luciei. Să mă ierte Dumnezeu, Lucia, îngăimă el, gata să izbucnească în lacrimi. O iubeam!

capitolul 12

Valerie făcuse greşeala să-l lase pe fostul ei soţ s-o conducă la morgă. Camioneta lui era parcată în faţa vechiului Subaru, şi Slade insistase să intre în hora nebuniei. Îl lăsaseră pe Bo în grija Freyei, pe care vestea o năucise complet, şi porniseră spre spital.

Slade o luase pe urmele maşinii de poliţie, iar Valerie fusese aşa de pierdută în gânduri încât nu simţise mirosul familiar de piele şi praf din cabină. Dăduse la o parte trusa de scule de la picioarele ei şi rămăsese cu privirile pierdute pe fereastră, urmărind reflexia propriului chip în geamul zgâriat şi murdar.

Nu-şi amintea mai nimic din drum, însă dangătul ce răsună tocmai când ieşea din maşină o trezi la realitate. Era tânguirea tristă a clopotelor de la St. Marguerite, care se afla la doi kilometri distanţă.

Soarele se juca de-a v-aţi ascunselea. Norii se strângeau din nou deasupra oraşului, învăluind New Orleansul într-un giulgiu de umbre. Simţi un fior pe şira spinării când intră pe poarta din spate a spitalului unde toată lumea vorbea în şoaptă, iar zgomotul paşilor era înăbuşit de un covor cenuşiu.

Ea şi Slade îi urmară în tăcere pe cei doi detectivi pe treptele ce coborau în măruntaiele spitalului. Val simţi un gol în stomac când intrară pe coridorul scurt şi apoi pe cele două uşi rabatabile.

Aerul rece din morgă o făcu să se cutremure.

Chiar şi dindărătul geamului gros de sticlă, Valerie simţi frigul din încăperea alăturată. Se pregăti pentru şocul ce avea să urmeze, deşi glasul îndoielii continua să-i şoptească în urechi: „S-a făcut o greşeală, e o altă persoană. Cammie n-a murit. Nu se poate. Nu Cammie, fata plină de farmec, isteţime şi voioşie.“

Când asistentul descoperi chipul lui Cammie, Val simţi genunchii cedându-i. Chipul perfect al surorii sale, vânăt acum, privea către tavan.

Tânăra femeie scoase un scâncet de durere.

Braţul vânjos al lui Slade o prinse îndată de brâu, în timp ce ea continuă să se holbeze la trupul unicei sale surori... atât de tânără...

- Doamne, şopti ea.

Adevărul îi străpunse inima şi orice urmă de îndoială se risipi în acea clipă. O podidiră lacrimile şi începu să tremure. Pentru o clipă crezu că avea să verse.

- Nenorocitul, scrâşni Slade.

Silueta lui fantomatică se oglindea în sticlă, bărbia nerasă, hotărâtă, buzele subţiri şi ochii mijiţi se suprapuneau peste imaginea mai clară a surorii sale.

Găsi ironică prezenţa lui Slade acolo, reflexia lui lipită de trupul lipsit de viaţă al lui Camille.

După toate prin câte trecuseră. Toate minciunile. Acuzele. Suferinţa. Val ar fi vrut să afle dacă Slade se simţea într-un fel sau altul vinovat pentru moartea lui Cammie.

Ar fi trebuit.

Şi Val era cuprinsă de remuşcări. Amândoi puseseră umărul la căderea ei.

- Trebuia să fac ceva, şopti ea.

- Ce?

- S-o protejez cumva.

- N-aveai cum.

Slade îi făcu semn asistentului, care trase cearşaful peste chipul lui Camille, apoi o conduse pe Val în încăperea unde aşteptau cei doi detectivi.

Ca poliţistă, fusese de-atâtea ori în situaţia de-a pune întrebări familiei îndurerate, încercând să le scoată cu cleştele informaţii din gură.

- Putem discuta aici sau la secţie, cum doriţi, spuse Bentz.

- Rămânem aici, rosti Val, venindu- şi puţin în fire.

- În regulă, e o încăpere la capătul coridorului.

Bentz îi conduse de-a lungul culoarului mochetat într-o cameră micuţă cu trei scaune şi un ghiveci la fereastră, ce

conţinea o plantă muribundă. Acolo obişnuiau să discute doctorii cu rudele şi prietenii decedaţilor. Cerul se înnorase complet şi în văzduh plutea ameninţarea ploii.

Bentz îi pofti pe scaune, se aşeză şi el şi aşteptă până Montoya închise uşa şi se postă lângă copăcelul ce-şi trăia ultimele zile.

- Bun, să începem. Ce ştiţi despre relaţia amoroasă dintre părintele
O'Toole şi sora dumneavoastră?

- Să vă spun sincer, nu prea multe. Le povesti cum se întâlnise în urmă
cu o lună cu Camille, care-i mărturisise că era însărcinată, că tatăl copilului era preot şi că se gândea serios să părăsească mănăstirea.

- Dar n-a plecat, interveni Montoya.

- Nu, era încă acolo când...

Valerie îşi drese glasul şi-şi aminti de vorba tatălui ei, când vreuna din ele mergea la el să se plângă de una sau de alta: „Gata cu miorlăiala". Hotărî să-i dea ascultare.

- Era încă acolo când a murit. Mi-a trimis în schimb un e-mail în care-mi
spunea pe scurt că s-a săturat, nu ştiu exact la ce se referea, şi că avea de gând să fugă din mănăstire. Şi că eu aş fi înţeles-o. Cred că se referea la faptul că era însărcinată.

- Când l-aţi primit?

- Azi noapte. Târziu. Îmi făceam deja griji pentru ea şi...

„Şi ar fi trebuit să te duci la ea mai repede. Poate ai fi putut s-o salvezi." Remuşcările se învolburau în mintea ei, deşi ştia că n-ar fi trebuit să le dea ascultare. Pe când lucrase în poliţie fusese de nenumărate ori în postura lui Bentz şi ai lui Montoya, le arătase apropiaţilor trupul decedatului şi le luase declaraţii peste declaraţii. Se strădui din răsputeri să alunge sentimentul de vină şi să-i ajute pe detectivi. Le spuse tot ce ştia, de când fuseseră adoptate până în zbuciumata adolescenţă, cu toate problemele din

liceu. Era de pe-atunci la curent cu reputaţia lui Frank O'Toole şi îşi aminti că sora ei fusese împreună cu Reuben Montoya. Recunoscu fără ocolişuri că în ultimii ani relaţia lor se răcise, în principal din cauza mariajului cu Slade, căruia Camille îi făcuse ochi dulci.

Le aminti şi de cealaltă călugăriţă care avusese o relaţie cu O'Toole, deşi nu-şi mai amintea cum o chema ori ce se alesese de ea, sau dacă existase cu adevărat în afara închipuirii bolnave a lui Camille.

- Bun... Bentz se întoarse spre Slade.

În acea clipă, ploaia începu să bată cu putere în geam.

-Dumneata eşti ultimul cu care s-a încurcat înainte să se călugărească?

- Nu s-a încurcat cu mine, replică Slade hotărât, susţinându-i privirea. Era cumnata mea şi atât.

- Dar cu toate astea... ce-a făcut? S-a dat la dumneata?

- Se poate spune şi aşa. Îi aruncă o privire soţiei sale şi explică: A flirtat cu mine.

- În ce sens a flirtat? întrebă Montoya, iar Slade avu decenţa să pară stingherit.

- Ştiţi ce vreau să zic. Spunea unele lucruri, îmi arunca priviri mai ciudate, se gudura pe lângă mine.

- Eraţi în preajmă când s-a întâmplat asta? i se adresă Bentz lui Val.

- Nu, n-am fost de faţă.

- N-aţi văzut absolut nimic?

Val oftă şi se uită pentru câteva clipe la ploaia care se scurgea în pâraie pe geam.

- Am văzut o femeie confuză şi un bărbat care nu i-a descurajat în nici un fel pornirile.

- Dumnezeule, Val, n-a fost deloc aşa! sări Slade, clătinând din cap. Oftă dezgustat. Nu aşa s-au petrecut lucrurile.

- Spune-mi versiunea dumitale, îl îndemnă Bentz.

- După ce ne-am căsătorit, cred că la un an de la nuntă, Camille a stat în vizită la noi vreo lună. A dat de pe- atunci

semne, dar foarte subtile. La următoarea vizită a renunţat la subtilităţi. Se ciocnea de mine. Mă urmărea când lucram la câmp. Făcea tot soiul de aluzii, după care izbucnea în râs, chipurile ca să le risipească. Îl privi pe Bentz drept în ochi. Credeţi-mă, îţi dai seama când unei femei i s-a pus pata pe tine. Mai ales o femeie precum Camille.

- Era, într-adevăr, o femeie frumoasă.

Slade nu răspunse.

- I-ai spus soţiei dumitale despre comportamentul ei?

- Nu, recunoscu Slade încruntat. Valerie avu o senzaţie de repulsie. La început nu, completă el.

- Camille a venit la mine, interveni Val, şi mi-a jurat că Slade vrea să se culce cu ea.

- O minciună.

Slade rămase neclintit.

- Aţi crezut-o? se interesă Bentz, iar Montoya îşi fixă privirile pe chipul lui Slade.

- Da, şi l-am confruntat cu dovezile, însă el a răstălmăcit întreaga poveste.

- Am spus exact cum s-au petrecut lucrurile. Aşa-i, n-am dat fuguţa la soţioară să mă plâng de soră-sa. Sincer să vă zic, nu ştiam ce să fac. Bomba a explodat de Crăciun şi Camille a plecat.

- Direct la mănăstire. Vbrbeşti serios? Povestea asta pare scoasă din Evul Mediu.

- Camille avea tendinţa să exagereze lucrurile.

- Când ai văzut-o pentru ultima oară?

Întrebarea lui Montoya i se adresa direct lui Slade, dar amândoi răspunseră în acelaşi timp.

- În ziua când a plecat din Bad Luck, Texas, răspunse Slade.

- N-am mai văzut-o de-o lună, mărturisi Val, când i-am făcut o vizită la orfelinatul unde lucra. Am vorbit foarte puţin. Apoi încă o dată la telefon, şi mesajul pe care l-am primit azi-noapte.

- Aş dori o copie după e-mailul de-aseară şi după altele, dacă mai aveţi.

Bentz îşi notă ceva în carneţel şi le mai puse câteva întrebări.

Montoya îl lăsă pe colegul său să conducă investigaţia. Îi spuseră lui Val că sora ei se luptase cu atacatorul la locul crimei, dar că în afară de altarul capelei nu mai găsiseră urme de violenţă. Camille coborâse de bunăvoie în capelă. Pe Val o trecură din nou fiori de gheaţă când se gândi la ultimele clipe ale surorii sale pe Pământ, dar întreg episodul era oribil şi ciudat în acelaşi timp. Straniu şi de neîndurat.

Părăsiră spitalul după ora zece. Ploaia se oprise, norii se împrăştiaseră şi cerul era din nou vizibil. Valerie păşi pe străzile presărate cu bălţi din care se ridicau încet aburii şi intră în Ford. Slade insistase s-o ducă la spital, şi pe drum nu se putuse gândi la altceva decât la şocul ce avea să urmeze. Acum, că era din nou în camionetă, amintirile o loviră una după alta. Mirosul de piele veche, mizeria şi transpiraţia, căsnicia distrusă. Sfârşitul vieţii. Se cutremură la gândul dureros şi ireversibil că n-avea s-o mai vadă niciodată pe Cammie. Un gând cu care nu se împăcase nicicum.

Acum, după ce văzuse cadavrul ei, era o realitate de neînlăturat.

capitolul 13

A trecut atâta vreme.

Am încălcat promisiunea pe care mi-am făcut-o în urmă cu atâţia ani. Jurământul. De pe mal urmăresc apele

învolburate ale fluviului Mississippi curgând la vale, ceţoase şi întunecate. Un cargobot merge în amonte. Aerul e cald şi umed, cerul e cenuşiu, dar eu îmi pun ochelarii de soare.

- Bună ziua, părinte, mă salută un trecător care observă gulerul clerical.

Zâmbesc, dar nu-i răspund.

Omul îşi vede de drum, iar eu mă răsucesc pe călcâie, pătruns de miasma umedă şi răcoroasă a fluviului. Cu oarecare efort mă îndrept spre digul abrupt, târându-mi piciorul drept după mine. Vechea durere nu m-a părăsit, şi-mi va bântui pe veci gândurile.

Mă descurc cu ea. E doar în picior. Nu sunt istovit, nici măcar n-am transpirat. M-am antrenat. Şi sunt în formă. Cu excepţia tibiei drepte. Ce păcat. Este o rană de război.

Intru în parc şi trec pe lângă un mim care încearcă să-mi atragă în chip silenţios atenţia. Nu-i dau importanţă. Faţa lui palidă şi tristă nu mă interesează. În schimb, privirile mele caută statuia ecvestră a lui Andrew
Jackson, spre turlele catedralei St. Louis, ce se înalţă spre cer. Crucea de pe cea mai înaltă clopotniţă pare că străpunge pântecul norilor întunecaţi ce se perindă deasupra.

Catedrala albă şi impunătoare mă ademeneşte, totuşi rezist ispitei. Deocamdată.

Val făcu vânt trusei de scule de la picioarele ei şi aşteptă ca Slade să urce la volan.

- Eşti bine? întrebă el pe când închidea portiera.

- Tu ce crezi?

- Scuze, întrebare idioată.

- Aici nu te contrazic.

Val rămase cu privirile pe geam. Slade porni motorul şi ştergătoarele, care îndepărtară cu un scârţâit urmele furtunii ce tocmai trecuse.

- Tu cum te simţi?

- N-o să am pace până n-o să-l prindă pe nemernicul care a făcut asta, rosti el înverşunat.

Dădu camioneta în marşarier, apoi apăsă acceleraţia. Mirosul de noroi de fermă îi năpădi nările lui Val.

- O'Toole e de vină, spuse ea, în clipa în care bătrânul Ford se cutremură, după care demară de lângă o maşină de teren ce ocupa două spaţii de parcare.

- E preot, ce Dumnezeu, Val. Un model de virtute...

- E bărbat, Slade.

Îi aruncă o privire acuzatoare, întrebându-se dacă avea să înţeleagă mesajul.

- Indiferent ce jurăminte a făcut, câte spovedanii a ascultat, de câte ori sa rugat la Cel de Sus... tot bărbat rămâne.

- Asta nu înseamnă că a ucis pe cineva.

Fostul ei soţ o privi în ochi şi, pentru o clipită, Val se întrebă dacă vorbea despre Frank O'Toole sau despre el însuşi.

Slade nu mai spuse nimic şi se mulţumi să înfrunte traficul, lăsând spitalul în urmă.

Pentru o fracţiune de secundă, Valerie îşi aminti câmpul de clopoţei şi toporaşi, atingerea caldă a pământului, miresmele înflorate din văzduh. Albinele zburau de colo-colo sub nemărginirea de albastru ce se întindea peste dealurile texane, dar ea nu vedea decât ochii adormiţi ai lui Slade, de un bleu cenuşiu. Slade îşi lipi trupul zdravăn, numai oase şi fibră, deasupra ei, şi pupilele i se dilatară puţin. Emoţia aşteptării nu dură decât o clipă, după care buzele lui se topiră într-ale ei, şi se lăsă în voia lor.

- La naiba, şopti ea, alungând imaginea.

- Ce?

- Totul.

Valerie hotărî să-şi pună lacăt la gură. Se lăsă pe speteaza scaunului şi, cu toate că privea ţintă înainte, imaginea chipului încremenit al lui Camille îi acapară

mintea. Cammie se dusese şi Val rămăsese singură. Nu mai avea pe nimeni.

Dacă nu punea la socoteală un viitor fost soţ şi un câine cu urechi clăpăuge.

Spre cinstea lui, Slade evită să işte o discuţie pe drumul de întoarcere spre han. Încercă în zadar să se încurajeze, gândind că n-ar fi ajutat pe nimeni dacă ar fi căzut pradă durerii. Mai mult, n-ar fi adus-o înapoi pe Cammie.

- Am văzut că-l cunoşteai pe poliţist, rupse el într-un final tăcerea, când erau deja în apropierea casei.

- Am fost colegi de liceu.

- Şi cu O'Toole?

- Da, rosti ea, mijind ochii. Parcă-i o reuniune de clasă.

- Care erau şansele? spuse el, dând glas unei întrebări care o rodea de ceva vreme.

- Suntem cu toţii din partea locului, încercă ea o explicaţie, dar trebuia să admită că era ciudat. Amândoi ştiau asta. Plecase din New Orleans imediat după terminarea liceului, împreună cu Cammie, şi îşi închipuise că şi O'Toole plecase. Cine-ar fi crezut că se va înscrie la seminar şi că va ajunge la St. Marguerite. De regulă, preoţii se mutau dintr-o parte în alta. Cine ştie, poate îi cumpărase taică-său o un post aproape de casă. Bisericile erau cunoscute pentru îngăduinţa pe care le-o arătau donatorilor generoşi.

Cât despre Reuben Montoya, nu-l mai văzuse din vremea când mergeau împreună la şcoala catolică, şi nu mică-i fusese mirarea să afle că lucra în poliţie. În ruptul capului nu şi-ar fi închipuit că va ajunge poliţist. Mai degrabă s-ar fi aşteptat să-l găsească de cealaltă parte a legii. Iată-l acum ajuns detectiv şi, probabil, stabilit definitiv în New Orleans.

Slade parcă într-o zonă restrânsă, destinată Casei Briarstone. De data aceasta nu-i mai blocă maşina.

- Totul pare atât de straniu, gândi el cu voce tare.

- Foarte.

Nu prea credea în coincidenţe. Petrecuse suficient de mult timp în cadrul poliţiei ca să-şi mai îngăduie asemenea naivităţi. Învăţase să privească dincolo de suprafaţă, de aparenţă, pentru a descoperi adevărul.

Colac peste pupăză, îi călcase şi Slade pragul toc- mai înainte să afle despre moartea surorii sale. Altă coincidenţă. Îl privi cu coada ochiului în timp ce oprea motorul.

- Ia zi, cowboy, care-i povestea ta? întrebă ea, dând să deschidă portiera. De ce-ai venit?

Un zâmbet discret îi înflori în colţul gurii, acel zâmbet care-o lăsa pe vremuri fără suflare.

- Am venit să vorbim despre divorţ.

- Din câte-mi amintesc, ţi-am zis să-ţi vezi de drum. S-a sfârşit. Slade vru să protesteze, dar i-o tăie repede: Uite, ştiu că trec prin nişte clipe groaznice, dar nu te voi lăsa să te foloseşti de moartea lui Camille drept scuză ca să mai stai. Mă descurc. Slade deschise din nou gura, însă Val i-o închise la loc: Crede-mă, sunt poliţistă.

- Nu-i acelaşi lucru.

- Pleacă odată, rosti ea şi ieşi din maşină. Dar câinele rămâne. Mersi că lai adus pe Bo. Slade coborî şi el şi o însoţi până la uşă. Bo rămâne cu mine, pricepe o dată, stărui Val.

Slade făcu doi paşi mari şi ajunse lângă ea.

- N-ai prins ideea.

Valerie se întoarse spre el şi de-abia acum îi observă rucsacul.

- Ce naiba faci?

- Mă instalez.

Deschise uşa şi o pofti să intre.

- Am făcut o rezervare.

- Nici să nu te gândeşti.

- Ba mă gândesc. Am discutat cu o anumită domnişoară Freya. Mi-a făcut rezervare pentru o săptămână.

- Păi ai zis c-ai dormit în camionetă pentru că nu aveai rezervare.

- Asta era valabil pentru noaptea trecută. De azi mă aşteaptă o cameră cu vedere la grădină.

- Ba bine că nu. Încearcă la un motel din partea cealaltă a oraşului.

- Îmi pare rău, mândro, dar nu vreau să-mi pierd banii.

- Ţi-i dau înapoi, până la ultimul cent!

Nu putea să rămână acolo!

- Prea târziu, rosti el, scotocind după sacul de dormit.

- Nici gând, spuse Val, dar simţi că pierde lupta. Nu insistase Freya să-i spună ceva important? Ceva despre Slade? Ascultă, n-o să meargă, mai făcu ea o încercare. Ce-a fost a fost, dar nu poţi să rămâi. Chiar în acea secundă, un car de televiziune opri în faţa hanului. Cumva, presa aflase că era sora victimei. Într-un timp record. Minunat, bombăni ea şi intră în hol, unde găsi câţiva oaspeţi. Un bătrânel trecut de optzeci de ani îi aruncă un zâmbet larg şi îi făcu cu mâna. Bună dimineaţa, spuse Val, deşi contrariul ar fi fost mai potrivit.

- 'Neaţa!

Soţia lui, o doamnă micuţă cu aspect de pasăre ce purta un cozoroc pe permanentul alb, rânji larg şi îşi puse nişte ochelari roz pe nas.

- Mergem să vizităm cartierul franţuzesc!

- Distracţie plăcută, le ură Val zâmbind.

Numai bine ce plecară bătrânii, că apăru Freya. Îndată ce-i văzu se schimbă la faţă.

- Doamne Dumnezeule, Val, îmi pare foarte rău.

Cu chipul răvăşit de tristeţe o luă în braţe.

- Mulţumesc, spuse Valerie, străduindu-se să nu izbucnească în lacrimi şi să nu se prăvălească la podea. Dintr-o dată se auzi soneria.

- Mă ocup eu de ăştia, se oferi Slade.

Lăsă rucsacul lângă cuier, străbătu holul şi se proţăpi în uşă, acoperind întreg cadrul cu trupul său masiv.

- Brenda Convoy de la WKAM. O căutăm pe Valerie Renard.

Glasul controlat al femeii răzbătu în hol, iar Val o zări pe tânăra de douăzeci şi ceva de ani cu păr negru, scurt şi ochi mari de căprioară.

- E ocupată, spuse Slade fără să se mişte.

- Iar dumneavoastră sunteţi?

- Soţul ei.

Tânăra se lumină la faţă.

- Dacă n-aveţi nimic împotrivă, aş avea câteva întrebări legate de călugăriţa de la mănăstirea St. Marguerite care a fost ucisă azi-noapte.

Val străbătu holul şi se opri lângă Slade.

- Eu sunt Valerie Renard şi trec printr-o perioadă foarte dificilă. Nu vreau să fac nici un comentariu. Vă mulţumesc.

Închise uşa şi o zăvorî, întrebându- se cât reuşise bietul cameraman să înregistreze din acest interviu ratat. Nu că i-ar fi păsat. Se auzi din nou soneria, dar Valerie o ignoră. Toţi oaspeţii primiseră chei pentru uşa din spate. Pentru prima oară era fericită că n-avea mulţi clienţi şi că se putea bucura de puţină intimitate.

Se întoarse către Freya.

- Să înţeleg că despre asta ai vrut să-mi spui când ai adus vorba de Slade aseară.

- Da, încuviinţă Freya. Prietena ei aruncă o privire pe fereastră şi oftă. Minunat, s-au apucat să facă fotografii pe-aici. Asta e, publicitate pe gratis. Cu ce pot să te-ajut?

- Cu nimic, spuse Val, aruncându-i o privire piezişă lui Slade. Dar data viitoare când unul dintre foştii mei soţi mai sună să închirieze o cameră, închide-i telefonul în nas.

- Deocamdată sunt soţul tău.

- Nu pentru multă vreme, cowboy.

- Mai vedem noi, rosti el, înşfăcând sacul de dormit. Condu-mă, te rog, la camera mea.

- Cu mare plăcere. Făcu o reverenţă în batjocură şi luă cheia din mâna Freyei, care stătea cu ea întinsă de ceva

vreme. Fabulos, mai comentă ea şi porni pe scări urmată îndeaproape de Slade, cu cizmele lui prăfuite.

O uşă de la primul etaj se deschise lăsând să se audă un lătrat ascuţit, însoţit de scrâşnetul ghearelor pe lemn. O clipă mai târziu, Bo se repezi în sus pe scări.

- Josnic, Slade, chiar nu mă aşteptam, îi spuse pe măsură ce urcau. S-o suni tu pe Freya fără ştirea mea.

- Ai fi acceptat să mă vezi?

- Ştii doar răspunsul.

- Prin urmare, n-am avut de ales.

- Există mereu mai multe posibilităţi.

Ajunseră la etajul al treilea, unde Bo îi aştepta gâfâind, dând vesel din coadă. Când se aplecă să-l mângâie, păru chiar să zâmbească.

- Mi-a fost dor de tine, jigodie nenorocită, chicoti ea. Câinele scheună, semn că înţelesese. Cine te are în grijă ar face bine să-ţi dea tot ce pofteşti.

- Lasă-l, că şi-aşa e răsfăţat.

- Aşa şi trebuie.

Val se îndreptă de spate şi merse către o uşă din capătul palierului pe a cărei plăcuţă metalică scria CAMERĂ CU VEDERE SPRE GRĂDINĂ. Răsuci de mânerul de cristal şi-l invită pe Slade să intre în camera confortabilă cu parchet de stejar roşu, tavan înclinat şi şemineu luxos. O uşă dublă ducea spre balconul care avea într-adevăr vedere spre grădina de flori şi de zarzavaturi, dar şi spre acoperişul căbănuţei căreia Val îi spunea casă. Totul era prea mic pentru a putea oferi o reală stare de bine.

- Drăguţ, comentă Slade aruncând rucsacul înspre dulap, în timp ce Bo mirosea de zor camera.

- Nu permitem accesul cu animale.

- Îl laşi să doarmă în camionetă?

- Aşa ar fi normal. Dar în cazul lui fac o excepţie. Doarme cu mine.

Slade strâmbă din nas.

- Să-mi spui dacă cineva se plânge.

- Dacă există reclamaţii, mă descurc eu. Iar dacă ai nevoie de ceva...

- Da?

- Sun-o pe Freya.

Ieşi împreună cu Bo şi închise uşa în urma ei. Chicotitul gutural al lui Slade o urmări până la etajul întâi.

Val intră ca vântul prin cele două uşi rabatabile ce separau bucătăria de sala de mese şi o găsi pe Freya spălând vasele. Un munte spumos de farfurii şi tacâmuri se înălţa din chiuvetă, iar alături, pe plită, sfârâia umplutura pentru plăcinta cu mere. Izul de scorţişoară se îmbina cu mirosul înţepător al detergentului cu care spălase Freya podeaua.

Freya deschise maşina de spălat vase şi începu s-o umple.

- Eşti bine? întrebă ea. Hei, câine, ieşi afară de-aici!

- Îţi dai seama că nu, spuse Val. Pocni o dată din degete şi Bo ieşi
cu coada între picioare.

- Doamne, mă simt ca o maşteră, bombăni Freya.

- Las’ că-i trece.

- Probabil. Tu? Îţi dau să bei ceva?

- Nu-i nici măcar ora prânzului.

- De-aia s-a inventat Bloody Mary.

Val clătină din cap şi auzi ciripitul singuratic al unei rândunici de noapte. Cântecul său de jale îi stârni fiori pe şira spinării.

- Nu acum. Păstrează-l pentru data viitoare.

Avea mult prea multe pe cap. Voia întâi să-i trimită e-mailurile promise lui Montoya şi apoi să înceapă propria investigaţie. Înţelese însă cu inima îndurerată şi cu lacrimi în ochi că pe lângă anchetă trebuia să se ocupe de înmormântarea surorii sale.

Dacă aşa ceva era cu putinţă. Putea oare Camille să-şi găsească somnul de veci dincolo de porţile raiului? Sau avea să-şi petreacă restul eternităţii în iad?

capitolul 14

- Ce naiba se petrece aici? Bentz era agitat şi nu încerca s-o ascundă în timp ce Montoya se îndepărta de spital la volanul Mustangului în care aerul condiţionat se căznea să facă faţă căldurii. Proptindu-se cu cotul de fereastra deschisă a maşinii prăjite de soare, observă: Mă simt de parcă aş fi prietena ta la o nenorocită de reuniune de liceu!

- Da, sigur.

- Haide. În primul rând, care erau şansele s-o cunoşti pe victimă? întrebă Bentz, ridicând un deget în sus. Şi apoi pe călugăriţa care-a găsit-o? Încă un deget. Să nu mai vorbim de preotul cu care se pare că se culca. Urmă şi al treilea deget. Am uitat pe cineva?

- Deocamdată, nu.

- Ha!

Bentz era în mod evident nervos şi, probabil, extenuat. Cazul îi ţinuse treji aproape toată noaptea. Bentz avea şi el un copil mic care se trezea şi plângea în toiul nopţii. Fiica sa, Ginny, născută de Halloweenul trecut şi având acum aproape opt luni, fusese gălăgioasă de la bun început.

- Dumnezeule, câţi alţii o să mai apară de nicăieri? mormăi el.

- Să sperăm că nici unul.

- Verifică lista tuturor celor care au de-a face cu St. Marguerite, te rog. Poate mai găseşti pe-acolo vreo fostă iubită.

- Am să verific.

Cu un pufnet de dezgust, Bentz descoperi un pachet de gumă într-un buzunar interior al hainei şi desfăcu o lamă. Sublinie evidenţa:

- Dacă sora Camille Renard era într-adevăr însărcinată, ne-am ales cu o dublă omucidere.

- Grozav!

Bentz rulă guma şi o aruncă în gură.

- Cu prietenul tău O'Toole drept suspect principal. Îţi vine să crezi că el e tatăl?

- Abia-mi vine să cred că e preot! izbucni Montoya.

- Nu-mi place treaba asta.

- Nici mie.

- Călugăriţele nu rămân însărcinate.

- Da, de obicei, jurământul ăla de celibat le protejează de asta, remarcă Montoya, virând la un colţ unde un saxofonist cânta blues pentru un public restrâns. În cutia instrumentului, deschisă pe caldarâm, monedele risipite luceau în razele soarelui.

- Crezi că a mai avut relaţii cu altă călugăriţă, înainte de Camille Renard? întrebă Bentz mijind ochii, deranjat de lumina puternică.

- Nu ştiu ce să cred, dar bineînţeles că vom verifica. Se ocupă Zaroster de asta.

- Deci care-i treaba cu tipul ăsta? De ce să devii preot dacă-ţi plac atât de mult femeile?

- Cine ştie?

- Păi, eu, unul, chiar nu înţeleg toată treaba cu jurământul de celibat. Îmi pare un mod de a băga toată lumea în necaz. Pur şi simplu nu e firesc, indiferent dacă o cere Dumnezeu sau nu.

Montoya nu răspunse. Conducea pe pilot automat, cu mintea învârtindu-i-se la fel de repede ca roţile maşinii. Îşi punea întrebări despre Camille Renard. Cum de ajunsese înapoi la New Orleans, şi încă într-o mănăstire? Şi însărcinată, pe deasupra. Îşi spuse că gravi- ditatea ei era mai presus de orice îndoială; măicuţa nu avea motiv să mintă, mai ales când o autopsie putea dezvălui adevărul.

- Ştii, întreaga scenă a crimei era dubioasă. Bentz rupse într-un sfârşit tăcerea, uitându-se pe fereastră.

- Totul a fost atent premeditat.

- Călugăriţele nu poartă rochii de mireasă şi nici bijuterii.

- De fapt, O'Toole a spus că poartă rochii când depun jurămintele. Şi au şi un inel. Dar înţeleg unde baţi. Rochia de mireasă. Felul în care trupul îi era întins lângă altar şi stropii de sânge din jurul gâtului...

- Ritualic, observă Bentz.

- Dement.

Lui Bentz îi sună telefonul. Răspunse şi ridică geamul, să reducă din zgomot.

Montoya nu luă în seamă conversaţia partenerului său şi depăşi o şaretă trasă de un măgar cenuşiu. Conducând pe cheiul fluviului, încercă să pună cap la cap fragmentele de informaţie pe care le deţineau. Camille era victima, îmbrăcată în rochie de mireasă, aparent strangulată. Cine o voia moartă? Cine ar fi mers atât de departe încât să o omoare şi să-i expună cadavrul astfel? Tatăl copilului ei nenăscut? Părea puţin probabil.

Atunci altcineva. Cineva care trăia la mănăstire? Un inamic exterior? Poate chiar cumnatul ei, Houston? Montoya strânse degetele pe volan. Slade Houston părea un candidat neverosimil la postura de criminal, dar la fel era şi în cazul lui Frank O'Toole. Cât despre paternitatea fătului - presupunând că sora Camille era într-adevăr însărcinată - oare O'Toole era tatăl, sau altcineva? Montoya simţi un junghi de remuşcare faţă de propria sa relaţie cu Camille, care era doar o amintire dureroasă.

Bentz închise telefonul când încetiniră la semafor.

- Era de la biroul medicului legist, mormăi el abătut. Raportul preliminar asupra lui Camille Renard. Pare asfixie prin strangulare, lucru de care ne dăduserăm seama şi noi. Şi da, era însărcinată. Dublă omucidere.

Mâinile lui Montoya se strânseră din nou pe volan. Se gândi la Camille în capelă, la modul în care era aşezat corpul ei, la mărgelele rozariului care i se scurgeau printre degete.

- Deci, cine în afară de Valerie Renard mai ştia că e însărcinată?

- Cel mai probabil, tatăl copilului. Poate o prietenă sau două. Poate chiar şi stareţa sau un alt preot în afară de O'Toole. Cineva căruia i se confesase.

Montoya se gândise deja la ei.

- Dar secretul era, probabil, limitat la mănăstire şi la sora ei.

- Doar dacă nu cumva oamenii au început să vorbească. Au tendinţa să facă asta. Laboratorul verifică acum grupa sangvină a lui Camille şi pe aceea a fetusului. Vom avea nevoie de o mostră şi de la O'Toole, ca să stabilim clar dacă e tatăl sau nu.

- Şi de la toţi ceilalţi care au cunoscut-o.

- Te referi în sensul biblic?

Bentz îl privi cu coada ochiului pe Montoya, iar maşina parcă gemea de o tonă de întrebări nerostite.

- Era călugăriţă, Dumnezeule!

- Care a ajuns borţoasă.

Se făcu verde şi Montoya apăsă acceleraţia.

- Nu m-ar mira dacă bunul nostru căpitan ţi-ar lua cazul. Nu se întâmplă des ca un anchetator să cunoască victima, pe unul dintre suspecţi şi persoana care a descoperit cadavrul şi a raportat crima. Nu, căpitanului n-are să-i placă.

- Nici mie nu-mi place.

- Cum rămâne cu sora Lucy?

- Lucia, îl corectă Montoya luând un viraj prea repede, în scârţâitul roţilor.

Simţea greutatea privirii lui Bentz, recunoscu întrebările care începeau să se formeze în mintea partenerului său.

Ce dezastru. Nu şi-l putea imagina pe Frank O' Toole ca pe un ucigaş. În acelaşi timp, nu ar fi ghicit vreodată că fostul jucător de fotbal avea să devină preot, nici măcar cu experienţa surorii lui la hotarul cu moartea. S-au petrecut şi lucruri mai ciudate.

- Va trebui să-l întrebi dacă poţi să continui ancheta.

Montoya puse frână şi lăsă loc unui microbuz, plin de copii. La ferestre erau prinse baloane care fluturau în aer, încântându-i pe şcolari şi provocându-le accese de chicotit şi hohote de râs. După ce vehiculul zgomotos trecu, intră în parcare şi găsi un loc liber.

- Partea ciudată e că tot cazul ăsta pare să se învârtă în jurul tău, speculă Bentz. Îşi întinse piciorul, strâmbându-se puţin de la durerea provocată de vechea rană care-l ţinuse pe tuşă pe când lucra la un caz în Baton Rouge, o rană care aproape că o costase viaţa pe Kristi, fiica lui mai mare.

- Sunt multe lucruri ciudate la cazul ăsta.

Pentru prima oară în ultimele luni, lui Montoya îi era poftă de o ţigară. Se lăsase de ani buni, dar când lucrurile erau tensionate se trezea că se caută prin buzunare după un pachet inexistent de ţigări.

Problema era că Bentz avea dreptate când amintise de liceu. Montoya avea o senzaţie de dejâ-vu, ca şi cum fusese aruncat înapoi în timp şi forţat să-şi privească bine viaţa, imaginile tinereţii sale defilând înaintea ochilor săi ca la Mardi Gras. Spera doar să nu mai apară vreun alt cunoscut.

- Îţi spun că a avut o relaţie cu el, rosti ameninţător sora Charity.

Era atât de iritată că bătea la pas biroul părintelui Paul, dintr-un capăt în altul. Cărţile erau aliniate pe rafturi, lumina era filtrată prin vitralii, iar părintele Paul stătea îndărătul unei enorme mese de lucru din mahon negru. Lemnul lucea atât de tare, că lumina se reflecta de pe el.

- Nu ştim asta sigur.

- I-am văzut! Sora Charity aproape tremura de supărare. Durerea din dosul urechilor deveni mai stridentă. Discreţia nu era punctul forte al surorii Camille. Iar părintele Frank. ei bine, pur şi simplu nu înţelege semnificaţia celibatului!

Numai când se gândea la celălalt incident. O, Sfinte Tată. Setea de dreptate ardea adânc în sufletul ei.

- Am vorbit cu arhiepiscopul. I-am povestit despre situaţie, zise blajin părintele Paul.

Charity închise ochii.

- Ce ruşine pentru biserică, şopti ea.

- Trecem şi peste asta. Ai credinţă, o încurajă preotul, dar ea îi zări oboseala din ochi.

- Nu credinţa mea e problema. Suspină şi clătină din cap. Părinte, există posibilitatea ca sora Camille să fi rămas grea.

Preotul ridică dintr-odată ochii. În privirea lui se citeau neîncrederea şi o undă de suspiciune.

- Nu!

Clătină din cap. Bătrân nesăbuit. De parcă el putea decide ce e adevărat şi ce nu.

- Nu sunt sigură, dar am auzit o conversaţie între ea şi sora Lucia.

Ridurile de pe chipul prelatului se adânciră.

- Sper că te înşeli, spuse el. Apoi adăugă cu un zâmbet sfârşit: Nu pun mare preţ pe bârfe.

Îşi verifică ceasul, iar stareţa înţelese aluzia. Era un om ocupat. Iar acum tocmai îi făcea vânt şi îşi vâra capul în nisip, sperând că ea va reuşi din nou să dreagă busuiocul.

- Am să vorbesc cu părintele Frank, o asigură el binevoitor, ca şi cum conversaţia aceea nu avea să schimbe nimic.

Charity clocotea în sinea ei când ieşi. Cum putea să aibă o perspectivă atât de distorsionată asupra „situaţiei", aşa cum se referise la ea cu detaşare? Oare nu pricepea ce însemna uciderea surorii Camille? Consecinţele care aveau să afecteze mănăstirea? Evident că nu. În trecut, de fiecare dată când se ivise o „situaţie", maica stareţă fusese cea care se ocupase de ea.

Străbătea în grabă culoarul ce despărţea apartamentul preotului de mult iubita ei mănăstire. Îşi trecu degetul pe bătrânii pereţi, alcătuiţi din mai mult decât mortar şi cărămidă. Ani - nu, secole de istorie îşi lăsaseră amprenta

asupra zidurilor şi spiritului lăcaşului; dacă încerca, aproape că simţea dragostea, hotărârea şi suferinţa celor care trecuseră odinioară prin aceste încăperi ce rezistaseră uraganelor, inundaţiilor şi nebuniei politice.

Ajunse la capătul îndepărtat al coridorului fără ferestre şi se îndreptă
spre biroul ei când se auzi chemată.

- Venerabilă maică!

Era sora Zita. Avea o voce melodică şi o constituţie înaltă, zveltă, pe care roba nu i-o putea ascunde. Pielea îi era de culoarea cafelei, iar ochii îi sclipeau cu inteligenţă. Niciodată nu-i dăduse lui Charity vreun prilej de nemulţumire.

- Da, copilă, îi zâmbi ea cu simpatie.

- Voiam să vă vorbesc despre St. Elsinore. Eu şi sora Camille am lucrat împreună la orfelinat încă de când a plecat sora Lea, iar acum...

Tânăra ridică palmele. Charity încuviinţă.

- Înţeleg. Odată cu plecarea dintre noi a surorii Camille trebuie umplute locurile lipsă. De ce nu vorbeşti cu sora Maura sau cu sora Lucia... sau poate cu sora Edwina să te însoţească? Deşi orfelinatul se mută în altă parte, crede-mă, noi, cei de la St. Marguerite, vom fi implicaţi. Voi avea eu grijă de asta. Acum, vino cu mine.

O conduse spre biroul ei şi, odată ajunse înăuntru, se aşeză la masa de lucru şi deschise un sertar mare din care luă agenda. După cum spusese sora Zita, sora Camille fusese programată în ziua următoare la orfelinatul St. Elsinore, care se găsea de cealaltă parte a lacului Pontchartrain şi mai aproape de Slidell decât de New Orleans. Era un loc drag inimii lui Charity. Nu-i plăcea să vadă vechile uşi ale orfelinatului închizându- se, însă decizia se luase deja, iar mutarea începuse.

- Să vedem... Da, fie Maura, fie Devota ar trebui să fie disponibilă. Amândouă lucrează acolo destul de des.

Lucia... să o lăsăm deocamdată deoparte. A trecut prin destule în ultimele douăzeci şi patru de ore.

- O să vorbesc eu cu ele, propuse Zita.

- Fii binecuvântată, copilă, încheie stareţa mecanic.

Zita plecă şi sora Charity rămase singură în biroul ei, cu poza papei şi crucifixul drept unice consolări. Dintr-o mulţime de puncte de vedere, acestea erau vremuri tulburi. Mult înainte, când era o tânără novice, înainte de Vatican II, lucrurile erau mult mai uşor de înţeles. Rigide, da, însă limitele nu erau estompate, ştiai foarte bine la ce să te aştepţi.

Acum. acum nimic nu mai era clar.

capitolul 15

Val nu avea cum să-şi continue viaţa în mod firesc.

„Nimic n-o să mai fie ca înainte", îi spunea cicălitor un glas din creier în vreme ce ieşea pe uşa din spate a căsuţei şi intra în vechiul Subaru. Interiorul era călduros, aerul condiţionat abia mai mergea, iar Val se simţea de parcă ar fi intrat într-un cuptor. Porni maşina, îşi puse centura de siguranţă şi deschise geamul invitând înăuntru curenţii de aer.

Slade era încă în cameră - sau cel puţin camioneta lui era parcată tot acolo -, dar intenţiona să se ocupe de el mai târziu. Deocamdată, avea altceva de făcut.

Plănuia să se prezinte la secţia de poliţie cu copii ale e-mailurilor pe care i le trimisese Camille. Se hotărâse să o facă imediat după discuţia cu părintele Frank O'Toole, nemernicul ăla mincinos.

- Val!

Glasul lui Slade răsună în urma ei tocmai când ieşea în stradă de pe aleea scurtă din faţa casei. Îl zări cu coada ochiului cum se îndrepta cu paşi mari spre camioneta lui.

Ezită, apoi se hotărî să nu-l bage în seamă. Nu avea chef să se ia la ceartă cu el. La o adică, nu avea chef nici măcar să-i vorbească. Nu încetini până ce nu ajunse pe St. Charles Avenue, unde se mulţumi să se piardă în trafic. Conducea în paralel cu un tramvai plin de turişti ce admirau conacele splendide înşiruite dea lungul străzii.

Nu voia să aibă de-a face cu Slade acum, nu putea. Poate mai târziu, deşi venirea lui în New Orleans era hazardată. Ce era cu ideea lui de a se împăca? Ridicol! Ignoră mica parte feminină din ea care îl găsea fascinant, care îi găsea cumva romantice determinarea încăpăţânată şi lungul drum făcut din Bad Luck.

- Numai asta-mi mai trebuia, mormăi Val, amintindu-şi că dacă n-ar fi fost Slade şi evenimentele ce se desfăşuraseră cu doi ani în urmă, Camille ar fi trăit încă.

Strânse din dinţi, încetini la semafor şi aruncă o privire în oglinda retrovizoare, la coloana de maşini ce se forma în urma ei, spre strada laterală care dădea spre Casa Briarstone. Era sigură că Slade era pe cale să vireze pe St. Charles şi să-şi facă loc în trafic cu bătrânul său Ford. În spatele ei, coloana se puse în mişcare şi o decapotabilă neagră ajunse aproape roată la roată cu ea.

Aproape că nu băgă în seamă BMW-ul, cu întreaga atenţie îndreptată spre soţul ei şi dubiţa lui ponosită. Oare Slade o urmărea? Fără îndoială. Of, pentru numele Domnului, de ce?

În inimă i se strecură îndoiala şi pentru o clipă se gândi că acestuia chiar îi păsa, că n-ar fi venit tocmai din estul Texasului dacă şi-ar fi pierdut toate sentimentele pentru ea, că trecutul era trecut şi...

Un claxon ţiui ascuţit.

- Hei, doamnă, mai verde de-atât nu se face! Haimanaua de la volanul BMW- ului arăta spre semafor.

Val apăsă acceleraţia, dezgustată de faptul că gândurile la Slade îi întrerupseseră concentrarea. Individul îşi arătă nemulţumirea turându-şi motorul, iar decapotabila neagră trecu în viteză pe lângă ea. La rândul ei, Val depăşi limita de viteză şi o tăie ca o săgeată prin oraş.

Din nou gândurile la Camille nu-i dădeau pace, îi strângeau inima ca într-o menghină. Prima ei impresie fusese că Frank O'Toole era ucigaşul, dar acum, că se gândise mai mult la asta, nu mai era atât de sigură. Da, era

un preot care îşi încălcase jurămintele, fără urmă de tăgadă. Dar să ia o viaţă, nu doar cea a femeii cu care se iubise, ci şi pe cea a propriului său copil? Să fie posibil aşa ceva? În pofida complexităţii pasiunilor omeneşti, Frank O'Toole era un preot catolic, iar crima era un păcat de moarte.

Dar dacă nu era Frank O'Toole, atunci cine?

Scurtul drum până la St. Marguerite păru să dureze o veşnicie. Tocmai ce-şi parca maşina când auzi din nou vaierul clopotelor. Îşi dădu seama că venise amiaza, că trecuseră abia douăsprezece ore de când se oprise la fereastra bucătăriei, măcinată de grijă pentru Camille. Simţise că se petrecuse ceva, însă nu şi-ar fi imaginat că tocmai în acea clipă sora ei era în pragul morţii, dându-şi ultima suflare. Cu ochii minţii, Val o văzu pe Camille zăcând nemişcată pe o targă rece din morga spitalului, o imagine care nădăjduia că avea să i se estompeze din memorie la un moment dat.

Se îmbărbătă şi închise geamul de la portieră. Probabil că planul nu avea să-i iasă prea bine. Păcat.

După ce încuie maşina, traversă strada spre edificiul ce se înălţa ameninţător, o clădire de cărămidă ale cărei turle se ridicau parcă în extaz spre ceruri. Partea principală avea mai bine de două secole vechime şi rezistase războaielor, furtunilor şi altor vitregii. Înconjurată de un teren întins şi străjuită de un gard de fier forjat şi de stejari înalţi, catedrala St. Marguerite era icoana unor vremuri de mult apuse, a unei societăţi izolate, a unei lumi ce funcţiona după propriile reguli.

Pe stradă nu era parcat nici un car de reportaje, iar dacă poliţiştii mai erau prin preajmă, Val nu observă nici o maşină de-a lor. Cu toate acestea, porţile masive ale catedralei erau sigilate cu banda galbenă specifică, agăţată de mânere, iar pământul încă purta urmele sutelor de

picioare ce se perindaseră în timpul investigaţiei din noaptea precedentă.

Anchetau moartea lui Cammie. „Vai, Dumnezeule!" îşi zise ea.

Merse de-a lungul gardului de fier forjat care delimita proprietatea bisericii înspre aleea din spate, unde se afla o poartă folosită de camioanele cu livrări şi de călugăriţele care mai părăseau din când în când mănăstirea. Cammie pomenise de ea la un moment dat.

O găsi lângă un stejar singuratic. Bine închisă.

O senzaţie stranie o învălui, ca o adiere ce-i zbârli părul de pe ceafă şi o făcu să caute spre ferestrele clădirii. Păreau să o privească precum nişte ochi fără viaţă, aproape că o provocau să intre.

Conştientiză brusc faptul că voia să pătrundă într-un loc în care nu avea ce căuta, că dacă ar fi trecut de acele porţi închise ar fi păşit pe un teritoriu interzis.

„Şi ce? Ţi s-ar putea întâmpla ceva mai rău decât uciderea lui Cammie? Vino-ţi în fire!“

Un corb fâlfâi din aripile-i cernite şi croncăni înainte să se aşeze pe un gargui cu forma unui demon care îşi arăta colţii. Val încercă să se convingă din răsputeri că acesta nu era un semn rău. Era doar o coincidenţă, o imagine desprinsă din prea multele filme de groază care o terifiaseră în copilărie.

„Exact ca monstrul cu ochi arzători şi colţi mici care îţi bântuie coşmarurile?"

Îşi alungă gândurile negre, găsi soneria şi o apăsă. Aşteptă, ignorând senzaţia că era măsurată din cap până-n picioare de nişte ochi nevăzuţi. Nici un răspuns.

- Hai odată, rosti ea în şoaptă, şi apăsă lung pe buton. Hei! E cineva aici?

Aşteptă. Simţi uşoara briză ce mătura aleea din spatele ei, o răsuflare răcoroasă care-i gâdilă ceafa. Privi peste umăr, convinsă că avea să găsească pe cineva care o privea de pe cealaltă parte a străduţei înguste. Nimeni.

Nu era nici măcar o pisică scotocind prin tomberoanele din faţa clădirilor. Era cât se poate de singură, vacarmul oraşului abia auzindu-se în depărtare. Miji ochii spre turlele vechiului edificiu, dar nu zări pe nimeni pândind în umbră, nici o pereche ascunsă de ochi care să-i urmărească fiecare mişcare. Cărarea de pietriş dintre clădirile aflate dincolo de poartă era neumblată.

Şi totuşi... Simţi fiori pe piele. Adierea ce mângâia coroanele arborilor
trezi umbrele din amorţeala lor, ca şi cum o fantomă ar fi trecut în grabă. Deşi temperatura era clar peste douăzeci de grade, i se făcu pielea de găină.

- Hai odată, hai odată, mormăi ea în bărbie, şi apăsă a treia oară pe buton.

Într-un minut, o femeie zveltă, de culoare, îmbrăcată într-o robă de călugăriţă, se apropie zorit de poartă. Valerie o privi printre barele negre.

- Pot să vă ajut? întrebă măicuţa. Era înaltă, cu o alură nobilă şi un zâmbet blând pe buze. Sper că nu aţi aşteptat prea mult. Eu sunt sora Zita.

Zita. Numele îi era cunoscut. Nu îi spusese Cammie că ea şi Zita lucraseră împreună, laolaltă cu o altă călugăriţă, sora Louise, la St. Elsinore?

- Aş vrea să vorbesc cu părintele O'Toole, iar intrarea principală a catedralei e închisă, explică Valerie, apoi adăugă: Sunt Valerie Renard, sora lui Camille.

- Îmi pare atât de rău pentru pierderea dumneavoastră, rosti călugăriţa, dar nu făcu vreo mişcare să deschidă poarta. O undă de suspiciune se ghicea în ochii ei negri. Privea undeva înapoia lui Val, ca şi cum ar fi însoţit-o cineva. Nu-mi este permis să las pe nimeni înăuntru. Suntem în doliu si...

- La fel şi eu, i-o tăie Val, iritată.

Nu se îndoia că mănăstirea era într-un fel de carantină autoimpusă, că preoţii, călugăriţele şi toţi cei asociaţi cu biserica se fereau să vorbească poliţiei sau reporterilor.

Probabil că toţi membrii ordinului se temeau pentru propria lor siguranţă. Probabil că toţi aveau ordine stricte să-şi ţină gura, ca un fel de legământ pervertit al tăcerii, nu doar pentru că ar fi putut compromite ancheta, ci şi pentru a proteja sanctitatea şi intimitatea parohiei. În cazul în care Camille nu se înşelase în privinţa felului de a fi al stareţei, atunci sora Charity cu siguranţă insistase ca mănăstirea să devină o fortăreaţă pentru a preveni izbucnirea unui scandal.

- Te rog. Ştiu că părintele O'Toole a fost... apropiat de sora mea.

- Îmi pare rău, răspunse măicuţa cu acelaşi zâmbet blând, dar cumva străbătut de teamă. Chiar nu ştiu unde e părintele O'Toole. Dacă lăsaţi un număr, poate vă sună.

- Poate? repetă Val.

- Nu pot vorbi în numele Sfinţiei Sale.

- Cum rămâne cu dumneata? întrebă Val, schimbând strategia. Ai lucrat împreună cu sora mea la St. Elsinore?

- Uneori. Nu am fost prea apropiate, rosti ea cu chipul ca o mască a durerii în vreme ce soarele era înghiţit de nori.

Nu ajungea nicăieri cu femeia aceasta.

- Bine, atunci lasă-mă te rog să vorbesc cu părintele O'Toole.

Val nu avea de gând să se dea bătută. Auzi zgomot de paşi călcând pietrişul.

- Ce se petrece aici?

Vocea ascuţită aparţinea unei femei masive, îmbrăcată într-o robă scorţoasă, ce tocmai apăruse de după colţ. Înaltă şi solidă, avea un aspect autoritar, iar ochii aprigi o sfredeleau pe intrusă prin lentilele ochelarilor.

- Soră Zita?

- Tocmai explicam că...

- Mă numesc Valerie Renard, interveni Val. Îşi dăduse pe dată seama că femeia severă cu glas aspru era sora Charity, stareţa pe care Camille o numea „cerberul". Val întâlni privirea cercetătoare a bătrânei şi observă o emoţie

licărind în ochii ei, o emoţie imediat suprimată. Sora lui Camille, completă ea. Zita se dădu la o parte, iar bătrâna călugăriţă, care se opri la câţiva centimetri de poartă, miji ochii, ca şi cum ar fi căutat confirmarea legăturii de sânge prin asemănarea cu sora ei. Se mai ascundea ceva în căutătura ei. Teamă? Aş vrea să vorbesc cu părintele O'Toole, insistă Val.

- Înţeleg. Eu sunt sora Charity, maica stareţă.

Chipul i se îmblânzi pentru o clipă şi sora Zita se îndepărtă fără o vorbă, de parcă ar fi auzit nişte ordine negrăite de la superioara sa. Valerie rămase singură cu venerabila maică.

- Tuturor ne pare atât de rău pentru sora Camille. Condoleanţele mele. Este timpul să te bizui pe credinţa ta, copilă.

- Tocmai de aceea aş vrea să vorbesc cu părintele Frank, minţi Val.

Maică stareţă sau nu, femeia aceasta căuta să o ducă de nas.

Din nou zâmbetul paşnic, luminos, care nu păcălea pe nimeni.

- Deocamdată, părintele nu e disponibil.

- Pot să aştept.

- Nu cred că e o idee prea bună.

- De ce?

- Locul acesta face obiectul unei anchete poliţieneşti.

- Credeţi că nu sunt conştientă de asta? Val încerca să-şi ascundă agitaţia din glas. Era obosită, măcinată de jale, cu nervii întinşi la maximum. Bătrâna călugăriţă o irita din cale-afară, deşi încerca să nu o arate. Îşi dădu seama că nerăbdarea nu ar fi impresionat-o cu nimic pe sora Charity. Împotrivirea n-ar fi făcut decât s-o întărâte pe neînduplecata călugăriţă. Vreţi să vă arăt actele de identitate?

- Nu asta e problema.

- Atunci care e? „Prinzi mai multe muşte cu miere decât cu oţet“, îşi aminti ea o zicală pe care bunica i-o spusese nu o dată. Soră Charity, ştiu că toţi cei de- aici trec prin clipe grele.

Vârî mâna în poşetă, aşteptându-se cumva ca bătrâna să o oprească. Când aceasta nu obiectă, împinse permisul de conducere printre barele de fier forjat, la inspecţie.

Încă privind-o pe Val ca pe un intrus, călugăriţa îi smulse permisul dintre degete. Se încruntă şi îşi strânse buzele, ca şi cum ar fi căutat semne de falsificare. Chiar credea stareţa că şi-ar fi făcut acte false doar pentru a intra în mănăstire? Nu avea de gând să se lase intimidată de tăcerea ce plutea în aer. Înfruntă căutătura femeii mai vârstnice fără să clintească sau să privească în altă parte.

- Bine, rosti într-un sfârşit stareţa, cu un oftat. Hai înăuntru.

Cam fără tragere de inimă, deschise poarta şi o lăsă pe Val să intre.

- Am fost asaltaţi de reporteri şi de poliţie, explică ea întinzându-i permisul.

Poarta se închise în spatele lor, apoi sora Charity o conduse pe o cărare care trecea prin grădina plină de flori îmbobocite.

- Urmează-mă. Poţi să aştepţi în biroul meu. Nu am cea mai mică idee unde e părintele O’Toole sau în cât timp poate să... A!

Bătrâna se opri brusc lângă fântâna din mijlocul grădinii, iar Val aproape că se izbi de ea. Charity se uita la o arcadă lipită de mănăstire. Între stâlpi, un bărbat înalt se apleca, ascultând-o pe mai scunda femeie de lângă el. Val simţi un gol în stomac imediat ce recunoscu figura impunătoare şi chipeşă a părintelui Frank O’Toole.

Ticălosul! Măruntaiele îi ardeau şi abia se stăpâni la vederea impostorului îmbrăcat ca la carte, cu robă neagră şi guler alb.

Pierdut în conversaţie, se aplecă încă şi mai mult asupra tinerei călugăriţe, părând să nu o observe pe Val sau pe insul din cealaltă parte a grădinii, un bărbat ce învârtea cu o cheie franceză la un robinet, cu un furtun încolăcit la picioare.

Nici tânăra novice nu observa pe nimeni în afară de preot. Hipnotizată, tânăra drăguţă îl contempla adorator cu ochii ei căprui. Nasul micuţ era presărat de pistrui, iar părul roşcat îi era împletit la spate. Zâmbind cu sfială, fata ţinea în mână un trandafir alb.

Pe Val o cuprinse greaţa.

- Soră Asteria? şopti sora Charity îndeajuns de tare să se facă auzită.

- Ah! Tânăra tresări, o zări pe stareţă, apoi sări în spate ca arsă. Scăpă floarea din mâini şi trase o gură de aer printre dinţi. Petalele albe căzură pe cărarea pavată şi un picur roşu înflori pe degetul surorii Asteria, zgâriat de un spin. Maică stareţă, nu... v-am auzit.

Începu să-şi sugă degetul în vreme ce superioara ei se apropia, cu Val pe urme, apoi îşi dădu seama de gestul ei şi se opri. Asteria, vizibil afectată, înghiţi în sec şi îşi ridică boneta şi vălul care fuseseră lăsate pe pământ, lângă o tufă de trandafiri.

- Dacă ne scuzi, părintele O'Toole are un vizitator.

Miniona călugăriţă se îmbujoră în toate nuanţele de roşu posibile.

- Desigur. Da... aa... da. O luă în grabă la picior.

Valerie o conduse cu privirea înţelegând perfect că sora Asteria era încă o femeie vulnerabilă prinsă în mrejele părintelui Frank - Ticălosul - O'Toole.

Fără alte cuvinte, sora Charity mărşălui spre preot, cu fusta neagră măturând petalele albe de trandafiri pe care le strivi sub călcâi.

- Dânsa e Valerie Renard, sora surorii Camille. Vrea să discute cu Sfinţia Ta, părinte.

Frank O'Toole se îndreptă de spate, însă tristeţea de pe chip nu i se risipi când îşi întoarse privirea spre Valerie. Îşi imagina, sau observase un licăr de ură în privirea lui? Dacă aşa era, dispăru într-o clipă, căci preotul îşi recăpătă stăpânirea de sine.

- Valerie. Da, te aşteptam, rosti el, încuviinţând din cap.

capitolul 16

Montoya îşi dezbrăcă jacheta şi se aşeză la birou să răspundă la cele câteva mesaje telefonice şi la e-mailuri. Citise în treacăt lista scrisă de mână cu angajaţii, voluntarii, preoţii şi călugăriţele de la St. Marguerite şi şi-ar fi dat o mână numai ca parohia să fi avut un computer. O altă pagină enumera persoanele care fuseseră în mănăstire şi în biserică în ziua morţii lui Camille Renard, dar, bineînţeles, parohia nu avea camere de supraveghere. La urma urmei, era o biserică, şi încă una foarte înapoiată. Îşi notase în carneţel să întrebe despre sora Lea, cealaltă măicuţă care se presupunea că avusese o relaţie cu părintele O'Toole, iar acum căuta informaţii pe internet despre parohia St. Marguerite când Inez Santiago, care se numărase printre investigatorii de la scena crimei, îşi făcu apariţia.

La abia treizeci de ani şi cu un trup de dansatoare, Santiago era o femeie superbă, genul care întoarce capete pe stradă. Avea ochi pătrunzători, părul şaten cu şuviţe roşcate, pasul încrezător. Montoya bănuia că ducea o viaţă destul de libertină după program, dar la muncă avea o conduită ireproşabilă.

- Ai găsit ceva? întrebă el tocmai când Bentz, aflat la câţiva paşi în urma lui Santiago, apăru în prag.

- Doar chestiile elementare. Deja v-am trimis pozele cu locul crimei şi cu victima, dar m-am gândit că poate le vreţi printate. Deschise plicul pe care îl avea la ea. Imediat ce primesc mai multe rezultate de la teste, vi le trimit. Analiza preliminară arată că a fost ucisă chiar acolo, nu s-au găsit pete de sânge sau urme de luptă altundeva în mănăstire şi ştim că s-a retras în chilia ei în jur de unsprezece.

- N-aţi găsit nimic în cameră? se interesă Montoya.

Bentz clătină din cap.

- Nimic ce n-ar fi trebuit să fie acolo, cel puţin din ce-am observat eu. Nu am găsit cine ştie ce, din moment ce nu avea multe efecte. Câteva haine de stradă împăturite într-un şifonier, obiecte personale şi pantofii aşezaţi unul lângă altul în faţa dulapului unde îşi ţinea rasele. Totul în mare ordine.

- Pijama?

- Cămaşă de noapte. Împăturită pe un raft din dulap.

- L-am pus pe Marsolet să facă şi câteva poze ale camerei, adăugă Santiago întinzând fotografiile pe birou. Erau grăitoare: încăperea pe care o înfăţişau contrasta cu cadavrul atent împodobit al lui Camille.

Montoya se uită cu luare aminte la petele de sânge de pe gulerul rochiei de mireasă. Picături perfect rotunde.

- Vrea să ne concentrăm pe sânge. Este acolo cu un scop, remarcă el, arătând spre poză.

- Un mesaj?

Bentz nu era tocmai convins.

- Da, sau vrea să ne distragă atenţia.

Montoya nu-şi putea lua ochii de la neobişnuitul model. Căuta cumva criminalul să-i provoace cu un mesaj ascuns, le flutura un indiciu prin faţa ochilor, sau încerca să încurce iţele şi să-i trimită într-o direcţie eronată? Montoya auzi alţi paşi înainte ca Brinkman, încă duhnind de la ultima sa ţigară şi cu o cană de cafea în mână, să- şi vâre capul pe uşă.

- Cu frumos caz v-aţi mai ales noaptea trecută. Brinkman lucra în departament de ani buni. Chiar dacă jacheta de piele îi era cu un număr prea mică, iar capul cu început de chelie era încadrat de o chică puţin cam lungă, era, totuşi, un poliţist inteligent. Hotărât. Decorat. Aşa cum îi plăcea lui însuşi să se laude, ştia întotdeauna care-i schema. Voi ştiţi că victima era borţoasă, nu? rosti el, ridicând sugestiv din sprâncene.

- Am auzit, spuse Bentz.

- Iisuse, cum s-o fi întâmplat asta? Era călugăriţă, pentru numele Domnului. Chicotitul i se sfârşi într-un acces de tuse. Ceva tăvăleală la spovedanie? Credeţi? Luând o înghiţitură din cană, continuă: Oricum, care-i treaba cu voi doi? Tot timpul cu măicuţe şi popi.

- Părintele John nu era preot, îl contrazise Montoya. Era vorba de un caz mai vechi, când un criminal în serie îmbrăcat în straie preoţeşti terorizase New Orleansul. Brinkman afişă un rânjet de dezaprobare, dar oricum îi stătea în fire să nu fie niciodată de acord cu ceilalţi. În principiu, era un nemernic.

- Spune-ne ceva ce nu ştim, mormăi Bentz, nici amuzat, nici distras.

- Ce-ar fi dacă v-aş spune grupa sangvină a fătului? Acum, Brinkman se bucura de întreaga lor atenţie. B negativ, adăugă el după o pauză dramatică.

- Ceea ce înseamnă? întrebă Montoya.

- Multe, zâmbi Brinkman. Mama, Camille Renard, avea A pozitiv. Deci tăticul are o grupă negativă. Asta reduce lista suspecţilor.

Santiago îl privi gânditoare pe Brinkman.

- Nu doar că e negativă, remarcă ea. Dacă bebeluşul avea B negativ, tatăl trebuie să aibă B sau AB negativ. Ambele sunt grupe rare. În jur de doi la sută din populaţie sau mai puţin, din câte ştiu.

Lui Brinkman nu-i păsa că Santiago îi dăduse peste nas cu cunoştinţele ei de biologie. Era încă mândru de el.

- A, şi sângele de pe halatul preotului, sau cum i-o spune, era tot A pozitiv.

- E o sutană.

Santiago era iritată. Micul birou al lui Montoya o forţa să fie prea aproape de Brinkman.

- A pozitiv? întrebă Montoya fără s-o bage în seamă. Ca al victimei? Deci, poate că părintele Frank nu este tatăl?

Brinkman, a cărui frunte lată era plină de broboane de sudoare, îi făcu vesel cu ochiul.

- Bingo! Se pare că avem un câştigător!

Montoya rămase pe gânduri.

- Păcat că nu putem grăbi testul ADN. Vreo veste de la analizele toxicologice?

Brinkman clătină din cap.

- Prea devreme.

- Şi de unde ştii asta? îl înţepă Santiago.

- Am verificat înainte să urc aici, rânji el, căci îi plăcea să fie cu un pas înaintea celorlalţi.

- Atât? Asta-i tot ce-ai găsit? se interesă Montoya.

- Nu tocmai. Rânjetul lui Brinkman se lărgi, lăsând să se întrevadă întregul şirag de dinţi îngălbeniţi de ani de cafea şi ţigări. Ochii îi sclipiră răutăcios. Este un tip jos care vrea să discute cu tine. A făcut hărmălaia de pe lume.

- Cine?

Lui Montoya nu-i mirosea a bine. Era ceva rău prevestitor în atitudinea arogantă a lui Brinkman.

- Un adevărat scandalagiu. A enervat-o la culme pe recepţioneră. Ştia că eşti ocupat, dar mi-a zis să te anunţ când urcam scările.

- Bine, muşc momeala, rosti Montoya, observând pe afişajul telefonului că primise mesaje. Despre cine e vorba?

- Asta-i partea cea mai bună. Brinkman exulta. Savura momentul şi căuta să-l prelungească. Un alt semnal la telefon. Bărbatul sorbi din nou din ceaşcă, fără a-l scăpa din ochi pe Montoya. Spune că-l cheamă Cruz Montoya. Senzaţia de rău augur care îl însoţise întreaga zi pe detectiv se acutiză dintr-odată. Deja întindea mâna să-şi ia jacheta, când Brinkman adăugă: Pretinde că e frate-tău.

Val se dumiri.

În căldura soarelui de după-amiază care bătea în grădina mănăstirii, înţelese de ce femeile, inclusiv Camille, roiau în jurul preotului.

Frank O'Toole era imaginea stereotipă, de Hollywood, a bărbatului bine. Cu zâmbetul său şarmant, simţul umorului şi ochii căprui lucind cu inteligenţă, pentru a nu mai pune la socoteală gulerul alb care însemna „ia-ţi gândul de la el", preotul era chintesenţa fructului oprit. Atrăgător, dar nepericulos.

„Da, ce să spun!"

- Cred că e mai bine să discutăm între patru ochi, i se adresă el surorii Charity.

Aceasta ezită, iar colţurile buzelor i se strânseră, de parcă era gata să se opună, însă apoi se răzgândi.

- Desigur, părinte. Se îndepărtă, ştergând în trecere cu fusta o tufă de margarete. Uşile mari, duble, se închiseră în urma ei.

Odată ce nimeni altcineva nu se mai afla în grădină, părintele O'Toole arătă spre o băncuţă de sub o arcadă a mănăstirii.

- Putem şedea aici, sugeră el, sau, dacă doreşti mai multă intimitate, putem intra.

- E bine aici, spuse ea, dar nu se aşeză. În schimb, se opri lângă fântâna unde un înger sculptat cu aripile întinse

turna apă dintr-o amforă. În bazinul limpede al fântânii scânteiau peştişori aurii.

Aparent, Valerie şi O'Toole erau singuri. Femeia aruncă o privire spre clădirea în care trăise sora ei şi încercă să şi-o închipuie pe Cammie acolo. Deşi construcţiile dimprejur nu erau lipite una de cealaltă, catedrala, micuţa capelă, mănăstirea şi micile clădiri din cărămidă erau legate între ele de verande acoperite şi de culoare care înconjurau grădina şi efectiv izolau parohia de restul oraşului.

Câţiva copaci ofereau umbră şi intimitate. Fluturii şi albinele zburau deasupra florilor deschise. Era un loc paşnic. Senin. Dedicat contemplării.

Şi totuşi, senzaţia înfiorătoare că era privită dintr-un ungher tainic nu se risipi.

- Aşa deci, spune-mi cum te pot ajuta? întrebă părintele O'Toole.

Atât aştepta Val.

- Camille mi-a spus că avea o relaţie cu dumneata.

Falca prelatului se încleştă niţel şi el privi într-o parte, aparent urmând zborul unei pitulici peste zidul grădinii. Îşi muşcă buzele pentru o clipă, apoi spuse:

- Sunt multe lucruri pentru care trebuie să răspund.

- Ţi-a spus că era gravidă?

Preotul oftă, iar umerii laţi i se coborâră, ca sub o greutate invizibilă.

- Nu... hm, nu ar fi trebuit să lăsăm lucrurile să meargă atât de departe.

- Cam aşa. Iar dumneata eşti cel cu autoritate, cel în care avea încredere, cel căruia i se spovedea. Nu aveai dreptul să.

- Ştiu! rosti el cu putere, şi ridică palma să o oprească. Crede-mă, ştiu ce ai de gând să spui şi nu te învinovăţesc. A fost o greşeală, şi amândoi. sau cel puţin eu ştiam asta de la bun început. Eu eram cel în care îşi pusese încrederea, cel care trebuia să aibă mai multă stăpânire de sine, preotul care depusese jurământul celibatului. Inspiră

adânc, tulburat. A fost... a fost o greşeală groaznică. În acel moment, cu soarele care-i bătea pe chip, părea mai în vârstă, de parcă mărturisirea îl îmbătrânise. Dar dacă te consolează cu ceva, să ştii că am iubit-o, murmură el. Privirea i-o întâlni pe a lui Val, care simţi ceva în aer, ca un fel de curent electric a cărui natură îi scăpa.

- Şi bebeluşul?

Părintele închise ochii, iar chipul îi fu adânc brăzdat de durere când spuse:

- Un biet nevinovat.

- Amândoi erau, îl corectă Val, nelăsându-se prostită de căinţa pe care o afişa bărbatul. Sora şi nepotul sau nepoata mea!

Abia îşi stăpânea tremurul vocii şi lacrimile care aproape o năpădeau. Bărbatul dinaintea ei, îmbrăcat în negru şi copleşit de regrete, era motivul pentru care Camille murise.

- Îmi pare atât de rău. Dacă ai şti cât de oribil mă simt, cât de... vinovat şi păcătos. M-am rugat Tatălui ceresc să mă îndrume şi să-mi ajute.

- Aşa cum ai făcut şi înainte? Cu sora Lila sau Lily sau...?

Aşteptă şi îl văzu cum înghite în sec, cum mărul lui Adam îi tremură în gât.

- Sora Lea.

Închise ochii. Broboane mari de sudoare îi luceau pe sprâncene.

- Ce s-a întâmplat cu ea?

Preotul scoase un suspin cutremurător.

- A plecat.

- Unde?

- Pe Coasta de Vest. În zona golfului... San Francisco, aşa cred.

- Din cauza dumitale?

Strânse ochii, în ghearele unei dureri ascunse.

- Da.

- Dumneata chiar nu-ţi dai seama, nu-i aşa? Ai jurat să respecţi legile bisericii şi le-ai încălcat cu mai multe femei.

- Ba înţeleg, spuse el cu glas stins şi strânse buzele. Şi crede-mă, mi-am ispăşit păcatele. Am plătit destul pentru ele.

- Cum? izbucni Val, nevenindu-i să creadă cât de egoist era. Părinte, sora mea e moartă. La fel şi copilul ei nenăscut. Şi ştii ce cred? Se apropie, fulgerându-l cu privirea. Înainte ca preotul să apuce să deschidă gura, continuă: Cred că-ţi era ca un ghimpe în coastă şi, cu toate că voia să se despartă de tine, ai ucis-o.

- Ce? Nu!

Năucit, O'Toole se îngălbeni la chip.

- Nu?

Bărbatul întinse o mână, într-un gest de apărare.

- Crimă? Vorbeşti serios? Şi ce e toată povestea cu „despărţirea"? Nu e ca şi cum eram logodiţi. Scoase un nou suspin lung, sfâşietor. Îmi pare sincer rău pentru sora Camille şi, da, e adevărat că aveam o relaţie, dar nu am ucis-o. Nu aş fi putut... nu aş fi făcut- o... Nu. Chiar vorbeşti serios? Se holbă la ea, nevenindu-i să creadă.

- Nu glumesc cu treburi de viaţă şi de moarte. Cum ar fi dacă un preot de rangul dumitale ar recunoaşte că a avut o legătură amoroasă, că a zămislit un copil?

- N-ar fi bine, dar...

- Ai pierde totul. Ţi s-ar lua preoţia. Ai fi probabil excomunicat, nu? Aruncat în stradă ca un gunoi!

Ochii lui întunecaţi scânteiară cu mânie, iar temperatura din grădină păru să scadă cu vreo zece grade.

- Nu am omorât-o eu, repetă el printre dinţi, abia mişcând din buze. Obrajii îi erau roşii de supărare şi, spre surprinderea ei, o apucă de braţ şi se aplecă spre ea să-i şoptească: Am iubito. Jur înaintea ta şi a Sfântului Părinte. Nu i-aş fi făcut rău niciodată. Niciodată! Sinceritatea lui era aproape convingătoare. Aproape. Pe viaţa mea, Valerie, îţi spun că niciodată nu i-aş fi făcut rău ei sau copilului. Avea o

privire intensă, febrilă. Îşi înteţi strânsoarea pe braţul ei. Am iubit-o.

- Aşa cum o iubeşti pe sora Asteria?

Preotul rămase cu gura căscată.

- Poftim? Crezi că...

- Sincer, nu ştiu ce să cred, dar sora mea se îndrăgostise de dumneata, iar acum e moartă. O altă femeie, sora Lea, a plecat din pricina dumitale. Bărbatul inspiră adânc. Culoarea începu să i se întoarcă în obraji, dar Val nu slăbi atacul: Şi doar acum câteva minute am văzut cum fata aceasta te admiră, cum te idolatrizează, de parcă nu i-ai putea face nici un rău.

- Nu. Eu şi sora Asteria... Îi dădu drumul la braţ şi îşi închise ochii pentru o clipă, clătinând încet din cap. Îmi pare rău, murmură el. Atât, atât de rău.

- Şi mie.

Când îşi redeschise ochii o atinse blând pe umăr.

- Nu este ceea ce crezi, Valerie, rosti el enigmatic. Deloc.

- Nu ai idee ce cred eu.

Val avu din nou acea stranie senzaţie că era observată, că nişte ochi ascunşi îi urmăreau fiecare mişcare. Aruncă o privire spre clopotniţă. Nu cumva cineva pândea de acolo? Sau se străduia să privească prin părţile translucide ale vitraliilor capelei? Sau poate se ascundea într-un cotlon întunecos al verandelor ce dădeau spre grădină?

O adiere alarmantă îi zbârli perii de pe ceafă şi, pentru o fracţiune de secundă, imaginea vechilor coşmaruri îi răsări înaintea ochilor. Întunecată. Mortală.

- Te simţi bine? întrebă cu glas jos preotul.

Nu. Niciodată nu avea să se simtă bine.

- Mda, preferă ea să răspundă.

Oare acest om ar fi putut să o omoare pe femeia pe care jura cu atâta pasiune că o iubise? Spunea adevărul? Sau şi ea, la fel ca multe alte femei credule înaintea ei, risca să cadă în mrejele unui şarpe îmbrăcat în straie preoţeşti?

Încet, îşi trase umărul de sub palma lui, fapt care adânci remuşcările bărbatului. Îi jură din nou:

- Crede-mă, Valerie, niciodată nu i- aş fi făcut rău lui Camille. Niciodată.

- Dacă nu dumneata, părinte, atunci cine?

- Nu ştiu.

Dumnezeule, era cumva posibil să se fi înşelat atât de amarnic?

Scârţâitul unei porţi o trezi la realitate. Într-un nor de falduri negre, maica stareţă îşi făcu drum printre crinii şi zambilele în floare. Chipul sever al surorii Charity trăda iritarea, iar mărgelele rozariului răsunau la fiecare pas al ei.

- Doamnă Renard? rosti ea, cu glas lipsit de orice emoţie. Val se întoarse spre ea. Scuze de deranj, dar soţul dumitale vrea să te vadă.

capitolul 17

Răbdarea nu era deloc una dintre calităţile lui Cruz Montoya. Inteligenţa nativă, poate. Aspectul lui fizic, cu

siguranţă. Şi peste toate, capacitatea lui de a ieşi din bucluc chiar şi când era vârât până la gât în el.

Dar nu răbdarea. Iar acum, în timp ce stătea în vestibulul secţiei de poliţie, cu o recepţioneră drăguţă, dar din cale-afară de supărată, care-i arunca priviri otrăvite, şi cu un sergent dolofan care îi bloca accesul spre scările şi liftul ce duceau la al doilea etaj, Cruz era la capătul răbdării. Nu-i plăceau mulţimile, ura să se afle în mijlocul viermuielii umane, iar aici nu avea cum să o evite. Poliţişti, martori, suspecţi, reporteri, toţi într-un neîntrerupt du-te vino, ca nişte oi într-un ţarc. Aşa ceva nu putea să suporte. Oricum, niciodată nu-i plăcuseră poliţiştii, avea o reacţie nativă de respingere a oricărei autorităţi, iar claustrofobia i se manifesta ori de câte ori ajungea într-un spaţiu închis.

- Coboară îndată, îl anunţă sergentul mătăhălos, privind în treacăt la următorul om care se apropia de biroul său, un bătrân ce se sprijinea în baston. Aşteaptă aici.

Atât sergentul, cât şi recepţionera remarcaseră asemănarea lui cu Diego, căruia îi spuneau „detectivul" sau „Montoya", însă amabilităţile se opriseră acolo. Trăsăturile lui, similare cu ale fratelui său, nu-i garantaseră accesul la departamentul de Jafuri şi Omucideri.

Cruz era cât pe ce să îşi sune mama şi să-i ceară numărul de mobil al lui Diego, când fratele său coborî tropăind scările. Diego, cu câţiva ani mai în vârstă, era puţin mai scund şi mai îngust în umeri decât Cruz, însă avea un aspect de dur. Îşi lăsase un cioc negru şi un cercel îi sclipea în ureche. Dintre toţi membrii familiei, Diego vădea în cea mai mare măsură sângele amerindian care îşi făcuse loc la un moment dat în arborele genealogic hispanic al familiei lor. Nu se schimbase prea mult de când se văzuseră ultima oară şi încă purta bine cunoscuta sa jachetă de piele, deşi la New Orleans vara îşi intra în drepturi. Afară era cald şi umed.

- Hei! Este în regulă. Garantez pentru nemernicul ăsta, strigă Diego la sergent, ocolind un poliţist care conducea

un ins incredibil de slăbănog printr-un grup de oameni.

Cu un rânjet pe jumătate, sergentul dolofan îi făcu lui Cruz semn să treacă, iar recepţionera ofuscată nici măcar nu-i aruncă o privire. Era ocupată cu o femeie costelivă, cu dinţi stricaţi şi părul răvăşit, care cerea încontinuu să-şi vadă „bărbatul". Probabil un ins aflat în arest. Mare surpriză.

- Diego! îl strigă Cruz pe numele pe care fratele său nu-l mai folosise din liceu.

Cei doi se îmbrăţişară rapid, bărbăteşte, apoi îşi dădură drumul.

- Diego? îngână sergentul, zâmbind amuzat. Nu ăla era numele lui Zorro? Unde-s masca şi pelerina? Făcu un Z în aer cu o spadă invizibilă.

- Sau al băiatului hispanic de la emisiunea aceea pentru copii, ciripi altă voce. Fugi, Diego, fugi.

- Ba nu, e: Du-te, Diego, du-te! adăugă alt glas de femeie. Ar trebui să ştiu. Am un copil de doi ani. Cred că am văzut fiecare episod de cel puţin cinci ori.

- Nu ştii ce-ai declanşat, mormăi Montoya spre Cruz. Pe-aici mi se spune...

- Da, ştiu. Detectivul. Am auzit. A trebuit să-mi vând primul-născut ca să te văd, spuse Cruz pe când îl însoţea pe scări.

- Nu ai un prim-născut.

- Nu din câte ştiu. Care-i treaba cu locul ăsta? Este o secţie de poliţie sau un club de societate? Sunteţi aici în slujba cetăţeanului?

- Avem un caz serios pe cap, pufni Diego.

- Am auzit. Călugăriţa, încuviinţă Cruz.

Diego îi aruncă o privire.

- Nu ai recunoscut numele?

- N-am auzit numele. Ştii tu, doar replica aia cu „neidentificată până când membrii familiei vor fi anunţaţi".

- Aha.

Diego ezită.

- Ce-i?
Poliţistul îşi verifică încruntat ceasul.
- Ce-ai zice dacă-ţi fac cinste cu un prânz?
- Prânz? Ce dracu'? Ce-ai zice dacă ai vorbi cu un bou de poliţist să-mi dea motorul înapoi?
- Ţi-au ridicat motocicleta?
- Da. O confuzie cu numărul de înmatriculare. Ăştia cred că e furată. Am cumpărat-o luna trecută de la un tip din Oregon. Numărul e valabil. Doar că nu am actele la mine şi plăcuţele au expirat.
- E uşor de clarificat.
- Spune-i asta agentului Burduf. Scuze, voiam să spun Burgess, bodogăni Cruz.
Încă se gândea la poliţistul care îl trăsese pe dreapta. În vârstă, cu cască neagră şi arţăgos, îl luase dur de la bun început.
- Trebuie să-l fi enervat al naibii de rău.
Cruz se scărpină pe ceafă.
- Da, poate.
- Ai încălcat limita de viteză?
- O sută zece la o limită de şaptezeci.
- Şi dup-aia ai făcut gură. Nu prea deştept din partea ta, frăţioare, rânji Diego. Ai dat de dracu', nu? Şi ai nevoie de ajutorul meu.
- De asta-s aici.
- Şi eu care credeam că ţi-a fost dor de mine.
- Da, sigur. Ştii, aveam de gând să te caut, să-l văd pe ăla mic al tău, dar.
- A dat necazul de tine mai întâi. Unele lucruri nu se schimbă niciodată, clătină Montoya din cap, iar părul său negru luci sub luminile fluorescente.

Slade o urmărise? La St. Marguerite? Serios? Inima lui Val se făcu cât un purice.
- E aici?
- În antreu.

„Grozav."

- Mulţumesc.

- Aşteaptă.

„Lasă-l să aştepte."

- Înţeleg.

Evident, maica stareţă nu avea de gând să cedeze din nou, mai ales când era vorba de cineva din afara bisericii.

- Doamnă Renard...

- Vă rog, spuneţi-mi Val.

- Bine. Atunci, Valerie, ţi-aş fi recunoscătoare dacă ai vorbi cu domnul Houston. L-am rugat să aştepte şi nu e foarte mulţumit din pricina aceasta. Nu e... Poarta se deschise din nou. Sora Charity se întoarse să vadă cine intra şi îşi duse mâinile la piept. Vai, Doamne!

Val îi urmări privirea şi îl văzu pe Slade, care păşea în grădină în urma altei măicuţe. Pietricelele de pe cărare gemeau sub cizmele lui de cowboy, şi părea la fel de nelalocul lui ca un Ford Mustang în mijlocul mării. Îmbrăcat în jeanşi uzaţi şi cu mânecile cămăşii suflecate peste antebraţe, sperie o gaiţă care-şi luă zborul de pe creanga unui mirt.

Buzele surorii Charity se strânseră şi mai mult, ca un protest tacit faţă de nesupunerea vizitatorului. Şi părintele O'Toole deveni mai tensionat la vederea intrusului, încleştându-şi bărbia.

Cu toate acestea, măicuţa care îl conducea pe Slade printre tufele de flori zâmbea liniştită. Înaltă, şchiopătând puţin, purta o rasă de modă veche, cu acoperământ pentru cap. Chipul îi era lipsit de riduri, iar ochii sclipeau de un albastru adânc. Val avea senzaţia că o mai întâlnise undeva. Părea cunoscută, dar nu ştia de unde s-o ia.

- Îmi cer scuze că vă întrerup, dar domnul Houston a fost foarte insistent.

Stareţa părea din cale-afară de deranjată.

- Mă ocupam eu de asta, soră Devota.

Buzele Devotei tresăriră puţin la auzul reproşului.

- Îmi pare rău, maică stareţă...

- Nu e vina ei, interveni Slade, cu ochii pe bătrână. Vă urmăream, iar ea m-a ajuns din urmă.

- Şi a deschis poarta, completă Charity clătinând din cap. Soră Devota, te rog să ne laşi, i se adresă femeii înalte, care păru afectată de tonul ei.

- Desigur, şopti Devota şi plecă în grabă, cu capul în pământ, de parcă abia aştepta să se facă nevăzută în mănăstire.

Odată ce se închiseră uşile, Charity îşi întoarse privirea glacială spre Slade.

- Ţi-am cerut să aştepţi, domnule Houston.

- Da, doamnă. Dar aşteptatul nu e punctul meu forte, adăugă Slade cu un rânjet de băiat rău.

Sora Charity nu se lăsă nici prostită, nici fermecată. Îi spuse lui Val:

- Îmi pare rău pentru pierderea dumitale. Sincer. Dar şi noi am suferit. Avem nevoie de timp să ne revenim din şoc şi să vedem ce vom face în continuare. În aceste circumstanţe tragice, ar fi de ajutor dacă am avea puţină intimitate.

- Nu cred că poliţia vă va permite aşa ceva, rosti Val. Soră Charity, sora mea a fost ucisă, iar crima este investigată.

- E de înţeles şi cooperăm fără rezerve cu poliţia, se amestecă în discuţie părintele Frank.

Stareţa nu avea de gând să dea înapoi.

- Chiar şi aşa, doamnă Renard, nu dumneata te ocupi de caz. Ce ne trebuie nouă acum e timp pentru alinarea sufletească.

- Soră, se auzi glasul puţin dojenitor al părintelui O'Toole, şi femeia tresări.

- Ceea ce ne trebuie acum este adevărul, interveni Slade.

Charity zâmbi stins.

- Iar acesta va fi dezvăluit prin mila Domnului.

- Acelaşi tip care vorbeşte despre „ochi pentru ochi“ şi „să nu ucizi“? Tipul ăla? izbucni Slade.

- Nu e nevoie de asemenea vorbe, îl domoli părintele O'Toole, dar nu înainte ca bătrâna să se înfoaie în veşmântul ei amplu şi să-şi muşte buzele. Nu mă gândesc la Tatăl ceresc ca la un „tip“, urmă prelatul.

- Iar eu nu vorbesc despre „adevăr“ în sensul nu ştiu cărei revelaţii divine, stărui Slade în timp ce un instalator adună un furtun şi se făcu nevăzut sub o arcadă.

Uşile duble din spatele catedralei se deschiseră şi două măicuţe păşiră în grădină.

Una din ele, o femeie dolofană, fredona suav o melodie, iar cealaltă,
subţire şi palidă, se încrunta în spatele unor ochelari cu lentile groase.

- Soră Louise! izbucni stareţa. Ambele femei se opriră lângă fântână. Fredonatul se opri brusc, mai auzindu-se doar susurul apei.

- Da, venerabilă maică? întrebă călugăriţa cea dolofană, cu obrajii îmbujoraţi de jenă.

- Vreau ca dumneata şi sora Maura să ne acordaţi puţină intimitate.

- Nu... nu ştiam că e cineva aici...

Louise aruncă o privire la grupul de oameni de parcă abia acum îi vedea. Pe chip i se citea surprinderea.

- A, da. Îmi pare rău. Desigur.

- Aşteaptă! strigă Val repezindu-se pe lângă sora Charity. Eşti sora Louise? o întrebă pe femeia care fredonase. Ai... ai lucrat cu sora mea.

- Îmi pare rău, nu ştiu la ce vă referiţi, rosti sora Louise, aruncând o privire îngrijorată spre stareţă.

- Sunt sora lui Camille, Valerie. Aş vrea să-ţi vorbesc, spuse ea cu privire rugătoare.

Din nou, Louise privi peste umărul lui Val.

- Nu ştiu.

Sora Maura păru că se retrage în straiele ei, căutând să se ascundă în ele.

- A petrecut mult timp la St. Elsinore.

- Da, la orfelinat. Îi plăcea să se ocupe de copii. Ca şi mie. Amândouă eram triste că va fi închis. Şi sora Camille voia neapărat să-şi găsească părinţii.

- Stai. Ce? Dar ştie... ştia cine erau părinţii noştri biologici, se miră Val.

Louise observă privirea pe care i-o aruncase stareţa.

- Îmi pare rău. Trebuie să mă fi înşelat. Credeam că-şi caută originile, de vreme ce a fost adoptată de la St. Elsinore. M-am înşelat, încheie Louise luând-o în direcţia mănăstirii.

Val le urmări cu privirea cum înaintau grăbite printr-un culoar ce ducea spre clădirea înaltă de vizavi de catedrală, probabil corpul chiliilor. Când ajunse la adăpostul umbrelor, sora Maura aruncă o privire în urmă fără a încetini pasul, apoi dispăru în urma însoţitoarei ei mai solide.

Dintr-odată, Val se întrebă dacă îşi cunoscuse într-adevăr sora. Existau atâtea contradicţii, atâtea lucruri pe care nu le ştia sau nu le înţelegea despre sora ei, căreia niciodată, din câte-şi amintea Val, nu îi plăcuseră copiii. Cu toate acestea, se îngrijise de ei la orfelinat şi mai rămăsese şi gravidă. De asemenea, ele ştiau cine erau părinţii lor naturali. Nu era vreun secret în acea privinţă.

- Ce se petrece aici? întrebă ea, întorcându-se spre stareţă.

- Nimic, te asigur, rosti bătrâna cu acelaşi zâmbet stins. Camille era pur şi simplu o fată foarte confuză.

Ceva nu era în regulă. Clopotele începură să bată tare, răsunând prin aerul cald, şi sora Zita, măicuţa care o condusese mai devreme în grădină, îşi făcu din nou apariţia.

- Îmi cer iertare, venerabilă maică, dar aveţi o întâlnire programată, îi aminti Zita, cam prea la ţanc.

- Scuzaţi-ne, suntem în întârziere, i se adresă lui Val sora Charity.

- Doar o clipă. Aş vrea să vorbesc cu unele dintre prietenele şi colegele surorii mele. Ştiu că era apropiată de sora Lucia.

- Am să văd ce pot să fac, promise stareţa cu un zâmbet îngheţat.

- Trebuie să fiu la spital, interveni Frank.

Val, constatând că se lovea de un zid inexpugnabil, decise să capituleze. Nu mai putea face nimic acolo.

Cel puţin în ziua respectivă. Era agasată de atitudinea stareţei, o măcinau resentimentele faţă de părintele Frank şi era încă supărată pe Slade fiindcă o urmărise până la mănăstire.

Cu Slade la doar un pas în urma ei, ajunse la poartă care era, evident, închisă. De parcă s-ar fi aflat într-o temniţă.

- Vă deschid eu, anunţă imediat sora Zita. Val se întoarse şi o văzu în urma lui Slade. Îmi cer scuze pentru maica stareţă, continuă ea scoţând o cheie dintr-un buzunar al rasei.

Deschise poarta şi întâlni privirea lui Val printre barele de fier forjat.

- Cu toţii suntem foarte afectaţi. Îmi pare sincer rău pentru pierderea dumitale.

- Mersi, spuse Val, cu un nod în gât.

Îşi putea menţine tăria în momente de mânie, însă bunătatea pe care i-o arătau alţii o făcea să cedeze. Chiar şi când sursa era o femeie cu o voce la fel de lipsită de emoţii precum ochii.

Poarta se închise în urma lor. Val privi o ultimă dată printre gratiile de fier şi constată că grădina era goală.

Cu toate acestea, când se uită la mănăstire, avu din nou aceeaşi senzaţie stranie. Ridică privirea spre clădirea de alături şi observă mişcare la un balcon. Era cineva în prag, o siluetă obscură care se topi înapoi în umbre.

Lui Val i se făcu părul măciucă. Clipi, nevenindu-i să-şi creadă ochilor. Pe balcon nu era urmă de mişcare. Ciudat...

Încercă să se convingă de faptul că aceasta era o mănăstire, un loc sacru. Şi totuşi, nu-şi putea anihila senzaţia apăsătoare că un prădător o urmărea. Îşi alungă gândurile negre spunându-şi că totul era în mintea ei, că era doar afectată de uciderea lui Camille.

capitolul 18

Cruz îşi privi fratele îndelung, cumva cu neîncredere.

- Lucia Costa e măicuţă la St. Marguerite? repetă el suspicios. Şedeau faţă în faţă la o masă într-un mic restaurant nu departe de secţia de poliţie. Locul era destul de curat, cu o varietate de salate şi fripturi expuse îndărătul vitrinelor unei lungi tejghele. Miasma unei tigăi mult prea folosite stăruia în aer, împinsă de colo până colo de unduirea leneşă a celor câtorva ventilatoare spânzurate de tavan. E aici, în New Orleans? întrebă Cruz, cu arătătorul îndreptat spre faţa de masă.

- Îhî.

Montoya muşcă din sendviş, iar privirea îi lunecă de la fratele său la uşa de sticlă de la intrare şi înapoi. În arşiţa amiezii, trecătorii se perindau cu mişcări încete pe sub copertinele colorate.

- Grozavă veste.

- Dacă spui tu.

Cruz fusese întotdeauna un tip imprevizibil, se gândi Montoya, dar apoi îşi dădu seama că nu era un lucru tocmai nefiresc. La urma urmei, nici unul dintre fraţii şi surorile sale nu trecuse prin viaţă fără să facă măcar o nebunie notabilă.

La peste doi metri înălţime, Cruz îl depăşea pe Montoya cu câţiva centimetri şi era mai degrabă musculos decât suplu. Părul negru îi ajungea la gulerul jachetei de blugi, iar ochii, întunecaţi ca noaptea, nu scăpau nici un detaliu.

După liceu petrecuse câţiva ani în armată, apoi fusese la facultate. În acea perioadă lucrase ca barman şi şofer de camion. La un moment dat îşi făcuse un tatuaj vizibil pe antebraţ şi chiar reuşise să facă rost de un permis de detectiv particular. Se pricepea la toate, dar nu era bun de nimic, aşa cum recunoscuse chiar el. Cu sprâncenele stufoase şi nasul care fusese rupt nu o dată, nu renunţase nici la înfăţişarea şi nici, după toate aparenţele, la atitudinea de dur.

- Ştii, am căutat-o. Ca un nebun. Chiar după accident. Apoi lucrurile au luat-o razna cu taică-său şi m-am dat bătut. O ţeavă de puşcă pusă între ochi are darul ăsta.

- Hei, mai încet. Ia-o de la început.

Cruz pufni şi îşi şterse buzele şi mustaţa cu un şerveţel.

- Ei bine, eram prieteni. Ea era încă în liceu şi eu absolvisem. Tu erai deja la facultate.

- Atâta lucru îmi aduc aminte.

- Mă înrolasem în forţele aeriene, dar mai aveam câteva săptămâni până să plec, aşa că-mi pierdeam vremea pe-aici, nu făceam nimic şi enervam pe toată lumea. Deşi încercam să nu intru în belele.

- Şi dădeai greş.

- Da, păi... oricum, ieşisem cu Lucia într-o seară. Eu conduceam... poate prea repede.

- Poate?

- Ce dracu', aveam, cât, optşpe ani? Probabil mă gândeam cum să o scap pe Lucia de ţoale, nu eram îndeajuns de atent la drum, şi o afurisită de căprioară a sărit gardul şi-a ajuns în mijlocul drumului. A-ncremenit acolo, în ceaţă. Am încercat s-o evit. Am tras de volan şi roata din faţă a intrat în grohotiş.

Montoya îşi amintea acea parte a poveştii. Când Cruz încercase să evite căprioara, maşina derapase şi trecuse prin gardul de sârmă, izbindu-se cu partea pasagerului într-un chiparos. Portiera fusese strivită şi geamul se spărsese.

- Dumnezeule, a fost groaznic, rosti Cruz, iar ochii săi întunecaţi se înmuiară. Ţipa încontinuu şi apoi... nimic.

Montoya îşi amintea că fusese rănită la cap. Cruz avusese o încheietură fracturată, care i-a întârziat intrarea în aviaţia militară, pe lângă vreo câteva tăieturi de la parbrizul spart. O mică cicatrice în colţul ochiului stâng stătea mărturie a accidentului.

Lucia nu fusese atât de norocoasă, căci o ramură a chiparosului o lovise în tâmplă. Montoya nu mai ştia alte detalii, decât că fusese în comă, dar supravieţuise.

- Ai fost s-o vezi la spital, nu?

- Da, până ce bătrânul ei mi-a interzis s-o văd. A convins personalul că ar trebui să fiu tratat ca persona non grata şi a ameninţat că avea să dea spitalul în judecată dacă mă lăsau aproape de ea, spuse Cruz scrâşnind din dinţi. Phillip Costa era ţicnit; ştii asta, nu? A venit după mine cu ditamai carabina. Luă o duşcă zdravănă de bere şi continuă: Dumnezeule, a fost nebunie curată. Am încercat să o văd înainte de încorporare. Auzisem de la un prieten că ieşise din comă. Dar a dispărut. Uite- aşa, încheie el, pocnind din degete.

- Credeam că eşti ditamai detectivul.

- Nu pe-atunci. Tocmai ce ieşisem din liceu şi habar n-aveam ce să fac cu viaţa mea. Şi a dispărut fără urmă, parcă o înghiţise pământul. Taică-său a dosit-o bine şi nu ştiam de unde să-mi încep căutările. Cred că domnul Costa a fost uşurat când am plecat, în sfârşit, în armată.

- Sunt sigur că a fost bucuros să-şi vadă fata departe de o pacoste ca tine.

- Da, dar felul în care-a făcut-o să dispară...

Ochii i se îngustară pe berea sa, dar, presupuse Montoya, nu vedea sticla maronie, ci un loc aflat departe în trecut. A fost ciudat. Foarte ciudat, rosti el mai luând o gură de bere. Ştii, întotdeauna m-am întrebat ce s-a ales de ea, dar să ajungă călugăriţă? Nu mi-aş fi închipuit asta, zâmbi Cruz gânditor şi clătină din cap.

Uşa restaurantului se deschise şi câţiva oameni se aşezară la o masă alăturată. Vorbeau tare, cu voioşie, despre ultimele rezultate la baseball. Din pur defect profesional, Montoya îi cântări din ochi pe nou-veniţi. Muşterii obişnuiţi ai locului, cu dinţi galbeni, fire cărunte în barbă şi şepci de baseball.

- Ştii, am crezut că a murit, recunoscu Cruz, după se uită în treacăt la bărbaţii de lângă ei.

- E cât se poate de vie.

- Ar fi fost bine dac-aş fi ştiut. Al naibii de bine.

Îşi termină berea şi, strâmbând din nas, împinse la o parte farfuria cu resturile de sendviş şi cartofi prăjiţi.

- N-ai mai încercat să o cauţi?

- Nu după ce-am intrat în aviaţie. La ce bun?

- Curiozitate?

- Atunci era deja un fapt consumat. Era istorie. Mi-am văzut de viaţă. Şi adevărul e că Lucia a fost întotdeauna puţin ciudată, spuse el făcându-i semn chelneriţei să-i mai aducă o bere. Arăta bine, era atrăgătoare, dar... era ceva straniu în privinţa ei. Ca şi cum putea să-mi citească gândurile. Mă băga în sperieţi.

- Vrei să spui că avea un fel de puteri telepatice?

- Cum vrei tu să le zici; avea ceva „senzaţii“ ciudate. Montoya înţelese la ce făcea referire. Olivia, soţia lui Bentz, le avea şi ea. Cu ani în urmă, chiar îl ajutase pe Bentz să rezolve un caz. Cruz continuă: La spital, când încă puteam să o văd şi zăcea în comă, a deschis ochii doar pentru o secundă şi s-a uitat la mine. Şi-a mişcat gura, dar n-a vorbit, doar încerca să formeze cuvinte. Nu-s sigur, dar cred că voia să spună „pericol“.

Nu mai scoase o vorbă şi începu să rupă eticheta de pe sticla de bere tocmai când chelneriţa îi puse pe masă încă o sticlă de Lone Star.

- Altceva? întrebă ea fără vreo fărâmă de entuziasm.

Montoya clătină din cap şi se încruntă, iar femeia se îndreptă spre altă masă.

- S-a trezit doar ca să spună „pericol"? se interesă el.

- Poate că mi-am imaginat eu, răspunse Cruz luând sticla. Cine ştie?

- Da, cine?

- Mai important, cui îi pasă?

După câteva înghiţituri, aşeză sticla şi îşi încrucişă braţele pe masă. Acum că ne-am întors din trecut, cum mă poţi ajuta să-mi recuperez motocicleta?

Ultimul om cu care Val voia să aibă de-a face era soţul ei.

- Ai întrecut măsura urmărindu-mă. Nu trebuia să vii aici, îl mustră ea în timp ce traversau peluza umbrită de catedrală.

- Da, ţi-aş putea spune acelaşi lucru. Când încercă să deschidă portiera, o trânti cu mâna lui mare, aproape întemniţând-o cu trupul său. La ce te gândeai, Val?

Se întoarse cu greu şi îl găsi privind-o cu ochii aceia, de un albastru a cărui nuanţă părea să se schimbe cu stările lui, pe care odinioară îi găsise atât de atrăgători.

- Trebuia să vorbesc cu O'Toole.

- E problema poliţiei. Şi tu ai fost poliţistă, Val. Ştii cum merg lucrurile. Lasă totul pe mâna profesioniştilor.

Faţa lui era la câţiva centimetri de a ei. Prea aproape. Inima îi galopa în piept, mintea îi rătăcea în locuri interzise. Întrucât şi el simţi brusca apropiere fizică, făcu un pas în spate şi îşi întoarse privirea spre catedrală, unde două călugăriţe cu voaluri şi bonete dispărură în grabă pe după colţ.

- Ce s-a întâmplat cu măicuţele care poartă haine obişnuite? Credeam că s-a sfârşit cu costumaţia în alb şi negru, reflectă el cu glas tare.

- Cred că ţine de fiecare dieceză, poate de fiecare parohie. Nu ştiu sigur. Am renunţat la biserică de mult timp.

Îşi aduse aminte de orfelinat, de culoarele întunecate, de jale şi singurătate, apoi îşi alungă la repezeală gândurile

care i se furişau în conştient când îi era lumea mai dragă, imagini sumbre, tulburătoare care o sfâşiau.

- Deci locul ăsta, St. Marguerite, poate adopta nişte reguli oricât de învechite, după bunul-plac al stareţei?

- Sunt sigură că şi arhidieceza are un cuvânt în privinţa asta. Camille mi-a spus că aşa a fost dintotdeauna la St. Marguerite şi majoritatea călugăriţelor, mai ales stareţa aia atât de blândă şi drăgălaşă, nu vor ca lucrurile să se schimbe. Cuvântul ei e literă de lege.

Slade miji ochii.

- E o cădere în vremuri de mult apuse, dacă mă-ntrebi.

- Nimeni nu te-a întrebat. Şi, doar ca să ştii, nu-mi place să fiu urmărită.

Un zâmbet îi răsări pe chipul neras.

- Mi-am dat seama.

- Sincer, Slade, nu aveai dreptul să mă urmăreşti până aici, să intri după mine şi să le spui că suntem căsătoriţi, bombăni ea arătând spre catedrală în timp ce un biciclist trecea prin faţa ei.

- Dar suntem!

- Nu pentru mult timp.

- Biserica Catolică ia căsătoria în serios. M-am gândit că astfel mi s-ar deschide nişte uşi, şi chiar aşa s-a întâmplat.

- Ei bine, acum sunt închise. Probabil zăvorâte, observă Val, aruncând o privire la porţile catedralei, cu benzile galbene ce indicau scena crimei fluturând în aceeaşi briză care mişca decorativul muşchi spaniol de pe stejarii din jur.

- Te face să te întrebi ce secrete ascunde vechea catedrală.

- Amin, rosti ea, deşi nu învinovăţea pe nimeni de la St. Marguerite, în afară de Frank O’Toole.

Slade râse complezent.

- Te întorci la han?

- Nu încă. Trebuie să las nişte lucruri la secţia de poliţie. Val intră în maşină, închise portiera şi porni motorul, care

bârâi şi apoi se trezi la viaţă. Ca să se facă înţeleasă, coborî geamul şi îl informă pe Slade: Nu am nevoie de însoţitori.

Bărbatul ezită, apoi încuviinţă soldăţeşte.

- Ai dreptate. Ne vedem acasă.

- Acasă? Sincer, Slade, nu ai ceva mai bun de făcut? Nu ai vreo vacă de ars cu fierul, vreun câine de hrănit sau vreun gard de reparat? întrebă ea, neputând să nu-l tachineze, în vreme ce aerul condiţionat porni, încălzind maşina.

Slade rânji cu toţi dinţii, care luceau albi în contrast cu pielea sa bronzată.

- Ei bine, dragă, tocmai asta fac acum, nu? Repar relaţia cu soţia mea.

- Mai lasă-mă, zise ea luând o pereche de ochelari de soare din torpedou şi punându-i pe nas. Ştii, aici eşti pe pământ sfânt, băiete. Ai face bine să ai grijă câte baliverne îndrugi. Lui Dumnezeu s-ar putea să nu-i placă şi să te trăsnească pe loc!

În clipa în care cuvintele îi ieşiră printre buze, se gândi la trupul lui Camille, căzut lângă altar, cu tânăra ei viaţă retezată. Trebuie să plec, încheie ea brusc.

Înainte ca soţul ei să apuce să mai spună ceva, apăsă pe acceleraţie. Pe măsură ce se îndepărta pe strada goală, Val îl urmări în retrovizor. Stătea la umbra unuia dintre copacii care mărgineau asfaltul crăpat.

Cu şolduri înguste, în jeanşii vechi cu turul jos, cu antebraţele arse de soare, era întruchiparea fermierului texan.

„Şi încă îl iubeşti“, o cicăli mica voce din mintea ei.

- Pe dracu’, spuse ea cu voce tare.

După tot ce-i făcuse, era curată nebunie să-l iubească pe Slade Houston. Val nu voia, nu putea să-şi repete greşeala.

capitolul 19

- Mai spune-mi o dată care-i problema ta cu Slade, o rugă Freya în vreme ce se apleca spre cuptor să scoată brioşele pe care le făcuse.

Bucătăria mirosea ca un colţ de rai, cu aroma de vanilie plutind diafan prin aer. Lui Val îi chiorăi stomacul, care protesta că nu fusese alimentat întreaga zi.

Găsi un pahar în care turnă nişte cuburi de gheaţă din congelator, apoi luă limonada din frigider.

- Vrei şi tu? o întrebă pe Freya, care clătină din cap şi arătă spre blatul

pe care trona o cană enormă. Am deja nişte cafe-frappe, răspunse ea, aşezând tava cu brioşe pe aragaz. Şi ocoleşti problema. Te-am întrebat despre Slade.

- Da, ştiu. Am o tonă de probleme cu Slade. Prea multe să le ţin socoteala.

- Hmm.

Uşa din spate era deschisă şi prin cadrul cu plasă Val îl zări pe Bo, care şedea pe verandă ca un bolovan miţos, privind în bucătărie. Era atât de atent, încât nu băgă de seamă că prin curte se strecura o pisică. Merlin, un motan negru cu coadă lungă, se făcu nevăzut pe după tufişuri.

- Îţi pierzi îndemânarea, îi atrase ea atenţia câinelui. La auzul vocii lui Val, acesta ridică puţin capul, apoi se ridică şi se aşeză pe labele dinapoi, să o vadă mai bine. Şi eu te văd, zâmbi ea. Îi fusese dor de bătrânul dulău. Câinele începu să bată cu coada în podeaua verandei când o văzu

că iese afară. Uşa de plasă se închise cu zgomot în urma ei. Eşti un băiat bun. Ştii asta, nu-i aşa? spuse ea, scărpinându-l după urechi.

Din casă, Freya strigă:

- I-a fost dor de tine.

- Da, probabil.

- Nu mă refeream la câine.

- A! Slade? Mă îndoiesc.

Nu îşi putea imagina că Slade ar fi dus dorul cuiva, mai ales unei soţii suspicioase care avea de gând să dea divorţ.

- Recunosc semnele. Freya apăru de partea cealaltă a uşii de plasă, cu uriaşa ei cană în mână, şi completă: Asta venind de la o femeie care-a avut doi soţi.

- Şi un logodnic de care nu s-a ales nimic.

- Şi un iubit care stătea la ea şi de care nu mai putea scăpa.

- Nu-mi aminti. Ieşi afară şi se sprijini de balustradă. Dar ştiu ce ştiu şi văd cum omul ăsta se uită la tine.

- Destul! Am înţeles, lasă-mă acum!

Val îşi lipi paharul rece de frunte, să alunge migrena care începea să-i dea târcoale. Închise ochii, sperând să scape de Freya, de Slade şi de întreaga lume pentru câteva clipe. Nu am avut o înţelegere, atunci când m-am mutat la tine, că nu ne vom băga nasul una în viaţa sentimentală a celeilalte? se răsti ea.

Nici un răspuns.

- Freya. Îmi aduc aminte...

- Bine, bine. Doar spuneam că...

- Ştiu ce spui şi înţeleg.

Deschise ochii, suspină şi sorbi îndelung din pahar.

- Vrei o brioşă cu vanilie?

- Nici n-ai idee în ce hal. Tu?

- Normal. Mă întorc imediat şi atunci putem vorbi despre ce s-a întâmplat azi-dimineaţă.

Sări de pe balustradă şi intră în casă în timp ce Val, extenuată, se gândea la ce obţinuse în acea zi. Absolut

nimic. Părintele Frank nu îi spusese nimic nou, iar stareţa nu voise să vorbească. De asemenea, nu-l găsise pe detectivul Montoya când îi lăsase e-mailul partenerului său, care nu sufla o vorbă în privinţa cazului. Mai era şi problema cu Slade... Ce Dumnezeu să facă în privinţa lui?

Durerea şi umilinţa pe care le simţise cu doi ani în urmă o vizitară din nou, ca nişte vechi cunoscuţi. Acum, privind în urmă, îşi dădu seama că fusese o chestiune de „el a spus/ea a spus“, iar ea îşi crezuse sora când afirmase nu doar că Slade îi făcuse avansuri, dar că, de Crăciun, chiar intrase în camera şi în patul ei. Conform lui Camille, „nu s-a întâmplat nimic“, însă o spusese foarte ezitant. Val nu o crezuse. Sămânţa îndoielii fusese sădită şi nu îi luase mult să încolţească în inima ei. Slade o plăcea pe Camille şi cei doi flirtaseră. Doamne, la ce bun acum? Totul se sfârşise. Dădea divorţ de soţul ei, iar sora îi era moartă. Învârtind paharul în mâini, urmărind dansul cuburilor de gheaţă, se întrebă dacă nu cumva fusese prea dură cu sora ei, prea impulsivă cu soţul ei, prea dispusă să creadă ce era mai rău.

Vorbea poliţista din ea. Ei bine, şi acea parte a vieţii ei se sfârşise. Renunţase la insigna de poliţie când plecase din Texas. În mod oficial, cel puţin. Şi asta până în acel moment.

Vechile obiceiuri dispar greu. Mai ales când propria soră ţi-e ucisă. Frank O’Toole trebuia să fie criminalul. Cine altcineva? Instinctul îi spunea că nu era nevoie să caute mai departe. Raţiunea îi amintea că totul era mult prea evident şi că trebuia să privească dincolo de aparenţe.

Se gândi la sora ei. Fără urmă de îndoială, Cammie avuse o viaţă zbuciumată. Deşi nu cunoştea toate detaliile morţii surorii ei, ştia îndeajuns încât să-şi dea seama că nu era un act întâmplător. Rochia de mireasă. oare fusese ideea lui Cammie? Sau o îmbrăcase altcineva? Cineva apropiat? Hainele de noapte rămăseseră în chilie. Toate informaţiile

pe care le avea o făceau să creadă că ucigaşul era cineva apropiat de Cammie.

Trebuia să-l identifice şi să-i dovedească vinovăţia. Rapid. Timpul
trecea şi Val ştia prea bine că dacă o omucidere nu e rezolvată în primele patruzeci şi opt de ore, şansele de a rezolva cazul se reduc la jumătate.

Ceea ce însemna că sosise clipa să-l dea în vileag pe O'Toole. Deşi aproape că îl crezuse pe preot când acesta îşi declarase dragostea pentru Camille, încă bănuia că el ar fi putut să o omoare. O crimă pasională.

Aflase de la poliţişti de existenţa unor indicii că sora ei ar fi opus rezistenţă, dar nu mai spuseseră nimic altceva. Ştia din proprie experienţă că poliţia nu divulga toate informaţiile pentru a putea să elimine anumiţi suspecţi şi să-l dibuie pe singurul care ştia toate detaliile crimei, respectiv autorul. Singura informaţie certă era că sora ei fusese strangulată în capelă în jur de miezul nopţii. Încă era convinsă că O'Toole era cel mai probabil suspect, dar avea nevoie de probe concrete în această privinţă. Sau care să-i dovedească nevinovăţia. Era posibil să fie nevinovat? Dacă da, atunci cine să o urască într-atât încât să o ucidă?

„Lasă poliţia să se ocupe de caz. Nu ăsta era mottoul tău?" Când lucrase la poliţia districtuală, nu suporta ca începătorii să se bage în anchetele ei. Însă acum lucrurile erau diferite. Ea nu era începătoare, nici pe departe. Avea experienţă în investigarea cazurilor de crimă, iar victima era tocmai sora ei. Nu putea să stea cu mâinile în sân şi să lase inşi precum Montoya şi Bentz să-şi facă treaba cu viteza melcului. Nu, trebuia să preia frâiele anchetei.

- Întotdeauna spun că bunătăţile proaspăt coapte pot vindeca aproape orice, anunţă Freya prin uşa de plasă, apoi ieşi cu o farfurioară plină cu brioşe pe care o aşeză pe măsuţa de lângă scaunul ei. Deşi Val aprecia gestul, ambele femei ştiau că nu e cale să îndulceşti pierderea unei surori, sfârşitul unei vieţi. Mai ales când se produsese în urma

unei crime... Freya muşcă dintr-o brioşă şi declară: Aaa. Nu cred că mi-au ieşit mai bune vreodată.

- Modestă, nu-i aşa?

Val muşcă la rândul ei şi bucăţelele de ciocolată începură numaidecât să i se topească în gură. Bo, cu ochii lui mari şi trişti, începu să facă bale.

- Ia de-aici, spuse Freya. Îi aruncă un biscuit pentru câini pe care Bo se apucă să-l lingă fără pic de entuziasm. Aşa era Freya, avea tot timpul ceva cu care să-i împace pe cei din jur. Acum, Val, hai să lăsăm la o parte promisiunile vechi şi ridicole şi spune-mi ce ai pe suflet. De ce dracu' crezi că zdrahonul cu care eşti măritată e răul întruchipat?

La câteva străzi depărtare de fluviu, undeva în cartierul francez, Slade era pe cale să-şi termine cea de-a doua bere. Petrecuse câtva timp familiarizându-se cu oraşul, căci îşi dăduse seama că era mai înţelept să evite hanul pentru câteva ore, să o lase puţin în pace pe Val după ultima lor confruntare de la catedrală.

Condusese până la St. Elsinore, parohia de pe cealaltă parte a podului de peste lacul Pontchartrain. Exteriorul clădirii din stuc, odinioară alb, era acum înnegrit de trecerea anilor. Sălcii gigantice îşi întindeau braţele peste zidurile ce înconjurau orfelinatul, mănăstirea şi şcoala parohială ataşată bisericii. Nu era un loc prea primitor, chiar părea pustiu, închis până în dimineaţa următoare.

Slade zărise însă o uşă deschisă, probabil pentru un lucrător, şi pătrunsese în interiorul răcoros, întunecat. Se plimbase pe culoarele spaţioase, obişnuindu-se cu topografia. Câteva uşi erau evident încuiate şi Slade evitase locurile de unde auzise glasuri, dar îşi făcuse o idee despre configuraţia generală a spaţiului, reperând biroul parohial şi orfelinatul. Găsise urme ale copiilor, câteva jucării şi desene făcute pe pereţi. Văzuse pe un geam un afiş care anunţa o licitaţie în scopuri caritabile şi faptul că imobilul urma să fie demolat, iar orfelinatul, mutat. Starea jalnică a

clădirii era vizibilă, cu nenumărate crăpături în pereţi, pete pe tavan şi mirosul de mucegai abia ascuns de miasma înţepătoare de dezinfectant. La fel ca St. Marguerite, St. Elsinore părea un lăcaş străvechi şi întunecat, care îşi trăia ultimele zbateri.

Urcase la al doilea etaj pe treptele ce scârţâiau sub paşii săi, apoi coborâse în grabă pe o scară exterioară şi cercetase tristul teren de joacă şi dispunerea camerelor, punctele de legătură dintre clădiri. Încercase şi
câteva uşi încuiate, însă nu avea timp să încerce să deschidă nişte broaşte înţepenite. Cel puţin, nu încă.

Nu petrecuse mult timp la mănăstire, nu voise să fie descoperit şi obligat să răspundă la întrebările jenante în privinţa motivului pentru care se afla acolo. Nu ar fi avut cum să explice, fiindcă nici el nu ştia prea bine de ce. Da, simţise nevoia să vadă clădirile ce stăteau să cadă, să vadă locul unde Valerie şi Camille crescuseră înainte să fie adoptate de familia Renard, însă era mai mult de-atât. Recent, Camille lucrase la mănăstire, se ocupase de copiii de la orfelinat, un loc despre care Valerie arareori vorbea.

Oare de ce?

După drumul pe jos peste lacul Pontchartrain spre St. Elsinore, Slade se întorsese în oraş şi condusese direct până la St. Marguerite, cronometrând parcursul. Nu putea spune de ce, dar presimţea că orice făcuse Camille la St. Elsinore era ceva important. Ce spusese călugăriţa grasă - Louise -, cea care lucrase cu ea? Că lui Cammie îi plăcea să lucreze cu copiii? Că-şi căuta originile?

Asta când, aparent, îşi cunoscuse întreaga viaţă. Val fusese profund tulburată de această veste. Merita să cerceteze mai atent lucrurile.

După ce verificase distanţa până la St. Marguerite, condusese prin alte părţi ale New Orleansului, unele încă devastate şi abandonate, ca o zonă de război evacuată. Urmările distrugerilor provocate de uraganul Katrina cu ani înainte.

Se familiarizase pe îndelete cu oraşul în care crescuse soţia sa, oraşul în care locuia din nou. Gândul acela îl irită, ca un ţânţar insistent, şi se întrebă, în lumina morţii lui Camille, dacă Val mai avea să se întoarcă vreodată în Bad Luck. Probabil că nu.

Odată ce termină cu turul oraşului, ajunse la Bănuţul Norocos, un birt pe atât de elegant pe cât lăsa numele să se înţeleagă.

Barmaniţa, acoperită de tatuaje care păreau să se întindă pe fiecare centimetru pătrat al pielii, se plimba dea lungul barului acoperit de tăieturi şi scrijelituri. Îşi prinsese părul, vopsit în mai multe culori, cu o eşarfă roşie deasupra capului. Maioul care se termina mult deasupra buricului şi pantalonii scurţi, mulaţi lăsau să se întrevadă pletora de tatuaje împrăştiate pe braţe, picioare şi piept. Plasa de păianjen care-i urca pe gât nu-i ajunsese încă pe faţă.

„Un lucru bun“, se gândi Slade.

- Mai vrei una? întrebă ea cu un zâmbet larg în timp ce îi înlocuia bolul aproape gol de alune cu unul nou.

- Încă am treabă cu asta.

- Dă-mi de ştire când termini.

Trase un fum din ţigară, apoi o lăsă într-o scrumieră de lângă dozatorul de suc şi se duse să-şi servească ceilalţi clienţi. Două femei pe la douăzeci şi ceva de ani râdeau sorbind din paharele de vin. Mai încolo, un alt bărbat singur bea whisky şi privea pe ascuns la reflexia barmaniţei în oglinda care ocupa peretele dindărătul barului.

Sticlele luceau ca nişte nestemate în lumina blândă, iar de la una din cele două mese de biliard, unde doi inşi în blugi şi tricou jucau concentraţi, se auzea pocnetul bilelor.

Televizorul cocoţat într-un colţ al încăperii era dat pe un post local. Ştirile de la ora cinci tocmai prezentau marea veste: o călugăriţă ucisă la St. Marguerite.

„Pe toţi dracii!“ I se încordă fiecare muşchi din corp.

Volumul era prea încet pentru a auzi toate detaliile din pricina zumzetului de la bar, dar Slade pricepu în mare

parte ce se spunea. Un reporter relata din faţa catedralei, parcurgând detaliile crimei. Un cadru apropiat al panglicii din jurul uşilor făcu loc unei poze de-a victimei. În imagine nu era îmbrăcată în hainele monahale. Slade recunoscu fotografia, care avea peste cinci ani vechime. Era aceeaşi poză pe care Valerie o aşezase pe şemineu la ferma unde locuiseră împreună.

Slade îşi încleştă falca în momentul în care pe ecran începu să se deruleze o serie de fotografii alb-negru cu călugăriţe, însoţită de glasul reporterului care făcea un scurt istoric al mănăstirii.

Barmaniţa observă că era atent la televizor.

- Al naibii lucru, se auzi glasul ei, însoţit de zgomotul cuburilor de gheaţă pe care le turna în trei pahare goale. Cine în toate minţile ar omorî o măicuţă? Sincer acum, încheie ea, turnând vodcă peste gheaţă.

- Cu siguranţă nu a fost cineva în toate minţile, se băgă tipul de la capătul barului, apoi adăugă: Fata asta cu siguranţă nu arată ca măicuţele pe care le aveam eu în şcoală. Zâmbi, sperând să fie băgat în seamă de femeile care şedeau lângă el. Însă ele îl ignorară, la fel cum ignorau televizorul.

Slade nu spuse nimic. Frumuseţea lui Camille nu avea de-a face cu moartea. Deşi o costase mult în timpul vieţii.

Cu ochii minţii, o văzu din nou aşa cum fusese ultima oară când se întâlniseră. Cu gâtul lung, perfect, cu părul negru căzând în valuri groase, ondulate, care se sfârşeau pe sânii goi, plini, desăvârşiţi, cu sfârcuri roz care cerşeau să fie atinse cu degetele şi limba.

Un şirag lung de perle căzuse între sânii aceia, şi albastrul electrizant al ochilor ei sfârâia de promisiunea unui erotism cu care îi hărţuise mintea. Fata aceea deschisese uşi spre cărări întunecate care ar fi trebuit să rămână închise pe vecie.

Era Ajunul Crăciunului, iar ploaia bătea în ferestre şi vântul din estul Texasului vâjâia nemilos şi rece. Cu

lumânări aprinse şi un cor cântând *O ce veste minunată* ca parte din arsenal, Camille îşi pornise jocul seducţiei. Şi urmase sfârşitul lumii. „La naiba cu tot ce-a fost“, îşi zise el.

Subiectul ştirilor se schimbă, iar Slade îşi goli sticla de bere. Lăsă banii pe tejghea şi, după ce o salută din priviri pe barmaniţa plină de tatuaje, ieşi în dogoarea după-amiezii.

Imaginea lui Camille îl urmări afară şi, cu toate că încercă să scape de ea, se ţinu scai de el, aşa cum făcuse şi când era vie. Îl bântuia ca o fantomă. Moartea ei doar îi exacerbase senzaţia că se afla în apropiere, că nu avea să-i dea pace niciodată.

Slade porni cu pas hotărât cale de câteva străzi, spre fluviu. Abia observa trecătorii, grupuri de adolescenţi, fiecare cu un iPod în urechi sau vorbind la celular; un ins dar era lac de sudoare, determinat să-şi facă joggingul de dinainte de înserat; doi oameni fără adăpost, cu bărbi, rucsacuri şi şepci, care cerşeau mărunţiş. Nu-l interesa specificul local, mintea lui era oriunde, numai nu acolo.

Aerul era greu, iar căldura sufocantă care i se depusese ca un strat gros pe piele era un lucru necunoscut în ţinutul deluros de unde se trăgea el.

Ajuns pe mal, se opri să urmărească vasele şi bărcile ce pluteau pe apa mâloasă a fluviului Mississippi. Soarele cobora la apus, urmând să se lase înghiţit de orizont în câteva ore. Umbrele se lungeau, însă căldura zilei stăruia în aer, părând să emane din însuşi pământul pe care Slade călca în drum spre camioneta sa.

Mai devreme, îşi călcase pe inimă şi o lăsase în pace pe Val. Se înfuriase pe el fiindcă o urmărise până la mănăstire, însă observase şi altceva în privirea ei, ceva ce îi dădea curaj.

„Şi ce anume aştepţi de la ea? O căsnicie fără încredere? O separare? Poate că divorţul ar fi cel mai bun lucru pentru amândoi. Un nou început pentru fiecare.“

Iubirea şi nunta lor fuseseră ca un incendiu într-o pădure uscată. Iuţi. Mistuitoare. Destinate să ajungă un pumn de cenuşă.

Se întâlniseră când el se dusese la biroul şerifului să raporteze dispariţia - şi furtul, bănuia el - unor vite. Când i se spusese că avea să vină cineva la fermă să verifice lucrurile, se aşteptase la un ajutor de şerif cu păr grizonant, început de burtă şi ani buni de experienţă. În schimb, din maşina de teren cu însemnele poliţiei locale coborâseră cei o sută optzeci de centimetri ai lui Valerie Renard. Uniforma îi venea ca o mănuşă, scoţându-i în evidenţă trupul atletic şi lăsând să se întrevadă şi câte ceva din curbele ei. Jumătatea superioară a feţei îi era acoperită de ochelari de soare, iar pălăria îi umbrea fruntea şi părul castaniu legat la spate. Purta puţin machiaj, însă el se trezise că fantaza în privinţa ei, de parcă era o dansatoare erotică deghizată în poliţistă. Se gândise chiar că fratele său îi juca o farsă.

Dar când, în loc să scoată cătuşele şi să-l „aresteze“, îl întrebase despre vitele ce lipseau, trebuise să accepte faptul că era o poliţistă care venise să-şi facă treaba. Fusese meticuloasă, însă cele douăzeci de vite dispăruseră fără urmă, probabil furate de o bandă care dădea lovituri în întregul ţinut.

Cu toate acestea, fusese fascinat de femeia care fusese atât de repede promovată ca detectiv. Şi când îşi făcuse îndeajuns curaj să o invite la o întâlnire, îl surprinse se cu un rapid:

- Sigur, cowboy, de ce nu?

Erau o sumedenie de motive care s- o descurajeze, dar amândoi le
ignoraseră. Se culcase cu el la a treia întâlnire, luna următoare se mutase la fermă şi rostise „Da“ şase săptămâni mai târziu. Idila lor fusese toridă, nesăbuită şi dusese direct la necazuri.

Necazuri venite în forma surorii ei mai mici: Camille Renard, o versiune mai tânără şi mai sălbatică a lui Valerie şi, privind retrospectiv, o femeie hotărâtă să le distrugă mariajul.

Până la urmă, chiar şi în moarte, Camille era linţoliul ce plutea peste relaţia lor.

Valerie alesese să-şi creadă sora mai degrabă decât soţul. Ce naiba însemna asta? Iar acum Camille era moartă.

Miji ochii în lumina muribundă, privind cum un remorcher împingea o barjă în amonte. Părea o sarcină imposibilă, şi totuşi vasul făcea progrese. Încet, dar sigur.

Slade spera să fie şi el măcar la fel de norocos.

capitolul 20

După ce-i explică Freyei că nu credea că Slade ar fi fost Satana în persoană, ci mai degrabă un fel de Aghiuţă, Val petrecu următoarele ore sortând toate informaţiile disponibile despre sora sa. Deşi lăsase poliţiei copii ale e-mailurilor ei, făcuse alte copii pentru ea, pe care le tăinuise într- un fişier.

Întocmi un grafic al vieţii lui Camille, începând cu naşterea şi continuând cu moartea părinţilor biologici, scurta şedere la orfelinat, adopţia ce urmase şi toate adresele unde locuiseră. Val incluse şcolile pe care le frecventaseră şi o listă cu prietenii şi iubiţii lui Cammie, cel puţin cei pe care şi-i amintea. La început îşi amintise doar prenumele lor, dar, după ce căutase pe internet şi prin arhivele şcolilor, reuşi să completeze tabelul.

Una dintre persoanele de pe listă pe care voia să le întâlnească era fostul logodnic al lui Camille, un student la drept de la Universitatea Tulane, pe nume Brandon Keefe. Val nu cunoştea detaliile relaţiei şi ale despărţirii lor, în afară de faptul că tânărul o părăsise pe Cammie şi se căsătorise cu o fostă iubită în mai puţin de un an.

Cea mai bună prietenă din liceu a lui Cammie fusese Georgiana Pagano, care plecase la facultate în California şi, din câte îşi amintea Val, se măritase cu cineva pe care îl cunoscuse în Los Angeles.

Cât despre duşmani, nici un nume de pe listă nu-i veni în minte. Fără urmă de îndoială, Cammie le greşise multor oameni, dar în ultimii ani încercase să-şi schimbe viaţa. Pentru numele Domnului, chiar intrase într-o mănăstire. Ar fi trebuit să fie în siguranţă.

Dar sincer, cât de mult încercase Cammie să se schimbe? Rămăsese însărcinată. Şi tocmai cu un preot.

Gând care îi aduse aminte să-i adauge pe listă pe cei de la St. Marguerite, începând cu sora Lucia, cea mai bună prietenă a ei. Cammie spusese că Lucia era „interesantă" şi „diferită", că avea un soi de puteri extrasenzoriale pe care Cammie le găsea fascinante. Odată, îi destăinuise bănuiala

că Lucia se călugărise pentru că fugea de un trecut tainic. Exact ca şi Cammie.

Doar că păcatul lui Camille nu era un secret: avusese o legătură amoroasă cu soţul surorii ei. Val se înfioră la amintirea certei lor, când îi strigase: „Ieşi! Lasă-ne dracului în pace!" în momentul în care o găsise în dormitorul conjugal împreună cu Slade. Curând după aceea, chiar ea îşi făcuse bagajele şi părăsise ferma, ştiind în sinea ei că mariajul se sfârşise. Chiar şi în acele clipe, gândul că Slade fusese cu Cammie - sora ei, pentru numele Domnului - îi sfâşia inima.

- Fiu de căţea, mormăi ea, şi încercă să se concentreze. Nu putea să-şi lase mintea să rătăcească printre nenumăratele „dacă" ale vieţii... Dacă nu s-ar fi căsătorit cu Slade? Dacă nu ar fi invitat-o pe Cammie de sărbători în anul acela? Dacă nu ar fi fost chemată la locul unui accident în acea noapte? Dacă nu ar fi aflat despre infidelitatea soţului cu sora ei? Dacă şi-ar fi înghiţit mândria şi ar fi încercat să rezolve lucrurile în mod rezonabil? Dacă fata nu ar fi plecat din Bad Luck... Opreşte-te, îşi spuse Val.

Asta nu o ducea nicăieri. Clătină din cap, ca pentru a-şi alunga vechile şi melancolicele amintiri, se forţă să uite de jale şi să gândească din nou ca un poliţist.

Se gândi la călugăriţele pe care le menţionase Cammie: sora Edwina,
despre care credea că este „o fri- gidă şi jumătate", şi Angela, care era „o prostuţă, o adevărată mironosiţă". Vorbele ar fi fost ciudate dacă ar fi venit de la altcineva decât Camille, cu simţul ei răutăcios al umorului.

- Dar nu sunt toate călugăriţele bune? întrebase Val în timpul uneia dintre primele vizite ale lui Cammie la Casa Briarstone, iar Cammie zâmbise cu un licăr poznaş în privire. Erau în grădina de mirodenii, lângă trei căsuţe pentru păsări montate pe stâlpi de diferite înălţimi, iar

soarele era atât de puternic încât abia îşi ţineau ochii deschişi.

Cammie chicotise înfundat.

- Evident că majoritatea măicuţelor sunt bune. Foarte bune. E prevăzut în fişa postului. Angela intră în categoria asta, dar sora Edwina? Cammie fluturase din mână, arătând că avea îndoieli în privinţa călugăriţei mai înalte. Nu tocmai, urmase ea. Ce să mai zic de sora Devota? rostise Cammie, dându-şi ochii peste cap. Victima eternă. Mai sunt câteva despre care nu mi-am făcut încă o părere definitivă. Irene ia uneori lumea-n piept fără să-i pese. Dacă cei blânzi vor moşteni pământul, atunci Irene are să ajungă falită. O clipă e ca un soldat rus, apoi e amabilă şi calmă. Este tare ciudată. Cammie căzuse pe gânduri câteva momente, după care continuase: Şi sora Zita e atât de... tăcută. Întotdeauna stă şi îi priveşte pe ceilalţi. Îţi dă fiori. Întotdeauna tăcută până e vremea să toarne la stareţă. Parcă încearcă să intre în graţiile surorii Charity, sau poate ale preoţilor ori ale lui Dumnezeu. Cine ştie? Pur şi simplu pare o prefăcută, dar nu sunt eu cea care-ar trebui să arate cu degetul. Se dusese la una dintre căsuţe şi aruncase o privire prin gaură. Nu-i nimeni acasă?

- Nu încă. Deci, ţi-ai făcut prietene?

- În grupul acela? Doar pe Lucia, şi asta probabil din cauză că am fost la acelaşi liceu, avem o oarecare istorie comună, deşi nu ne cunoşteam pe-atunci. Mă înţeleg şi cu Angela. E pur şi simplu o dulce. E aproape imposibil să nu o placi.

- Mironosiţa?

- Da. Ce să spun, mai devreme eram puţin cam răutăcioasă.

- Nu mai spune. Tu? o tachinase Val.

- Da, *moi*, dacă-ţi vine să crezi. Oricum, Angela nu pare să fie o prefăcută. Nu sunt aşa de sigură în privinţa Maurei.

- De ce nu?

- Nu ştiu. Am o presimţire. Maura este o tocilară. Tăcută. Poartă ochelari cu lentile groase şi nu zâmbeşte niciodată, dar niciodată. Uneori mă întreb dacă are într-adevăr chemarea spre cele sfinte. Nu prea îmi lasă impresia că se bucură de viaţă.

- Poate că e doar introvertită.

- Poate. Dar singura pe care nu pot să o înţeleg este Asteria. Pare să fie o gâsculiţă, ştii tu, genul de visătoare care crede în basme şi broscoi care se prefac în prinţi, tipicele prostii romantice.

- Şi s-a călugărit?

- Ca să vezi. Sora Edwina mi-a spus că Asteria fusese logodită cu un tip care s-a sinucis, aşa că fata a intrat la mănăstire. Edwina zicea că a avut de ales între mănăstire şi azilul de nebuni.

- Sună cam prea dramatic.

- Toate poveştile sunt dramatice. În afară de cea a surorii Charity, care susţine că ştia că vrea să fie măicuţă încă de când şi-a primit prima împărtăşanie. Îţi vine să crezi aşa ceva? Camille se oprise şi oftase. Poate ar fi mai bine să nu le bârfesc. N-aş vrea să aud ce au ele de spus despre mine.

- St. Marguerite pare mai degrabă un liceu decât o mănăstire, remarcase Val.

Cammie râsese, nu prea amuzată.

- Nu înţelegi, nu-i aşa? Evident că mănăstirea e ca un liceu. Întreaga lume e un liceu. Doar uită-te în jur.

- Ce? Poate în lumea ta.

- În lumea oricui, insistase Cammie. Şi crede-mă, mănăstirea nu face excepţie. Aceeaşi ierarhie, aceleaşi figuri autoritare, aceleaşi bisericuţe. Întocmai ca o şcoală de fete, încheiase ea, privind încruntată într-o parte.

Val încă o vedea aievea pe sora ei aşa cum fusese în acea zi, îmbrăcată în haine de stradă, cu o pereche de pantaloni gri şi o bluză albă, cu puţin machiaj şi părul negru prins în coadă, licărind albăstrui în lumina soarelui. Camille se

îndreptase spre o bancă şi se aşezase. Părea copleşită de tristeţe.

- Nu trebuie să treci prin asta. Poate nu eşti făcută să fii călugăriţă, îi
spusese Val.

- Ştiu. Acuma, dacă tot m-am băgat...

Un colţ al gurii ei se ridică într-un zâmbet trist, autoironic.

- Nu ţi se potriveşte.

- Înţeleg. Am intrat în mănăstire pentru nişte motive greşite. Îşi ridică puţin coada şi îşi ajustă elasticul. Glumeam despre celelalte măicuţe. Unele dintre femeile de acolo sunt atât de pioase, credinţa lor e atât de statornică, încât mă fac să-mi doresc că am aceeaşi încredere în Dumnezeu. Mă rog în fiecare zi s-o găsesc, dar... nu ştiu. Surori precum Louise, Angela şi Dorothy chiar au ce căuta acolo. Chiar dacă sunt pe jumătate îndrăgostite de părintele O'Toole... e un preot tânăr şi atrăgător şi toate sopranele par să fie sub vraja lui. Poate chiar şi eu. Cammie rânjise şi cojise vopseaua desprinsă de pe stâlpul căsuţei de păsări, apoi continuase: Serios vorbind, cu toţii sunt oameni de treabă. Louise, de exemplu. E genul de persoană tot timpul voioasă, pe care nu-l înţeleg. Şi când vine vorba de muzică. Tot timpul cântă şi fredonează, fapt care-o scoate din sărite pe stareţă. În ultimul hal, zâmbise Camille, amuzată la acel gând. Uneori lucrează cu mine la St. Elsinore. Aruncase o privire spre sora ei. Ştiu, crezi că ar trebui să evităm locul acela, dar cred că e un punct bun de plecare pentru a mă revanşa faţă de lume.

- Sincer?

Lui Val nu-i plăcea să se gândească la St. Elsinore. Aflată în afara New Orleansului, parohia lucra mână în mână cu St. Marguerite, iar cele două mănăstiri administrau împreună orfelinatul.

- Sincer, zâmbise Camille. Vezi tu, încerc. Dar - ridicase din umeri şi zâmbetul îi pierise - adevărul e că mă chinui

să-mi găsesc locul acolo.
- Mai mult decât celelalte?
- Cine ştie? Multe nu par călugăriţe tipice. Irene, de exemplu. A fost balerină. Ca să vezi. E înaltă, puternică şi uneori parcă mai merge pe poante.
- Nu cred că există călugăriţe dive.
- Nu ar trebui să existe.
- Adică?
- Are o parte întunecată. Poate cu toate avem. Problema e că toate par să creadă că fac ceea ce trebuie, că încearcă să se integreze, rostise Camille meditativă, cu ochii aţintiţi la un şoim ce zbura în cercuri.
- Dar nu şi tu?
- Eu nu.
- Nimeni nu-ţi pune un pistol la tâmplă şi te obligă să stai. Ai destul timp să te răzgândeşti.
- Şi unde să mă duc?
- Oriunde, Cammie. Eşti tânără, frumoasă şi deşteaptă brici. Dacă vrei să depui jurămintele finale, bine. Dacă simţi că ai o chemare pentru viaţa la mănăstire, mă bucur. Dar dacă eşti de părere că nu ai un rost acolo, atunci pleacă.
Camille privise într-o parte, peste o tufă de rozmarin, spre un loc numai de ea ştiut.
- Ei bine, asta e problema, nu-i aşa? Nu cred că am un rost nicăieri. Scosese o pereche de ochelari de soare şi îşi pusese lentilele fumurii peste ochi.
Val simţise că i se frângea inima.
- Îmi pare atât de rău, murmurase ea cu glas sugrumat, recunoscându-şi propria vină, rolul pe care-l jucase în decizia surorii ei. Nu ar fi trebuit să te dau afară în noaptea aia. Ar fi trebuit să-ţi vorbesc, să te ascult.
- Nu, nu ar fi trebuit. Eram cu soţul tău. Iar asta e ceva ce maica stareţă probabil nu ar trebui să ştie. Mi-am mărturisit păcatele preotului, dar...
- Ai minţit-o pe sora Charity?
- Am omis nişte informaţii, atât.

Camille suspinase sonor, ca şi cum s-ar fi luptat cu lacrimile care o năpădeau, deşi când Val se uitase atent, nu văzuse nimic din cauza ochelarilor de soare.

- Totul a fost o greşeală.

- Da, povestea vieţii mele, rostise Camille înainte să iasă în grabă pe poartă.

Acum, aproape un an mai târziu, Valerie simţea un junghi în inimă la gândul că i-ar fi putut salva viaţa surorii sale. Oare soarta lui Camille ar fi fost alta dacă i-ar fi răspuns diferit în acea zi? Probabil că nu. Însă vina nu îi dădea pace, o însoţea peste tot, fără să dispară vreo secundă.

Val scrise câteva notiţe despre cuvintele lui Camille referitoare la cei de la St. Marguerite şi îşi adăugă impresiile despre persoanele pe care le întâlnise mai devreme în acea zi. Apoi trecu peste restul numelor pe care le consemnase: părintele Paul Neland, Regina St. James, Terri Sue Nu-ştiu- Cum, oameni pe care Camille îi menţionase într-un moment sau altul. Mireni care lucrau la parohie. Erau şi alţi membri ai personalului, precum şi voluntari, dar nu le ştia numele. Îşi spuse că trebuia să-şi amintească să obţină o listă completă, când numele lui Frank O'Toole îi sări în ochi pe un bileţel.

Evocându-şi-l în minte, îşi spuse că părintele Frank O'Toole era un mister. Era prea chipeş să nu atragă atenţia, prea puternic să fie dat uitării. Se întrebă cum era să i te spovedeşti şi găsi gândul neliniştitor.

Îi încercui numele cu pixul, trăgând linie după linie de pastă întunecată, ca şi cum căuta să-i delimiteze personalitatea.

Asta şi încerca să facă, nu? Cine altcineva să vrea moartea surorii ei? Cine altul avea atâta pasiune? Val nu ştia. Dar, pe când se uita ca hipnotizată la numele lui, îşi jură că avea să afle. Curând.

capitolul 21

Câteva ore mai târziu, după ce îşi ajutase fratele să-şi recupereze motocicleta, Montoya se întoarse la biroul său. Cruz mai adusese vorba despre Lucia Costa înainte să pornească Harley-ul, dar Montoya nu spusese mare lucru, căci nu voia să compromită investigaţia. Era suficient că cerceta uciderea lui Camille Renard. Dacă departamentul ar fi avut mai mulţi oameni la dispoziţie, era sigur că i-ar fi fost dat un alt caz.

Până una, alta însă, el se ocupa de caz. Care erau şansele, se întrebă, ca două dintre femeile cu care el şi Cruz avuseră o idilă în liceu să ajungă călugăriţe la St. Marguerite? Mici. Foarte mici.

Din ce în ce mai puţini tineri ajungeau în biserici, seminarii şi mănăstiri, şi cu toate acestea atât Lucia, cât şi Camille intraseră într-un ordin de călugăriţe care, până şi după standardele monahale, era anacronic.

Întreaga după-amiază, dincolo de pragul biroului său se auziră ţârâitul de telefoane, bătutul în taste şi zumzetul conversaţiei întrerupt de ocazionalele izbucniri în râs. Deşi aerul condiţionat bâzâia somnolent, temperatura depăşea treizeci de grade, căldura provenită de la trupuri, corpurile de iluminat şi aparatura electronică fiind în război cu sistemul de răcire.

La un moment dat, Lynn Zaroster, o detectivă începătoare ceva mai inteligentă decât alţii, trecu sprinţar pe lângă birou, cu pletele negre săltând la fiecare pas. Cu o mână ţinea telefonul mobil la ureche, iar cu cealaltă o sticlă de cola dietetică, ce împroşca stropi în stânga şi-n dreapta.

- Ştiu, ştiu. Uite, nu-mi pasă ce pretinde jigodia aia. Îţi spun că i-am citit gunoiului drepturile şi c-a spus că le înţelege. Vorbeşte cu şeriful Mott. A auzit totul.

Traversă coridorul în grabă, până când zgomotul tocurilor se pierdu printre celelalte sunete. Apoi în secţie se aşternu liniştea, cu doar câţiva detectivi lucrând ore suplimentare.

Montoya se concentră din nou pe caz. Bătea cu creionul pe tastatură, sub lumina monitorului pe care erau imagini cu scena crimei. Pe peretele de lângă el erau lipite bileţele pe care scrisese întrebări ce aveau nevoie de răspuns:

Cine a ucis-o? Cine a avut mobilul şi ocazia să o facă?

Care a fost ultima persoană care a văzut-o înainte de moarte?

De ce naiba purta o rochie de mireasă?

Ce semnificaţie au picurii de sânge de pe gulerul rochiei?

De ce maica stareţă şi toţi ceilalţi de la St. Marguerite evită să coopereze?

Avea unele teorii vagi, idei pe jumătate conturate, dar nimic concret în afară de faptul că părintele Frank era principalul suspect. Frank O'Toole.

Închise ochii şi încercă să şi-l imagineze pe omul pe care îl cunoştea
încă din tinereţe sugrumându-şi iubita până o lăsase fără suflare, apăsând până ce inima i se oprise în mijlocul capelei, aşezându-i trupul lângă altarul unde adeseori rostea rugăciunile.

Şi după aceea? Ieşise în ploaie, aşteptând-o pe sora Lucia să îl găsească doar câteva minute mai târziu? Nu avea sens, deşi, până la urmă, majoritatea crimelor nu erau lucruri atent plănuite.

Se hotărî să pună accentul pe ceea ce ştia deja, dându-şi seama că răspunsurile se aflau în însemnările sale sau în cele luate de alţi poliţişti. Avea declaraţii de la toţi cei asociaţi cu biserica şi mănăstirea, cât şi de la câţiva oameni din cartier care erau pe stradă la miezul nopţii. Un bărbat, domnul Sylvester, îşi plimbase câinele. Mai exista o

declaraţie de la doi adolescenţi care la momentul respectiv se giugiuleau într-o maşină parcată în faţa unei case din apropiere. Tinerii, pe jumătate dezbrăcaţi, se speriaseră când agenţii le bătuseră în geamurile aburite. Nu observaseră nici o activitate neobişnuită în jurul bisericii.

Mai avea şi declaraţii de la măicuţe şi de la membrii personalului, care în majoritate susţinuseră că dormeau şi că nu au auzit nimic. Doar două persoane fuseseră treze: Lucia Costa, care „a auzit ceva şi s-a dus să cerceteze", şi maica stareţă, Charity Varisco, ce tocmai ieşea din birou când auzise strigătele de ajutor ale surorii Lucia. Sora Louise recunoscuse că era la toaletă în jurul orei crimei, iar sora Irene era trează dar în pat, măcinată de griji pentru tatăl său bolnav. Nu auzise nimic, deşi camera ei era apropiată de a Luciei. Părintele Paul fusese cufundat în lectură, pe când părintele O’Toole îl vizita pe suferindul domn Wembley. Un paznic, Neron Lopez, singurul alt bărbat care locuia în mănăstire, era în camera sa de deasupra garajelor. Un tip energic de vreo şaptezeci de ani, Neron urmărise o emisiune la unul din cele doar două televizoare din mănăstire. Celălalt aparţinea părintelui Frank O’Toole.

Doar trei oameni recunoscuseră că ştiau de sarcina lui Camille: părintele Frank, Valerie Renard şi Lucia Costa. Numai ei menţionaseră copilul nenăscut în declaraţii. Aparent, Camille nu-i mărturisise stareţei, sau cel puţin aşa susţinea sora Charity. Să fi fost bebeluşul motivul pentru care Camille fusese omorâtă? Sau exista un alt motiv ce nu fusese încă descoperit? Un alt secret, încă nedezvăluit?

Citi încă o dată declaraţia Luciei. Îl găsise pe părintele Frank afară, în
ploaie, când pornise să îl caute pe părintele Paul. Conform relatării ei, O’Toole se declarase răspunzător de moartea lui Camille, spunând ceva precum: „E numai vina mea. Doamne, iartă-mă“.

Lui Montoya îi suna a mărturisire.

Confruntând declaraţiile, detectivul îşi dădu seama că trebuia să le mai interogheze o dată pe unele măicuţe, mai ales pe Lucia Costa. Ce era acel „ceva" care o trezise? Un urlet? Un strigăt după ajutor? Nişte paşi pe culoar? Şi cât de sigură era de mărturisirea pe care o făcuse părintele Frank? Era una dintre multele întrebări pe care avea să i le pună preotului. Nici vecinii nu văzuseră nimic, dar merita să mai încerce să scoată ceva de la ei.

Poate se impunea o nouă discuţie şi cu maica stareţă şi cu părintele Paul. Mai era şi sora - Valerie - cu care voia să vorbească. Le trimisese o serie de emailuri primite de la Camille. Se arătase conştiincioasă. La urma urmei, avea şi de ce, doar sora ei fusese ucisă.

Se simţea ca un voyeur. Relaţia dintre cele două surori era în mod evident tensionată, pentru un motiv care nu transpărea din conversaţia lor electronică. Ultimele veşti de la Camille erau cele mai stranii; fata părea absolut deprimată.

Am îndoieli. Nu mai suport. Plec de la St. Marg. Ştii de ce.

Era cât se poate de clar că se îndoia de ea însăşi şi de hotărârea ei de a se călugări. Nu era de mirare. În mod limpede, presiunile pe care le simţea o îmboldeau să părăsească mănăstirea. Să fi fost doar legătura amoroasă şi sarcina, sau era altceva la mijloc? Răspunsul evident era că urma să aibă un copil şi relaţia ei cu O'Toole avea să fie dată în vileag, condamnând-o în ochii multora care credeau că jurământul de castitate era sacru.

Şi totuşi, îşi zise el strângând pixul între degete, sarcina putea fi doar o diversiune. Montoya se scărpină în barbă, căzut pe gânduri.

Îl deranja întreaga treabă cu emailurile, fiindcă nu existau computere la St. Marguerite, un alt semn al refuzului modernităţii. Conform datelor, majoritatea fuseseră trimise de pe un BlackBerry, un alt obiect care ar fi fost tabu acolo. Alte câteva veniseră de la o bibliotecă aflată nu departe de mănăstire.

Voia să ştie dacă telefonul fusese plătit pe numele lui Camille Renard. Avea de gând să verifice activitatea financiară şi toate achiziţiile făcute de călugăriţa care, aparent, se lepădase de toate bunurile lumeşti, incluzând, presupunea el, computerele, telefoanele mobile şi tot tacâmul. Până în acel moment, provenienţa BlackBerry-ului nu fusese descoperită. Alt mic secret.

Consemnase toate anomaliile din viaţa lui Camille, lucrurile care nu se potriveau cu instituţia arhaică unde-şi ducea traiul şi cu rutina zilnică pe care ar fi trebuit să o urmeze. Sarcina ei. Rochia de mireasă în care fusese omorâtă. E-mailurile trimise surorii sale. Ştia că în mănăstiri nu se găsea tehnologie de vârf, dar St. Marguerite
era chiar mai puţin dezvoltată tehnologic decât restul. Totuşi, Camille trimitea emailuri, poate şi mesaje pe celular. Ştia că destinatarul principal era Valerie, dar mai coresponda oare şi cu altcineva?

Lista apelurilor telefonice trebuia să sosească în curând. Se aplecă spre monitor şi verifică din nou în căsuţa poştală să vadă dacă primise ceva. Nu încă.

Încerca să pună în ordine ultimele zile din existenţa surorii Camille, dar nu făcea mari progrese. Îşi petrecea timpul la fel ca restul măicuţelor, într-un program strict care includea rugăciuni şi imnuri de slavă, predici, intervale dedicate reculegerii, pregătirea mesei şi mâncatul. Mai existau şi câteva sarcini casnice, iar sora Camille se ocupa şi de grădina cu mirodenii. Conform stareţei, Camille lucra şi în afara zidurilor mănăstirii, la orfelinatul de la St. Elsinore, de cealaltă parte a lacului Pontchartrain.

Din câte îşi dădea seama Montoya, singurele ei ieşiri din mănăstire erau vizitele la St. Elsinore. Era posibil să-şi fi cunoscut asasinul undeva în afara lăcaşului? Sau era cineva pe care îl ştia bine, cineva adeseori întâlnit la St. Marguerite?

Cum rămânea cu orfelinatul de la St. Elsinore, instituţia din cadrul căreia Camille şi Valerie fuseseră adoptate? Conform însemnărilor sale, Camille fusese dusă acolo în fragedă pruncie, pe când Valerie avea deja cinci ani. Sora mai mare îşi amintea mai bine, dar pentru Camille amintirile erau, în cel mai bun, caz vagi. Avea vreo relevanţă faptul că în ultima vreme lucrase ca voluntară acolo, sau era doar o coincidenţă?

Privirea îi coborî spre birou, unde declaraţia lui Frank O'Toole era aşezată peste celelalte. La suprafaţă, alibiul său se verificase, dar merita o privire mai atentă. Mai ales în lumina mărturisirii emoţionale făcute surorii Lucia.

De pe coridor auzi protestele unei lichele care îşi striga nevinovăţia şi cerea să i se scoată cătuşele. Unele lucruri nu se schimbă niciodată.

Montoya primi un apel. Era numărul de acasă, însoţit de chipul lui Abby pe micul ecran al celularului.

- Salut, făcu el.

- Salut şi ţie.

Numai sunetul vocii ei era suficient să-l calmeze. Se lăsă pe spătar.

- Care-i treaba?

- Ca de obicei: scutece, gătit, spălat şi niciodată destul somn, mulţumită ţie şi lui Ben. Montoya chicoti, apoi căscă. Fuseseră o noapte şi o zi deosebit de lungi. Începea să simtă în ceafă şi pe şira spinării efectul orelor în plus petrecute la lucru. Mă întrebam dacă vii acasă la cină. Ştii tu, de vreme ce deja s-a întunecat. I se păruse lui, sau întrebarea ei ascundea o fărâmă de nemulţumire? A, apropo, fiului tău i-au ieşit toţi dinţii şi a început să meargă de când nu mai dai pe-acasă.

Mda. Sarcasm în toată regula. Montoya râse în ciuda urmei de supărare din vorbele ei.

- Doamna are simţul umorului.

- Pot avea, dacă trebuie.

Se uită la ceas.

- Da, o să fiu acolo.

- Minunat! Crezi că poţi lua o pâine şi o sticlă de vin? Franţuzesc, sau poate italian?

- Dacă-mi suceşti mâna. Sau orice parte a corpului preferi.

- Cum ar fi dacă-ţi sucesc nasul?

- Ştii ce, te las să te hotărăşti la noapte.

- Promisiuni, promisiuni. Dă-mi un telefon când ieşi de la lucru, şi încep să pregătesc cina în funcţie de asta.

- De-acord.

- Nici nu mă îndoiam.

Închise, lăsându-l cu un zâmbet larg pe faţă. Da, avusese noroc cu ea. Mare noroc. Se uită la mica poză cu Abby de pe biroul său, cu umerii goi şi ţinându-l pe Benjamin la piept. Privea cu ochi plini de iubire la micuţ. În fotografie, Ben dormea, cu genele lungi atingându-i aproape obrajii grăsuţi, cu părul negru încadrându-i faţa senină. Inima lui Montoya fu potopită de o emoţie pe care nu ar fi crezut că avea să o simtă vreodată.

- Hei! făcu Bentz, care-şi vârî capul pe uşă. Merg să mai stau de vorbă cu taica popa. Mă gândeam că vrei să vii.

- Acum? întrebă Montoya, privind la ceas.

- E un om ocupat.

- Nu suntem toţi? Aşa-i spui lui O'Toole? Taica popa?

- Da, cam prematur, ştiu. Încă nu ştim sigur.

Montoya se împinse de la birou cu tot cu scaun şi se întinse după jachetă.

- O să aflăm în curând.

Analizele de sânge erau în toi. Încă nu veniseră rezultatele probei ADN, dar mostra de sânge pe care Frank O'Toole o dăduse cam fără tragere de inimă avea să dezvăluie cât de curând dacă era un potenţial candidat la paternitate.

Şi dacă nu era, ancheta lor ajungea de unde pornise, se gândi Montoya pe când îşi verifica pistolul şi îl băga în tocul de la subsuoară.

În obscuritatea întreruptă doar de lumina lumânărilor, cu o singură fereastră deschisă ce lasă mireasma nopţii să pătrundă, îmi agăţ veşmintele pe un cuier. Nu mă grăbesc, încălzesc uleiul, apoi îmi întind lichidul mătăsos pe goliciune, îmi miruiesc trupul, simţindu-mi mâinile lunecând peste muşchi. Duri şi viguroşi sub pielea mea, muşchii se netezesc pe măsură ce îi masez.

Umerii şi abdomenul, rigid şi puternic. Şoldurile şi coapsele musculoase, lucind la lumina lumânării. Fesele rotunde, flexate. Îmi văd reflexia în oglinda îngustă. Sunt înalt. Chipeş. Aproape perfect. Dar am şi defecte.

Unul e la umărul în care a muşcat un glonţ, îngropat în ţesut până ce am avut forţa să-l extrag. Încă am o adâncitură, o gropiţă care sluţeşte pielea, însă e mică, abia vizibilă. Nu e mare lucru.

Cealaltă imperfecţiune e mai gravă. Piciorul meu drept. Sub rotulă, unde muşchii pulpei ar trebui să se umfle, e doar masă amorfă de carne şi piele cicatrizată. Întind ulei peste carnea sfârtecată, amintindu-mi că aceasta e cicatricea mea de luptă, o rană de război primită pentru o cauză superioară. Motivul pentru care mi-am suspendat misiunea.

Am petrecut ani de zile reabilitându-mi piciorul, hotărât să am un mers fără cusur, să pot alerga, să-mi ascund imperfecţiunea de ochii lumii. Până când soseşte clipa.

Îmi trec degetele peste cicatricea zdrelită, îmi pipăi carnea chinuită de sub genunchi, îmi ung cu ulei vechea rană.

Am aşteptat. Am fost răbdător. Iar acum ştiu că sunt răsplătit. Aud chemarea Domnului. S-a sfârşit cu aşteptarea. Îngenunchez, cu faţa spre oglindă. Inspir adânc şi mă gândesc la femei.

La toate femeile, cu zâmbetele lor lascive, cu priviri ademenitoare, buze lucioase şi vorbe deşănţate. Seducătoare şi curve, sirene şi adulterine, fiecare crezând

că ea e cea îndeajuns de specială încât să mă facă să mă lepăd de jurăminte...

Dacă ar şti cu cine au de-a face. Ar fremăta de dorinţă? Şi-ar da curs nevoii de a se boteza în ape murdare? Cu siguranţă.

Ar zâmbi în întuneric amintindu-şi păcatele cărnii, fierbinţi, vibrând, cu mirosul dorinţei amestecat cu parfum şi sudoare sfârâind în aer.

Simt o furnicătură sub abdomen. Căldura se furişează în sângele meu. Bărbăţia mi se trezeşte şi începe să pulseze. Mă gândesc la toate acele superbe guri căscate, la dorinţa şi mirarea ce pâlpâie în ochii lor morţi de mult. Apoi mă rog.

capitolul 22

Părintele Frank făcuse în aşa fel încât să nu-l poată găsi pentru interogatoriu.

Iar Bentz era furios. Montoya observă cum îi zvâcnea falca pe când detectivul mai în vârstă o privea pe sora Charity prin poartă.

Nici stareţa, care răspunsese personal la sonerie, nu era încântată. Chiar deloc.

- Părintele Frank e la spital. Trebuia să vă faceţi o programare, spuse ea printre dinţi, cu ochii măriţi de lentilele ochelarilor plini de un dispreţ
mocnit.

- Asta am şi făcut, insistă Bentz.

- A fost chemat la spital.

Stareţa îşi vârî mâinile în mânecile robei, aşteptând probabil ca detectivii să plece.

Bentz nu se lăsă cu una, cu două.

- Dacă tot suntem aici, la fel de bine am putea să vorbim cu ceilalţi oameni de pe listă.

- Dar e târziu, cel puţin pentru noi, cei de la mănăstire, şi oricum părintele O'Toole nu e aici. De ce nu veniţi mâine, la o oră mai convenabilă?

- Acum e mai bine. Când detaliile sunt mai proaspete în mintea oamenilor, insistă Montoya.

Stareţa părea gata de ceartă, până când Bentz începu să înşire numele membrilor personalului cu care trebuiau să discute.

- Fie, consimţi ea într-un sfârşit.

Cu o căutătură duşmănoasă, sora Charity descuie uşa, apoi se îndepărtă cu un mers înţepat să-i găsească pe cei ce trebuiau interogaţi din nou.

Montoya se hotărâse să o abordeze direct pe sora Lucia, în ciuda faptului că între ei era o legătură. Voia să-i vadă reacţia cu ochii lui atunci când avea să o întrebe despre una dintre prietenele ei. Acum şedeau faţă în faţă, în aceeaşi cameră în care îl interogase pe Frank O'Toole cu nici douăzeci şi patru de ore în urmă. Aceiaşi pereţi mohorâţi, aceeaşi masă plină de zgârieturi, aceeaşi neliniştitoare senzaţie că adevărul se ascundea în unghere întunecate, retrăgându-se din calea luminii.

- Nu-ţi aduci aminte ce te-a trezit? întrebă detectivul, verificându-şi însemnările.

Sora Lucia clătină din cap frământându-şi încontinuu degetele cu nervozitate. Era palidă şi părea că ar fi vrut să fie oriunde în afară de acea cameră, vorbind cu poliţiştii.

Uşa de la culoarul exterior era puţin deschisă, lăsând aerul rece să pătrundă înăuntru. Montoya ar fi vrut să o închidă, bănuind că stareţa încă dădea târcoale primprejur, iar prezenţa ei avea un efect glacial asupra celorlalte măicuţe.

În cealaltă parte a capelei, Bentz era într-o cameră asemănătoare, punând întrebări acelor ocupanţi ai mănăstirii - călugăriţe şi membri mireni ai personalului - ale căror declaraţii aveau nevoie de clarificări.

- Nu, rosti ea dintr-odată. Nu-mi aduc aminte un zgomot anume care să mă fi trezit. A fost pur şi simplu o senzaţie bizară. Îşi muşcă buza cu anxietate, iar Montoya văzu de la o poştă că nu ştia să mintă. Poate că, hm, am auzit un zgomot în somn, un vis, nu ceva uşor de identificat.

- Poate a fost un ţipăt? insinuă Montoya.

Femeia clătină violent din cap.

- Nu.

Roşi şi privi în altă parte.

- Un strigăt după ajutor?

- Nu!

- Paşi?

Îi întâlni privirea şi avu remuşcări că nu-i putea destăinui.

- Îmi pare rău, şopti ea.

Aşa nu ajungeau nicăieri. Poliţistul încercă o nouă direcţie.

- Bine, atunci. Să vorbim despre părintele O'Toole. L-ai găsit în curte în seara aceea?

- Da. Sau poate că el m-a găsit pe mine. Băteam la uşa părintelui Paul, iar părintele O'Toole a apărut de nicăieri. M-a speriat, explică ea cum se pomenise dintr-odată cu tânărul preot în spatele ei.

- Erai cea mai apropiată prietenă a surorii Camille.

- Poate. Cel puţin una dintre ele. Cu toate suntem prietene aici.

Montoya se îndoia de asta.

- Tu ai fost singura căreia i s-a confesat despre sarcina ei.

Lucia coborî privirea.

- Da, răspunse ea stins, evident stingherită. Păi, am fost colege de şcoală, deşi nu petreceam prea mult timp

împreună pe-atunci.

- Ţi-a spus că pruncul acela era al părintelui Frank O'Toole?

Pe fruntea ei netedă se formară riduri.

- Nu l-a menţionat niciodată în mod specific. Montoya îşi notă asta. Dar mi-a spus că ea şi tatăl copilului avuseseră o... hm... „relaţie“, continuă călugăriţa. Ăsta a fost cuvântul pe care l-a folosit. Ceea ce era destul de evident, dat fiind că era însărcinată.

- Dar nu l-a menţionat pe părintele O'Toole?

Lucia înghiţi în sec.

- Nu. Nu în atâtea cuvinte, dar i-am văzut, hm, împreună de câteva ori. Înţelegeţi... îmbrăţişându-se... sărutându-se. Când credeau că nimeni nu-i vede.

Îi evită ochii, jenată.

- I-au văzut şi alţii.

- Presupun că da.

Trupul îi era înlemnit. Ridică dintr-un umăr, ca o păpuşă trasă de sfori.

- Au încercat să fie discreţi, dar întotdeauna e cineva prin preajmă.

- Ce simţea sora Camille în privinţa sarcinii?

- Era... speriată, cred. Mi-a spus că nu ştia ce va face, dar că va trebui, probabil, să plece din mănăstire.

- Dar intenţiona să păstreze copilul?

- Poftim? Ah! Căscă ochii când îşi dădu seama că detectivul se referea la posibilitatea ca sora Camille să facă o întrerupere de sarcină. Nu, avea în mod cert de gând să ţină copilul şi să-l crească. Nu ar fi făcut ceva să oprească sarcina. Nu, nu, în nici un caz. Lucia, clătinând violent din cap, urmă cu pasiune: Sora Camille a fost ea însăşi adoptată şi voia neapărat să-şi găsească părinţii naturali. Nu credea că sunt morţi. Din cauza copilului şi... O, nu, nu i-ar fi putut face vreun rău. Voia să-l crească.

Mica bărbie a Luciei se ridică sfidător, ca într-un gest de apărare a reputaţiei prietenei sale.

- A pus presiune pe părintele O’Toole?

- Nu... nu ştiu. A vorbit cu el, dar nu ştiu să-i fi spus altceva în afară de faptul că va avea un copil. Dacă este vorba că i-ar fi cerut să renunţe la preoţie şi să se însoare cu ea, n-am nici o idee.

- Cum a reacţionat părintele la vestea că era însărcinată?

- Camille mi-a spus că era supărat.

- Cât de supărat?

- Nu ştiu. Probabil... ar trebui să-l întrebaţi pe el.

- Aşa vom şi face.

- Nu el a omorât-o. Mi-a jurat că nu el a făcut-o!

- L-ai întrebat?

- Nu, desigur că nu. Mi-a spus mai târziu.

Îi relată despre conversaţia ei cu preotul, dar, pe măsură ce înainta, începu să se piardă, ca şi cum ştia că nu ar fi trebuit să spună nimic, că într-un fel îi trăda atât pe Camille, cât şi pe părintele Frank.

Montoya îşi dădu seama că greşise hotărând să o interogheze el însuşi. Sora Lucia era intimidată. Nervoasă. Poate din cauză că era bărbat, probabil din cauză că semăna atât de mult cu Cruz. Poate că Lucia s-ar fi deschis mai mult unei femei.

O întrebă despre BlackBerry şi despre celular.

- Nu ştiu nimic despre aşa ceva, dar avea un jurnal, cred, sau poate era doar o agendă.

Un jurnal. Putea să dezvăluie noi informaţii... deşi Bentz nu găsise nimic de genul ăsta când căutase în camera surorii Camille.

Montoya o întrebă pe sora Lucia ce anume ştia despre jurnal, dar ea nu îl citise niciodată; ştia doar că există.

„Altă pistă moartă“, se gândi detectivul, care termină convorbirea cu mai multe întrebări decât răspunsuri.

- Mulţumesc, spuse el într-un final.

Umerii Luciei se lăsară în jos de uşurare; era evident bucuroasă că totul se sfârşise.

În faţa încăperii o găsiră pe sora Charity, care păşea în sus şi-m jos pe coridor, cu degetele numărând mărgelele rozariului.

- Aţi terminat?

Ochii ei pătrunzători, măriţi de lentilele ochelarilor, erau fixaţi asupra lui Montoya.

- Nu încă.

- Aceasta e casa Domnului, nu o cameră de interogatoriu. Îmi dau seama că doar vă faceţi datoria, dar nu putem tolera atâtea întreruperi. Pentru o clipă, voinţa ei de fier păru să se topească puţin; adăugă cu ochi rugători: Evident că vrem să-l găsiţi pe ucigaşul surorii Camille. Trebuie făcută dreptate. Dar cu ce preţ? Toate maicile sunt surmenate. Bănuielile lunecă pe coridoare. Bârfa, speculaţiile şi teama au înlocuit speranţa, dragostea şi credinţa. Am credinţa că Tatăl Ceresc, Fiul şi Sfântul Duh ne vor scoate la liman din această criză. Dar, deşi vă faceţi treaba, vă rog să acordaţi casei Domnului respectul cuvenit.

- Încercăm doar să facem o anchetă.

- Înţeleg asta, domnule detectiv, dar cu ce preţ?

Apropierea capitulării îi adânci ridurile de pe chip.

Montoya simţi un acces de compasiune pentru stareţă, dar nu dădu înapoi... Nu putea da înapoi. nici măcar pentru Iisus Hristos în carne şi oase.

- Lucrurile acestea iau timp, soră. Ştiu că vreţi să ne facem treaba cu meticulozitate.

- Meticulozitate? Veniţi cu mine. Cu paşi apăsaţi, cu fustele înfoindu-se, îl conduse la capelă şi deschise uşa. Asta numiţi dumneavoastră meticulozitate? Ridică din sprânceană şi arătă spre interior.

Praful special pentru luarea amprentelor acoperea majoritatea încăperii. Cărţile de rugăciuni şi imnuri erau împrăştiate. Întregul loc era în dezordine.

- Ne trebuie timp pentru anchetă.

- Din nou, domnule detectiv, aceasta e casa Domnului. Indiferent ce atrocităţi au fost comise aici, acest loc e sfânt. Sacru. Ţineţi minte asta.

Cu o expresie de dezgust, stareţa plecă înainte ca detectivul să apuce să pună alte întrebări.

Montoya îşi spuse că era mai bine să o lase să se calmeze şi se duse după Bentz, care cerceta din nou camera surorii Camille. Sora Devota îl conduse spre zona dormitoarelor pe un coridor îngust, fără ferestre, luminat de torţe de perete care arătau de parcă fuseseră furate dintr-o temniţă. Oare atmosfera lugubră era cauzată de mirosul stătut şi de umbre, sau de faptul că o femeie îşi pierduse viaţa în mâinile unui atacator încă neidentificat?

Sora Devota îi arătă cu un semn care era chilia lui Camille. În prag stăteau părintele Paul şi sora Edwina, călugăriţa înaltă cu trăsături scandinave, care îl ţineau pe Bentz sub supraveghere.

În camera ce aducea cu o celulă, lumina slabă a unei mici lămpi se lupta cu întunecimea. Încăperea avea aspectul unui mormânt. Aşternuturile fuseseră luate pentru analize de laborator.

Partenerul său tocmai dădea patul îngust la o parte să verifice podeaua de sub el.

- M-am gândit să mai arunc o privire, îi spuse Bentz, care îşi folosi telefonul să lumineze pardoseala.

Chiar şi cu lampa aprinsă, camera era întunecată ca un cavou.

- Nu ai găsit cumva un jurnal, nu? îl întrebă Montoya la ureche, să nu-l audă ceilalţi.

- Sigur, că aşa merge treaba. Găsim un jurnal în care scrie negru pe alb cinei făptaşul. Aşa se întâmplă întotdeauna, rosti el sarcastic. Nu, încă nu l-am găsit.

- Mă gândeam eu.

Montoya se ridică şi îşi plimbă privirea peste norişorii de pudră pentru amprente. Instinctul îi spunea că nu aveau să găsească nimic acolo.

Dădu târcoale patului incomod. Să fi fost acesta locul unde Camille şi părintele Frank făcuseră dragoste? Puţin probabil, dar nu se putea exclude această variantă. Multe lucruri erau posibile sub imperiul pasiunii. Raţiunea avea tendinţa să dispară fără urmă.

Observă ceva când cercetă salteaua. Unul dintre bumbii care fixau buretele lipsea. Nu era mare lucru. Abia se observa. Cu toate acestea, îşi puse o mănuşă chirurgicală şi căută în gaura lăsată de bumb.

Simţi ceva tare cu vârful degetului.

- Ce-i asta?

Salteaua avea o cusătură mică, aproape invizibilă. Scoase un briceag elveţian şi tăie aţa cu mare grijă. Îşi strecură degetele prin despicătură şi atinse marginile unui obiect făcut din hârtie. Scoase cu atenţie un plic lung, subţire, puţin îndoit. Nu avea destinatar, dar era sigilat. Peste deschizătură se întindea o pată roşie-maronie.

- Sânge? întrebă Bentz.

- Aşa pare.

- Ar putea fi o amprentă.

- Am priceput.

Montoya nu avea de gând să-l desigileze. Pe plic putea fi salivă, sânge sau amprente. Folosindu-se de cea mai subţire lamă a briceagului, îl despică la un capăt şi scoase o foaie de hârtie. Era adresată „Preaiubitului meu“ şi semnată „C“.

Paragrafele dintre formula de început şi semnătură erau înghesuite, mâzgălite în grabă şi descriau cât se poate de expresiv ce anume aştepta autoarea misivei de la iubitul ei. În locul obişnuitelor formule dulcege şi enervant de romantice, scrisoarea era aproape o petiţie pentru favoruri sexuale cât se poate de bine definite, presupunând diverse artificii sado-masochiste.

Până şi Montoya, un veteran, fu luat prin surprindere.

- E cumva acesta scrisul surorii Camille?

Maica stareţă, cu buzele strânse ca de aţe invizibile, parcurse scrisoarea cu dezgust.

- Ar putea fi, recunoscu ea. Apoi expresia de scârbă făcu loc milei şi femeia îşi făcu semnul crucii. Camille a fost un suflet chinuit.

capitolul 23

Val şedea turceşte în fotoliul ei favorit, studiind notiţele despre Camille ce se aflau pe măsuţa alăturată. Lampa aprinsă ţinea la o parte întunericul nopţii ce dădea târcoale, iar televizorul, pus pe un canal de ştiri, lumina slab în vreme ce Bo sforăia ghemuit la picioarele ei. Tocmai vorbise la telefon cu detectivul Montoya şi încă rumega

informaţiile primite când patrupedul îşi înălţă capul şi începu să mârâie.

- Şezi, îi ordonă ea, dar Bo se ridică şi îşi lipi nasul de fereastră. Mârâitul lui avea semnificaţia unui avertisment.

- Hei! Termină. Însă privirea câinelui era fixată asupra geamului. Îşi zbârli blana şi-şi arătă colţii. Ce e? întrebă ea, şi stinse lampa ca să poată vedea afară. Împrejurimile erau iluminate de becul de pe verandă şi de cele câteva felinare care aruncau raze palide, albăstrui peste cărările din iarbă. Observă umbrele ciudate ale stejarilor, dar în rest nimic nu părea în neregulă. De la fereastra Freyei şi din holul principal răzbăteau lumini calde, chiar şi de la una din camerele de oaspeţi, deşi la etajul cel mai de sus, unde stătea Slade, era beznă completă. Nu-i nimic, îi spuse ea câinelui. Încercă să se convingă de faptul că Bo nu făcuse decât să simtă mirosul unui raton sau oposum rătăcit, sau poate al unei pisici de prin vecini.

Cu toate acestea, şi ea stătea ca pe ace, aşa că aprinse lumina şi se duse în bucătărie, unde încălzi la cuptorul cu microunde o cană cu apă în care aruncă un pliculeţ de ceai.

Abia se aşezase din nou în fotoliu, spunându-şi că era mult prea agitată, când Bo ciuli urechile şi lătră.

- Destul! Bine?

Nici nu termină să-şi admonesteze câinele că auzi bârâitul unui motor. Nu avu nevoie să se uite pe geam ca să-şi dea seama că Slade se întorsese.

Grozav. De parcă nu avea destule pe cap. Începuse să-şi pună întrebări în urma conversaţiei cu detectivul Montoya. Să-şi reexamineze viaţa.

Închise ochii pentru o clipă şi-şi alungă mica pornire lăuntrică, ridicola parte feminină care încă se agăţa de Slade.

„Nu te mai opune. Fii fericită că e cu tine. Te-ar putea ajuta să-l găseşti pe ucigaşul lui Cammie. Şi dacă nu, măcar te sprijină moral. “

Pufni dezgustată de propriul gând. Sprijin moral? De la bărbatul care
încercase să-i seducă sora? Ce glumă.

Totuşi, exista posibilitatea că sora ei să fi minţit despre ce se întâmplase de fapt. Nu luase deja în considerare faptul acesta ca fiind destul de plauzibil? În orice caz, relaţia cu Slade avea să fie complicată.

Bo, în culmea fericirii, dădea din coadă şi scâncea la uşă. Val pândi pe după jaluzea cum Slade coborî din maşină şi, în loc să se îndrepte spre clădirea principală, o luă spre căsuţa ei.

- Acu-i acu', murmură ea, îndreptându-se spre uşa în care el deja începuse să bată.

Bo ardea de nerăbdare şi imediat ce Val descuie uşa, o şi deschise cu botul.

Îl găsi pe Slade sub becul de la verandă. Chipul îi era umbrit şi ascuns de începutul de barbă. Îi zâmbi cu nevinovăţie.

-Ţi-am lăsat destul spaţiu?

- Eşti încă aici, nu?

Nu putea să ignore prezenţa lui Slade Houston. Umerii lui aproape că umpleau cadrul uşii, amintindu-i lui Val cât de solid şi lat îi era trupul.

- Poartă-te frumos, te rog.

- Întotdeauna mă port frumos.

- Sigur. Oamenii care se poartă frumos îi invită în casă pe cei ce le stau pe verandă.

Bo se puse pe scheunat, dar Slade îl linişti cu o singură privire autoritară.

- Bine, rosti ea deschizând larg uşa şi păşind într-o parte. Intră. Am ceva pentru tine. Val se îndreptă spre măsuţa pe care abia acum observă câteva notificări privind întârzierea la plata facturilor. Ridică un plic mare de la avocatul ei. La asta am lucrat până acum. Un acord preliminar, îi spuse ea întinzându-i documentul. Mai sunt câteva detalii de pus la punct, şi de vreme ce tot eşti aici...

Val ridică din umeri, încercând să- şi regăsească indignarea, nevoia de a tăia toate legăturile cu el, dorinţa disperată de a-i da de înţeles că o căsătorie nereuşită nu avea să-i distrugă întreg restul vieţii. Dar nu putu. Toate emoţiile acestea se disipaseră odată cu moartea lui Cammie.

- Am deja o copie. Nu e un moment bun pentru aşa ceva, zise el aruncând plicul pe măsuţa de cafea.

Avea dreptate în această privinţă.

- Voiam să ştii ce am de gând.

- Am înţeles. Dar deocamdată avem alte probleme de rezolvat, nu crezi?

- Ba da. Sigur. Încheiem un armistiţiu, deocamdată. Voiam doar să clarific lucrurile.

- Sunt cât se poate clare.

- Bine. Se îndreptă spre mica ei bucătărie şi rosti peste umăr: Am ceai, cafea sau suc.

Deschise frigiderul şi aruncă o privire scurtă în sufragerie, unde Slade îl scărpina pe Bo pe după urechi. Inima începu să-i bată din pricina imaginii atât de familiare. De câte ori îl văzuse stând aşa pe veranda vechii case de la fermă? Cu soarele la apus, Slade se aplecase de sute de ori să mângâie câinele, înainte să-şi scoată bocancii plini de praf şi să intre în bucătărie.

Ajuns acolo, niciodată nu uita să o sărute. Fie o săruta repede pe obraz, fie, mai des, o lua în braţe şi îşi presa buzele flămânde de ale ei.

- Cred că avem timp pentru una mică, obişnuia să-i şoptească la ureche, glumind doar pe jumătate.

Mirosul de fân, cai şi praf era incredibil de aţâţător. În acel prim an al căsniciei, Val nu-i prea refuza oferta.

- Cât de mică? îl necăjea ea.

Apoi, râzând, se trezea luată în braţe şi dusă în dormitor.

Alteori, ea venea de la lucru să descopere ceva abia comestibil pe aragaz în timp ce el spăla tigăile. La auzul paşilor ei, se uita peste umăr, apoi, cu prefăcută surprindere, ridica mâinile în aer.

- Sunt nevinovat, doamnă detectiv.

- Mă îndoiesc, era răspunsul ei obişnuit.

Ca la comandă, Slade se întorcea şi îşi întindea mâinile la spate, aruncându-i peste umăr o privire provocatoare, care spunea „Pune-mi cătuşele oricum“. Din nou, ajungeau în pat.

Val se întreba cum ajunseseră de la o relaţie atât de pasională la neîncredere şi mânie? Răspunsul era simplu: Camille. Îi întâlni privirea şi se întrebă dacă şi el cobora drumul anevoios al amintirilor.

- E şi bere aici.

- Perfect.

Veni în bucătărie, luă o sticlă de Coors din mâna ei întinsă şi o desfăcu. Luând o duşcă zdravănă, o urmă în sufragerie. El se aşeză pe canapea, ea pe fotoliu. Val se ghemui confortabil şi decise că era probabil în regulă să-i spună ce mai aflase despre Cammie.

- Am vorbit cu detectivul Montoya mai devreme.

- Vreo veste nouă?

- Nici un răspuns, doar alte întrebări. Îi povesti că poliţia căuta un celular sau un BlackBerry şi un jurnal. Ştiu că avea un fel de telefon, dar niciodată nu mi s-a părut o chestie bizară. Oricum, nu am idee unde ar putea fi. Şi nu ştiu nimic despre un jurnal. Cel mai ciudat lucru, pe care l-a menţionat din nou, e că sora mea îi căuta pe părinţii noştri biologici. Am mai auzit asta, dar atunci nu mi-a venit să cred. Ni s-a spus că părinţii noştri au fost ucişi. Erau neamuri cu Nadine şi Gene, părinţii noştri adoptivi, care ne-au dus la mormintele lor.

- Niciodată nu ai pus asta la îndoială.

- Deloc, încuviinţă ea apropiindu-şi de buze cana de ceai care se cam răcise. Am fost adoptate de la St. Elsinore când eram foarte mici şi niciodată nu am avut motiv să le pun moartea sub semnul întrebării.

- Dar Camille?

- Bănuiesc că da. Dar e absurd. Faptul ăsta nu a fost ascuns de noi. Ştiam dintotdeauna că am fost adoptate şi de unde venim.

- Eşti sigură de asta?

- Evident.

- Cum poţi să fii atât de sigură?

Val luă o gură de ceai, luptându-se cu concluzia pe care era aproape nevoită să o tragă.

- Din tot ce mi s-a spus...

- Şi în nici o clipă nu ai luat în considerare posibilitatea ca Nadine Renard să fi minţit? Oamenii născocesc poveşti tot timpul, mai ales când asta îi pune într-o lumină pozitivă.

Val citi îndoiala din ochii lui şi îşi întoarse privirea, răvăşită de sentimente contradictorii. Ceva trebuia să fie greşit în întreaga poveste. Trebuia! Mama lor, Nadine, le istorisise în nenumărate rânduri povestea adopţiei lor, cum se luptaseră să le poată lua acasă pe Valerie şi pe Camille. Tatăl lor, la masa din bucătărie, îşi amintea cum vorbise cu preotul parohiei, cerându-i permisiunea de a-şi adopta „rudele de sânge".

- Am fost acolo astăzi, o readuse Slade în prezent.

- Unde? La St. Elsinore? De ce?

- Aveam timp de pierdut.

- Cam mult timp. Mănăstirea e la kilometri buni în afara oraşului.

Îşi aminti biserica alburie, zidurile înalte ce înconjurau terenul de joacă al şcolii şi faptul că niciodată nu băteau clopotele. Clopotniţa goală era la fel de ruinată ca restul clădirilor.

Slade ridică din umeri.

- Biroul parohial era închis, dar am găsit asta.

Îi întinse un fluturaş pentru licitaţia caritabilă care era prezentată drept un eveniment de gală ţinut cu scopul expres de a strânge fonduri pentru noul orfelinat.

- Şi motivul pentru care te-ai dus acolo e...?

Ştia că nu era o coincidenţă că vizitase orfelinatul tocmai în acea zi.

- În primul rând, mi-ai spus destul de clar că aveai nevoie de puţină intimitate. Aşa că m-am decis să dau înapoi şi să vizitez unele dintre locurile pe care le-ai menţionat, locuri din trecutul tău. Am fost şi pe la fosta ta casă, apoi pe la şcoli.

Vorbele lui o neliniştiră. Încercă să- şi evoce un chip blând sau o amintire tangibilă, dar tot ce-i venea în minte erau imagini estompate ale nedumeririi şi spaimei de a nu înţelege ce se întâmplase cu părinţii ei şi ale îngrijorării pentru sora ei mai mică. Îşi amintea mâini care o mângâiau pe creştet, voci fără trup care încercau să-i explice că

părinţii ei nu mai erau. Îşi amintea chipuri străine, lipsite de trăsături, dar pline de compasiune şi grijă, şoapte şi cuvinte blânde care o linişteau când era singură şi îi era teamă.

- Totul are să fie bine, murmura o femeie în vârstă, mângâind-o pe umăr.

- Nu putem să punem la îndoială voinţa Domnului, o avertizase un om într-o sutană bogat împodobită.

- Misterioase sunt căile Domnului, rostise o altă femeie cu păr ondulat, cu nuanţe albăstrii.

Însă tot ce ştiuse Valerie era că viaţa ei nu avea să mai fie la fel. Şi atunci, Gene şi Nadine apăruseră de nicăieri, ca nişte mântuitori care au adoptat-o nu doar pe ea, ci şi pe sora ei.

- Totul e atât de fantastic în amintirile mele, recunoscu ea cu privirea pierdută în cana de ceai.

- Ai măcar vreo amintire cu părinţii tăi biologici?

- Sigur. Aveam patru ani când au murit. Aproape cinci.

Dar unde erau acele amintiri? Fireşte, întrezărea imaginea unui cuplu, dar nimic mai detaliat. Îşi amintea curtea din spatele unei case cu un iaz de beton secat şi o veche masă de picnic cu scaune în jur. Şi-o amintea pe mama ei, o brunetă cu talie de viespe, întinsă pe un şezlong, în pantaloni scurţi, cu vârful ţigării lucind în umbra mişcătoare a unei sălcii. Tatăl ei lucra aproape încontinuu în garaj, bătând zgomotos cu ciocanul. Mai era şi o pivniţă, nu? Scări care coborau în spirală spre un vestibul întunecos şi cu miros stătut care se sfârşea cu o uşă încuiată. Sau poate că toate imaginile fuseseră visuri, amintiri construite artificial care nu aveau corespondent în realitate.

- Părinţii adoptivi au menţionat vreodată că-i vizitau?

- Nu. Nu erau prea apropiaţi... rosti Val cu glas stins şi ridică privirea spre el. Ştii bine toate astea.

Era un lucru pe care îl discutaseră de câteva ori în timpul căsniciei.

- Nu-mi aduc aminte să fi văzut vreo poză cu părinţii tăi biologici.

- Era vremea dinainte de computere şi celulare cu cameră foto. Ce poze existau au fost pierdute...

Sau cel puţin aşa i se spusese. Avea chef să se certe cu Slade, iar gândul respectiv nu-i dădea pace. Tot acest scenariu, că părinţii adoptivi o minţiseră, o zdruncina din temelii.

- Dar cunoşti numele părinţilor tăi? Numele tău?

- Da. Mary şi Michael Brown.

- Nume comune.

- Da, ştiu. Dar ce motiv ar fi avut să mintă? Ce aveau de ascuns mama şi tata... Nadine şi Gene?

- Poate chiar asta încerca să afle Cammie.

- Doamne, şopti ea, cu gândul la sora ei.

Cammie avusese întotdeauna o aplecare spre dramatic, o imaginaţie hiperactivă.

Slade îşi dădu capul pe spate, iar ea îi urmări mişcările gâtului când mai trase o gură din sticlă.

- Poate de asta a fost ucisă.

- Dar nu are nici un sens. Totul s-a întâmplat acum atât de mult timp...

Val încercă să treacă în revistă detaliile morţii părinţilor săi. I se spusese că muriseră într-un accident, într-o călătorie ce urma să dureze o zi. Valerie şi Camille fuseseră lăsate la nişte prieteni de familie când se produsese tragedia. Cum toţi bunicii erau deja morţi, cei care mai rămăseseră din mica lor familie trebuiseră să găsească un cămin potrivit pentru ele. Fuseseră trimise provizoriu la St. Elsinore, urmând ca neamurile să se pună de acord cu privire la soarta lor.

Drept rezultat ajunseseră la soţii Renard. Nadine era verişoară de gradul trei cu Mary Brown şi singura rubedenie cu mijloacele şi disponibilitatea de a avea grijă de o fată de grădiniţă şi de una chiar mai mică.

- Cammie nu ţi-a dezvăluit că-i căuta pe părinţii voştri biologici?

- Nu.

- De ce?

- Nu ştiu. Poate pentru că i-aş fi spus că a luat-o razna, că urmărea fantome. Prin suflet îi bătea un vifor aspru, ascuţit, până în crăpăturile din temelia vieţii ei, măturând toate amintirile pe care le socotise adevărate. Înghiţi în sec şi îi întâlni privirea lui Slade. Pentru că dacă e adevărat, dacă Mary Brown nu era mama noastră, atunci întreaga mea viaţă a fost o minciună, şopti ea, strângând fluturaşul între degete.

- Binecuvântează-mă, părinte, căci am păcătuit. A trecut o zi de la ultima mea spovedanie.

Sora Asteria şopti atât de familiarele cuvinte făcân- du-şi semnul crucii. De cealaltă parte a panoului, ascuns în umbre, şedea un preot gata să asculte. Slavă Domnului, era părintele Paul şi nu părintele Frank. Măicuţa încercă să-şi ignore bătăile inimii, îşi împreună degetele şi inspiră adânc.

Închise ochii la încurajarea şoptită a preotului şi începu să-şi despovăreze inima.

- Am iubit odată un bărbat despre care am aflat în cele din urmă că era căsătorit. Am rupt imediat relaţia.

Chipul preotului era ascuns, de nerecunoscut în penumbră, dar ştia că beneficia de întreaga lui atenţie. Şedea absorbit de vorbele ei.

- M-am hotărât să nu mai fac niciodată aceeaşi greşeală, să nu mă mai îndrăgostesc de un muritor, să-l urmez pe Iisus ca mântuitorul meu, ca putere a mea, ca...

Ochii îi erau năpădiţi de lacrimi. Scoase un suspin cutremurător.

- Încet, copila mea. Adună-ţi gândurile şi mărturiseşte.

Asteria se supuse, dând glas tuturor neliniştilor ce o chinuiseră în ultimele săptămâni.

- Gândurile şi faptele mele au fost necurate.

Glasul îi pieri preţ de o clipă, dar se îmbărbătă numaidecât. Oricât de dură ar fi fost penitenţa, cu siguranţă era mai uşor de suportat decât povara secretelor ei ruşinoase.

Asteriei i se păru că mai aude un zgomot, un pas tiptil în afara uşii confesionalului. Muşchii spatelui îi zvâcniră. Imposibil să se furişeze cineva ca să tragă cu urechea. Nu, spovedania era între ea şi preot...

Şi totuşi era sigură că auzise, sau mai degrabă simţise, pe cineva în apropiere. Nu fusese sunetul unui icnet înfundat? Neliniştea i se înteţi din pricina intrusului. Era prieten sau duşman? Înghiţi în sec.

- Continuă, copila mea, o încurajă preotul cu susurul său blajin, iar Asteria dădu frâu liber închipuirilor ei sălbatice, fanteziilor, viselor şi coşmarurilor care toată viaţa o băgaseră în bucluc.

Acum, după moartea surorii Camille, propriile ei temeri şi păcate o apăsau amarnic pe suflet, îi măcinau mărunt nervii. Simţea nevoia să se elibereze de secrete, de păcatele care o înrobiseră.

Ignoră perii care i se ridicau pe piele şi şiragul de stropi de sudoare ce i se formase de-a lungul spinării. Era singură cu părintele Paul în casa Domnului, pentru sfânta taină a pocăinţei. Îşi spuse că era în siguranţă, expiră îndelung şi îşi continuă spovedania.

Nimeni nu-i putea face rău acolo. Sau cel puţin aşa încerca ea în van să se convingă.

capitolul 24

- Poţi să ţii câinele la tine, rosti Slade, care îşi ducea sticla goală de bere în bucătărie.

Căsuţa aceea cu aerul ei plăcut, atât de diferită de ferma din Texas, îl făcea să se simtă ca acasă. Îşi dădu seama că era din pricina lui Val.

- Pot să-l ţin? întrebă ea cu glas tare din sufragerie, unde televizorul încă bâzâia, dat încet.

- Noaptea asta.

Aflat pe covor, Bo înălţă capul, dar nu-şi schimbă poziţia. Când Val se ridică din scaun, ţâşni în picioare, gata să o urmeze pretutindeni.

„Ca şi mine?“ se întrebă Slade în sinea sa, urând faptul că era atât de slab de înger. Fraţii săi aveau dreptate, era sub papuc.

- Poate îl ţin de tot.

- Ai vrea tu.

Val îl tachina, cu un licăr de ironie în ochii căprui. Cât îi lipsise asta, felul în care ea era capabilă să treacă într-o clipită de la o stare la alta, de la gândurile cele mai sumbre la umorul cel mai firesc.

- Punem la punct detaliile la audierea pentru custodia căţelului.

- Vine cu mine la fermă. Punct.

Slade se îndreptă spre uşă, dar observă cu năduf că potaia nenorocită nici măcar nu-l băga în seamă. Aparent, Bo era îndrăgostit lulea de Val. La fel ca el.

- Vai, ce-mi place când un bărbat îmi spune ce să fac. Sau cum vor sta lucrurile. De parcă nu-mi pot da seama şi singură.

Slade nu se putu abţine să nu zâmbească privind cum Val opri televizorul şi se apropie de el cu bărbia ridicată sfidător.

- Obraznică mai eşti.

- Obraznică? Ăsta este noul termen politicos pentru javră?

- Hei, dacă vrei să ne batem, ne batem. Decizia îţi aparţine.

Deja nu-şi mai putea reprima zâmbetul larg. O parte din el voia să înfrunte provocarea din privirea ei, să o ia pe sus şi să o ducă direct în dormitorul pe care tocmai îl observase pe cealaltă parte a holului. Prin uşa deschisă zărise piciorul patului şi remarcase un covor ce-i părea cunoscut. Însă îşi dădea seama că dacă exista un mod de a o face să continue cu divorţul, acela era să acţioneze pripit. Când nu-i răspunse la provocare, Slade deschise uşa, însă nu şi pe cea de plasă.

- Ai pierde orice bătaie, îl provocă ea.

Măi să fie, o căuta cu lumânarea.

- Ai grijă, Valerie.

- La ce?

Din nou, ridică simultan sprânceana şi bărbia.

- Aş putea reacţiona ca un tip din epoca de piatră.

- O, vai. Şi ce? Să-mi arăţi cine-i şeful? Cineva să-mi vină în ajutor.

- Cum am mai spus, poţi să-l ţii pe Bo aici seara asta, dar locul lui e la fermă, stărui el, aruncându-i câinelui o privire care nu prevestea nimic bun.

- Sigur, dacă spui tu.

- Cât despre ziua de mâine, cred c-ar trebui să mergem la St. Elsinore când e deschis.

- Amândoi?

- Da, amândoi. Fie că-ţi place sau nu, sunt aici şi mă voi implica în toată treaba asta.

- Nu te forţează nimeni s-o faci.

- Ştiu, dar vreau s-o fac.

Val ezită.

- Slade, uite care-i treaba, nu trebuie să te simţi obligat cu ceva, bine? Doar pentru că încă suntem căsătoriţi nu înseamnă că trebuie să te bagi sau să fii avocatul sau

protectorul meu, sau ce ţi-o trece prin cap. Mă descurc şi singură. Am fost poliţistă. Detectiv. Îţi aminteşti?

- Da, una cu coşmaruri.

- Toată lumea are coşmaruri. Înseamnă că eşti om.

Slade nu era atât de sigur. Visele lui Val, deşi rare, o terifiau. De multe ori, trezit de ţipetele ei, o găsise lac de sudoare, tremurând din toate încheieturile. Încerca să o liniştească, să o ţină în braţe, să-i şoptească lin că totul avea să fie bine, dar ea insista întotdeauna să se dea jos din pat şi să se ducă în sufragerie, unde se ghemuia pe canapea şi privea pierdută la tăciunii muribunzi din şemineu, cu Bo lângă ea.

Val nu se opusese niciodată ca el să li se alăture, dar mai întâi avea nevoie de câteva minute să-şi vină în fire. Refuzase cu încăpăţânare să-i spună despre ce erau visele şi le tratase superficial, ca pe „stres de la muncă“.

Bănuia că îl minte. Iniţial crezuse că teroarea ei nocturnă fusese declanşată de un eveniment traumatizant la care asistase în timpul serviciului, dar cauza era mai adâncă decât recunoştea ea.

Acum era atât de aproape, că o putea atinge. Ar fi vrut să-i dea şuviţa rebelă de păr castaniu de pe obraz, să-şi înfăşoare degetele în jurul cefei ei şi să o tragă mai aproape. Dar se stăpâni. În schimb, întrebă:

- Deci ne vedem mâine? Desigur, era mai bine să lase cercetările pe seama poliţiei, să se distanţeze emoţional, dar ştia că Val nu avea să dea înapoi. Cu temperamentul şi experienţa ei în a urmări criminali, nu putea să-l lase pe ucigaşul surorii ei să scape basma curată. Se gândea că împreună ar fi putut găsi ceva care să fie de ajutor autorităţilor, deşi era conştient că dacă le-ar fi spus asta detectivilor care se ocupau de caz nu doar că le-ar fi râs în faţă, ci i-ar fi şi avertizat categoric să-şi vadă de treabă. Era o situaţie neplăcută. Totuşi, acesta era felul în care Val avea de gând să-şi joace mâna. Observă ezitarea de pe chipul ei, imediat urmată de o încruntătură. Haide, stărui el. Am şi eu

ceva experienţă. Şi am întrebări de pus. Despre Frank O'Toole şi despre adopţia ta. Vreau să aflu din ce cauză Camille era atât de interesată de asta. Presupunem că a fost ucisă fiindcă era însărcinată, pentru că e atât de straniu că şi-a încălcat jurămintele şi că s-a vârât într-o asemenea situaţie. Şi tocmai cu un preot. Dar dacă sarcina n-a avut nimic de-a face cu crima?

- Poftim?

- E într-adevăr cea mai probabilă cauză. E singurul aspect care sare-n ochi şi e atât de şocant, încât ne-am imaginat de la bun început că a fost omorâtă din cauza asta, dar e doar o presupunere.

- Şi cum rămâne cu rochia de mireasă?

- Chiar aşa, ce semnificaţie are? Ceea ce vreau să spun e că trebuie să fim cu mintea deschisă, să analizăm toate posibilităţile. Şi cred că te pot ajuta aici. Nu sunt atât de afectat ca tine de toată chestia asta, adăugă el când Val dădu să protesteze.

- Nu sunt... Răsuflă prelung. Bine... fie, consimţi ea în sfârşit, deşi nu părea prea încântată de perspectiva de a lucra împreună cu el.

- Dar trebuie să-ţi dai acordul că dacă descoperim ceva mergem imediat la poliţie.

- Bineînţeles. Doar că nu-mi vine să cred. Deşi sunt conştientă că lucrurile astea se petrec, întotdeauna am crezut că sunt ceva ce se întâmplă altora. Nu lui Cammie. Nu-mi vine să cred că nu am s- o mai văd vreodată, suspină ea încrucişându-şi braţele la piept.

Slade ar fi vrut din tot sufletul să o ia în braţe, să o ţină la piept şi să-i şoptească platitudini ridicole la ureche. Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, soţia sa completă:

- Vom lucra împreună, dar dacă aduci vorba despre divorţ, separare sau căsnicie, s-a zis cu totul. Ştii care e poziţia mea în treaba asta.

Voia atât de mult să o contrazică! Încuviinţă în schimb, deoarece ştia că Val încă se străduia să treacă peste jalea

care se înstăpânise peste ea.

- Ne-am înţeles.

- Bine.

- Noapte bună, trădătorule, făcu el spre câine, apoi deschise uşa de plasă şi se depărtă în răcoarea nopţii.

Nu se uită peste umăr, nici măcar nu aşteptă să audă uşa închizându-se în urmă-i. Trebuia să joace după regulile ei. Deocamdată. Până aflau ce i se întâmplase lui Camille.

Montoya ştia că Abby avea să-l întâmpine supărată. Nu o învinovăţea. Întârziase foarte mult, şi era conştient de asta. Găsirea scrisorii în salteaua lui Camille declanşase un şir de proceduri ce trebuiau urmate cu sfinţenie în logica poliţienească. Medicul legist venise să ia salteaua la laborator, iar ei erau nevoiţi să desfăşoare o nouă serie de interogatorii. Vorbise cu părintele Frank în biroul acestuia, o încăpere înţesată cu o mulţime de cărţi, volume de filosofie, istorie şi religie. Montoya remarcă în treacăt pe cotoare nume precum Friedrich Nietzsche, Sigmund Freud, Mao Zedong şi Thomas Jefferson, doar câţiva din sutele de autori.

În afară de câteva poze cu membrii familiei, dintre care Montoya îi recunoscu pe câţiva, masa de lucru a preotului era goală. Deasupra uşii fusese agăţat un crucifix, un altul trona pe peretele din spatele mesei. Alături se găsea o litografie a lui Iisus cu Preasfânta Inimă.

Când termină de citit scrisoarea, părintele Frank închise ochii şi se dădu înapoi. Poate îi era teamă că acele cuvinte aveau să se preschimbe în Satana însuşi.

Era aproape sigur că scrisul îi aparţinea lui Camille. Nu credea că îi era adresată, dar nu avea idee cine era destinatarul. Într-adevăr, cine?

Montoya avea două variante. Fie Frank O’Toole minţea, încercând să dea vina pe altcineva, fie sora Camille avea un al doilea amant. Oare acela era individul pervers, cu o aplecare spre cătuşe şi sadism? Sau era chiar părintele

Frank? După ce părăsiseră clădirea, Bentz îşi exprimă convingerea că bărbatul „minte printre dinţii ăia puşi la dentist“.

Din nou, dacă sora Camille avea un alt iubit, cine era acesta? Întrebarea nu-i dăduse pace încă de când descoperise scrisoarea. Convorbirile cu părintele Frank şi sora Charity nu-l dumiriseră câtuşi de puţin. Când întrebase despre alibiul părintelui Frank, vizita la patul bătrânului Arthur Wembley, Charity îi ocolise privirea cu reacţia cuiva stânjenit că trebuie să mintă, dar confirmase povestea preotului. Charity Varisco era loialitatea întruchipată.

Acum, Montoya încercă să lase cazul la o parte. Cel puţin pentru câteva ore.

Când viră pe alee, farurile Mustangului său luminară casa cu un etaj. Luă cumpărăturile de pe scaunul pasagerului, încuie maşina şi porni grăbit spre intrare. Strada era plină de imobile asemănătoare. Câinele
vecinilor, un dalmaţian prietenos, sărise la ei în curte şi patrula de-a lungul gardului ce despărţea cele două curţi.

- Salut, băiete, rosti Montoya oprindu-se să-l mângâie. Dintr-odată, uşa casei alăturate se deschise.

- Apollo?

Vecina, o femeie de vârstă mijlocie îmbrăcată în halat de baie şi şlapi, cu ţigara luminând în beznă, strigă de pe verandă:

- Hai odată! Hai acasă! Acuşi se pune ploaia! Treci înăuntru!

- Mai bine te duci acasă, altfel dai de belea. Ca mine, îl sfătui Montoya pe patruped.

Apollo îşi coborî capul într-o parte, apoi o luă glonţ la fugă, sări fără efort peste tufişuri şi galopă pe veran- dă, la stăpâna care îl aştepta.

- Ce-ţi veni să ieşi din curte? îl dojeni vecina în glumă, şi deschise uşa de plasă.

Apollo ţâşni înăuntru. Vecina îl salută amical pe Montoya, după care îşi stinse ţigara într-unul dintre ghivecele de pe verandă şi închise uşa în urmă-i.

Sosise vremea să dea piept cu furtuna. În casă era întuneric deplin, nici măcar lumina de pe verandă nu fusese lăsată pentru el. Nu era semn bun.

Deschise uşa şi nările îi fură inundate de mirosul subţire al fumului de lumânări stinse de curând, plutind peste aromele de brânză, usturoi şi peşte.

Aprinse becul şi văzu că masa era încă aranjată pentru două persoane. Farfuriile albe, lucioase aşteptau goale pe nişte platouri aurii. Lângă un mic bol de sticlă cu petale de trandafir, trei resturi de lumânări albe, care până nu demult fuseseră întregi, erau acum reduse la o baltă de ceară ce încă nu se răcise, din care abia se mai înălţau firele înnegrite.

Fără îndoială că era într-un bucluc enorm.

- Of, fir-ar, mormăi el.

Aşeză pe servantă cheile, sticla de merlot şi pâinea, apoi se îndreptă spre capătul casei. Era o casă dublă, fiindcă Montoya cumpărase proprietatea alăturată şi unise cele două clădiri. Evident, fusese nevoit să cureţe şi să renoveze locul după uraganul Katrina, dar era mulţumit cu rezultatul obţinut.

O lumină pâlpâia abia vizibil pe sub prag. Televizorul. Câinele scheuna şi zgâria uşa.

Grozav. Alte necazuri.

Deschise încet uşa şi Hershey ţâşni afară, o adevărată tornadă de labe, blană maronie şi limbă umedă. Îl adulmeca alarmat, probabil că simţise mirosul lui Apollo pe el.

- Hei, hei, hei, făcu Montoya, jucându-se puţin cu câinele înainte să vâre capul în dormitor.

- Ai cam întârziat, spuse Abby din patul lor.

Cu câteva perne îndesate sub ea, nu- şi luă ochii de la televizor. Da, era supărată. Îşi legase părul deasupra capului şi purta un tricou cu câteva numere prea mare.

Ansel, pisica lui Abby, era ghemuită lângă capul ei. Pe perna lui Montoya. Abby apăsă butonul de pauză şi îşi îndreptă, în sfârşit, privirea spre el.

- Da, îmi pare rău.

- Nu faţă de mine trebuie să te scuzi, rosti ea tăios. Spune-i-o fiului tău data următoare când îl vezi, să sperăm că încă în mileniul ăsta.

Îşi ieşise din pepeni al naibii de rău.

- E munca.

- Întotdeauna e munca.

- Aşa te-am cunoscut pe tine, îi aminti el, urcându-se în pat şi întinzându-se să o sărute pe gât.

Abby îl evită şi se dădu în spate să-l privească drept în ochi.

- Îmi amintesc, zise ea, înmuindu-se puţin. Crede-mă, nu încerc să-ţi fac zile fripte, dar acum ai o familie.

Îl privi cu intensitatea ei caracteristică, dar se ascundea ceva mai mult în ea. Cumva, se străduia să-şi ascundă durerea în spatele mâniei.

- Asta a fost înţelegerea când ne-am căsătorit.

- Ştiu.

- Deci nu te poţi supăra acum.

- Sigur că pot. Regulile s-au schimbat total. Avem un copil.

- Că tot ai adus vorba... Montoya coborî din pat şi ieşi pe uşă.

- O, nu, nici să nu te gândeşti! Reuben! Dacă-l trezeşti, jur că te-omor, strigă ea după el.

Montoya nu o băgă în seamă. Uşa de la camera bebeluşului era întredeschisă, iar încăperea era luminată doar de lămpile de veghe. Benjamin dormea, dar Montoya nu ezită să-l ridice şi să-l aducă în dormitor, unde Abby scosese televizorul de pe pauză. Se auzeau râsetele de la un sitcom pe care el nu îl recunoştea.

- Ţi-am spus...

- Şşş.

Legănând pruncul, Montoya se urcă din nou în pat. Ansel miorlăi în semn de protest, apoi sări pe podea şi dispăru din cameră.

Micuţul Ben căscă, arătându-şi gingiile, dar fără să deschidă ochii.

Avea părul negru ca pana corbului, moştenire de familie, şi mânuţe şi picioare grăsuţe. Semăna mai mult cu el decât cu mama sa, însă asta se putea schimba în timp. Montoya aşa spera.

Abby reduse televizorul la tăcere.

-Fie. Îţi accept scuzele.

- Perfect.

- Dar tot nu-mi convine.

Cearta aceasta dospise vreme de luni în şir.

- Ce vrei să fac? Să-mi predau insigna? Să devin paznic la mall?

- Nu fi absurd. Cred doar că ai putea găsi un loc mai sigur în cadrul departamentului, unul unde ai avea ore de lucru mai normale. Ce spui de o slujbă de birou?

- Aş lua-o razna în două minute. Abby suspină şi îşi lipi fruntea de a
lui, cu bebeluşul între ei.

- Probabil că da.

- Asta e ceea ce fac, Ab. Îi prind pe cei răi.

- Şi-ţi place la nebunie.

- Da, răspunse el, apoi se grăbi să preîntâmpine întrebarea de care se temea: Nu-mi cere să aleg. Nu e drept. Mere şi portocale. Ştii doar cât de mult însemnaţi tu şi Ben pentru mine.

- Dar...

- Fără nici un dar. Asta-i situaţia. Cred că putem avea o familie şi, în acelaşi timp, să-mi fac treaba cum trebuie.

Abby zâmbi, însă cu o urmă de tristeţe în ochi.

- Ştii că te iubesc şi, da, m-a atras de la bun început atitudinea ta de poliţist rebel. Mi-ai picat cu tronc. Bine, o recunosc, dar, la naiba, nu mai suntem doar noi doi. Ben

are nevoie de tatăl lui. Eu am nevoie de soţul meu. Jocul s-a schimbat. Grozav, acum parcă sunt o nevastă cicălitoare şi plină de ifose care încearcă să-şi manipuleze soţul. Urăsc asta.

- Atunci opreşte-te.

O sărută blând, apoi schimbă subiectul:

- Am adus pâine şi vin.

- Eroul meu.

- Poate că vom mânca mâine ce ai gătit.

- Fructe de mare Alfredo? strâmbă ea din nas. Nu-s aşa de bune a doua zi.

- Îmi pare rău.

- Oricum, i le-am dat lui Cruz. Montoya tresări la auzul numelui fratelui său. A trecut mai devreme să-l vadă pe Ben, dar nu a putut să rămână.

- Asta da surpriză.

- Trebuie să fie o trăsătură de familie.

- Bine, eşti supărată. Înţeleg. Ce vrei să fac, Abby? întrebă el, ridicând palmele spre tavan.

- Nu ştiu.

- Mâine ieşim să căutăm o bonă pentru Ben.

- Cum să nu, în toiul cazului. Nu-mi fac mari iluzii.

Îl ştia mai bine de-atât. Pentru prima oară în acea noapte, chiar zâmbi amuzată.

- Auzi la ea, Toma Necredinciosul.

- Asta sunt. Bine, hai să nu ne certăm. Eşti iertat, spuse ea, punându-şi picioarele pe podea.

Asta era cea mai mare calitate a ei;
niciodată nu rămânea supărată prea mult timp. Lua foc din te miri ce, dar îi trecea repede.

- Acum să-mi intru în rolul de soţie grijulie.

- Da, sigur.

- Tu să ai grijă de fiul tău cât timp îţi încălzesc cina.

- Nu trebuie...

- Aici ai dreptate. Nu trebuie.

Se opri desculţă în prag, cu o mână pe uşă, sfredelindu-l cu privirea.

- Dar ştiu că lupţi contra infracţiunilor, că încerci să protejezi oraşul de rele, nu? Aşa că-ţi întind o ramură de măslin, pentru că m-am exprimat ca o nemernică. Află că înţeleg perfect cât de importantă e munca ta, că încerci tot posibilul să afli cine a omorât-o pe biata măicuţă. Încrucişându- şi braţele sub sâni, se propti cu umărul de toc şi adăugă: Uite, ştiu că meseria de poliţist îţi curge în vene, bine? Dar uneori nu pot să mă abţin. Ceea ce faci tu mă sperie de moarte. Sunt nopţi când se face foarte târziu şi tu nu eşti acasă. Atunci simt că o iau razna încetul cu încetul. Imaginaţia începe să-mi lucreze la turaţie maximă. Mi-e teamă că ţi s-a întâmplat ceva şi că nu te voi mai vedea vreodată şi... şi că Ben nu-şi va cunoaşte tatăl şi... Îl fixă cu ochii plini de o teroare mută. Nu mă pot abţine, Reuben. Gândul ăsta mă bagă-n sperieţi.

capitolul 25

Camera era întunecată, doar o rază slabă de lună reuşea să răzbată prin fereastra mică. Arşiţa din timpul zilei se cuibărise în spatele căpriorilor, o căldură umedă captivă într-un spaţiu îngust. Se auzi ţipătul jalnic al unei păsări de

noapte care întrerupse tăcerea oraşului, în timp ce Edwina îşi lăsa cămaşa de noapte să alunece într-o grămăjoară la picioarele ei; apoi îşi aruncă şi lenjeria.

Se întoarse şi se uită la reflexia din oglinda spartă, rezemată de peretele mansardei. Se văzu dezbrăcată, cu pielea albă, cu trupul pe jumătate în umbră, iar restul scăldat de raza palidă a lunii. Crăpătura din oglindă împărţea imaginea în două jumătăţi imperfecte de lumină şi întuneric, amintindu-i că era atât o slujitoare a lui Dumnezeu, cât şi o păcătoasă.

Coada împletită îi căzu pe umăr, iar vârful atinse sânul mic. Corpul îi era încă musculos şi atletic, talia mică, umerii largi, coapsele subţiri. Sfârcurile erau mici şi închise la culoare, unul vizibil, altul ascuns în umbră. Şi imaginea distorsionată a ghemotocului de păr blond dintre picioare era împărţită în oglindă.

Depăşind orice urmă de îndoială, se întinse şi exploră spatele oglinzii cu degetele, în căutarea cuiului ieşit în afară din rama groasă de lemn.Găsi îndată cravaşa din piele moale ce atârna ascunsă. Degetele ei apucară mânerul uzat şi eliberară din agăţătoare biciul cu nouă fâşii de piele.

Căzu în genunchi în faţa oglinzii. Spuse o rugăciune în şoaptă şi apoi ridică biciul deasupra capului.

- Iartă-mă, murmură gândindu-se la toate păcatele ei. Atât de multe. Atât de mari. O viaţă înecată în răutate până când ajunsese acolo, până când învăţase cum să primească iertarea supremă.

„Trebuie să depăşeşti durerea şi teama, i se spusese. Trebuie neapărat să depăşeşti condiţia de muritor şi să te căieşti."

Aşa cum făcuse atâtea nopţi înainte, se uită la reflexia ei din oglindă, apoi îşi ridică încheietura.

„Întâmpină durerea, iertarea păcatelor tale."

O făcu. Adunându-şi curajul, lovi din răsputeri. Jap! Biciul şfichiui. Sss... şuieră prin aer. Jap! Precum înţepăturile de

viespe, fâşiile de piele muşcară din carne. Ascuţit. Repede.

Trase aer în piept. Nu clipi. Nu ţipă. Nu îndrăzni să-şi închidă ochii.

Deoarece ştia, în adâncul sufletului, că era observată, iar acţiunile ei erau vizibile. Cine pândea? Nu avea idee. O pereche de ochi? Două? O duzină? Nu putea ghici. Nu conta.

Lăsă aerul să-i iasă din trup şi îşi îndreptă umerii. Apoi ridică din nou biciul şi izbi cu sete. Şuieratul ascuţit răsună în încăpere.

Era mult prea târziu să ceară ajutor, îşi spuse Val, dar dis-de-dimineaţă, la răsărit, avea să dea telefon. Avea să-şi roage fostul partener să caute prin bazele de date ale poliţiei ceea ce ea nu putuse găsi de una singură pe internet. Unul dintre colegii lui de cameră de la colegiu lucrase pentru FBI timp de mai mulţi ani, aşa că existau modalităţi de a afla adevărata lor identitate. De a afla cine erau cu adevărat Mary şi Michael Brown.

După armistiţiul pe care îl încheiase cu Slade în urmă cu câteva ore, săpase după informaţii pe internet, dar căutările rămăseseră fără rezultat. Apoi, pentru că nu îşi putuse ignora obligaţiile de asociată a Freyei şi de coproprietară a hanului, se forţă să atace facturile, achitându-le pe cele mai presante, după care aduse la zi site-ul Casei Briarstone. De acolo, din biroul improvizat, se ocupa de aspectele contabile ale afacerii. Când nu o ajuta pe Freya cu oaspeţii, verifica rezervările, administra site-ul web, plătea facturile, menţinea la zi calendarul evenimentelor locale, scria despre obiectivele din zonă şi coresponda cu celelalte hanuri din regiune.

Sistemul wireless era accesibil din camere, astfel încât oaspeţii îşi puteau folosi laptopurile. Totuşi, Casa Briarstone nu le punea la dispoziţie clienţilor com- putere sau un centru de afaceri, iar singurele televizoare erau cele din camera Freyei şi din dormitorul lui Val.

În concepţia Freyei, motelul trebuia să rămână cât se putea de autentic, evocând perioada în care fusese construit, fără a sacrifica unele elemente ale confortului modern, cum ar fi baia în fiecare cameră şi electricitatea. În general, încercau să limiteze aparatura electronică la minimum. Din fericire, în acea noapte, computerul ei pierdu conexiunea la internet doar de câteva ori, mult mai bine decât se întâmpla de obicei.

Val închise laptopul şi ieşi pe verandă, unde aerul umed mirosea a râu şi a noapte. Norii umbreau din nou luna şi stelele, anunţând apropierea furtunii. Sprijinită pe balustradă, privea spre clădirea principală unde Slade o ajuta pe Freya să desfunde o ţeavă din bucătărie, lucru ce necesitase nu numai golirea instalaţiei, ci şi închirierea unui şarpe pentru a elibera traseul apei. Reuşise, de asemenea, să înlocuiască unele prize şi să repare un bec poznaş din vestibul. Astfel, intrase în graţiile Freyei.

- Şi priceput, şi frumos, remarcase Freya vârând aspiratorul într-un dulap din apropiere în timp ce Val luase o pauză de la cercetările sale. Dorind să evite orice altă conversaţie despre cel care avea să fie în curând fostul ei soţ, Val se refugiase în bucătărie, care era inundată de mirosuri de scorţişoară, şuncă şi mere pentru budinca din pâine de a doua zi de dimineaţă. Dar nu reuşise să scape de prietena ei. Ştergându-şi mâinile pe un prosop, se întorsese în bucătărie să arunce o privire în cuptor. Da, am înţeles de ce îi dai papucii, îi spusese aceasta.

- Te rog, nu începe.

Val nu avea chef de aşa ceva.

- Au! Suntem sensibile, ei?

- Au! Suntem băgăcioase, ei? Freya zâmbise şi îşi ridicase mâinile într-un gest caricatural de predare. Bine, bine, am înţeles. E interzis să discutăm despre Slade. Îmi amintesc înţelegerea.

- Foarte bine.

Val intrase în spălătorie, strânsese ultimele prosoape de la uscător şi le împăturise înainte să se retragă din nou în căbănuţa ei.

Acum se duse într-un colţ al verandei care îi permitea să zărească etajul cel mai de sus al casei. Luminile încă ardeau în camera închiriată de Slade. Îi spusese să plece din oraş, iar el nu o ascultase. De fapt, păruse foarte dornic să rămână acolo. Prezenţa lui insistentă ar fi trebuit s-o înfurie, în schimb, proastă cum era, se simţea mai în siguranţă, mai ocrotită. În timp ce primele picături de ploaie atinseră acoperişul verandei, îşi dădu seama că întotdeauna fusese proastă când venea vorba de bărbaţi.

Informaţiile de la buletinul de ştiri erau greşite. Complet greşite. Desigur. Până la urmă, de ce s-ar fi aşteptat la altceva? În camera mică, dosită, luminată doar de o lumânare, se uita la un televizor vechi. I se părea deranjant că reporterii erau atât de slabi. La fel de incompetenţi ca şi poliţiştii. Asta îi aduse aminte de detectivii care se ocupau de caz, dându-i o senzaţie de greaţă. Reuben Montoya şi partenerul său, Rick Bentz. Bărbaţi suspicioşi, cu priviri încruntate şi întrebări incisive. Oameni fără credinţă.

Se întoarse cu spatele la ecran ca să nu mai vadă reportajul despre sora Camille, nefericita victimă a unui criminal sadic. Asta îl făcuse să zâmbească şi să spună o rugăciune de mulţumire Tatălui pentru că îi dăduse o inteligenţă superioară. *Dacă ei ar şti…*

Se uită din nou la televizor şi privi faţa impasibilă a reporterei.

- Haide, şopti printre dinţi disperat să vadă imaginile, să audă datele.

Nu mai avea răbdare să suporte tonul trist al jurnalistei în timp ce exagera informaţiile despre decedată.

Camille cea frumoasă. Camille mincinoasa. Camille blestemata. Oare înţelesese sora Camille adevărata credinţă? Nu. Îşi luase jurămintele în serios? Cu siguranţă, nu.

În sfârşit, buletinul de ştiri prezentă o imagine a lui Camille în veşmântul monahal, părând pioasă şi ţinând în mână un şirag de mătănii. O blasfemie incredibilă.

Uitându-se la imaginile acelea angelice, abia putea să tolereze perfidia. Şi totuşi, dorinţa nu-l părăsise. Îşi aduse aminte de corpul ei aproape de al lui, de căldura chinuitoare şi totuşi dulce a şoaptei ei în ureche, de zâmbetul viclean şi de sclipirea isteaţă din privirea ei.

Ah... s-o mai atingă o dată. Să se dedea păcatului alături de ea...

Închise ochii. Îi simţi respiraţia pe faţă. Gâtul i se uscă de dorinţă.

- Camille... şopti, iar pumnii i se strânseră de frustrare.

Luă în calcul varianta autoflagelării - muşcătura ascuţită a biciului moale -, dar nu în acea seară. Nu era timp. Deocamdată, dorinţa era destul de puternică încât să poată fi considerată o pedeapsă. Dar avea să urmeze reglarea finală de conturi.

Când pleoapele i se deschiseră, văzu din nou imaginea neclară a ecranului. Reportajul morţii, lui Camille îl dezgustă la culme. Îi venea să vomite la auzul laudelor aduse ei, ca şi cum ar fi fost cu adevărat pe cale de a fi canonizată - o sfântă. Ceea ce reprezenta profanarea supremă. Nu fusese mai departe de nebunie decât Izabela. Şi la fel de ispititoare. Zâmbetul ei, chipul radios... atâta înşelătorie.

Nu mai suportă infamia. Furios, stinse televizorul.

- Să putrezeşti în iad! şopti în timp ce ecranul se înnegrea.

Dar faţa lui Camille nu dispăru, bântuindu-l pe când sufla în flacăra lumânării. O durere fierbinte precum focurile lui Hades îi străbătu sufletul. Apoi îi auzi râsul, atât de clar de parcă ar fi fost în continuare lângă el. Stomacul i se strânse; ieşi din cameră şi, într-un efort zadarnic de a-i ţine fantoma la distanţă, încuie uşa.

capitolul 26

Gracie Blanc avea nevoie de bani gheaţă. Întârziase din nou cu plata chiriei, iar nenorocitul de proprietar al

apartamentului, Harold Horwood, care avea tupeul să se autointituleze McHorny, ca un personaj dintr-un popular show de televiziune - mda, sigur. - o presa, oferindu-se să fie peştele ei în schimbul unor servicii speciale.

- Eşti o curvă, iar eu am un par de lemn. Te-ai prins? Horwood[2]? îi zisese el, crezându-se şmecher.

Scârbos. Nu arăta rău, cu părul negru, drept şi tenul bronzat, dar atitudinea lui îi întorcea stomacul pe dos. Avea nevoie să găsească alt loc în care să stea. Toate încercările lui de a deveni peştele ei erau o pierdere de vreme. Grace era independentă. Nu avea nevoie de un bărbat care să îi coordoneze cariera, aşa cum se exprimase McHorny atât de des. Ca şi cum prostituţia era visul vieţii ei.

Avea nevoie de o locuinţă nouă şi de altă slujbă. Problema era că apartamentul actual era ieftin, iar ea era bună la ce făcea; nu ar fi putut scoate la fel de mulţi bani în spatele tejghelei unui bar sau turnând cafea într-un bistrou deschis non-stop.

Se plimbă pe Bourbon Street, printre luminile ce pâlpâiau, în pantofi cu platformă şi cu o fustă mini. Aici nu avea parte de priviri stăruitoare şi aproape se pierdea în mulţimea care umplea strada, aşa că se întoarse către fluviu şi se duse câteva străzi mai încolo, unde zgomotul era diminuat, erau mai puţini oameni, iar poliţaii nu patrulau atât de des. Aici, maşinile puteau să treacă nestingherite, iar identitatea şoferilor era ascunsă în umbre.

Se opri lângă un stâlp de lumină, îşi aprinse o ţigară şi se îndreptă spre colţul ei preferat. Uneori era nevoită să împartă teritoriul, ceea ce era în regulă; se simţea mai în siguranţă ştiind că o altă fată o va vedea. În plus, avea la ea telefonul mobil, în caz că lucrurile scăpau de sub control şi clientul devenea prea excentric sau prea dur.

Noaptea era călduroasă, dar înnorată, iar ploaia ameninţa să înceapă dintr-o clipă în alta. Chiar şi aşa,

pentru că era disperată şi nu se putea întoarce în apartament fără ceva bani, îşi lăsă geaca să-i alunece de pe umeri. Ştia că arăta cel mai bine când se îmbrăca în maiou şi fustă mini din piele neagră. Se menţinea în formă, talia îi era subţire, iar fundul bombat, dar nu prea mare, destul însă pentru a atrage privirile. Părul era încă bogat şi lucios, revărsându-se până aproape de talie în bucle roşii. Clienţilor le plăcea. Se dădeau în vânt şi după sânii ei, dar părul de foc, ciufulit, era cel care le atrăgea atenţia. Ca să vezi.

Se sprijini de un stâlp şi trase adânc din ţigară în timp ce câteva maşini trecură încet prin dreptul ei. Aruncă fiecăreia o privire interesată, dar nimeni nu opri şi nici un geam nu se coborî. Nu avea rost să-i abordeze.

Se apropie un grup de tineri. Maşina lor, un Lexus negru cu două uşi,
bubuia de muzică, basul auzindu-se chiar şi cu geamurile închise. La a doua trecere se opriră şi un nor de fum de marijuana ieşi afară când se lăsă geamul şoferului. Se îndreptă către portiera lui. Era un puştan cu faţa acneică, ce nu părea destul de mare ca să aibă permis de conducere. Strângea volanul atât de tare, încât articulaţiile degetelor i se albiseră. Abia se uita la ea. Erau patru băieţi înghesuiţi în maşină.

- Cât ceri? întrebă şoferul agitat.

Puştiul din dreapta avu destulă minte cât să dea mai încet muzica rap. Ea se uită la grup şi se gândi la fratele ei mai mic din Duluth. Era puţin mai mare decât derbedeii ăştia, dar nu cu mult.

- Cinci sute, zise ea, pentru că avea anumite standarde.

Băieţii excitaţi, în special dacă erau în gaşcă, nu aveau limite. Reprezentau o problemă.

- Ce?

În lumina lămpii, şoferul arăta ca şi când tocmai făcuse pe el.

- La dracu'! În nici un caz! zise un tip afro-american din spate. Este jaf la drumul mare.

- Ăsta-i preţul.

- Pe dracu'!

- Ăsta e. Dacă nu, căraţi-vă.

- Ticăloasa asta încearcă să ne păcălească, spuse un alt puşti aflat în umbră, pe banchetă, cu faţa ascunsă.

Ea nu avea chef de joacă.

- Sexul la grămadă nu e ieftin, îi informă.

- N-ai văzut ce am eu, gagico, mârâi Fără-Faţă ca şi cum era darul lui Dumnezeu.

Ploaia ameninţa să înceapă, aşa că ea zise:

- Lăsaţi-mă să vă arăt ce am eu, bine?

- Aşa, drăguţă, aprobă tipul din dreapta şoferului.

Scârbos. Scoase telefonul.

- Dacă nu vreţi să-mi sun peştele, ar fi mai bine s-o întindeţi de-aici. Să ştiţi că e destul de ticălos când i se pune pata.

- Noi.. avem cincizeci de verzişori, spuse unul dintre puşti.

Doamne, i se schimbase măcar vocea?

- Nu ajunge pentru un oral? Este ziua lui frate-meu, Jesse.

- La mulţi ani, Jesse, îi ură ea. Câţi ani ai?

Un puşti cu părul roşcat îşi apăsă nasul pe geam.

- Are optişpe, insistă Fără-Faţă.

Aproape că o pufni râsul. Jesse nu avea cum să aibă mai mult de
paisprezece, maximum cincisprezece ani. Distracţia luase sfârşit. Îşi aruncă ţigara pe stradă, o strivi cu talpa pantofului platformă şi formă un număr fals. Când răspunse o voce de bărbat, mulţumi lui Dumnezeu şi spuse:

- Da, Big Len, am nişte probleme pe aici... Da, colţul meu obişnuit. Câţiva derbedei mă hărţuiesc. Da, adu-l şi pe Ralph cu tine. Şi veniţi repede.

- Se joacă cu noi, omule, zise din nou Fără-Faţă.

Deşteptul.

- Aş vrea să se joace, comentă tipul negru. Ia uitaţi-vă ce cur are.

Gracie se uită de-a lungul străzii, ca şi cum aştepta pe cineva. Fu de ajuns pentru şofer. Gura lui se deschise şi se închise ca a unui peşte pe uscat.

- Eu mă car. Tata o să mă omoare dacă intru în necaz cu maşina lui.

- Ce laş!

Fără-Faţă nu fusese impresionat, dar şoferul acceleră şi aproape că intră într-un semafor.

Ea era pe cale să renunţe când o berlină argintie, care mai dăduse ocol de câteva ori prin preajmă, apăru din nou. Asta era ultima ei şansă. Ploaia îi distrugea coafura şi machiajul. Maşina încetini la colţ, iar un tip cu ochelari fumurii lăsă geamul jos. Nu era nici o urmă de marijuana. Nici de vreun grup de tineri conduşi de testosteron. Nici muzică rap. Doar sunetul înăbuşit al unui talk-show de la radio.

- Ai chef de distracţie?

- Întotdeauna. Zâmbetul lui era enigmatic.

- O să te coste, zise ea.

Dar el încuviinţă din cap. Ştia procedura. Nici măcar nu clipi când ea ridică scorul cu douăzeci de dolari peste standard.

Ploaia se înteţea. Ştergătoarele se mişcau nebuneşte pe parbriz.

- Trebuie să mergem la mine, spuse Gracie.

- Sigur. Conduc eu.

Înconjură grăbită spatele maşinii şi se strecură pe scaunul din dreapta. Mirosea a curat, nu era fum, aşa că nu îşi aprinse ţigara, doar îi dădu adresa în timp ce el, îmbrăcat complet în negru, cu geaca închisă până la gât, conducea calm şi fără să vorbească. Zgomotul ştergătoarelor şi fâşâitul cauciucurilor pe carosabilul ud depăşeau în intensitate trăncăneala de la radio.

El conduse păstrând viteza legală - nu se grăbea - şi ajunseră la blocul vetust unde locuia ea. Cele două camere pe care le ocupa erau la primul etaj, aproape de intrarea din spate. Se grăbi prin ploaie cu el pe urmele ei.

Deşi i se păru bizar că nu îşi scosese ochelarii de soare, Gracie era obişnuită cu tot felul de ciudaţi. Unii dintre ei nici nu voiau sex; voiau doar să vorbească sau să se uite la ea cum se mângâie sau... ei bine, orice. Dacă învăţase ceva în afacerea asta, era că nu putea ghici ce îl excita pe un client.

La naiba, holul duhnea de la sosul de spaghete al doamnei Rubino, făcut după moda europeană, ceea ce însemna că era destul miros de usturoi încât să-l ţină la distanţă şi pe cel mai îndârjit vampir. Televizorul ei era dat la maximum, iar sunetul de la emisiunea preferată răzbătea pe coridor. Doamna Rubino, aproape surdă şi mult prea amabilă, cu riscul de a deveni de-a dreptul băgăcioasă, era singurul vecin al lui Gracie din această parte a clădirii. Magazia, liftul şi scara către etajele superioare separau cele două corpuri ale imobilului.

Gracie nu îşi ceru scuze pentru mirosul care ştia că se va opri la uşa ei. Întotdeauna se asigura că apartamentul mirosea a vanilie şi a mosc, a lumânări parfumate şi beţişoare pe care le ardea în camere.

Deschise uşa repede şi intră. Clientul o urmă, iar în timp ce aprindea lumânările îl auzi dându-şi jos geaca.

- Obişnuiesc să iau banii în avans, îl informă ea atingând cu capătul brichetei fitilul unei lumânări parfumate înalte.

- Ştiu.

Vocea lui era înceată, aproape melodică. Îl simţi mai degrabă decât îl văzu cum îşi scoase portofelul, îl deschise şi lăsă banii pe o măsuţă mică, de bucătărie, lângă fereastră. Apoi auzi jaluzelele veneţiene închizându-se. Lăsă jos bricheta. Ambianţa nu era pe placul majorităţii clienţilor, dar ea agrea lumina difuză şi mirosurile calde.

Îşi scoase geaca şi se întoarse, însă aproape i se opri inima când văzu gulerul bisericesc ce fusese ascuns de haină.

- Eşti... preot? întrebă ea.

Deşi nu conta. Slujitorii lui Dumnezeu erau tot bărbaţi până la urmă, iar clientul acesta putea nici să nu fie preot. Întâlnise o mulţime de „doctori“ care nu ştiau se deosebească un capăt al stetoscopului de celălalt...

El nu răspunse, doar îşi scoase hainele, îşi dădu jos pantalonii, îi împături şi făcu la fel cu gulerul şi cămaşa. Lumina lumânărilor scoase la iveală muşchii tari şi puternici. Era un bărbat solid şi chipeş, deşi ea nu-i putea vedea ochii din cauza lentilelor întunecate. Ar fi putut fi manechin, se gândi ea, cu excepţia cicatricei urâte de pe un picior, o tăietură adâncă, zimţată, ce părea să pulseze. Încercă să nu se gândească de la ce provenea. Poate un oribil accident de motocicletă? Poate ceva mai rău de atât.

Cutremurându-se în sinea ei, aruncă o privire spre bancnota pe care o vârâse el sub o vază goală de pe măsuţă. O bancnotă de o sută, dar era deteriorată - ochii lui Ben Franklin erau înnegriţi. Pielea ei se strânse puţin; apoi îşi spuse că era cazul să depăşească momentul. Deci bancnota era uzată? Şi ce dacă? Se va cheltui la fel de uşor ca una ţeapănă şi nouă. Şi va fi de mare folos la plata chiriei, o va ajuta să scape o vreme de Harold.

Îşi îndreptă atenţia către treaba pe care o avea de făcut. Mădularul lui atârna flasc.

- Pune-ţi asta, îi ceru clientul apropiindu-se.

Ea văzu ceva strălucind în lumina lumânării, câteva mărgele de sticlă prelingându-se printre degetele mâinii lui drepte. Mătănii? Ce era asta? Se aştepta să îngenuncheze şi să i se roage? Că tot era vorba de lucruri excentrice .

- Nu mi-ai spus ce vrei.

Era destul de aproape acum ca să o sărute, să îi scoată maioul ori să-i tragă fusta peste şolduri. Dacă ar fi vrut.

- Supunere, zise el încet, şi se aplecă punându-şi gura pe gâtul ei. Supunere totală şi completă.

- Orice vrei, îi şopti ea, zâmbind. Îşi întinse mâinile în sus către gâtul lui, cu sânii împungând ţesătura subţire a bluzei şi frecându-se sugestiv de părul bogat de pe pieptul lui. Totul e de vânzare... chiar şi supunerea, adăugă ea.

- Aşa m-am gândit şi eu.

Zâmbetul lui se transformă într-o grimasă când o conduse prin uşa

deschisă a dormitorului. Avea ceva în mâini? Simţise ceva... ceva mai mult decât mătăniile.

- Dă-ţi hainele jos.

- Nici o problemă.

Cel puţin trecea direct la treabă. Făcu un număr scurt de striptease, sperând să vadă ceva mişcare la mădularul lui, dar nenorocitul nici măcar nu se clinti, nici măcar când ea îşi ţinu sânii în mâini, lăsând sfârcurile să-i iasă printre degete. Ca să vezi!

- Arăţi bine, remarcă ea zgândărindu-i un pic egoul.

Nu-i răspunse. Doar puse un mic radio pe pat şi îl porni iar pe talk-show-ul care se auzise şi în maşină. Apoi, aproape metodic, ca şi cum ar fi fost un ritual, strecură mătăniile peste capul ei şi le lăsă să atârne pe sâni, cu mărgelele încălzite de la mâinile lui. Ca să meargă mai departe cu numărul, îl lăsă să o sărute. Şi să o mângâie puţin cam dur.

În timp ce căzură pe cuvertura decolorată a saltelei vechi, ea încercă să încingă puţin atmosfera, lingându-l, torcând lângă el, frecând toate zonele despre care ştia că de obicei garantează o erecţie imediată şi tare. Nu de data aceasta. Ah, minunat. Munca nu avea să fie uşoară. Ca să vezi. Dar cel puţin tipul era arătos.

Se întinse să-i scoată ochelarii, dar el îi prinse încheietura.

- Nu-i atinge!

- Ah, bine. În regulă.

- Vorbesc serios.

Vocea lui era aspră şi pentru prima oară simţi mădularul lui mişcându-se.

- Am zis în regulă.

Uau, asta începea să fie ciudat. Mai bine termina mai repede cu el şi îl dădea naibii afară. Începu să îl sărute din nou, încercându-şi farmecele, dar el se trase înapoi şi se uită în jos la ea prin lentilele întunecate.

- Eşti o curvă, zise el.

Ea jucă rolul. Accepta orice fantezie care îl excita.

- Şi ţie îţi plac curvele, nu-i aşa, părinte?

- Le urăsc.

Mădularul lui începea să prindă viaţă.

- Nu-i aşa că vrei să mă pedepseşti? întrebă ea.

Doamne, tipul avea chef de plesneală? Ei, putea face faţă la ceva de genul ăsta. Se rostogoli, ridicându-şi fundul în sus; apoi se uită peste umăr, incitant, printr-o perdea de păr roşu.

- Am fost rea? îl îmboldi Gracie, jucându-şi mai departe rolul în fantezia lui. Am păcătuit? Merit o bătăiţă?

Îşi lăsă buzele să facă o mutră bosumflată. Gura lui se transformă într- un zâmbet şiret. O plesni tare, exact pe fund. Ea ţipă.

- O bătăiţă e doar începutul, zise el trăgând cu putere de mătănii.

Mărgelele i se strânseră în jurul gâtului mai tare decât se aşteptase, aproape tăindu-i carnea.

- Hei!

Încercă să ţipe, dar vocea îi amuţi. Din gură îi ieşiră doar zgomote gâlgâite în vreme ce el o ţintuia pe loc, apăsând- o cu toată greutatea pe saltea şi menţinându-i faţa cufundată în perne.

O cuprinse panica. Se luptă. Lovi în sus. Încercă să-l împingă de pe ea. Îi simţi erecţia tare, ţeapănă, din ce în ce mai mare pe măsură ce se zbătea. O, Doamne, era un ciudat, un ciudat criminal!

Plămânii îi luară foc, puterile îi scădeau, simţi respiraţia lui în ureche, auzi murmurul de la radio răsunând în cameră din ce în ce mai sumbru.

- Nu! Nu! Nu!

Gracie se gândi la fratele ei din Minnesota, la ultima oară când îşi văzuse mama şi apoi se întrebă de ce avusese încredere în preotul ăla dement.

„Dumnezeu să mă ajute“, îşi spuse.

Şi apoi nu mai fu nimic.

capitolul 27

- Băiatul tău şi-a luat avocat, anunţă Brinkman când Montoya intră în cantină, a doua zi.

Nu era ştirea pe care Montoya voia să o audă atât de devreme în acea dimineaţă. Nu era genul de ştire pe care să o afle de la un tip care nu dădea doi bani pe munca de detectiv.

Iritat, Montoya se îndepărtă de Brinkman, tălpile pantofilor lui scârţâind pe podeaua ce lucea după ce fusese curăţată noaptea trecută. Mirosul persistent de la dezinfectantul cu aromă de pin se combina cu izul cafelei. Mai mulţi poliţişti îşi savurau cafeaua de dimineaţă; alţii erau aşezaţi la mesele pe care se aflau, în dezordine, ziare şi reviste. În timp sorbeau din ceştile aburinde, parcurgeau titlurile principale şi schimbau remarci sarcastice înainte să se ducă în birourile lor, la muncă.

Pe una dintre mesele rotunde stătea deschisă o cutie de prăjituri. Firimiturile şi ambalajele de la dulciurile consumate înconjurau cele câteva delicatese care rămaseră intacte, decorate cu glazură albă şi presărate cu ciocolată.

Pentru că Montoya nu răspunse, Brinkman adăugă:

- Ştii tu, preotul. Se pare că tăticul lui este un mare mahăr de avocat.

Montoya îşi aduse aminte de bătrânul lui Frank. Înalt, deşirat, întotdeauna îmbrăcat în costum sau într-un tricou cu guler şi cu pantalonii călcaţi la dungă. Chiar dacă se ducea doar la antrenamentul de baseball al unuia dintre copii sau la o miuţă de fotbal american, Raymond „Buzz“ O’Toole arăta că era un avocat de succes. Jucător pasionat de golf, amator de whisky, fusese dezamăgit când fiul lui preferase fotbalul european în locul celui american. Montoya îşi imagina că Buzz fusese în pragul apoplexiei când fiul lui, om al lui Dumnezeu, fusese implicat într-un scandal sordid.

- Am crezut că Buzz O’Toole este specializat în drept comercial, remarcă detectivul hispanic. Niciodată nu s-a atins de afacerile penale.

- Mda, păi, are prieteni în unele locuri. Brinkman se încruntă uitându-se la cana de cafea, aproape goală. Are pe cineva la firma aceea unde lucra cumnatul tău, adăugă el.

De fapt, Cole Dennis era cumnatul lui Abby, nu al lui, dar Montoya nu avea chef să despice firul în patru. În special cu Brinkman, care căuta mereu să aducă în discuţie detalii stânjenitoare. Ce nemernic!

- Concluzia e că am discutat cu avocatul, care susţine nevinovăţia clientului lui pentru că bunul părinte Frank are grupa de sânge B pozitiv.

- Deci copilul nu e al lui.

Montoya simţi un val de uşurare. Îi fusese greu să creadă că Frank O’Toole omorâse pe cineva. Cel puţin nu acel Frank O’Toole pe care şi-l amintea.

- Nu înseamnă că n-a făcut-o, îl atenţionă Brinkman. Şi nu vorbesc în sensul biblic; asta ştim că a făcut. Dar poate că aflase că ea şi-o trăgea cu altul şi a luat-o razna. A omorât-o.

- După ce s-a asigurat că ea purta rochie de mireasă?

- Poate că îl excita, râse Brinkman.

- Nu… prea premeditat.

- Nu poţi să ştii. E doar o teorie.

- Avem nevoie de dovezi, spuse Montoya.

- Ţi-am dat câteva. Nici nu mai trebuie să aştepţi rezultatul testului ADN ca să începi să cauţi alt tip care să fie tatăl copilului. Hei, călugăriţele nu erau aşa de tari când eram eu adolescent. Aveam orgasm când mă uitam la fetele în uniformă, ştii, cu ciorapii până la genunchi şi cu fustele plisate.

- O, Doamne, te rog, încetează, interveni o poliţistă aruncându-i lui Brinkman o privire afectată în timp ce îşi punea prânzul în frigider. Ce-ar fi să ne comportăm ca nişte oameni maturi?

Montoya era de acord. Nu avea timp de fanteziile sexuale ale lui Brinkman. Avea problemele lui. Noaptea trecută reuşise să repare lucrurile între el şi Abby, ceea ce implicase o partidă de amor de genul celor pe care le trăiau înainte de naşterea copilului. Dacă voia, putea avea o erecţie numai gândindu-se la asta, aşa că se abţinu. Cel puţin se trezise într-o dispoziţie plăcută, una pe care Brinkman părea hotărât să o distrugă.

- Înapoi la O'Toole, zise el întrerupând gândurile obscene ale interlocutorului său.

- Din păcate, trebuie să-l punem la curent pe avocatul lui, spuse acesta. Se întinse către cutia cu prăjituri aproape goală. E o pacoste, adăugă înainte să înhaţe una dintre bunătăţi. Se duse către cafetieră, o ridică şi se încruntă. Strigă la poliţiştii care mai pierdeau timpul prin cantină: Dacă mai vrea cineva o ceaşcă de cafea, nu mai e.

Deşi, evident, spera că va lua cineva taurul de coarne şi va face o altă cafea, nimeni nu se oferi. Lynn Zaroster, una dintre cele mai tinere femei-detectiv, intră în bucătărie chiar în acel moment şi îl văzu pe Brinkman ţinând cafetiera goală. El îi făcu cu ochiul şi îi zâmbi. Încântător. Dar nu se lăsă păcălită.

- Da, sigur, te uiţi la mine pentru că toate lucrurile în bucătărie sunt treabă de femeie, nu? Scuteşte-mă, Brinkman.

- Hei, nu vreau decât o nenorocită de cană cu cafea.

- Am priceput, zise Lynn, şi făcu stânga-mprejur către ieşirea din cantină, cu buclele scurte, negre, dansând indignate în urma ei.

- Nu pentru că eşti femeie. Ci pentru că te pricepi mai bine decât mine, strigă Brinkman după ea.

- Da, sigur.

Poliţista care se luase mai devreme de Brinkman îi aruncă o privire menită să-l expedieze garantat direct în iad şi apoi ieşi din cantină.

Louis Brounier, care observase întreaga poveste, dădu din cap dezaprobator în timp ce îşi aduna hârtiile. Afro-americanul înalt, robust, cu faţa cărnoasă şi cu părul cărunt nu se mai putea mişca la fel de repede ca pe vremuri, dar ochii lui negri vedeau totul, inclusiv situaţia penibilă a lui Brinkman.

- Ştii, Brinkman, ar fi cazul să cedezi şi să-ţi faci singur cafeaua.

- Pupă-mă undeva, Brounier.

- Ai vrea tu.

- Uite ce este, am un caz de rezolvat, se plânse Brinkman.

- Numai unul? Ce norocos.

- Ştii, Brounier, uneori eşti o scursură.

- Nu spun decât că suntem cu toţii ocupaţi, replică Brounier. Îşi puse ziarul sub braţ şi se îndreptă către ieşire. Poponarule! murmură pentru sine.

Brinkman strigă în urma lui:

- Te-am auzit!

- Foarte bine!

Brinkman mai luă o prăjitură şi arătă spre cutie.

- Cu ce ocazie?

- E ziua lui Peggy de la Persoane Dispărute, spuse Del Albright cu jumătate de gură. Stătea sprijinit pe blatul de bucătărie studiind pagina de sport. Rita le-a adus. Poate ar fi cazul să păstrezi una pentru Peg, adăugă el.

- De ce? întrebă Brinkman muşcând jumătate dintr-o prăjitură. Ea este mereu la regim, comentă cu gura plină.

Montoya se săturase. Renunţă la conversaţie şi se duse în birou să revizuiască dosarele şi să verifice întreaga cronologie a evenimentelor din ultimele ore ale lui Camille Renard. Ultimele douăzeci şi patru de ore din viaţa ei nu fuseseră cu nimic ieşite din comun. Îşi petrecuse o mare parte din zi la mănăstire şi ieşise doar pentru vreo şase ore, la orfelinatul de la St. Elsinore. Dacă se întâlnise cu O'Toole sau cu vreun alt bărbat fusese foarte discretă.

Şi nu apucase să mai trimită scrisoarea ascunsă sub saltea. Laboratorul încă procesa mostra aceea excentrică de corespondenţă neexpediată. Avea un ton disperat, aproape rugător în cererile ei de favoruri sexuale.

De ce naiba mai era călugăriţă? Montoya era de părere că majoritatea membrilor clerului au nevoi sexuale nesatisfăcute. La dracu', celibatul e o pacoste. Abstinenţa, aproape imposibilă. Oamenii sunt creaturi sexuale. Pentru aţi asuma jurământul de celibat trebuia să ai convingeri suficient de puternice cât să înfrângă atracţia naturală, animală. Cei mai mulţi reuşeau, dar unii se dovedeau incapabili. Sora Camille era, evident, una dintre aceste persoane. Iar ea o ştia şi se gândea serios să se renunţe la veşmântul monahal.

- Prea târziu, şopti el captivat de enigma pe care o constituia Camille Renard.

Dădu câteva telefoane în timp ce aştepta raportul legistului, dar în adâncul sufletului se întreba cine era oare tatăl copilului lui Camille. Un enoriaş? Poate tatăl unuia dintre copiii cu care lucrase ea? Sau un angajat de la mănăstire?

Clifton Sharkey era administratorul de la St. Marguerite, avea cincizeci şi patru de ani, era tatăl a şase copii şi de două ori bunic. Elwin Zaan era îngrijitorul. Avea patruzeci şi doi de ani. Ambii aveau alibiuri puternice pentru ora la care murise Camille.

„Nimic nu are sens“, se gândi el terminându-şi cafeaua chiar în momentul în care sosi raportul autopsiei prin email. Îşi puse cana deoparte, se uită la fotografii şi citi notiţele. Nu era surprins că legistul confirmase ceea ce sugeraseră analizele preliminare: Camille Renard, însărcinată în opt sau nouă săptămâni, murise prin asfixiere, fiind privată de aer prin strangulare cu un obiect care nu avea o textură egală. Tăieturile şi abraziunile de pe gâtul ei erau mai adânci în unele locuri, vădind un anumit model.

Dar mai era o ciudăţenie. La examinarea medico-legală se descoperiseră cicatrice pe spatele lui Camille, mici linii ce se încrucişau pe umeri şi mai jos, majoritatea vindecate, dar cu siguranţă fără legătură cu atacul care-i curmase viaţa.

Se încruntă, făcu o notă şi citi mai departe.

În timp ce frunzărea raportul îl asaltară amintiri urâte, imagini înfiorătoare din alt caz unde victimele erau omorâte într-o manieră asemănătoare. Când scria numele acelui criminal în computer, partenerul său se opri în pragul uşii.

- Părintele John, zise Bentz uitându- se la ecranul lui.

Montoya împietri la auzul numelui acelui criminal în serie care terorizase oraşul cu câţiva ani în urmă.

- E mort. Te-ai ocupat de asta. Îţi aminteşti?

Arătă spre monitorul computerului unde apăru imaginea primei victime a ucigaşului în serie, cunoscut sub numele de Părintele John. Cherie Bellechamps, o prostituată din zonă, avusese nenorocul de a-l întâlni pe acel psihopat costumat în preot şi o sfârşise într-un mod îngrozitor.

- Poate.

- Doamne! Părintele John trebuie să fie mort.

Montoya se gândi la acel nebun, un bărbat înalt, arătos, cu o înclinaţie sordidă pentru crime. Bentz îl împuşcase şi individul căzuse într-o mlaştină. Oare era mort?

- Aceeaşi armă.

Bentz ajunsese la aceeaşi concluzie ca Montoya: Camille Renard fusese strangulată cu un şirag de mătănii.

- Dumnezeule! exclamă Montoya.

Era oripilat de teama ce i se cuibărea în suflet. Au trecut câţiva ani de atunci. Câţi, zece? Doisprezece? întrebă el.

- Cam aşa, zise Bentz, iar pe fruntea lui apărură câteva cute.

- Dar Părintele John obişnuia să omoare prostituate sau femei pe care le credea curve, spuse Montoya dând din cap.

- Poate că o călugăriţă care a rămas
însărcinată se încadrează în descriere.

- E mort, omule! insistă Montoya gândindu-se că Bentz bătea câmpii.

- Nu i-au găsit niciodată cadavrul.

- Ei, rahat, şi ce dacă? Era o nenorocită de mlaştină. L-ai nimerit!

Montoya simţi cum îi creştea tensiunea. Voia ca nenorocitul acela să fie mort. Pentru totdeauna. Pe deasupra, în cazul ăsta raportul medico-legal este diferit, adăugă el. Criminalul nu a lăsat bancnote de o sută cu ochii lui Ben Franklin înnegriţi, aşa cum făcea nebunul ăla. Nimeni nu a zis nimic de vreun preot cu ochelari de soare. Şi, cel mai important lucru, Camille Renard nu a fost violată. Nu este nici un semn de leziune în urma unui contact sexual, potrivit raportului autopsiei. Părintele John obişnuia să-şi violeze victimele, nu numai să le omoare.

- Ai dreptate, mormăi Bentz, totuşi...

- Îţi spun eu, asta nu e fapta unul criminal în serie. Crima asta, spuse partenerul său bătând cu degetul în raportul autopsiei lui Camille Renard, este o chestiune personală. Ucigaşul o cunoştea.

Bentz trase de nodul cravatei. După ochii injectaţi şi faţa palidă, arăta ca şi cum nu ar mai fi dormit de câteva zile,

ceea ce probabil că era foarte adevărat. Colicile fetiţei îi ţineau treji toată noaptea pe el şi pe soţia lui, Olivia.

- Era doar o presupunere, se scuză Bentz.

- Mda, era o presupunere proastă, zise Montoya.

Ca să-şi dovedească punctul de vedere, deschise imaginea din computer a lui Camille Renard aşa cum fusese găsită, în rochia de mireasă gălbuie, întinsă la baza altarului. Apoi puse fotografiile una lângă alta, a lui Camille lângă corpul maltratat al lui Cherie Bellechamps, care zăcea cu membrele depărtate pe cearşafurile murdare ale unui pat dintr-o cameră ieftină de motel. Erau şi alte fotografii asemănătoare şi le accesă, căutând orice indiciu cu privire la vreo legătură între victimele Părintelui John şi acest caz.

- Sper că e mort, spuse cu înflăcărare Bentz luându-şi privirea de la ecranul computerului. Am găsit o pistă. Am identificat serviciul wireless pe care îl folosea Camille Renard şi am făcut rost de lista apelurilor aferentă BlackBerry-ului ei. Compania de telefonie mobilă mi le-a trimis în dimineaţa asta.

Era un început.

- Ai avut timp să te uiţi pe ele?

- Aha.

- Şi?

Bentz puse pe biroul lui Montoya o listă cu numerele de telefon.

- Majoritatea corespund aşteptărilor - apeluri către sora ei şi către O'Toole, desigur. Către orfelinatul la care lucra şi unul aici, indică el un număr din tabel, la parohie. Îşi lăsă degetul să alunece în jos, către alt număr de telefon. Singurul la care am un semn de întrebare e unul către un mobil cu cartelă. Fii atent, am vorbit deja la magazinul de unde a fost achiziţionată, cu banii jos, desigur, iar persoana e nimeni alta decât Camille Renard.

- Deci avea două telefoane mobile?

- Cu excepţia situaţiilor în care cineva s-a deghizat în ea sau ea i-a dat-o unei alte persoane, spuse Bentz. Au camere de supraveghere în magazin şi ţin benzile timp de câteva luni. În cursul zilei de azi o să mă uit la înregistrarea din ziua în care a fost luată cartela, ca să mă asigur că acea cumpărătoare a fost Camille. Dacă cineva s-a dat drept ea, avem o pistă pe care trebuie să o urmăm. Dar dacă a fost cu adevărat Camille Renard, unde dracului sunt nenorocitele alea de telefoane?

- Probabil împreună cu jurnalul, se încruntă Montoya trecându-şi o mână prin păr. Pentru o persoană care se presupune că trebuie să renunţe la lucrurile lumeşti, sora Camille avea cam multe.

- Şi mai e şi copilul. Am verificat de două ori, iar Brinkman are dreptate cu privire la grupa de sânge. Căutăm un bărbat cu grupa B negativ sau AB negativ, ca a tatălui.

- Aparent nu e Frank O'Toole.

- Asta ar trebui să restrângă lista, aprobă Bentz.

- Mda. Nu trebuie decât să aflăm cu cine se mai culca sora Camille, spuse Montoya, şi se uită din nou la imaginea călugăriţei de pe monitorul

computerului. Se pare că avea o viaţă socială destul de agitată pentru o măicuţă. Nu e de mirare că în ultimul ei e-mail către sora ei zicea că avea remuşcări şi că plănuia să părăsească mănăstirea. Detectivul bătu cu creionul în birou. Deci cine dracu' a lăsat-o gravidă?

capitolul 28

- Nu vreau decât să vorbesc cu ea, zise Cruz, afişând cel mai fermecător zâmbet pe când îşi schimba poziţia în scaunul deloc confortabil din biroul surorii Charity.

Locul îi dădea fiori, amintindu-i de vremurile în care stătuse ore în şir în holurile slab luminate, cu podelele acoperite cu linoleum lucios ce mirosea a dezinfectant, a mucegai şi a propria transpiraţie declanşată de emoţii, în

timp ce aştepta ca directorul şcolii să stabilească pedeapsa cruntă pentru Cruz Montoya, eternul golan.

În acea zi, în biroul asemănător unui cavou, bătrâna călugăriţă nu se lăsa înduplecată de încercările şarmante ale lui Cruz.

- Aceasta nu este o asociaţie de femei, domnule Montoya, zise ea, iar în jurul gurii îi apărură mici cute dezaprobatoare. Este o mănăstire. Cu îndatoriri şi cu obligaţii. Ducem o viaţă simplă, cuvioasă, şi respectăm un program strict. Dacă sora Lucia vrea să vă contacteze, sunt sigură că o să vă scrie sau o să vă sune când va avea timp. Expresia de pe faţa surorii Charity era glacială, iar ochii din spatele lentilelor erau la fel de pătrunzători ca ai unui şoim. Îşi puse mâinile pe birou. Venele albastre erau vizibile sub piele, totuşi degetele ei păreau destul de puternice ca să rupă în două o riglă. Dacă lăsaţi numărul de telefon, o să mă asigur că va intra în posesia lui.

Cruz nu crezu nici o clipă acest lucru. Sora Charity făcea parte, cu siguranţă, din vechea şcoală. Era mai degrabă un gardian decât imaginea unei mame iubitoare. În nici un caz nu avea să se ţină de cuvânt. O ştiau amândoi. Minciuna plutea între ei.

Avea dreptate într-o privinţă, totuşi: St. Marguerite, cu scaunele de lemn, crucifixurile atârnate pe pereţi şi holurile tăcute şi sumbre nu avea legătură cu nici o asociaţie pentru femei în care pusese el piciorul vreodată.

Maica stareţă rupse, într-un final, tăcerea.

- Ştiţi, mi se pare interesant că aţi venit să o vedeţi pe sora Lucia acum, după pierderea recentă a surorii Camille. Fratele dumneavoastră investighează cazul, şi iată-vă apărând pe nepusă masă, zise ea ridicându-şi degetele ca şi cum ar fi imitat o explozie.

- Mi-am vizitat fratele, care a adus vorba că Lucia e aici. Nu e nici o infracţiune, soră.

Ochii ei sclipeau de inteligenţă, iar gura era ţuguiată de cruzime.

- Şi de ce doriţi să o vedeţi?
- Este personal.
- Oare?

Se uită la el cu un zâmbet impasibil care nu i se regăsea şi în privire. Crescând într-o familie foarte credincioasă, Cruz cunoscuse destule călugăriţe. Unele erau stoice, unora le plăcea distracţia, altele păreau a fi pătrunse de harul divin, iar altele, milităroase precum sora Charity, nu ştiau altceva decât reguli, obedienţă şi pedeapsă. Cruz nu se putea abţine să nu se întrebe ce o făcuse pe această femeie să fie atât de rigidă. Care era povestea ei? De unde venea? Cum de ajunsese aici, la St. Marguerite, alături de Lucia?

- Puteţi avea încredere în mine, domnule Montoya.

„Serios?“

- Am zis că e ceva personal.

Cu un oftat prelung şi afectat, ea se ridică dându-i de înţeles că întâlnirea luase sfârşit.

- Atunci cred că am terminat. O să o anunţ pe sora Lucia că aţi trecut pe aici.

„Altă minciună.“

Cruz se ridică exact când se auzi un ciocănit în uşă. Mici cute de iritare apărură în colţurile gurii surorii Charity.

- Vă rog să mă scuzaţi, zise ea. Sunt o femeie foarte ocupată. Ştiţi ce se spune despre munca lui Dumnezeu? Că nu se termină niciodată? Ei bine, e adevărat, domnule Montoya.

Un alt ciocănit şi apoi secretara, o mireană cu părul albăstrui ondulat şi cu un costum din poliester, îşi introduse capul pe uşă.

- Îmi cer scuze că vă deranjez, maică stareţă, spuse ea uitându-se agitată către Cruz, dar vă caută cineva la telefon. Sora Simone de la St. Elsinore.

- Mulţumesc, Eileen, o să preiau apelul. Domnul Montoya tocmai pleca.

Întrevederea se sfârşise.

Secretara se retrase, iar sora Charity se duse înapoi la birou şi se întinse spre receptorul telefonului negru, o namilă arătând ca acelea din anii ’60.

- Doamne ajută, murmură ea în timp ce Cruz ieşea.

Bărbatul trecu pe lângă secretara incredibil de slabă şi se întrebă de ce o biserică, o mănăstire, o casă a Domnului, putea să pară atât de diabolică.

„E doar imaginaţia ta“, îşi spuse.

Se îndreptă către uşa principală, apoi se opri când auzi vocile ce se ridicau într-un cântec. Ştia că nu se cuvenea să deranjeze - aşa cum îi reamintise maica stareţă, acela era un loc pentru rugăciune şi alinare - dar nu luă în seamă avertismentul ei. Ce se putea întâmpla în cel mai rău caz? Avea să fie scos afară de ureche? Şi ce dacă? Aveau să cheme poliţia? Nu... Care putea fi acuzaţia? Încălcarea proprietăţii? În nici un caz.

Încet, simţindu-se vinovat pentru un păcat fără nume, se luă după sunetul imnului religios pe care şi-l amintea din copilărie. După colţ muzica se auzea mai tare. Răzbătea printr-o uşă întredeschisă. Acompaniate de un pian, vocile intonau Ave Maria, iar interpretarea lor umplea mica încăpere destinată muzicii şi se revărsa pe coridor. Glasurile femeilor creşteau în intensitate odată cu credinţa şi cu evoluţia cântecului.

Aruncă o privire înăuntru. Un grup de douăzeci şi ceva de măicuţe, toate în straie negre, cântau laolaltă stând pe platforme. Privirile le erau aţintite asupra femeii care le conducea, o călugăriţă înaltă aflată cu spatele la uşă.

Lucia Costa stătea în faţă, în centru, iar vocea ei era luminoasă şi clară. Cruz simţi o strângere de inimă. Nu se schimbase mult, era tot minionă, cu faţa fără riduri. Ochii ei erau mari, cu gene
groase şi sprâncene bine arcuite deasupra unor pometi proeminenţi ce se terminau cu o bărbie ascuţită. O revăzu în minte prinsă în metalul răsucit ce fusese maşina lui, cu sângele şiroindu-i pe faţă. Părul negru îi era încurcat şi

lins, iar ochii daţi pe spate. Se trezise doar o secundă, şoptise îndurerată: „Pericol...", apoi leşinase.

Îl năpădiră remuşcările, iar cicatricea care-i străbătea o sprânceană începu să-i pulseze. În acel moment, ochii Luciei se mutară de la dirijoarea corului către uşă şi cu ochii măriţi la vederea lui Cruz, pierdu o notă. Cele două măicuţe aflate lângă ea, o afro-americană înaltă şi o femeie mai scundă, cu ochelari mari, îi aruncară priviri dezaprobatoare.

Lucia se albi la faţă şi încercă să fie atentă la dirijoarea care bătu cu bagheta în stativul pentru partitură. Pac. Pac. Pac.

- Soră, te rog! zise maica pe un ton poruncitor. Sopranele? S-a întâmplat ceva? Soră Lucia?

- Nu, răspunse Lucia. Vocea ei era atât de familiară, ca şi când totul s-ar fi petrecut cu doar o zi în urmă. Eu. eu am pierdut doar rândul unde eram, adăugă ea.

- Atunci fii mai atentă! Dirijoarea
bătu din nou cu bagheta. De la refren, ceru ea.

Un acord de pian răsună pe coridor, iar vocile feminine se auziră din nou.

Se decise să aştepte. De ce nu? Din nou, cel mai rău lucru care se putea întâmpla era să-l azvârle afară. Mare brânză. Sora Charity putea avea o prezenţă autoritară, dar nu era chiar Gestapo. Era doar o călugăriţă.

Îşi încrucişă braţele pe piept şi se poziţionă lângă uşă, cu un umăr sprijinit de perete.

După vreo douăzeci de minute, interpretarea încetă şi fu înlocuită de zgomotul de paşi. Dintr-odată, măicuţele se revărsară pe hol într-o mică paradă de ţinute negre, văluri şi bonete albe. Îmbrăcate cu acele veşminte monahale şi cu acoperămintele pentru cap, Cruz abia le putea deosebi una de alta. Unele împietriră la vederea lui.

- Eu sunt sora Irene. Vă pot ajuta cu ceva? îl întrebă o femeie înaltă, cu ochii cenuşii şi o privire curioasă.

- Aş dori să discut cu sora Lucia, spuse Cruz, iar privirea lui se mută la Lucia, care părea că îşi dorea să fi fost înghiţită de podeaua lustruită.

- Nu este deloc adecvat, remarcă o călugăriţă cu aspect studios şi cu ochelari mari.

- Şşş, soră Maura! spuse alta înaltă şi frumoasă, cu trăsături echilibrate şi un zâmbet plăcut. Cred că sora Lucia se poate descurca. Eu sunt sora Devota.

- Dar nimănui nu îi este permis să se afle în această parte a mănăstirii! insistă sora Maura.

- O, Maura, las-o în pace, chicoti o măicuţă dolofană cu obrajii rozalii.

- Ba nu, soră Angela! zise studioasa, roşind.

Lucia, cu chipul albit, păşi în faţă.

- O să vorbesc cu el. Este... ăăă... un vechi prieten de familie. Cruz Montoya. Îi aruncă o privire ce putea găuri chiar şi oţelul. Ea este Zita, îi zise ea printre dinţi, arătând către fata de culoare care stătea în apropiere.

- Eu sunt Edwina, se recomandă o femeie atletică ce avea trăsături nordice accentuate şi ochi de un albastru închis care îl priveau suspicioşi.

Altele, care îşi auziseră şi ele numele, vorbiră repede. În timp ce se prezentă, dolofana Dorothy îşi răsuci mâinile şi îi apăru un tic nervos în colţul unui ochi. Louise, care ţinea partitura, se uită la el şi îi adresă un zâmbet incert.

- Vino cu mine, i se adresă Lucia lui Cruz. Putem să discutăm în grădină.

Îl conduse în jos pe trepte, de-a lungul unui hol dosnic, prin uşile duble ce duceau într-o grădină unde era o fântână în care clipocea apa. Imediat ce uşile se închiseră în spatele lor, Lucia îl asaltă:

- Ce dracu' faci aici?

- Te caut.

- După atâta timp?

- Ai dispărut.

- Ştiu. Intenţionat.

- De ce?

- De ce? repetă ea dându-şi ochii peste cap. Pentru că nu am vrut să te mai văd niciodată.

- Puteai să spui asta.

- Şi tu ai fi plecat pur şi simplu?

El ezită, rememorând vinovăţia pe care o simţise după accident, reamintindu-şi cât de mult o iubise. Dacă acesta era cuvântul potrivit. Pe atunci, vina, dorinţa şi iubirea erau toate amestecate în mintea lui.

- Vezi? zise ea atingându-l uşor pe umăr. Du-te, Cruz. Mă pregătesc să-mi fac jurămintele, îmi voi petrece tot restul vieţii ca slujitoare a Domnului.

- Pe bune?

- Da. Vocea îi era fermă şi, cu toate că el observase o urmă de îndoială în ochii ei, Lucia rămase neclintită, cu bărbia sus. Lui i se păru că un nor tocmai blocase soarele, deşi nici o umbră nu acoperise tufele înflorite. Du-te, adăugă tânăra şi mai repede, ca şi când simţise şi ea anomalia.

- Doar o întrebare.

- Ce?

- De ce te-ai hotărât să te faci călugăriţă?

- Nu este evident, Cruz? Am făcut-o din cauza ta.

Gâtul lui se uscă şi simţi impulsul ridicol de a o săruta. Lucia încercă să se retragă, dar o apucă de o mânecă şi o întoarse.

- Şi ce-ai vrut să spui prin cuvântul „pericol" în noaptea accidentului?

- Sunt deja două întrebări.

- Bine, am minţit, recunoscu el şi degetele i se strânseră pe veşmântul ei. Care era pericolul? Ea îşi umezi buzele agitată, făcându-l să ofteze fără să vrea. Lucia?

- Noi doi, Cruz, suntem periculoşi împreună şi... şi flirtam cu pericolul doar prin faptul că ne întâlneam. Acum minţea; îşi putea da seama după mişcările ei studiate şi după tonalitatea înaltă a vocii. Îl privea cu acei ochi negri şi

inteligenţi. Acum lasă-mă să plec şi dă-mi pace, se răsti Lucia. Nu vreau să te mai văd niciodată! Ai priceput, Cruz? Niciodată.

Nu o crezu nici o clipă. Scutură din cap, o trase spre el şi o sărută profund pe buze. Căldura îi invadă sângele, ea suspină, iar buzele i se dezlipiră. El închise ochii pentru o secundă şi o simţi cum se înmoaie, îi percepu presiunea uşoară a buzelor, îi simţi limba şi doar pentru o clipă Lucia se sprijini pe el. Predându-se focului care fusese mereu acolo. Cruz gemu şi mâinile i se deschiseră în lături.

Într-o fracţiune de secundă totul se termină. Ea redeveni ţeapănă în braţele lui.

- Nu! şopti ea trăgându-se de lângă el şi privindu-l oripilată. Asta nu se poate întâmpla. Se dădu înapoi repede, ca şi cum ar fi fost lovită. O... nu...

Îşi scutură capul atât de repede, încât voalul ei tremură.

- Stai! zise el. Nu avea de gând să o piardă din nou. Nu atât timp cât îi rămăseseră atât de multe întrebări, atât de multe sentimente. Lucia.

- Vorbesc serios.

El îi apucă mâneca.

- Atunci sună-mă.

- Nu.

Îi dictă numărul de la telefonul mobil, uşor de ţinut minte, ce se termina cu anul naşterii ei.

- Nu o să-l uiţi.

- Ba da, îi răspunse ea trăgându-şi mâna şi forţându-l să-i elibereze
mâneca. Du-te, Cruz, şi nu mai veni niciodată aici. Niciodată!

Aproape că se împiedică în timp ce se îndepărtă de el, alergând printre uşile grele.

Cu sângele încă zvâcnindu-i în urechi, Cruz se întoarse şi o văzu pe sora Charity uitându-se în jos la el de la un balcon. Expresia feţei ei spunea totul. Un alb ca de cretă ce contrasta cu voalul negru şi o grimasă dezaprobatoare...

Nu, ceva mai mult de atât. Trăsăturile ei, ce erau un exemplu de moralitate autoritară, exprimau acum dezgustul, ca şi când tocmai văzuse ceva atât de infect şi de respingător, încât nici nu putea
vorbi despre aceasta. În vreme ce îl ţintuia cu privirea îşi făcu semnul crucii, lăsându-l pe Cruz să se întrebe de ce acest gest nevinovat semăna atât de mult cu o ameninţare.

capitolul 29

Se făcuse târziu după-amiază când Val şi Slade se îndreptau către mănăstirea St. Elsinore. Soarele era ascuns parţial de norii ce atârnau din cer ameninţând cu ploaia în timp ce Slade conducea către parohia de unde fuseseră adoptate Valerie şi Camille. Cea mai mare parte din zi

fusese umplută cu hârţogăria, cu înregistrarea oaspeţilor, cu rezervările de pe internet, cu ajutarea Freyei la bucătărie, cu rufele murdare şi cu dereticarea încăperilor de care nu se putuse ocupa camerista ce lucra cu jumătate de normă. Deşi nu serveau prânzul la han, seara se ofereau vinuri, brânză şi biscuiţi, împreună cu câteva reţete pregătite de Freya. În acea după- amiază făcuse câteva tăvi din prăjiturile cu pra- line şi ghimbir care-i purtau semnătura. Aromele de ghimbir şi de vanilie se infiltraseră în camerele aerisite. Cu altă ocazie, Valerie ar fi fost tentată de mirosurile şi de gustul prăjiturilor calde, dar astăzi nu se întâmplase acest lucru. O parte din ea nu putea să conceapă încă faptul că lumea continua să se învârtă şi că oamenii îşi vedeau de viaţa lor în timp ce trupul lui Camille zăcea la morgă aşteptând-o pe Valerie să se ocupe de toate aranjamentele. Nu se putea duce acolo încă, nu acceptase pe deplin ideea că nu avea să-şi mai vadă sora vreodată, că avea s-o mai audă niciodată râzând, că nu avea să mai facă vreo glumă.

„Revino-ţi!“ îşi spusese în sinea ei, dar tristeţea încă zăbovea la marginea conştiinţei, gata să facă ravagii în emoţiile sale. Aşa că se ţinu ocupată. Pe parcursul zilei îşi ţinuse telefonul mobil aproape şi îl tot verificase sperând că Montoya avea s-o anunţe că ucigaşul lui Camille fusese prins. Dar asta era mai complicat decât crezuse iniţial.

De când auzise pentru prima oară de uciderea lui Camille, Val fusese sigură că Frank O'Toole îi omorâse sora, dar cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât mai puţin părea plauzibil ca el să fi fost capabil de crimă. Văzuse în ochii lui repulsia sumbră când vorbise cu el despre moartea lui Camille. Preotul jurase că o iubise pe Camille cu atâta ardoare, încât, deşi îi era greu să recunoască, Valerie aproape că îl crezuse. Aproape.

Dar dacă nu fusese Frank O'Toole, atunci cine o urâse pe Camille într-atât de mult încât să o omoare în capelă, îmbrăcată în rochie de mireasă?

Cineva care voia să transmită ceva. Cineva care avea acces acolo şi cunoştea clădirile parohiei. Cineva care o putea determina pe Camille să facă tot ce îi cerea. Cineva destul de puternic pentru a o controla.

- La naiba cu toate! şopti ea la gândul că odată cu fiecare minut care trecea criminalul se îndepărta din ce în ce mai mult.

Nu putea permite asta. Trebuia să întreprindă ceva pentru a-l găsi pe ucigaşul lui Cammie.

Acum Slade conducea camioneta afară din oraş pe autostrada I-10, îndreptându-se către nord-est, peste apa liniştită a lacului Pontchartrain.
Pescăruşii atingeau suprafaţa limpede, apoi zburau către cer unde norii ceţoşi acopereau soarele, formând o pătură diafană.

Val avea un gol în stomac, iar palmele o mâncau; era un pachet de nervi.

Capela apăru la orizont, cu zidurile văruite de cărămidă, cu vitraliile şi cu turla dominând peisajul ceţos. Când se apropiară de ea observă că erau crăpături în turlă, că unele dintre ferestre fuseseră acoperite cu placaj, iar vopseaua albă era murdară şi avea umflături. Printre ulucile gardului zări copiii distrându-se într-un loc de joacă cu dotări vechi.

Slade trase maşina într-o parcare denivelată. Val îşi spuse în sinea ei că era ridicolă, că St. Elsinore era o parohie cu orfelinat, iar oamenii care munceau aici aveau frica lui Dumnezeu şi erau bine intenţionaţi.

Voci ascuţite, ţipete subţiri şi râsete răsunară de pe terenul de joacă în cartierul tăcut ce înconjura parohia. Copacii mari cu ramuri noduroase formau un umbrar dens prin care treceau numai câteva raze de soare ce lăsau pete luminoase pe pământ şi pe aleile crăpate care duceau către uşile vechi, pline de cicatrice, ale orfelinatului.

Spunându-şi în sinea ei că e o idioată, Val urcă treptele mari şi intră în vestibul, unde spaţiul întunecat era invadat de miros de pâine caldă şi scorţişoară. Observă uşa

biroului, cu un geam alcătuit din fragmente mici de sticlă, o împinse şi văzu o femeie ce stătea la birou în faţa unui monitor de computer. Femeia ridică privirea când o văzu intrând.

- Vă pot ajuta cu ceva? întrebă ea ridicându-se şi întinzându-i mâna. Eu sunt sora Philomena, secretara.

Ochii ei erau luminoşi, zâmbetul larg, strângerea de mână fermă. Purta pantaloni largi şi un pulover uşor, iar părul îi era tuns scurt. Era la polul opus faţă de o călugăriţă obişnuită, îmbrăcată în negru şi sobră, aşa cum fusese în urmă cu aproximativ treizeci de ani, după cum îşi amintea Val.

Se prezentă şi îi spuse măicuţei că Slade era soţul ei, neobosindu-se să explice relaţia lor complicată.

- Sunt sora lui Camille Renard, care mi s-a spus că a lucrat aici.

- O, da. Îmi pare foarte, foarte rău pentru pierderea dumneavoastră. Sora Philomena părea sinceră. Camille a fost o încântare, adăugă ea.

Lacrimile ameninţau să izbucnească în ochii lui Val la auzul acestui
compliment. Era surprinsă de cuvintele frumoase ale călugăriţei şi de propria ei reacţie. Cu noua imagine ce se crease în jurul surorii ei, era recunoscătoare că mai existau persoane în afară de ea care văzuseră latura bună a lui Camille.

- Vă mulţumesc, spuse ea aruncându-i o privire lui Slade. Îşi drese glasul şi continuă: Aş dori să vorbesc cu unele dintre colegele ei.

- Sau cu preotul? întrebă femeia. Ştiţi, părintele Thomas este extrem de înţelegător şi poate să vă ajute să treceţi mai uşor peste durere.

Nu era acolo pentru consiliere, dar, desigur, sora Philomena nu înţelegea asta.

- Poate mai târziu. Deocamdată, aş dori să discut cu prietenele ei. Ştiu că obişnuia să lucreze aici.

- Desigur, zise sora Philomena dând din cap aprobator. Ar trebui să începem cu maica stareţă.

Se întoarse, bătu uşor într-o uşă interioară, se strecură înăuntru şi în doar câteva secunde se întoarse cu o femeie micuţă pe urmele ei. Înaltă de un metru şi jumătate, cu părul şaten cârlionţat, presărat cu fire albe, maica stareţă purta o rochie bleumarin şi o jachetă asortată peste o bluză albă. Părea să radieze energie. Faţa ei era ridată şi bronzată, ca şi cum ar fi petrecut ore bune stând la soare, la gât îi atârna un crucifix din aur pe un lănţişor, iar o pereche de ochelari de citit se sprijinea pe vârful nasului delicat.

- Îmi pare foarte rău, murmură ea prezentându-se drept sora Georgia şi prinzând mâna lui Val între palme. Faţa ei era o mască de îngrijorare. Este un moment greu pentru noi toţi. Veniţi la mine în birou să discutăm.

O urmară într-o încăpere mică, unde fură poftiţi pe nişte scaune uzate, în faţa biroului surorii Georgia. Camera era compactă, dar scăldată în lumina provenită de la mai multe ferestre, dintre care una dădea în zona de joacă, acum goală. Pe un perete erau aliniate rafturi de cărţi, iar un glob vechi era suspendat într-un suport din lemn sculptat, lângă un ghiveci în care se afla o orhidee.

- Cu ce vă pot ajuta? întrebă maica stareţă după ce ei se aşezară.

- Aş dori câteva informaţii despre sora mea, explică Val. Ştiu că lucra aici o parte din timp şi am auzit că îi căuta pe părinţii noştri naturali.

- A, da, era obsedată să afle cine sunt.

- Dar noi ştiam cine sunt. Eu mi-i amintesc! zise Val, şi repetă povestea care-i fusese spusă despre adopţia ei.

Maica stareţă ascultă răbdătoare, nu o întrerupse şi se uită din când în când la Slade, care stătea pe scaunul de lângă Valerie. Când termină de povestit, sora Georgia rosti:

- Desigur, toate datele despre adopţie au fost îndosariate cu foarte multă vreme în urmă. Nu am putut să o ajut pe

Camille decât cu sfaturi, aşa cum fac cu multă lume care vine aici în căutare de răspunsuri, zise ea încruntându-se uşor. Cât despre validitatea poveştii pe care tocmai mi-aţi spus-o... Ridică din umeri.

- Dar aţi putea afla.

Georgia dădu din cap.

- Da, dar am depus un jurământ. Aşa cum am spus, dosarele sunt sigilate.

- Atunci găsiţi o cale de a le desigila, insistă Val. Dintr-odată îşi dădu seama că această măicuţă binevoitoare era la fel de rigidă ca sora Charity, dar într-un mod diferit. Asta e viaţa mea, adăugă ea lovindu-se în piept cu degetul mare, şi cred că e posibil ca sora mea să fi fost ucisă din cauza căutărilor ei!

Expresia de pe faţa maicii stareţe rămase impasibilă.

- Vă rog! Înţelegeţi. Trebuie să ştiu adevărul.

- Desigur. Doar că am anumite responsabilităţi. Obligaţii, dacă doriţi...

Telefonul lui Slade sună, iar el îşi vârî mâna în buzunar.

- Îmi cer scuze, zise repede în timp buzele surorii Georgia se ţuguiară. Mă scuzaţi, repetă el, şi ieşi din birou.

Val îl auzi spunând:

- Alo? O, la naiba. Care dintre cai? ... Uite ce este, eu sunt încă în New Orleans. Cheamă veterinarul... Şi apoi vocea nu se mai distinse, întreruptă de uşa ce se închidea în spatele lui.

- Cum vă descurcaţi după această pierdere? întrebă maica stareţă cu înfăţişarea din nou intactă şi doar cu o mină preocupată. Este dificil. Ştiu.

- Într-adevăr, spuse Val. Dar nu avea chef să discute despre suferinţă, despre durere sau despre organizarea înmormântării. Venise pentru răspunsuri şi, deşi această maică stareţă era o persoană mai caldă şi mai drăguţă, reprezenta o barieră, la fel ca sora Charity. Îşi linişti vocea, se calmă şi ceru: Aş vrea să văd documentele legate de naşterea mea şi să discut cu oamenii cu care lucra Camille,

cu oricine ar putea avea o idee legată de ce s-a întâmplat cu ea.

- Nu este asta treaba poliţiei?

- Desigur, dar... Mâinile lui Val se strânseră şi apoi se relaxară în timp ce încercă o nouă tehnică de a o îmbuna pe această femeie. Soră Georgia, aveţi fraţi? întrebă ea, sătulă de atâtea obstacole.

Sora Georgia dădu afirmativ din cap.

- Cinci.

- Şi ce-aţi face dacă unul dintre ei... cel mai mic?

- Patrick.

- Ce-aţi face dacă Patrick ar fi omorât cu sânge-rece? Nu aţi încerca tot ce vă stă în puteri să aduceţi criminalul în faţa justiţiei?

Buzele Georgiei luară forma unui zâmbet şters, răbdător.

- Înţeleg că trebuie să faceţi ceva, să aflaţi răspunsuri, să vă asiguraţi că se va da o pedeapsă, dar uneori este mai bine să vă găsiţi pacea prin sfatul lui Dumnezeu, zise ea şi se întinse peste birou apucând mâna lui Val. Uneori aceasta este singura cale de a afla răspunsuri. Eu aş face tot posibilul să mă încred în înţelepciunea lui Dumnezeu.

Val îşi trase mâna; era sătulă de cuvintele împăciuitoare, sincere, pline de bunăvoinţă, menite să o liniştească mai degrabă decât să îi ofere răspunsuri reale.

- Nu cer mult. Se uită fix în ochii bătrânei călugăriţe şi încercă din răsputeri să nu plângă, să nu ţipe şi să nu protesteze la adresa lui Dumnezeu din cauza frustrării. În schimb, reuşi să se menţină calmă, acelaşi calm pe care îl folosise când fusese detectiv în Texas. Aceasta este o tragedie nu numai pentru mine, ci şi pentru biserică. Eu nu fac altceva decât să caut răspunsuri, să încerc să înţeleg moartea surorii mele. Nu încerc să mă amestec în treaba poliţiei sau a autorităţii bisericeşti.

Georgia scoase un oftat prelung, bătu cu degetele în birou şi apoi păru să admită cererea lui Val.

- Înţeleg, zise ea aparent solidară, şi sunt sigură că unora dintre cei care au lucrat cu sora Camille le va face plăcere să discute cu dumneavoastră.

Scrise câteva nume pe o hârtie pe care o vârî într-un pliant identic cu acela pe care îl luase Slade mai devreme.

- Nu pot să accesez registrele pentru dumneavoastră, şi chiar dacă aş vrea ar dura mult. Acele date sunt vechi de jumătate de secol, de dinainte să avem computere. Sunt depozitate la subsol, cred. Nici măcar nu ştiu sigur. Val se gândi că aceea era o minciună, dar nu avea de gând să o provoace acum pe maica stareţă. Nu încă. Georgia continuă zâmbind: Sper că veţi veni la licitaţie. Aveţi o legătură specială cu acest loc pentru că sunteţi o persoană care a fost adoptată de la St. Elsinore, iar noi îi încurajăm să participe pe toţi cei al căror trecut are legătură cu acest orfelinat.

Buzele sale zâmbiră, însă nu şi ochii. Va fi, ei bine, urăsc să spun distractiv în acest moment trist, dar hai să spunem că este un proiect care merită atenţie. Ne-ar face plăcere să vă avem alături de noi. De fapt... deschise sertarul de sus şi scoase un plic din care extrase două bilete. Întâmplător, am câteva invitaţii. Vă rog să veniţi ca oaspeţi ai mei.

Îi dădu lui Val hârtia, pliantul şi biletele, apoi o conduse pe coridoarele şi aleile ce uneau biserica de locul de joacă şi de grădini.

Să se afle între pereţii de la St. Elsinore era un lucru dificil pentru Val. Deşi clădirile se schimbaseră puţin, încă nu putea îndepărta sentimentul că mergea înapoi în trecut, către teroarea pe care o simţise ca preşcolară care tocmai îşi pierduse părinţii şi fusese adusă acolo. Orfelinatul, o clădire cu două etaje şi cu rânduri lungi de ferestre, îi făcea pielea de găină. Îşi aduse aminte de dormitorul comun, doar vag, o încăpere albă,
luminoasă ziua, care devenea întunecată şi înfricoşătoare noaptea când se stingeau luminile. Deasupra fiecărui pătuţ

de metal era atârnat un crucifix, iar cearşafurile erau aspre şi ţepene şi miroseau a înălbitor.

Rememoră clipele în care stătea în pat, cu păturile trase peste cap, în timp ce auzea sunetele paşilor pe hol, cu pingelele scârţâind, şi îşi striga încet părinţii. Era speriată de moarte, iar celelalte fete nu făceau altceva decât să se holbeze la ea cu ochi mari, chinuiţi. Majoritatea călugăriţelor, care pe atunci purtau ţinute monahale, fuseseră bune şi se preocupaseră să o ajute, dar câteva nu păreau deloc potrivite să îngrijească de copii.

Şi la locul de joacă îşi amintea că se simţise stingheră. Ceilalţi copii aveau grupurile lor, un sistem social în care ea, fiind cel mai nou membru, era ignorată sau făcută să se simtă o străină.

Astăzi, în timp ce norii se adunau, acoperind soarele, se uită la tobogan, o spirală din metal răsucit, şi îşi aduse aminte de o fetiţă autoritară, puţin mai mare decât ea, care blocase scara.

- Este al meu, spusese fata rânjind.

Apoi, când Valerie se dăduse înapoi, se urcase stângace, punând stăpânire pe zona în care se jucau de obicei copiii mai mari.

Fusese despărţită chiar şi de sora ei mai mică, iar cel mai cumplit coşmar al lui Valerie fusese gândul că nu avea s-o mai vadă niciodată pe Camille. Din fericire, familia Renard le adoptase pe amândouă. Iar acum chiar şi asta era sub semnul întrebării.

Lucia dădu drumul micului pachet în cutia pentru corespondenţă şi făcu în mod automat semnul crucii. Aşa. Era gata. Aproape că auzea râsul încet al surorii Camille.

„Ştiam că nu îţi vei putea ţine o promisiune", i-ar fi zis cu ochii sclipind de inteligenţă. „Aşa prietenă eşti..."

O, Dumnezeule. Lucia era aşa o ratată!

- Îmi pare rău, şopti ea.

Aproape se lovi de un băieţel de vreo trei ani care se îndepărtase prea mult de mama lui, o femeie ce ţinea un alt copil în braţe şi se lupta cu o geantă pentru scutece şi cu trei cutii. Băiatul se strecură în spatele mamei, uitându-se în sus la Lucia cu ochi rotunzi. Ea îi zâmbi uşor.

- Domnul fie cu tine, îi murmură femeii, şi se grăbi afară pe uşă simţindu- se ca o infractoare ce era.

Lumina şi căldura o loviră în faţă. Deşi norii ameninţau soarele, umiditatea era crescută, iar ea transpira. De la vreme sau de la nervii întinşi la maximum?

- Ştii care e problema ta? o întrebase Camille într-o zi, pe când se întorceau de la capelă prin coridoarele întunecate şi reci.

- Problema mea?

- Îţi lipseşte fermitatea convingerilor. Ochii azurii ai lui Camille se întunecaseră ca o mare agitată. Ţi-e cam teamă, Lucia. Dacă ar fi să ghicesc, aş spune că fugi de ceva. sau de cineva.

- Nu, eu...

- Ba da, insistase Camille apropiindu-se, şoptind la urechea Luciei. Dar o să-ţi spun un mic secret. Toate facem asta. Se îndreptase şi rânjise, cu buzele formând acel zâmbet mic, atotştiutor. Oricum, sper să păstrezi asta, adăugase ea, şi pusese cel mai de preţ lucru al ei în mâinile Luciei. Să nu-l pierzi.

Acum, stomacul Luciei se strânse. Se minţise încercând să se convingă de faptul că nu era o laşă. Dar Camille avusese dreptate.

Faptul că îl văzuse pe Cruz Montoya, că vorbise cu el, nu făcuse decât să întărească acest sentiment. Chiar şi atunci, în timp ce mergea pe stradă, îşi simţi obrajii roşind şi pulsul crescând numai la gândul ochilor lui negri ce se afundaseră în ai ei, forând uşor, reamintindu-i de tot ceea ce trăiseră împreună. Şi îi dăduse numărul lui de telefon, pe care îl reţinuse în mod prostesc. Ca şi cum l-ar fi sunat!

- Ajută-mă, şopti ea în timp ce păşi peste bordură.

Un claxon răsună. Tresări şi prinse cu privirea un SUV mare ce se apropia în viteză.

- Atenţie! auzi pe cineva strigând în timp ce cădea pe spate împiedicându-se cu călcâiul de bordură.

Zgomotul cauciucurilor care scârţâiră îl acoperi pe cel al motorului. Parcă în reluare, începu să se prăbuşească. Văzu bestia argintie cu grilajul din faţă ca un bot rânjind şi farurile ca nişte ochi din crom şi sticlă.

Două mâini puternice o apucară şi o traseră înapoi pe trotuar. SUV-ul stropit de noroi trecu la doar câţiva centimetri de ea. Viră brusc apoi tăind traficul şi dispăru ca o nălucă.

Cu inima bătându-i să iasă din piept, cu adrenalina şi teama gonindu-i prin vene, Lucia simţi mâinile viguroase care o ţineau slăbindu-şi puţin strânsoarea. Exact atunci percepu un miros familiar, de aftershave.

- O, nu, şopti ea.

Se trezi uitându-se în ochii întunecaţi ai lui Cruz Montoya.

capitolul 30

La St. Elsinore, puţin deranjată că Slade nu se întorsese încă, Valerie încercă să îndepărteze amintirile negre care nu-i dădeau pace. Întâlni câteva dintre măicuţele şi profesoarele de la orfelinat care lucraseră cu Camille. Nici una dintre ele nu purta veşminte monahale. Când aduse vorba despre garderobă, sora Georgia aprobă din cap.

- Noi nu ţinem atât de mult să păstrăm această tradiţie, aşa cum se întâmplă la St. Marguerite. Preotul nostru, părintele Thomas, iubeşte progresul, iar eu, de exemplu, am fost fericită să văd dispărând veşmintele, bonetele de

călugăriţă şi ţinuta demodată. Fiecare procedează în felul lui, desigur, dar aici, sper, gândim mai modern şi suntem mai flexibili în organizarea lăcaşului. Misiunea noastră este să-l slujim pe Dumnezeu, dar nu cred că se supără dacă ne simţim ceva mai confortabil când facem acest lucru.

Val ţinea pasul cu energica maică stareţă, mergând hotărâtă, dar cu ochii după Slade, care părea să fi dispărut odată cu primirea acelui apel. Ciudat. Din ce prinsese din conversaţie presupusese că unul dintre fraţii lui îl sunase de la fermă ca să-i vorbească despre animale, ceea ce nu ar fi durat prea mult. Doar dacă nu fusese cumva nevoie să discute cu veterinarul sau cu administratorul fermei sau cu altcineva... Se uită pe geam şi ochi camioneta lui Slade, parcată acolo unde o lăsase, aşa că îşi spuse că, indiferent ce s-ar fi întâmplat, el avea să le prindă din urmă după ce rezolva problema.

Fu prezentată mai multor persoane, două măicuţe şi o bucătăreasă, însă nici una nu-i putu spune mai mult de câteva cuvinte de alinare şi gânduri bune legate de Camille.

- O femeie minunată, căreia îi plăceau copiii, zisese bucătăreasa, o femeie înaltă şi incredibil de subţire, în timp ce aruncă un şorţ murdar într-un coş de rufe şi îşi puse pe cap o plasă pentru păr.

- M-a ajutat la infirmerie ori de câte ori am avut nevoie, spusese sora Rosaria, o călugăriţă în vârstă pe care o găsiseră verificând proviziile dintr-un dulap cu medicamente ţinut sub cheie. Număra încruntată fiolele şi borcanele, dar se oprise din activitate pentru a-i adresa lui Val câteva cuvinte de încurajare. Puteam oricând să contez pe ajutorul lui Camille la îngrijirea copiilor. Se uitase apoi în sus la Valerie peste lentilele ochelarilor mici. Oricâte bomboane le oferi, copiii urăsc injecţiile, adăugase ea zâmbind trist. O să-mi fie dor de Camille şi îmi pare foarte rău pentru dumneavoastră şi pentru familie.

Val se luptă cu nodul din gât în timp ce ieşeau de la infirmerie în holul despre care îşi aducea aminte că ducea

către capelă.

- O, uite, exclamă stareţa în dreptul ferestrei cu vedere spre de joacă. Sora Simone a fost foarte apropiată de Camille.

Se îndreptă repede către o uşă ce dădea în exterior, unde o femeie, probabil sora Simone, aduna câteva mingi şi o bâtă de baseball care fuseseră uitate în timpul curăţeniei. Cu pielea de culoarea cafelei şi părul negru, cârlionţat, Simone avea aproape un metru optzeci înălţime, oase mari şi o privire întunecată şi suspicioasă. Fredona un cântec pop al cărui nume Valerie nu şi-l aminti, dar se opri brusc în momentul în care se apropiară ele.

Când sora Georgia făcu prezentările explicând că Val era sora lui Camille, Simone se întristă. Îşi exprimă condoleanţele, apoi zise:

- O să-mi fie dor de sora Camille. Niciodată nu întârzia şi zâmbea mereu.

- Soră Georgia! strigă secretara din prag. Aici sunteţi! Vă caută cineva la telefon.

- Îmi cer scuze, spuse sora Georgia grăbită. N-am timp nici să respir. Nu aşa se spune?

- Sau să te simţi epuizată, o ajută sora Simone. Părul ei negru şi cârlionţat era în dezordine, iar zâmbetul îi dezvălui dinţii albi ce contrastau cu pielea fină. Se poate spune şi aşa.

- Sigur că se poate, răspunse maica stareţă distrasă. Pot să te rog să-i arăţi lui Valerie împrejurimile?

Înainte ca Simone să răspundă, stareţa dispăru prin uşa deschisă.

- Cred că nu aveţi încotro, spuse Val, fie că vreţi, fie că nu.

- Soră, eşti bine? o întrebă o femeie blondă pe Lucia, care era încă ameţită după ce fusese atât de aproape de accident şi din cauza faptului că era încă ţinută în braţe de Cruz, care probabil îi salvase viaţa.

Îşi dădu seama că oamenii se uitau încă la ea. Nu, mai bine zis, se uitau la ei doi. Ea, îmbrăcată complet în veşminte monahale - bonetă, scapular, voal şi restul - iar Cruz, în tricou şi în blugi, cu braţele strângân- du-se poate prea mult în jurul ei în timp ce o trăgea din stradă.

- Sunt bine... mulţumesc, îi asigură ea pe femeia blondă şi pe curioşii care se adunaseră în jur - doi tineri de culoare ce îi aruncau priviri suspicioase, mama cu cei doi copii şi un grup de fete, fiecare cu telefonul mobil la ureche. Erau şi câţiva oameni de afaceri şi, spre nenorocul ei, un preot care vorbea cu un vagabond ce împingea un cărucior. Lucia şi-ar fi dorit să intre în pământ. Cred... cred că eram pierdută în gânduri.

Se forţă să-i zâmbească femeii blonde şi simţi cum obrajii îi erau năpădiţi de căldură. Lumina semaforului se schimbă şi majoritatea pietonilor traversară, iar femeia îngrijorată îşi luă copiii de mână şi se grăbiră să treacă strada către parcul în care se afla un loc de joacă vizibil printre trunchiurile stejarilor şi gardul viu din mirt.

Lucia nu-i urmă, ci trase adânc aer în piept, după care îşi îndreptă atenţia către Cruz, salvatorul ei.

- Ce faci aici? îl întrebă ea aruncând o privire către oficiul poştal. Mă urmăreşti?

- Mda.

O, Doamne, nu avea nevoie de aşa ceva! Nu acum. De fapt, niciodată.

Se uită la gura lui înnebunitor de sexy, cu dinţi albi, apoi se certă în sinea ei pentru că observa astfel de lucruri.

- De ce?

- Ca să te salvez de SUV-uri ucigaşe?

Aproape că îi veni să râdă. Aproape.

- Care e motivul real?

- Pentru că ultima oară când am vorbit mi-ai spus să stau deoparte, cam pentru totdeauna.

- Eşti imposibil.

- Face parte din şarmul meu.

- Aşa e.

Încă tremurând după ce aproape fusese călcată de maşină, porni pe trotuar, departe de colţul unde se petrecuse scena şi de cei câţiva curioşi
care încă o priveau. În timp ce se deplasa repede prin dreptul magazinelor, îşi spuse că nervii îi erau întinşi din cauza adrenalinei care încă îi mai gonea prin vene şi că nu avea nici o legătură cu Cruz. Dar, desigur, se minţea din nou. Astfel de minciuni deveniseră un obicei. Deloc sănătos.

Spre uimirea ei, Cruz ţinea pasul cu ea.

- Cred că suntem chit acum, nu-i aşa?

- Chit? întrebă ea şi privi în faţă. Nu ţin evidenţa.

- Sigur.

Nu avea de gând să se lase prinsă în undiţa lui.

- Încă nu mi-ai spus de ce mă urmăreai. Se gândi la pachetul pe care tocmai îl pusese la poştă, iar palmele începură să-i transpire. Pe Sfânta Fecioară, era o mincinoasă oribilă. Am crezut că m-am făcut bine înţeleasă că nu ne mai putem vedea.

- Ştiu, dar mi s-a părut că erai prea melodramatică.

- Şi ce dacă? Vorbeam serios.

- Nu te cred.

Uitase cât de enervant putea fi.

- Crezi ce vrei, se răsti ea. Se mustra în sinea ei pentru că îl sărutase, pentru că îi oferise cel mai mic indiciu al faptului că încă ţinea la el. Lasă-mă în pace, adăugă.

Se opri sub copertina unui mic magazin de rochii şi îşi observă reflexia în geam. Difuză, ca un negativ supraexpus peste imaginea unei rochii de plajă, era imaginea unui bărbat şi a unei femei; el în blugi şi tricou, ea în ţinuta voluminoasă şi cu văl. Un cuplu ciudat şi, totuşi, mai mult de-atât. O urmă de emoţie ascunsă în roşeaţa din obrajii ei şi în intensitatea privirii lui. Amintirea unui sărut interzis.

Ochii bărbatului o priviră, iar inima ei începu să o ia la goană, simţindu-şi pulsul în zona gâtului. Se uită în altă parte, clipi şi mai observă ceva în geam, ceva la fel de

supărător ca şi norii ce se adunau deasupra lor. Imaginea unduitoare a unui bărbat în straie bisericeşti - un preot cu ochelari de soare. Ea înlemni. Ceva nu era în regulă cu tipul.

- Ce e? întrebă Cruz.

Când se întoarse cu faţa către el, imaginea preotului dispăru. Îşi suci capul pentru a privi peste umăr către parc.

- L-ai văzut?

- Pe cine?

- Pe preot.

- Care preot? Cel care îl ajuta pe vagabondul de la colţ?

Privirea lui Cruz o urmă pe a ei, către parcul gol.

- Nu ştiu, zise ea.

Se gândi că poate îi invocase în gând imaginea, însă, totuşi, persista în memorie. Rece ca gheaţa şi la fel de ceţoasă. Ca în noaptea aceea, cu mult timp în urmă. Era în maşina lui Cruz, iar volumul radioului era dat tare. Ca şi cum s-ar fi întâmplat ieri, rememoră ultima noapte din tinereţea lor, extazul pe care îl simţea când era cu el, când făcea lucruri periculoase şi îşi înfrunta tatăl. Erau copii pe atunci, adolescenţi, iar lumea era un loc mare, vast, captivant, unde viitorul lor părea să se întindă la nesfârşit.

Până în momentul în care văzuse căprioara în dreptul farurilor maşinii lui Cruz. Picioarele fusiforme ale animalului înţepeniseră de teamă în mijlocul ceţii care se ridica, iar cele două lumini gemene se reflectau în ochii sticloşi.

O voce la fel de iritantă precum şmirghelul răsună în urechile ei: „Fiul lui Lucifer este vestitorul morţii".

Ţipase în timp ce cauciucurile pierdeau aderenţa, maşina se răsucea, iar metalul scrâşnea. Geamurile se spărseseră. Panica şi durerea i se întindeau pe şira spinării...

Acum, uitându-se la parcul gol, simţi acelaşi fior, iar pielea de pe mâini i se înfioră la ameninţarea pericolului întunecat, necunoscut.

- Trebuie să plec, insistă ea uitându-se în sus la Cruz, la cicatricea din sprânceană, mărturie a acelei nopţi.

El o prinse de mână.

- Lucia, te rog...

Ştiind că va fi chinuită în focurile iadului, se ridică pe vârfuri şi îl sărută pe un obraz. El încercă să-i prindă buzele într-ale lui, dar ea se retrase.

- Cruz, dacă mă iubeşti, te rog... nu veni după mine.

Cu aceste cuvinte se îndepărtă, traversând în grabă strada către parc. Nu se uită înapoi, dar simţi greutatea privirii lui Cruz apăsând în spatele ei.

capitolul 31

- Deci sunteţi sora lui Cammie, i se adresă sora Simone lui Val în zona locului de joacă, îndesându-şi mâinile în buzunarele pantalonilor largi şi aprobând din cap ca şi cum şi-ar fi confirmat sieşi acest lucru. Zicea că sunteţi foarte apropiate.

„Până când Slade Houston a intervenit între noi."

- Am fost.

- Mare păcat că nu mai e printre noi, spuse Simone. Şi vorbesc serios. O iubeam pe sora Camille. Era binecuvântată cu un simţ al umorului
grozav. Nu am înţeles de ce stătea la St. Marguerite. Ochii ei o priviră pe Val înainte să se uite în altă parte. Niciodată n-aş fi crezut că se va integra acolo, adăugă ea.

- De ce?

Sora Simone ridică un umăr cu nonşalanţă în timp ce privea o viespe care-şi făcea cuib sub streaşină.

- Camille nu mi s-a părut genul de călugăriţă tradiţională, care urmează regulile. Părea mai degrabă. independentă. O femeie cu propriile convingeri.

„Amin.“

Simone părea să fie prima care o înţelesese cu adevărat pe Cammie. Val se gândi dacă să păstreze secretul lui Camille, dar îşi dădu seama că era ridicol. Adevărul avea să se afle curând, scris în toată presa, şi urma să se împrăştie prin comunitatea parohială precum focul. Îşi dădu seama că avea mai multe şanse să afle adevărul dacă era sinceră.

- Ştiaţi că era însărcinată?

Ochii surorii Simone se măriră puţin.

- O, Sfântă Fecioară, murmură ea scuturând din cap. Mie... îmi era teamă... Nu, nu am ştiut.

- Dar ştiaţi că avea o relaţie cu părintele Frank O’Toole.

- Am auzit că era... amorezată de un preot, spuse Simone, coborând privirea. Nu cred că am vrut să ştiu cu adevărat. Odată, Camille a încercat să- mi vorbească, dar s-a răzgândit şi am văzut-o plecând cu un preot.

- Cu părintele Frank O’Toole? întrebă Val ca să fie sigură.

Simone ridică din umeri, părând stânjenită. Muşcându-şi buza, se uită în sus la clopotniţa unde rândunelele zburau haotic, stârnite de norii ce se adunau.

- Nu ştiu. Era întuneric, iar el era cu spatele la mine; dar era înalt, semăna cu părintele Frank O’Toole.

- Obişnuia să vină des pe aici, părintele Frank O’Toole? Să se vadă cu ea?

- Nu sunt sigură. Sfinţia Sa vine aici cu părintele Thomas pentru liturghie şi vizitează orfelinatul şi clinica, la fel cum fac şi ceilalţi. St. Elsinore este unică, ştiţi, e o adevărată comunitate. Val simţi un gol în stomac. Ştia. Îşi amintea. Trăise acolo, chiar dacă doar temporar. Sora Camille a spus că eraţi singura ei rudă în viaţă, îşi aminti Simone pe când se plimbau prin locul de joacă gol, unde leagănul solitar, cu balamalele ce scârţâiau trist, se mişca în vânt.

- Da, părinţii noştri sunt morţi şi nu mai există alţi fraţi sau veri apropiaţi. Oricum, Camille era în căutarea părinţilor noştri reali.

Simone clipi, iar expresia de pe faţa ei deveni încordată.

- Ştiaţi asta? Credeam că voia să păstreze secretul.

- Eram amândouă implicate în asta, o asigură Val, întinzând puţin coarda. Ştiu că verifica documentele de aici şi că folosea computerele pentru a-i găsi pe cei despre care ni se spusese că sunt părinţii noştri adevăraţi.

Simone aprobă, pipăindu-şi crucea de la gât.

- V-a spus ceva despre asta?

- Nu, răspunse Simone clătinând din cap. Dar... Se uită peste umăr, iar sprâncenele i se apropiară şi mai mult. Eu... am ajutat-o cu computerul şi ştiu că ţinea un carneţel.

Jurnalul! Inima lui Val aproape că se opri. În sfârşit, Valerie simţi că ajungea undeva.

Simone îşi drese glasul, ca şi cum s-ar fi temut că spusese prea multe.

- Ştiţi cumva unde este?

Maica ezită, părând că duce o bătălie cu ea însăşi, dar într-un final spuse:

- Avem vestiare particulare aici. Este o practică destul de recentă, din cauza unor furturi, aşa că şcoala a decis ca lucrurile personale şi echipamentul de care avem nevoie pentru ore să fie ţinute sub cheie.

O conduse pe Val pe lângă toboganul spiralat şi groapa de nisip de la baza lui, în care aterizaseră mii de picioare mici. Ale ei nu ajunseseră niciodată acolo.

O rafală de vânt mişcă din nou lanţurile scrânciobului. Acestea zornăiră, iar Val se strădui din răsputeri să nu alunece înapoi în acea perioadă întunecată a vieţii ei pe care o petrecuse acolo.

- Pe aici, o îndrumă sora Simone întrerupându-i amintirile.

Spunându-şi că era ridicolă, Val văzu cum măicuţa depozită bâtele de baseball şi mingile într-un coş de pe

verandă şi ţinu uşa deschisă pentru ea. O urmă pe sora Simone de-a lungul vechilor şi familiarelor coridoare unde accesoriile şi vopseaua se schimbaseră, însă vechea pardoseală şi uşile rămăseseră la fel ca în urmă cu treizeci de ani.

În dreptul sălii de sport era multă agitaţie, iar voluntarii munceau de zor pentru licitaţia ce avea să se ţină peste câteva zile. Dacă dineul avea să fie organizat la un hotel aflat la trei străzi distanţă, urmau să se permită tururi ale orfelinatului, înainte ca acesta să îşi închidă uşile definitiv. De aceea, voluntarii transformau sala într-o zonă pentru obiectele donate ce aveau să fie licitate.

Valerie nu-şi petrecuse niciodată prea mult timp în sala de sport, deoarece era prea mică atunci când ajunsese la St. Elsinore.

În timp ce sora Simone o conducea pe coridoare, inima începu să-i bată cu putere. Îşi aminti de copiii care se holbau la ea în ziua aceea când. Care era numele ei? Al femeii care o adusese acolo? Theresa... sau Tonia... Nu, nu era bine, dar îşi aduse aminte de călugăriţa care fusese desemnată să-i înlesnească acomodarea în orfelinat. Sora Ignatia o trăsese chiar pe acel hol. Unghii ascuţite se înfipseseră în braţul lui Valerie în timp ce era împinsă înainte. Coridorul i se păruse fără sfârşit, întunecat şi înspăimântător.

- Grăbeşte-te, copilă! îi spusese bătrâna călugăriţă îmbrăcată într-o ţinută complet neagră, zorind-o, cu haina ei lungă şi sumbră foşnind în timp ce călca. Ignatia, pe care Valerie o asemănase cu bătrâna care pedala pe bicicletă în Vrăjitorul din Oz, o trăsese pe acele holuri obscure atât de repede, încât Valerie fusese forţată să alerge pentru a ţine pasul cu ea. Nu ţi-a spus nimeni niciodată că lenea este un păcat? Bombănise zgripţuroaica.

Val fusese târâtă pe lângă atât de multe uşi închise, încât, chiar dacă nu avea decât cinci ani, se întrebase în

spatele căreia dintre ele se afla oare micuţa Camille. Ce îi făcuseră? Avea să o mai vadă vreodată?

Până la urmă, sora Ignatia o lăsase pe Valerie într-o cameră cu sora Anne. Aceasta se deosebea de Ignatia ca ziua de noapte. O întâmpinase pe înspăimântata Valerie cu braţele deschise, cu o expresie plină de bunătate şi cu foarte multă răbdare. Fusese drăguţă şi blândă, le citise poveşti şi le permisese copiilor, inclusiv lui Valerie, să îi stea în poală. Nici unul dintre cei mici nu fusese vreodată mustrat pentru că se jucase cu scapularul, cu acoperământul pentru cap sau cu mătăniile.

- Dumnezeu i-a binecuvântat pe cei mici cu darul curiozităţii, îi spusese Anne surorii Ignatia, care privea cu dezgust şi dezaprobare cum Valerie atingea mărgelele de culoarea sângelui.

- Mai degrabă i-a blestemat, zisese călugăriţa printre dinţi, dar nu o provocase pe măicuţa mai tânără.

Ignatia îngăduia autoritatea calmă a lui Anne atunci când era vorba de copii. Valerie avusese impresia că Ignatia era bucuroasă să scape de responsabilitatea îngrijirii „ştrengarilor".

Asta fusese în urmă cu treizeci de ani. Acum, sora Simone deschise o uşă şi se încruntă.

- Ciudat, murmură ea. Este una dintre puţinele camere pe care le încuiem. Hm. Trecu pe lângă o masă de conferinţe şi se duse la o tejghea sub care se găseau mici dulapuri pentru depozitare. Se opri în faţa unuia dintre ele şi rosti aproape pentru sine: Nici acesta nu e încuiat. Bizar.

Deschise uşa, iar Valerie se uită înăuntru. Dulapul era gol.

Exact ca în cazul Mamei Hubbard[3]. Cu un nod în gât îşi aminti de sora Anne care le citea poezioara fetelor şi băieţilor împrăştiaţi la picioarele ei într- o cameră aflată puţin mai jos pe coridor.

- Nu înţeleg, zise Simone.

- Mai are şi altcineva cheile de aici?
- Da, desigur. Sora Georgia, sora Philomena, îngrijitorul şi alţi câţiva.
- Şi părintele Thomas?
- Desigur.
Gata cu intimitatea, se gândi Valerie.
- Lipseşte ceva din dulăpiorul dumneavoastră? întrebă ea.
- Nu cred. De ce? Ah. Haideţi să vedem.
Ea deschise alt dulap, iar Val observă câteva cărţi şi o cutie mică în care se aflau câteva markere.
- Este aşa cum l-am lăsat, constată maica.
Încercă un altul; în interior erau câteva gheme galbene şi două seturi de ace de cusut împreună cu ceea ce părea a fi începutul unei pături pentru bebeluşi.
- Şi al părintelui Thomas? Se interesă Val.
- A, Sfinţia Sa nu are dulăpior, zise Simone în timp ce se ridica în picioare. Are un birou.
- Acum este aici?
- Nu cred. Are o conferinţă care începe mâine; cred că a luat avionul la prima oră.
- Dar aveţi cheia?
- Poftim? De la biroul Sfinţiei Sale? O, nu, exclamă călugăriţa părând alarmată la sugestia lui Val. Nu, sigur că nu.
Val voia să o roage să-i arate biroul preotului şi să descuie uşa dacă era încuiată, dar se răzgândi. În plus, dacă se impunea cercetarea lucrurilor părintelui Thomas, era mai bine să fie singură. Nu că ar fi avut vreun motiv să-l suspecteze de ceva, dar era posibil, la modul ipotetic, ca sora ei, în cazul în care avusese nevoie să vorbească cu cineva despre relaţia ei cu părintele Frank, să fi apelat pentru consiliere la cineva din afara parohiei lui Frank O'Toole. Era ceva la care trebuia să se gândească.
- Este ciudat, murmură sora Simone în timp ce o conducea pe Valerie din nou către intrarea în complex.

Val se întreba ce se întâmplase cu Slade. Trecuse o oră de când primise apelul care îl scosese afară din birou.

- Ce e ciudat? vru ea să ştie.

Totul i se părea ciudat lui Valerie; nu era nici măcar un lucru de care să poată fi sigură.

- Astăzi am sunat la St. Marguerite şi am discutat cu sora Charity despre efectele surorii Camille, iar acum au dispărut.

- Când aţi sunat?

- Acum vreo câteva ore. Sprâncenele perfecte ale lui Simone se uniră. Mi-a spus că o să trimită pe cineva după ele, dar nu m-a contactat nimeni.

- Poate că ar fi o idee să ne uităm în computer şi să vedem ce a aflat sora mea.

- Nu ştiu.

- Erau şi părinţii mei, insistă Val.

- Computerele parohiei sunt particulare, numai pentru uzul parohiei, dar... trebuie să mă consult cu sora Georgia.

În acel moment Val îl observă în sfârşit pe Slade, mergând repede pe coridor şi îndesându-şi telefonul mobil în buzunarul cămăşii.

- Eşti gata să mergem? o întrebă el pe Val, şi apoi întinse mâna către sora Simone. Slade Houston, soţul lui Val.

- Îmi pare bine să vă cunosc, răspunse ea.

- Sora Simone a fost prietenă cu Camille şi mi-a arătat împrejurimile, explică Valerie.

- Îmi pare rău că am ratat asta, spuse el cu zâmbetul lui de escroc, pe care ea îl considera enervant de înduioşător. Acum, vă rog să ne scuzaţi, dar trebuie să plecăm.

Ea îl privi şi nu se opuse, chiar dacă nu considera că terminase treaba acolo - era sigură că răspunsul legat de moartea surorii sale se afla undeva pe acele coridoare întunecate.

- Vă rog să mă ţineţi la curent dacă aflaţi ce s-a întâmplat cu efectele lui Camille.

- Sunt sigură că maica stareţă va face acest lucru, zise sora Simone în timp ce Slade se grăbea către uşile de la intrare, cu Valerie alături.

- Ce-i cu tine? întrebă Val când ajunseră afară. Norii se adunaseră, iar amurgul avea să se lase în curând. S-a întâmplat ceva la fermă? se interesă ea.

Buzele lui formară o grimasă.

- Totul e în regulă.

- Dar parcă ai primit un apel...

- Mda, era o scuză. M-am sunat singur.

Se urcă la volan, iar Val se strecură pe scaunul pasagerului.

- Ce-ai făcut?

- Nu ajungeai nicăieri cu maica stareţă. Te învârteai în jurul cozii, şi mi- am spus că aveam nevoie de o scuză să ies şi să dau o raită. Aşa că am înscenat apelul.

- Eşti de-a dreptul diabolic, spuse ea în timp ce picăturile de ploaie începură să cadă răsunând pe acoperişul vechiului Ford.

- O să iau asta ca pe un compliment.

- Aşa să faci. Viclenia lui îl surprindea. Plină de curiozitate, îl iscodi: Şi ai găsit ceva?

El răsuci cheia în contact, iar motorul camionetei prinse viaţă.

- Mda.

Privi în oglindă şi ieşi în stradă. Inima ei începu să bată mai repede.

- Şi anume ce?

Slade îi aruncă o privire.

- Uită-te în buzunarul hainei, răspunse el cotind către şoseaua principală şi intrând în traficul aglomerat pe sensul spre sud.

Ea se întinsese deja către spaţiul din spatele scaunului unde îşi aruncase el haina. Vârî mâna în buzunar şi pipăi o pungă de plastic în care se simţea forma unei cărţi. Revăzu în minte dulăpiorul gol al lui Camille. Simţi o urmă de

regret când trase carnetul prins într-o legătură subţire, cu copertele la fel de simple şi de negre precum o carte de rugăciuni.

- Jurnalul lui Camille?

- Aşa se pare.

- L-ai furat? întrebă ea nesigură.

Fusese sigură că ucigaşul luase jurnalul ca-şi ascundă identitatea.

- L-am împrumutat. Trebuie să-l predăm poliţiei odată ce terminăm cu el.

- L-ai citit?

- Doar cât să confirm că a fost al lui Cammie.

- Şi ai avut o pungă pentru dovezi la tine?

- Am găsit nişte pungi cu sistem de autosigilare într-un sertar. M-am gândit că nu este bine să distrugem vreo dovadă.

Valerie înghiţi cu greutate. Prin plastic, degetele ei mângâiară legătura moale de piele. Dintr-odată o năpădi sentimentul că la deschiderea carnetului avea să arunce o privire în gândurile intime ale surorii sale, poate chiar în sufletul ei. Ezită, temându-se de ceea ce ar fi putut descoperi.

- Nu mi se pare în regulă. Este ca şi cum am încălca proprietatea cuiva.

- Am crezut că vrei să afli cine este ucigaşul.

- Vreau.

- Şi atunci?

- Mda, ştiu, veni răspunsul înţepat.

În timp ce roţile camionetei intrau pe podul peste lacul Pontchartrain, începu să plouă mai zdravăn.

- Sunt nişte mănuşi în torpedou.

- Pe bune?

- Se presupune că asta ar trebui să se afle într-un torpedou.

- Mda, ştiu. Dar în cazul tău... O, nu contează.

Deschise compartimentul şi, bineînţeles, alături de o lanternă, o cheie franceză, un patent, un briceag şi o pungă cu biscuiţi pentru căţei, era şi o cutie cu mănuşi din latex.

- Adu-ţi aminte că mă ocup cu examinarea vitelor. Le fac injecţii, le curăţ, le ajut să fete, zise el ridicând din umeri. E bine să fii pregătit.

- Pe lângă asta, nu ai de unde să ştii când vei avea ocazia să furi nişte dovezi şi să le demonstrezi autorităţilor că nu le-ai contaminat în vreun fel.

- Mda, încuviinţă el din cap.

Amândoi ştiau că poliţiştii aveau să-i critice, dar ea nu se opuse. Îşi puse nişte mănuşi care-i erau cam mari şi deschise cu grijă coperta vieţii intime a surorii sale; afară deja turna cu găleata, iar apa lacului clipocea sinistru.

- O să ajungi în iad, să ştii.

El mări viteza de la ştergătoare şi rânji.

- Ei, crezi?

- Îhî. Când diavolul o să afle ce ai făcut, o să-ţi ia sufletul. Nu e nici o îndoială.

- Lasă-l să vină, zâmbi Slade, şi îi aruncă o privire poznaşă care îi acceleră puţin pulsul. Cumva, am impresia că o să te caute şi pe tine.

- Deci vom fi împreună şi în iad?

- Sigur, zise el, făcându-i cu ochiul în timp ce mări viteza. Consideră că neam dat întâlnire.

capitolul 32

Copilul era mofturos. Din nou.

- Îi dau dinţii, îi explică Olivia lui Bentz care o plimba pe micuţă prin casă, legănând-o în timp ce ţipa. Lasă-mă pe mine să o ţin, continuă ea punând deoparte cartea, un ghid despre primul an din viaţa bebeluşului. Intră în bucătărie, unde Chia, papagalul pe care ea îl moştenise de la bunica ei, Virginia „Ginny“ Dubois, tiza bebeluşului, cârâia din colivie. Hei, uşor, dulceaţă, şopti Olivia. E în regulă.

Cu siguranţă nu era nimic în regulă, iar Ginny dorea să-i transmită acest lucru mamei ei. Olivia era însă calmă, deşi era vorba de primul ei copil. Bentz mai avea o fată, acum femeie în toată firea, din prima căsătorie. Kristi era cu un sfert de secol mai mare decât sora ei vitregă, iar Bentz avea cicatrice care puteau dovedi acest lucru.

Kristi fusese o belea - făcuse numai necazuri. La fel ca mama ei. Bentz o iubea nebuneşte, în ciuda faptului că îi distrusese câţiva ani din viaţă cu poznele ei, de la rebeliunile adolescentine până la rănile care-i puseseră viaţa în pericol... O, Doamne, spera că viaţa lui Ginny avea să fie mai calmă şi mai uşoară. Acum, Kristi era măritată cu Jay McKnight, care lucra pentru laboratorul medico-legal şi urmase cursuri de criminologie la Colegiul All Saints din Baton Rouge, locul în care el şi Kristi se revăzuseră după ce fuseseră iubiţi în timpul liceului.

Bebeluşul se opri din plâns şi începu să gângurească în braţele mamei lui, iar lui Bentz îi crescu în piept inima prostuţă şi romantică uitându-se la Olivia. Privirile lor se întâlniră.

- Vezi, nu e nevoie decât de cuvintele potrivite, observă Olivia, iar Bentz nu putu să-şi astâmpere un val de fericire.

Doamne, cât îi iubea pe această femeie şi pe acest bebeluş, chiar dacă ştia că orice copil l-ar fi trecut printr-un storcător emoţional. Era înduioşător cât de mult ţinea la această fiinţă mică şi nou-venită pe lume.

I se părea amuzant acum cât de mult se certase cu Olivia pentru ideea unui al doilea copil, dar când rămăsese

gravidă viaţa lui se schimbase în bine. Acum nu îşi putea imagina o lume fără micuţa Ginny, chiar dacă era mofturoasă. Blondă, ca mama ei, cu pielea capului vizibilă printre smocurile de bucle decolorate, cu ochii mari şi curioşi la tot ce o înconjura, se târa peste tot, terorizându-l pe Hairy S, câinele lor bătrân - un alt animal moştenit de Olivia din menajeria bunicii. Bentz întrezărea ani fericiţi la orizont.

- Bine, cedă el, ai câştigat. Eşti un părinte mai bun.

Olivia râse, iar el se duse în bârlogul lui unde ridică receptorul să-şi sune ginerele. Ar fi fost grozav dacă Jay ar fi putut avansa un pic mai repede în cazul Camille Renard. Încă nu primiseră raportul toxicologic, iar Bentz voia să compare încă o dată mostra de sânge a copilului nenăscut cu aceea a lui Frank O’Toole, doar ca să fie sigur.

Un junghi ciudat îl străbătu când se aşeză în scaunul lui uzat de la birou. Se gândi la Camille şi la copilul ei; viaţa bebeluşului fusese curmată înainte să ia prima gură de aer.

Micuţa Ginny, eliberată din braţele mamei, îşi croi drum, în felul ei, târându-se repede, de-a buşilea, şi intră în bârlog. Se uită în sus şi rânji, dezvăluind doi dinţi care se iţeau pe gingia inferioară, foarte mândră că îl găsise. În spatele ei, stând în prag, era Olivia.

- Vino la mine, zise el.

Bentz îşi luă din nou în braţe fetiţa, o sărută pe fruntea micuţă şi apoi o aşeză în poală. În timp ce ea îşi făcea de lucru cu un carneţel, detectivul îl sună pe Jay. Era timpul să afle mai multe despre starea de sănătate a lui Camille Renard la momentul morţii. Avea urme de droguri în sânge? Ce era cu cicatricele de pe spate? Şi cine, dintre toţi bărbaţii pe care îi cunoscuse ea, avea o grupă de sânge ce l-ar fi calificat drept tată al copilului?

- Perverse lucruri, comentă Slade.

Stătea la masă, vizavi de Valerie, în timp ce citeau paginile din jurnalul lui Camille, pe care le copiaseră la xerox.

- Ar trebui ars, spuse Valerie dând o pagină şi oftând, cu paharul de vin în faţă, neatins. E prea intim.

- Poliţia va avea nevoie de el.

- Ştiu, ştiu.

Ea acceptase faptul că viaţa privată a surorii ei, cele mai intime gânduri, aveau să fie citite, studiate şi notate, dar era un moment dificil. El o înţelegea. Camille Renard era la polul opus faţă de orice ar fi însemnat ideea de călugăriţă. Cel puţin, în opinia lui. Xeroxase cu grijă paginile la copiatorul vechi al lui Val şi lăsase jurnalul original intact, la dispoziţia poliţiştilor.

Deşi se aşteptase ca paginile să scoată la iveală unele dintre cele mai intime gânduri ale lui Camille, nu fusese pregătit pentru latura colorată a poveştii ei amoroase. Erau câteva nume împrăştiate printre pagini, dar nici unul dintre ele nu avea legătură cu relaţiile ei romantice sau sexuale. Cel puţin, nu direct. Şi mai erau unele ce păreau a fi nişte iniţiale, sau poate doar notiţe indescifrabile, cel puţin pentru el.

Val luă în sfârşit o gură de vin. Expresia de pe faţa ei era îngrijorată.

- Unele notiţe sunt scrise într-un cod.

Se încruntă, apoi arătă cu degetul o notă mâzgălită în grabă: „C U N 7734, CV“.

- Ce e? E o bucată dintr-un număr de telefon? întrebă el. Sau poate o plăcuţă de înmatriculare?

- „CV“ - O sută cinci? se gândi ea cu voce tare. Să fie în cifre romane? Poate un număr de cameră?

- E posibil. Poate aşa scriau la St. Marguerite. Cel puţin în interiorul parohiei.

- Vorbeşti de parcă este o închisoare.

- Păi nu este?

- Nu, potrivit lui Camille. Ea mi-a spus că nimeni nu le forţează să stea înăuntru, doar propria lor conştiinţă şi dedicarea, zise ea dând din cap în timp ce parcurgea

notiţele. Dar cine poate şti? se întrebă ea preocupată. Apoi, dând o pagină dintre cele xeroxate, anunţă:
Uite alta: „TO BF 2 M & M“.

- „BF“ - nu este prescurtarea de la „cel mai bun prieten“[4], în jargonul adolescenţilor? întrebă Slade.

- Pe bune? Ai ţinut pasul cu limbajul tinerilor? De unde ştii asta, cowboy?

- Ştii, avem computere la fermă. Am telefon mobil. Am auzit de Facebook, zise el făcându-i cu ochiul. Copiii obişnuiesc să scrie prescurtat chiar şi în Bad Luck din Texas. Uneori, cred că şi adulţii fac asta.

- Deşteptule!

- Orice om cu picioarele pe pământ ştie treaba cu „BF“ şi „BFF“[5]. Chiar şi călugăriţele de la St. Marguerite, în ciuda faţadei arhaice.

- Nu este o faţadă, ascultă la mine, spuse ea dându-şi ochii peste cap. Dar cel puţin îi zâmbi. Bine, domnule Prescurtare, dacă „TO“ vine de la Tom, adică Thomas şi nu mai ştiu cum, cum ar fi preotul de la St. Elsinore, ce înseamnă restul? Cel mai bun prieten al D-lui şi D-nei[6]? Cine să fie?

- Foarte multă lume se încadrează, zise el pe un ton mucalit.

- Ştiu. Cred că şi eu, murmură ea gândindu-se intens. Tom... Crezi că?...

- Că avea o relaţie cu un preot de la St. Elsinore? completă el scuturând din cap. Care sunt şansele să fi găsit doi preoţi dornici să-şi încalce jurămintele? Ce spune asta despre ei?

- Sau despre ea?

- Deja ştim asta despre ea.

În loc să se înhame într-o ceartă în care n-ar fi avut nici o şansă de câştig, sorbi din pahar negăsind nici un răspuns la notiţele criptice. Dar văzu o alta - o mâzgălitură mai degrabă. O inimă cu un mesaj în interior: „CALLED[7]“. Val îl

studie. Oare cineva - iubitul ei - o sunase? Ce înţeles avea forma de inimă? Şi de ce nu era nici un nume?

Oftă văzând cum era îngroşată marginea inimii, desenată de mai multe ori, în jurul singurului cuvânt. *Of, Cammie*, îşi zise ea. Era oare vreun mesaj, sau doar rodul meditaţiei cuiva care visa să-şi sune iubitul; sau poate iubitul o sunase? Cine putea şti?

La final era o notiţă care nu conţinea decât cuvintele „Maică stareţă“ cu şase săgeţi îndreptate spre ele asemenea unor simboluri ale urii, ca şi cum Camille ar fi detestat-o foarte tare pe sora Charity.

Fără a obţine nici un răspuns concret la notiţele misterioase care într- adevăr puteau să nu fie nimic altceva decât nişte mâzgălituri meditative, Val răsfoi alte câteva pagini.

- Aaa... chiar şi tu ai un loc la paradă, exclamă ea rotind piciorul paharului cu Pinot între degete, iar zâmbetul îi dispăru treptat. Se pare că îţi datorez nişte scuze.

Camille recunoscuse în jurnal că încercase, dar eşuase, să-l seducă pe „un cowboy încăpăţânat care lua în serios jurămintele căsătoriei, la fel cum o făcea cu moştenirea lui din Texas“.

- Numai dacă nu e vorba de un alt cowboy.

Ea se uită la el.

- Cum ar fi Trask? Zane? Ultima oară când am verificat erau amândoi singuri. Ea a menţionat jurămintele căsătoriei.

Mai luă o înghiţitură de vin, iar el fu din nou vrăjit de frumuseţea ei, care se amplifica prin simplul fapt că ea nu o conştientiza. Niciodată la fel de sclipitoare, ieşită din comun sau exagerat de sexy precum sora ei mai mică, Valerie Renard fusese, şi încă era, binecuvântată cu o frumuseţe ascunsă, clasică, şi cu o inteligenţă senzuală care lui i se păruse întotdeauna fascinantă.

- Dar dacă ea ar fi minţit în jurnal? întrebă el lăsându-se pe spate în scaunul de bucătărie, ascultând lemnul trosnind

în timp ce se întindea după bere. Dacă ar fi zis că m-am ţinut după ea şi că nu a putut să mă refuze? Ai fi crezut asta? Sau m-ai fi condamnat?

Val nu răspunse.

- Încă mai ţine hăţurile, Valerie, adăugă el, iar furia tăcută, ce fusese menţinută la distanţă, ieşi din nou la iveală.

- Ce vrei să spui?

- Că ar fi trebuit să ai încredere în mine. Să ştii că spuneam adevărul; dar nu ai făcut-o. Ai crezut-o pe ea şi acum o crezi din nou pe ea. Scrisul ei de mână zice că a fost o minciună, iar tu ai crezut.

- Credeam că o să te bucuri că înţeleg. Că o să fii încântat, chiar.

El o privi fix. Observă flăcările din ochii ei căprui. Simţi că se înmoaie. Apăruse o fisură în hotărârea lui de a lămuri problema în condiţiile dictate de el, nu de o femeie moartă.

- Aceste pagini, spuse el arătând către o scenă de sex destul de explicită, ar putea fi doar pură fantezie.

- Vrei să spui că minte în propriul jurnal?

- Vreau să spun că e posibil să o fi făcut. Atât. Nu lua totul de bun.

- Inclusiv inocenţa ta.

- Mda. Maxilarele i se încleştară atât de tare, încât îl durură. Trebuie să ai încredere în mine, Val. Doar pentru că e vorba de mine. Pentru că am dovedit că merit. Niciodată nu te-am minţit. Niciodată.

Lui Valerie i se puse un nod în gât. Privirea ei îl fixă o clipă, apoi se îndepărtă, iar el se stăpâni cu greu să nu străbată cei câţiva metri de podea şi s-o ia în braţe.

- Bine... ai dreptate. Jurnalul ăsta ar putea fi rodul imaginaţiei ei. Fantezie pură, zise Val. Sprâncenele i se uniră şi îşi muşcă buza. Dar nu cred asta, adăugă ea. Scutură din cap în timp ce gândea cu voce tare. În primul rând, vorbeşte despre toţi iubiţii ei. Primul? Puse paharul cu vin jos, dezgustată. În liceu? Cine crezi că poate fi?

El ridică din umeri.
- Nu ştiu.
- Atletic. Dintr-o familie mare, hispanică.
- Ar putea fi oricine.
- Reuben Montoya, spuse ea, iar când observă îndoiala din privirea lui Slade, insistă. Ştiam eu!
- Ai spus că se întâlneau.
- Au făcut mai mult decât atât! Bătu cu degetul în paginile fotocopiate. Conform celor scrise aici, el a fost primul, era tot în liceu. Apoi a urmat un şir de iubiţi, una sau două aventuri de o noapte, toţi fără nume; după aceea apari tu şi, în final, un preot. Şi ştim cine este.
- Frank O'Toole.
- Nenorocitul! şuieră ea ridicându- se de pe scaun şi intrând în bucătărie unde turnă restul de vin în chiuvetă cu un gest rapid, nervos. Bo, eternul trădător, o urmă dând încet din coadă. Val continuă: Montoya n-ar trebui să se ocupe de caz. Este prea implicat. Iar Frank O'Toole ar trebui să fie după gratii.
- Eşti sigură că el a omorât-o?
- Da! O... Doamne! Nu, nu chiar.
Ea dădu din cap, iar lumina de deasupra chiuvetei îi aruncă sclipiri roşietice în păr. De câte ori nu ieşise din dormitorul lor privind razele soarelui de vară ce răzbăteau prin fereastră şi aruncau scântei aurii în părul ei răvăşit? De câte ori nu întredeschisese ea un ochi adormit, îl surprinsese privind-o şi îi zâmbise uşor, o invitaţie pe care el nu o putea refuza? Dacă ar fi încercat, ar fi simţit mirosul aşternuturilor lor uscate de soarele arzător din Texas şi parfumul sexului ei. Simţi o senzaţie de strânsoare în vintre, dar o îndepărtă. Cu siguranţă, atunci nu era momentul.
- Asta e problema, zise ea. Frank O'Toole nu pare capabil. La naiba, l-am crezut când mi-a spus că a iubit-o şi nu pot... Nu mi-i pot imagina împreună. Cel puţin nu aşa.

Se uită la paginile de pe masă, iar buzele i se ţuguiară. Slade înţelegea ce voia să spună. Actele sexuale mai degrabă brutale decât iubitoare, conform descrierilor lui Camille, nu se potriveau cu omul care ajuta bolnavii din spitale, care îşi petrecea timpul împreună cu micuţii de la orfelinatul St. Elsinore, se dedicase ridicării de case pentru nevoiaşii din New Orleans după uraganul Katrina şi ajuta şi în alte locuri. Iubitul ei fusese puternic. Cu o sexualitate debordantă. Şi, se părea, avea o înclinaţie sadică de necontestat. Frank O'Toole? Dar cine ştia cu adevărat de ce era capabilă o persoană? În exterior normală, iar în interior bolnavă şi cu obiceiuri ieşite din comun.

El văzuse odată poza unei femei dichisite care frecventa des biserica îmbrăcată în taioare la modă. Părul îi era blond platinat şi coafat perfect într- un stil bătrânicios, iar zâmbetul îi era la fel de dulce precum piersicile de Georgia. Trebuia să fi avut aproape optzeci de ani. Dar următoarea poză o arăta goală, plină de tatuaje şi piercinguri pe fiecare centimetru de piele, cu sfârcurile pătrunse de cercei, cu părul pubian ras, cu întreaga înfăţişare emanând o sexualitate agresivă. Nu faptul că tot corpul îi era o operă de artă i se păruse ciudat, ci faptul că ea acceptase să îi fie făcută poza şi apoi pusă pe internet. Poate că fusese modificată în Photoshop. Poate că nu fusese de acord. Poate capul ei fusese lipit corpului altei persoane. Nu conta. Imaginea îi persista în memorie şi îi reamintea că nimeni nu ştie cu adevărat ce se petrece în capul cuiva. Altfel, de ce ar exista atât de mulţi vecini uimiţi să afle că bărbatul din apropiere îşi bătea de fapt soţia sau era un pedofil ori un criminal? Văzuse de prea multe ori oameni convinşi că vecinul contabil fusese cetăţeanul perfect.

Aşa că Frank O'Toole, preot sau nu, putea cu siguranţă să fie bărbatul căruia îi plăcea să-i lege încheieturile lui Camille de un pat cu grilaj din fier, în timp ce îi turna ulei pe corp. De asemenea, putea fi bărbatul care folosea metode de a o menţine în stare de excitaţie până la ore

târzii în noapte cu obiecte care gâdilau, încântau şi provocau o mică doză de durere. O'Toole putea fi iubitul care îi desfăcea mâinile şi picioarele şi o biciuia pe spate excitându-se înainte de a o penetra din spate, aşteptând ca ea să se arcuiască înspre el, dorindu-l cu toată fiinţa chinuită. Putea, la fel de bine, să se dovedească în final ucigaşul lui Camille.

- Obsedat nenorocit! gemu Valerie clătindu-şi paharul. Îl mângâie absentă pe Bo pe cap şi intră în sufragerie, unde se aşeză în fotoliul ei preferat. Se uită la Slade care stătea încă la masă. Îmi pare rău, adăugă ea, cu vocea îngroşată. Că m-am îndoit de tine. Că am crezut vorbele ei în locul vorbelor tale. Îşi încrucişă degetele, apoi le desprinse. M-am înşelat, urmă ea, iar glasul i se transformase într-o şoaptă ciudată.

El ar fi vrut să traverseze camera şi să o ridice în picioare. Îşi imagina că o atingea pe ceafă, că îi îndepărta părul de pe obraji şi că îi săruta pleoapele în timp ce murmura platitudini şi îi accepta scuzele, dar nu putea. Nu încă. Nu când totul între ei era rigid şi nerostit. Cel mai uşor lucru pe care îl putea face era să-i apropie corpul de al lui, să o ia în braţe, să o ducă în dormitor. În mintea lui o vedea goală, nerăbdătoare şi fierbinte, ridicându-şi coapsele către el în timp ce o penetra. Părul ei ar fi fost răvăşit pe perne, umezit de transpiraţie, sfârcurile incredibil de tari ar fi aşteptat ca el să le cuprindă în gură şi să le sărute şi să le muşte. Picioarele i s-ar fi încolăcit în jurul lui, iar ea ar fi gemut de o dorinţă atât de profundă, încât gâtul i s-ar fi încordat în timp ce el i-ar fi cuprins fesele şi ar fi tras-o mai aproape.

Ştia că să facă dragoste cu ea în acel moment ar fi fost un gest nebunesc, frenetic, de a spăla durerea, de a-şi retrăi viaţa, pe când Camille nu avea să se mai trezească niciodată într-o dimineaţă călduroasă de iunie.

Îşi goli berea şi se ridică în picioare.

- Cred că amândoi avem nevoie de somn, zise el lăsând sticla pe masă, fără să se apropie de Val. Trebuie să fim la poliţie în jur de ora opt. Se duse spre uşă şi ezită. Amândoi avem multe la care să ne gândim. Bo se ridică dând încet din coadă, privindu-l atent. Stai, îi ordonă Slade câinelui, ignorându-şi dorinţa arzătoare de a rămâne în căsuţă. Alături de soţia lui.

Of, la naiba. Aruncând o ultimă privire către Val, Slade reuşi să zâmbească uşor, apoi deschise uşa şi îşi duse mâinile la ochi înainte să iasă în noaptea la fel de densă şi de întunecată precum o piscină plină cu smoală caldă şi neagră.

capitolul 33

- E timpul, spuse vocea. Grăbeşte-te.

Sora Asteria se strecură afară din dormitor, simţind cum nerăbdarea îi învolbura sângele din vene. Apucă poalele rochiei lungi, ridică tivul astfel încât picioarele goale să poată zori pe coridor, prin petele de lumină difuză aruncate de aplicele ponosite. Exaltată, aproape beată, se împiedică, dar se adună şi îşi croi drum în jos pe treptele din spate pe unde fusese ghidată.

- El aşteaptă.

Da! Continuă să se grăbească, simţind un imbold ascuţit ce o făcea să meargă mai departe. În faţa uşilor se opri, simţindu-se dintr-odată nesigură.

- Acum! Vocea era insistentă. Exigentă. Du-te!

În sinea ei, pe măsură ce înflăcărarea i se diminua, simţi primul fior de teamă, o îngrijorare care îi zgâria creierul, o mică aducere aminte că acţiunile sale erau fundamental greşite.

„Aminteşte-ţi de sora Camille", o avertiză un glas de undeva din străfundurile minţii. Dar ea o ignoră, concentrându-se să stea dreaptă când împinse uşile şi ieşi în noapte. Aici luna era luminoasă, noaptea era în toi, iar mirosul florilor de gardenie se împletea cu cel de pământ. Pietricelele de pe alee erau tari sub tălpile ei goale, dar nu-i păsa, nu putea simţi durerea. Era ca şi cum plutea în timp ce păşea printr-o poartă ce era deschisă, ca şi cum cineva o aştepta.

Mirele ei. Desigur. Joseph! Îşi aminti de chipul lui şi îşi imagină cum ar fi fost să îl sărute din nou. „Nu, aşteaptă. Nu Joseph“, îşi zise ea. Nu era bine. Sau era? Pentru o clipă fu confuză, iar lumina lunii se schimbă brusc. De ce era afară din biserică? Iar dacă nu se mărita cu Joseph, cine o aştepta la altar? „Doamne! Te măriţi cu Iisus, Fiul Domnului. Eşti o călugăriţă!" Desigur.

Încercă să îşi recapete senzaţia de bine care o cuprinsese mai devreme, însă nu percepu decât sentimentul că fusese păcălită, probabil drogată. Dar cum?

- Pe aici. Vocea imaterială o înghionti după colţ, printr-o altă poartă care şi ea era întredeschisă. Când scârţâi din ţâţânile ruginite, îşi dădu seama că intrase într-un cimitir, unde o înconjurau morminte şi pietre funerare ce se ridicau din pământ. O briză sinistră se prelinse printre mormintele văruite, îi smuci rochia şi făcu să freamăte crengile copacilor din împrejurimi. Muşchiul spaniol dansa precum stafiile pe ramurile noduroase, iar ea auzi din nou vocea care-i şuiera în ureche. Păcatele tale se sfârşesc aici. toate păcatele tale, soră Asteria.

- Nu!

Încercă să ţipe, dar nu scoase nici un sunet. Teroarea îi cuprinse sufletul cu ghearele.

- Ţi-ai bătut joc de jurămintele tale.

„O, Doamne!"

- Stai, încercă ea să spună, dar vocea era mută.

- Mişcă.

Împiedicându-se, sora Asteria ceru îndurare, năpădită de frică. Sângele din venele ei era rece ca gheaţa. Rigid. Congelat. Îşi spuse că merita pedeapsa. Amintirea destinului bietei surori Camille îi răsună în creier aşa cum un corb scoate un croncănit tânguitor, sarcastic, înainte să-şi deschidă aripile şi să zboare în cerurile întunecate.

Asteria începu să tremure. Pielea i se freca de ţesătura zdrenţuită a rochiei de mireasă, destinul ei era pecetluit. Izbucni în plâns şi se gândi să scape, să se întoarcă şi să o ia la sănătoasa printre morminte, să ţipe după ajutor. Dar nu putu. \bcea ei era estompată. De păcatele ei. Asta merita.

Ştia ce se întâmplase cu sora Camille, auzise că murise purtând aceeaşi rochie. Fusese un avertisment, unul pe care ea nu-l ascultase.

„Doamne, te rog, ajută-mă“, se rugă în tăcere împiedicându-se din nou. Când îşi recăpătă echilibrul, simţi cuţitul în spate, împingând-o înainte printre cripte. Îl cunoştea pe atacatorul ei, sau credea că îl cunoştea, deşi silueta îmbrăcată în negru era neclară. Inima îi bătea nebuneşte, cerându-i să scape. Voia să fugă, dar picioarele nu o ajutau. Tot ce putea face era să nu cadă.

Cea mai mare dintre cei şapte fraţi, Asteria făcuse întotdeauna ce i se ceruse. Niciodată nu se opusese. Niciodată nu obiectase. De la prima ei împărtăşanie, credinţa fusese cel mai de preţ lucru pentru ea şi în toată viaţa ei nu oscilase decât o dată, pentru scurt timp. Îi crăpa obrazul de ruşine amintindu-şi. „Joseph.“

Fusese o fetiţă prostuţă, de numai şaisprezece ani, căreia îi luase minţile un bărbat mai în vârstă, de douăzeci şi patru de ani pe atunci, sau aşa zicea el. Ceea ce nu-i spusese Joseph Allard fusese că avea o nevastă şi o fiică.

Gândul că se îndrăgostise de un bărbat însurat... Păcatul ei îi făcea greaţă. Când adevărul ieşise la iveală, îl respinsese fără milă. Fusese îngrozită că o minţise şi nu mai dorise să-i audă scuzele jalnice, cum că era „nefericit" sau „prizonier" într-o căsătorie fără dragoste. Refuzase să-l mai vadă.

Peste nici o săptămână, în timp ce soţia şi fiica lui dormeau, el se strecurase afară în garaj, închisese uşile, intrase în maşină şi pornise motorul.

Aflând despre aventura amoroasă, soţia lui Joseph dăduse vina pe Asteria pentru că din cauza ei devenise văduvă, ba chiar una falită, lipsită de venitul soţului. Chiar şi mica lui asigurare de viaţă fusese anulată din cauza suicidului. Asteria se simţise îngrozitor.

La absolvire îşi reafirmase dorinţa de a intra la mănăstire. Îşi lăsase deoparte toate fanteziile romantice şi îşi dedicase viaţa lui Iisus. Dar nu fusese conştientă că avea să întâlnească pe cineva precum părintele Frank O'Toole, un om al lui Dumnezeu. Inima i se strânse când se gândi la el. Atât de chipeş, de viril, de... orice. Şi atât, atât de imoral. O ispitise din nou Satana? O, nu, nu. nu cu părintele Frank. Şi totuşi era acolo, uşor ameţită, îmbrăcată în rochie de mireasă, ştiind că avea să plătească pentru păcatele ei în acest cimitir, aici printre mormintele ca nişte cutii, ca nişte bestii cu gurile căscate sub pământ.

Inima îi bătea atât de tare, că ameninţa să-i sară din piept. În timp ce degetele ei se strângeau pe mătănii, îşi simţi venele invadate de frică. Cum de se ajunsese la asta? Scoase un suspin şi simţi vârful cuţitului tăind fragila ţesătură a rochiei, înţepându-i pielea într-o parte. Oţel rece pe carnea fierbinte şi înspăimântată. Încercă să ţipe, dar nu putu şi simţi sângele cald curgându-i pe coaste.

- Nu, şopti ea, cu inima bătându-i ca o tobă.

- Ţipă şi o să-ţi trimit sufletul în iad! o asigură vocea. Acum, mişcă-te!

Se grăbi înainte, croindu-şi drum printre cripte, ascultătoare. Gândurile i se îndreptară către mama şi tatăl

ei, încă tineri, în jur de cincizeci de ani şi având de crescut surorile ei mai mici. Imaginea celor şase îi trecu prin minte, dar se opri la chipul mezinei, Maria. În vârstă de aproape opt ani, cu pistrui, păr cârlionţat şi ochi căprui-închis, semăna cu Asteria la înfăţişare şi evlavie, deşi Maria era încă prea mică pentru a-şi înţelege cu adevărat credinţa.

- În genunchi! ordonă vocea aspră când ajunse în dreptul unui mormânt unde un înger sculptat, cu aripile desfăcute, se uita în jos la ea de deasupra criptei. Blocând lumina lunii, chipul statuii era umbrit, iar expresia feţei, ascunsă. Aici!

Asteria fu împinsă cu putere. Căzu la pământ, pietrişul îi tăie rochia şi îi pătrunse în carnea genunchilor.

- Care este plata păcatului? întrebă vocea.

„Poftim?" Teama patina în lame subţiri peste pielea ei.

- Plata păcatului este. moartea, scânci ea în timp ce teroarea îi urla în tot corpul.

Pe nesimţite, vocea o abandonă complet şi începu să se roage.

- Tatăl nostru care...

Peste cap îi fu aruncat un ştreang.

„Nu! Luptă, Asteria! Trebuie să lupţi! Nu este nimeni care să te ajute!"

Încercă să se ridice, dar lasoul subţire şi puternic din jurul gâtului se strânse rapid, tăind adânc în carne. O cuprinse panica, vedea o lumină roşie ţipătoare în faţa ochilor.

„Luptă! Fugi! Pleacă naibii de lângă bestia asta!"

Încercă să ţipe. Să respire. Degetele ei se strânseră în jurul gâtului, căutând să apuce, vrând să îndepărteze garoul nemilos. Plămânii îi ardeau, creierul o îmboldea să ţipe de durere. Întunericul se instalase pe marginile conştienţei şi, parcă de undeva de departe, clopotele începură să bată.

„O, nu... te rog... Mântuitorule, te rog."

Se răsucea, ţintuită la pământ de presiunea zdrobitoare de pe piept. Sufletul i se agăţă de trup pentru o ultimă clipă, ca şi cum s-ar fi înălţat deasupra corpului, şi Asteria îşi văzu atacatorul răsucind ştreangul, forţând coarda tăioasă, din metal să-i pătrundă în carne. De sus, văzu cum urme de sânge îi înfloreau pe gât, mici pietre preţioase de culoarea granatului ce păreau să strălucească şi să se întindă. Corpul ei se încordă şi apoi deveni inert.

Zzzt! Poc!

În acel moment alunecă, plutind spre cer, purtând în minte gânduri disociate, fragmentate, cum că acea lumină care explodase în faţa ochilor ei era cea despre care vorbea atât de multă lume, lumina care duce în sus. O, Doamne... Întunericul o cuprinse din nou, un nor gros, tulbure care absorbea durerea, liniştea, panica.

Murea. O ştia... Distruse, gândurile ei se amestecară.

Dar o întrebare îi pătrunse în creier precum un cuţit fierbinte într-o bucată de unt. Oare aveau să i se deschidă porţile raiului? Sau, aşa cum se temea, avea să fie aruncată în focurile iadului pentru totdeauna?

Pssst!

Ochii Luciei se deschiseră.

Nu! Nu din nou!

Nu înainte să poată pleca...

Inima ei protestă. În ciuda brizei răcoroase, uşoare, ce adia prin fereastra deschisă, tânăra femeie transpira, iar capul ei era ud. Apucă cearşaful şi pătura subţire care-i acopereau corpul şi se rugă să se fi înşelat, să nu fi auzit acea voce neomenească, aspră, a unui demon lângă urechea ei.

- Te rog, Doamne, şopti ea cu trupul atât de tensionat, încât abia putea respira. În sinea ei văzu imaginea unui înger, cu braţele ridicate ca şi cum s-ar fi îndreptat către cer. Nu din nou...

Dar ştia în subconştient, în zona aceea subţire din creier unde se întrepătrund teama şi speranţa, că era pe cale să descopere o nouă şi sumbră oroare.

Se auziră clopotele de la miezul nopţii, bătând încet, tânguitor în noapte.

„O, Doamne. O, Doamne! O, Doamne!"

Cu un sentiment de panică, se rostogoli până la marginea patului, apucă un veşmânt monahal din dulap şi şi-l trase pe cap. În clipa în care ţesătura atinse podeaua, iar mâinile îi intrară pe mâneci, îşi luă mătăniile de pe piciorul patului cu degetele tremurânde şi, rugându-se încet, urmă cărarea prestabilită.

Aproape că putea simţi mirosul răului care dădea târcoale, izul trecerii diavoleşti, deopotrivă respingător, pământesc şi seducător, în timp ce se grăbea să iasă pe uşa chiliei şi să o ia pe tunelul întunecat al coridorului ce ducea la trepte. Nu se aştepta să întâlnească pe cineva, dar când dădu colţul aproape se ciocni de sora Edwina.

- O! exclamă Lucia, ducându-şi mâinile la piept. De ce eşti trează?

Toaletele comune şi duşurile erau în direcţia opusă.

- Nu puteam dormi, spuse Edwina. Şi tu?

- Vino cu mine. E greu de explicat. O luă de braţ şi porni mai departe, nedorind să se gândească prea mult, neîndrăznind să i se confeseze Edwinei. Cred... cred că s-a întâmplat ceva.

- Crezi? repetă sceptică Edwina. De ce?

- Nu ştiu. Vino. Zbură în jos pe scară, fără să se uite înapoi. Grăbeşte- te! o îndemnă ea.

Zgomotul paşilor ce se auzeau pe trepte îi spuse că maica o urma. Se întrebă în treacăt de ce Edwina se plimba pe coridoare îmbrăcată complet în ţinuta neagră şi cu acoperământul pentru cap, dar nu avea timp să facă cercetări. Nici nu voia să ia în considerare toate motivele plauzibile.

- Unde mergem? întrebă Edwina.

- Eu... nu sunt sigură.

- Aşteaptă puţin, te rog. Nu ştii ce ai auzit, unde mergi, dar...

- Doar vino după mine, da? o repezi Lucia.

De obicei nu era autoritară, dar în noaptea asta, o, Cerule, trebuia să fie. Cât despre echilibrul ei psihic, până şi ea începea să aibă îndoieli. Dar continua să se grăbească. Spera să se înşele - „o, te rog, fă să fie aşa“ -, că vocea pe care o auzise era doar în imaginaţia ei, dar părul care i se ridicase pe braţe îi spusese altceva.

- Nu ştiu ce să zic, rosti Edwina cu vocea inegală, în timp ce umărul Luciei deschise uşile duble şi ieşi afară.

Vântul înţepător, ce mirosea a Mississippi, o lovi în plin. Norii se mişcau cu repeziciune peste lună, estompând stelele. Lucia nu o mai aşteptă pe cealaltă măicuţă şi se grăbi pe potecă, prin uşile deschise, în cimitir. „Te rog, Doamne, fii cu mine.“

Se strădui să ajungă la Dumnezeu în ciuda şoaptei diavoleşti care o însoţea. Edwina, care rămăsese în urmă, o prinse din urmă chiar după intrarea în cimitir.

- Ţi-ai ieşit din minţi?

Privirea palidă a Edwinei o ţintui în faţa criptelor care le blocau drumul.

„Poate“, se gândi Lucia, dar nu avea timp să-şi pună la îndoială sănătatea mintală. Nu răspunse, doar grăbi pasul, acum alergând. Deşi nu mai auzea vocea demonului, ştia precis unde mergea şi îi era teamă de ce ar fi putut găsi.

„Te rog, fă în aşa fel încât să n-am dreptate“, îşi spuse ea înnebunită, cu inima gonindu-i în timp ce vântul nopţii i se juca în păr. „Fă în aşa fel încât să fie o greşeală!“

Paşii Luciei nu ezitară când ochii i se opriră asupra statuii în formă de înger din vedenie. De un cenuşiu nepământean, îngerul stătea cu aripile larg deschise, cu mâinile ridicate, cu dâre de nisip şi mizerie curgându-i din ochi precum urmele de lacrimi.

Exact ca în viziune. Iar la baza statuii, în faţa mormântului, era silueta inertă a unei femei moarte.

Sora Edwina apăru în spatele ei şi scoase un ţipăt ce putea zdrobi o ţeastă. O rază subţire de lună tremura peste cadavru. Şi femeia aceasta, la fel ca şi Camille, era îmbrăcată într-o rochie de mireasă zdrenţuită, cu pliurile străvezii fluturând în vântul care mătura cimitirul mişcând crengile copacilor, tânguindu-se încet.

- Doamne, Dumnezeule, nu! strigă Edwina în timp ce Lucia se aplecă pentru a verifica dacă era vreo urmă de viaţă în micul trup. Nu Asteria. gemu sfâşietor Edwina, nu!

Îşi duse mâinile în faţă şi căzu în genunchi, plângând.

Sora Asteria se uita la ele, cu privirea aţintită pe cerul nocturn. Mâinile Luciei se mişcară către încheietura ei, căutând semne de viaţă... Sperând... rugându-se. Dar nu avea puls. Nu respira. Zăcea nemişcată. Probabil că sufletul ei se ridicase deja.

Lucia izbucni din nou în lacrimi. O rugăciune i se formă pe buze, cu o cadenţă întreruptă de suspine. Iar clopotele de la miezul nopţii tăcură în sfârşit.

capitolul 34

- Nu-mi spune, o veche colegă de-a ta? se interesă Bentz când Montoya îngenunche lângă cadavru să examineze trupul rece al surorii Asteria.

Pielea ei căpătase o nuanţă albăstrie, iar privirea fixă era la fel de lipsită de viaţă ca toate mormintele ce-i înconjurau în cimitir.

- Amuzant, pufni Montoya.

- Ei?

Deci Bentz era pe jumătate serios.

- Nu, Bentz, zise el îndreptându-se, uşurat. Am întâlnit-o prima oară la interogatoriu.

Doamne, asta fusese cu numai câteva nopţi în urmă? Părea că trecuse o eternitate.

- Bine.

Mai mult decât bine. Cu atâţia oameni cunoscuţi implicaţi în omucidere, totul părea ireal; îi dăduse chiar prin minte că acesta putea fi punctul comun. Dar acum, odată cu moartea Asteriei McClellan, situaţia se schimbase.

- Este un coşmar în toată regula, mormăi Bentz pentru sine în timp ce se îndepărtau de locul în care legiştii cercetau rapid corpul Asteriei înainte să îl îndese într-un sac şi să-l ducă la morgă.

Lynn Zaroster se apropie şi aruncă scenei o privire de ansamblu. Îi zâmbi amuzată lui Montoya. Făcuseră echipă recent, când Bentz lipsise ca să-şi revină după rana care aproape îl lăsase fără slujbă şi fără căsnicie. Odată cu revenirea lui Bentz, Zaroster fusese numită partenera lui Brinkman, pe care îl detesta. Zaroster era una dintre persoanele din departament care îşi doreau ca Bentz să se pensioneze, ca să poată face din nou pereche cu Montoya. Acum zise:

- Presa vrea răspunsuri. Urgent. Vorbesc despre un criminal în serie.

- Deja? Iisuse, bombăni Bentz scuturând din cap. E un pic prematur să catologhezi asta drept crimă în serie, adăugă el.

Montoya nu era însă de acord. Doar pentru că manualele poliţiei vorbeau despre cel puţin trei victime cu o perioadă de acalmie între crime, nu însemna că definiţia nu se aplica

în cazul lor. Cine putea şti ce era în mintea unui adevărat psihopat? Clasificările erau inutile. Faptul că două călugăriţe fuseseră omorâte în acelaşi fel îi spunea din start că aveau de-a face cu o serie de crime, indiferent dacă era începutul dezlănţuirii sau ucigaşul mai lovise şi înainte.

- Brenda Convoy este destul de insistentă, spuse Zaroster cercetând locul şi încruntându-se, cu faţa luminată de bliţurile aparatelor şi de lumina palǎ, apoasă, a lunii. Montoya se încruntă. Niciodată nu-i agrease pe reporterii insistenţi şi camerele lor şi de aceea nul cunoştea pe nici unul. I-am spus să aştepte o declaraţie de la biroul de presă, explică Zaroster, iar ea a făcut o mutră de parcă tocmai mâncase mere pădureţe.

- Se zice mere pădureţe cu rahat, o corectă Brinkman.

Zaroster îşi încleştă maxilarul. Brinkman nu observă.

- Şi asta e foarte rău. Chiar şi Convoy ştie că nu poate obţine orice fără să vorbească mai întâi cu Sinclaire.

Tina Sinclaire răspundea de relaţiile cu presa în cadrul departamentului.

- Ce-ai aflat? întrebă Montoya.

- Deocamdată nimic. Până şi Brinkman părea întors pe dos, iar o parte din rânjet îi dispăruse. Este o chestie oribilă, recunoscu el.

- Hei, nu te supăra, spuse Bonita Washington, şefa de la investigaţii criminalistice. Avem o zonă de cercetat aici.

Era mare şi neagră şi nu scutea pe nimeni. Îşi îndepărtase părul de pe faţa ce lucea de transpiraţie; ţinea o tablă de scris într-o mână şi o cutie mică în cealaltă.

- Îmi pare răăău, zise Brinkman cu un rânjet batjocoritor, revenit la atitudinea lui obişnuită. Încercam să ne facem treaba.

- Faceţi-o odată, replică Washington, cu ochii verzi aţintiţi asupra lor într-o privire supărată. Şi lăsaţi-mă să mi-o fac şi eu pe a mea.

Se întoarse să discute cu Santiago, în timp ce fotograful făcea poze; bliţul pulsa straniu, lumina lui împrăştiindu-se

timp de câteva milisecunde pe cripte şi pe statuile din cimitir.

Brinkman făcu o grimasă.

- Cineva s-a trezit cu faţa la cearşaf.

- Te-am auzit, Brinkman, şi da, numi place să fiu scoasă din casă în toiul nopţii.

Washington se apropie de statuia sub care fusese găsită Asteria.

- Mda, păi nu eşti călăreţul singuratic pe aici, murmură Brinkman. Pentru că nu primi nici un răspuns, renunţă să o mai înţepe şi îşi îndreptă atenţia din nou la caz. Deci, care-i treaba? Aceeaşi călugăriţă a găsit cadavrul? îl întrebă el pe Montoya în timp ce căuta agitat în buzunare pachetul mototolit de Marlboro. Îl scutură cu dexteritate, scoase o ţigară şi vârî filtrul între buze pe când străbăteau cimitirul din care se înălţau morminte decolorate de soare. La New Orleans, morţii erau înmormântaţi deasupra solului, pentru că cea mai mare parte din oraş era la nivelul mării sau chiar mai jos. Nimeni nu voia ca bunica moartă să vină în vizită acasă în timpul unei inundaţii care spăla pământul şi făcea să plutească sicriele smulse din locurile de tihnă. Cum de aceeaşi persoană găseşte cadavrul înainte să se răcească măcar? insistă Brinkman cu ţigara neaprinsă bălăbănindu-i-se în gură.

- Nu ştiu încă, zise Montoya. O să aflu. O s-o interoghez întâi pe sora Lucia.

- Cred că ştie mai multe decât spune. Ajunseră la poarta cimitirului şi ieşiră. Brinkman deschise bricheta şi se opri să-şi aprindă ţigara; mirosul de tutun ars era tentant. Vârful roşu al ţigării părea un mic far în noapte. Ce e cu preotul? se interesă Brinkman.

- O să pun mâna pe el. Imediat ce apare avocatul lui, spuse Bentz.

Brinkman scoase un nor de fum.

- Ai fost în camera victimei?

- Nu încă. Se ocupă Zaroster.

- O să mă duc cu ea, se oferi Brinkman. Aşa, maica stareţă n-o să facă atac de cord la gândul că un bărbat e singur în dormitoarele fecioarelor sacre.

Se întoarse, lăsând în urmă o dâră mirosind a tutun.

- Nesuferit, mormăi Bentz în timp ce intrau.

- Mai mult decât atât.

Montoya traversă poteca spre uşile mari ce duceau la coridoarele care făceau legătura între catedrală şi mănăstire. Orice urmă de intimitate sau decenţă dispăruse de la St. Marguerite când se sunase la dispeceratul de urgenţă, iar poliţiştii ajunseseră la faţa locului.

Acum, bătrâna şi tihnita catedrală şi terenurile din jur se transformaseră într-o casă de nebuni. Nu numai cimitirul unde fusese descoperit cadavrul, dar şi capela, catedrala, anexele şi mănăstirea însăşi erau cercetate. Poliţiştii mişunau prin toate clădirile vechi din cărămidă. Presa, mereu pe fază, era şi ea la faţa locului; reporterii stăteau în faţa catedralei, cu echipe de filmat şi reflectoare, alertând oraşul că la mănăstirea de maici se petrecuse o altă crimă.

Circumstanţele erau aproape identice cu uciderea lui Camille Renard. Altă călugăriţă. Altă rochie de mireasă. Altă ţesătură de pe altar pusă peste faţa ei de către maica stareţă. Alt cerc de mărgele ce semăna cu o bijuterie de sânge în jurul gâtului ei. De data aceasta însă, ucigaşul lovise în cimitir, nu în capelă. De ce?

Pregătirile pentru interogatorii erau în toi, parohia fusese sigilată, toată lumea aflată între pereţii ei era interogată. Alţi poliţişti fuseseră trimişi în împrejurimi, iar alte echipe patrulau pe străzi, cu toţii sperând să găsească indicii, ceva ieşit din comun care să-i ajute la prinderea ticălosului. Desigur, criminalul putea să fie deja departe şi să fi izbutit să scape înainte de sosirea poliţiei.

Montoya păşi pe coridor către biroul maicii stareţe. Din nou, cadavrul fusese găsit la miezul nopţii, în timp ce clopotele băteau încă. Primul agent sosise cu opt minute mai târziu, un interval suficient ca sora Lucia să telefoneze

la poliţie şi să o trezească pe maica stareţă, în această ordine, spre consternarea surorii Charity.

Sora Lucia. Din nou. Despre ce era vorba? Brinkman avea dreptate - faptul că descoperise ambele cadavre o plasa în cercul suspecţilor. Împreună cu toate întrebările de genul „Cum a fost posibil aşa ceva?“

Montoya ajunsese la ora douăsprezece şi douăzeci şi şapte de minute. Parcase lângă cimitir, în timp ce un car de reportaj de la un post de radio local tocmai intra pe stradă, oprindu-se alături de vehiculele poliţiei.

Această crimă aducea o nouă perspectivă, ireală şi înfricoşătoare. El şi ceilalţi colegi din departament crezuseră că uciderea primei victime, sora Camille, fusese un caz izolat. Se gândiseră că fusese omorâtă pentru că era însărcinată, implicată într-o afacere amoroasă cu un preot sau din alt motiv personal.

Crezuseră că ea fusese o ţintă, nu o victimă aleasă la întâmplare, pentru că, indiferent cine era autorul, acesta acţionase cu migală, asigurându-se că ea purta rochia de mireasă, omorând-o de aproape, simţind cum viaţa i se prelingea afară din corp.

Nu le trecuse prin minte că avea să apară o altă victimă, că sora Camille putea fi doar prima dintr-un şir de crime în serie.

Nu dorea să se gândească la aşa ceva. Nu voia să afle că un dement lua la ochi măicuţe. Nu orice măicuţe, ci dintre cele care locuiau la St. Marguerite. Doar dacă nu cumva exista o legătură între cele două femei.

Pantofii lui răsunau pe vechile coridoare în timp ce se îndrepta către sala unde aveau loc interogatoriile. Avea să petreacă încă o dată primele ore ale dimineţii vorbind cu maicile de la St. Marguerite şi probabil că avea să fie mai rău decât prima oară. De data asta ştiau că ucigaşul era pe urmele lor. Şi, aparent, nu avea de gând să renunţe.

- Trezeşte-te, somnorici, hai să mergem!

De undeva de departe, Val auzi vocea lui Slade.

- Salut, Val!

Deschise ochii şi observă lumina soarelui pătrunzând prin ferestre. Slade, îmbrăcat, cu părul ud de la duşul recent, stătea în picioare lângă patul ei. Bo, care se căţărase pe piciorul patului, îşi ridicase capul şi dădea energic din coadă în timp ce Slade îl scărpina la urechi.

- Cât e ceasul? întrebă ea, rostogolindu-se în pat şi uitându-se la cadran. Şase şi jumătate?

Se simţea de parcă n-ar fi dormit deloc.

- Trebuie să plecăm, zise el, şi o lovi uşor peste fund prin pături.

- Hei! Ce-i cu graba asta? Am crezut că ai zis ora opt sau nouă, sau... Val clipi şi deschise ochii, îndepărtând somnul. Cum ai intrat aici? vru ea să ştie.

- Freya mi-a dat o cheie.

- Adu-mi aminte să-i frâng gâtul.

- Du-te la duş. Eu fac cafeaua.

- Sau poate să o împuşc. E mai simplu.

- Haide!

- Nu-mi place să fiu zorită.

- Îmi amintesc.

Vocea lui avea o notă de nostalgie, dar ieşi din cameră înainte ca ea să-i arunce o privire străpungătoare. De ce oare se grăbea atât de mult? Şi ea era nerăbdătoare să descopere ce se întâmplase cu Camille, dar îşi petrecuse toată noaptea şi o mare parte din dimineaţă studiind jurnalul, încercând să îşi înţeleagă sora pe care acum simţea că nu o înţelesese niciodată.

Se dădu jos din pat şi îşi scoase tricoul mult prea mare. Aruncă o privire chipului din oglinda veche de pe dulap şi se ruşină când îşi văzu părul răvăşit şi ochii roşii. Buzele erau lipsite de orice culoare, ochii aveau cearcăne mari, iar pielea de sub zona cu pistrui era bolnăvicios de albă.

În loc să zăbovească asupra imaginii ei, intră la duş şi în câteva secunde îşi spălă părul, apoi şi-l prinse în coadă. O

umbră de ruj şi de fard de obraz, puţin rimel şi machiajul era complet. Se îmbrăcă şi se duse desculţă în sufragerie, atrasă de mirosul de cafea proaspătă.

Televizorul era pornit, cu volumul la minimum pe ştirile locale, iar Slade tocmai intra în bucătărie pe uşa din spate, urmat de Bo.

- Câinele a fost hrănit şi plimbat. Ia cafea într-un pahar de plastic şi hai să mergem. Luase deja jurnalul lui Camille în punga etanşă. În timp ce ea îşi turna cafea şi adăuga puţină frişcă, ochii lui rămaseră pironiţi pe ecranul televizorului. Ar fi bine să vii să vezi asta, îi sugeră el. Val i se alătură exact când imaginea arăta o zonă pe care o recunoştea, uşile duble de la catedrala St. Marguerite. Un reporter stătea în faţa edificiului, cu ochii în lentila camerei de filmat. Înainte ca ea să dea volumul mai tare ca să audă ce avea de zis reporterul, Slade observă: Asta nu e o filmare veche. Asta e în direct, Val.

- Ce vrei să spui?

- Am auzit la radio. Uciderea surorii tale nu e un caz izolat. O altă măicuţă a fost omorâtă la St. Marguerite.

capitolul 35

- Nu-mi spune că era însărcinată, îi zise Montoya lui Lynn Zaroster în dimineaţa următoare, în timp ce îşi turna o altă cană cu cafea în micuţa cantină de la secţie.

Vorbea despre ultima victimă de la St. Marguerite: sora Asteria McClellan, tot în vârstă de douăzeci şi doi de ani.

- Este prea devreme să ştim. Autopsia e programată pentru mai târziu, în cursul zilei de azi; se vor grăbi cât pot.

- Bine. A vorbit cineva cu familia?

- Părinţii şi şase surori mai mici, mare parte dintre ele încă stau acasă, cu toţii în Birmingham, zise ea consultându-şi carneţelul. Jacob şi Colleen McClellan sunt părinţii. Urmează să fie anunţaţi în dimineaţa asta. Detectiva se uită la ceas. Ar trebui să se întâmple chiar acum.

Montoya scrâşni din dinţi. Să anunţi rudele este o treabă grea, necesară şi de multe ori folositoare din punct de vedere informativ; însă pe plan emoţional era iadul pe pământ.

Era ora opt în acea dimineaţă nenorocită, iar el se alimenta cu cafea şi câteva ţigări pe care le şterpelise pe drumul către muncă, semn sigur că avea să rămână în curând fără. Mda, faptul că se ocupa de acest caz mare, ce atrăsese interesul întregii ţări, îi dăduse o doză de adrenalină, dar în acea zi, după ce apucase să doarmă mai puţin de patru ore, era la capătul puterilor şi aşa slăbite.

Rămăsese în cimitir până după ora trei, le interogase din nou pe toate măicuţele, dar sora Charity şi părintele Paul fuseseră ca nişte ziduri pentru el, îşi ridicaseră baricade în jurul lor. În aparenţă fuseseră cooperanţi, răspunseseră la întrebări, le permiseseră accesul către toţi cei care trăiau între pereţii de la St. Marguerite, dar rostiseră de mai multe ori expresii precum „O să vorbim la arhiepiscopie" sau „O să-l ţinem la curent pe episcop". Traducerea lui Montoya era: „Vbr fi sunaţi avocaţii bisericii". Chiar dacă, aşa cum spusese sora Charity: „O să facem tot ce ne stă în

putere pentru a vă ajuta să găsiţi sufletul chinuit care a săvârşit aşa ceva".

Părintele Frank fusese uluit, aproape în pragul apoplexiei; faţa i se făcuse albă ca varul şi se ţinuse de perete să nu-l lase genunchii.

- Nu, şoptise el, şi îşi închisese ochii într-o rugăciune tăcută.

Buzele i se mişcau, dar nici un sunet nu-i ieşea din gât. Oare cele două măicuţe îi fuseseră apropiate? Nimeni nu putea şti, nu părea că obişnuiau să-şi petreacă mai mult timp împreună decât cu ceilalţi. Oare avuseseră amândouă relaţii amoroase cu părintele Frank? Nu era nici o dovadă în sensul ăsta, deşi câteva măicuţe roşiseră la acest gând. Edwina, Devota, Charity şi, desigur, Maura se foiseră stânjenite în scaun.

De data aceasta Lucia nu fusese singură când găsise cadavrul; sora Edwina o însoţise. Lucia fusese trezită de ceva, nu de un zgomot pe care putea sau dorea să-l numească, iar Edwina declarase că se trezise ca să se ducă la toaletă, deşi povestea ei nu se prea potrivea cu cea a Luciei.

Se aşeză în spatele biroului în timp ce în jurul lui se auzeau tot felul de sunete. Telefoanele zdrăngăneau deja, vocile răsunau tare, iar sistemul învechit de aer condiţionat scotea mârâitul familiar.

Roţile investigaţiei mergeau mai departe. Mai mulţi agenţi vorbeau cu toţi cei care aveau legătură cu sora Asteria, ultimele ei zile erau luate la puricat, orice anomalii din viaţa ei erau notate, dovezile erau strânse, sortate şi studiate, corpul Asteriei era pregătit pentru prima incizie la autopsie. Doi detectivi fuseseră trimişi la St. Elsinore, unde lucrase Camille, deşi se părea că rutina zilnică a Asteriei nu includea şi orfelinatul aflat de cealaltă parte a lacului Pontchartrain.

Se gândi la Asteria, la faţa ei plină de pistrui şi la părul roşcat şi simţi un gol în stomac. O altă viaţă tânără fusese

întreruptă fără milă. Hidos. Tot ce avea de făcut era să descopere cine o îmbrăcase în vechea rochie de mireasă şi apoi o dominase şi o strangulase, lăsând doar un model de picături de sânge în jurul gâtului şi asigurându-se că mătăniile se aflau între degetele ei. Dement nenorocit.

Îşi îndreptă atenţia către ecranul computerului şi îşi verifică e-mailul, sperând că primise desfăşurătorul convorbirilor lui Camille Renard. Chiar în acel moment sună telefonul de pe birou. Ridică receptorul înainte de al doilea ţârâit.

- Montoya.

Se auzi o voce de femeie:

- Aici agent Joan Delmonte de la Departamentul de Poliţie din San Francisco. Am căutat-o pe Lea De Luca, cealaltă novice care a părăsit mănăstirea St. Marguerite cu ceva timp în urmă.

Cealaltă călugăriţă despre care se presupunea că avusese o relaţie cu Frank O'Toole.

- Aşa.

- Este o problemă. Nu pot da de ea. Am verificat toate mănăstirile de maici de pe aici şi nimeni nu a auzit de ea. Am sunat chiar şi la arhiepiscopie, dar nici acolo nu am dat de nici o informaţie.

- Aşteaptă puţin. El îşi verifică notiţele, găsi data la care se ştia că tânăra plecase din New Orleans şi i-o comunică.

- Da, ştiu. Dar îţi spun, până acum sora Lea De Luca nu există, cel puţin nu în Bay Area. Montoya îşi simţi pielea încreţindu-se de teamă. Ai numele vreunei rude? Cineva cu care putem discuta în afară de oamenii bisericii? întrebă poliţista.

- O să te anunţ imediat ce aflu.

- Ar fi de mare ajutor, dacă treaba asta este aşa de importantă.

- Este, o asigură Montoya. Stomacul i se întorcea pe dos ori de câte ori ceva părea să nu se lege, când simţea că era manipulat. Căutaţi mai departe, nu doar în mediul monahal,

dacă puteţi, o rugă el. Dacă nu este călugăriţă, ar putea fi o persoană obişnuită, poate profesoară. Mi se pare că avea calificarea asta, cel puţin aici, în Louisiana.

- Aşa o să facem.

- Mulţumesc. O să te sun mai târziu să-ţi spun de rude.

Închise şi se uită o secundă la telefon, apoi sună la numărul pe care îl avea de la Departamentul de Poliţie din San Francisco şi ceru cu Joan Delmonte. Doar ca să fie sigur. Exista o listă cu toate telefoanele primite la departament, dar voia să audă vocea femeii, să se convingă de faptul că nu era jucat pe degete.

- Delmonte, răspunse aceeaşi voce după ce o operatoare îi făcu legătura.

- Montoya, de la Departamentul de Poliţie din New Orleans. M-am gândit că poate vrei numărul meu de mobil.

- Sigur. Râsul ei era gros, din gât şi se termină cu o tuse tipică fumătorilor. Nu mă păcăleşti, Montoya. Amândoi ştim de ce ai sunat. Ai vrut să te asiguri că nu e vreo nebună care trage sforile. Îmi pare rău că te-am dezamăgit. Eu sunt adevărată. Dar dă-mi totuşi numărul.

El i-l dictă şi apoi închise. Zaroster apăru în pragul uşii.

- Familia Asteriei McClellan a fost deja anunţată, iar presa este peste tot.

- Spune-le...

- Ştiu, ştiu. Să ia legătura cu biroul de presă. Sinclaire pregăteşte o declaraţie.

- Bine.

- N-o să-i oprească pe cei de felul Brendei Convoy.

Montoya se încruntă.

- Mda, ştiu. Mulţumesc.

Simţi electricitatea bâzâind în tot departamentul. A doua crimă de la St. Marguerite, petrecută atât de repede faţă de prima, creasese o stare de urgenţă. Nervii erau întinşi la maximum şi, fără îndoială, cei de la FBI aveau să sune cât de curând.

Deci care era legătura dintre cele două victime, alta decât că erau amândouă novice la mănăstirea St. Marguerite din New Orleans? Erau apropiate? Mai apropiate decât alte maici de acolo?

Îşi trecu palma peste faţă şi simţi barba ţepoasă care-i înconjura gura. Ochii îi ardeau. Îşi termină cana de cafea şi se întoarse către monitorul computerului, unde alăturase cele două imagini ale victimelor.

Ambele zăceau culcate pe spate, ţinând în mâini mătăniile, îmbrăcate în rochii de mireasă vechi, cu aceeaşi urmă în jurul gâtului. Ambele decoruri fuseseră puse atent în scenă. Ţesătura pentru altar fusese aşezată pe prima victimă de maica stareţă.

Una se afla în capelă, sub statuia lui Iisus răstignit, cealaltă în cimitir, lângă un mormânt unde era sculptat un înger ce se ridica la cer. Legătura era oare mai profundă între cele două victime? De ce fuseseră alese tocmai ele din mulţimea de rase negre?

- Haide! zise el de parcă cele două imagini din computer ar fi putut să-l audă şi să-i vorbească. Haide!

Îl observă cu colţul ochiului pe Bentz, care apăruse în prag. Partenerul lui îşi ţinea într-o mână cana de cafea preferată, iar în cealaltă avea o pungă de plastic autosigilantă. În pungă se vedea o carte.

- Avem oaspeţi, anunţă Bentz.

Arăta jerpelit, abia ieşise de la duş, avea părul încă ud, iar ridurile din colţul ochilor erau mai pronunţate.

- Sper că nu e un reporter.

- Nu. Şi mai bine. Sora primei victime şi soţul ei. Ne-au adus un cadou, spuse el dându-i lui Montoya punga de plastic.

- Ce e asta? întrebă Montoya, dar ştia. Înainte ca Bentz să apuce să răspundă, îşi dăduse seama că se uita la jurnalul lui Camille Renard.

- Carnetul pe care-l căutam.

- Unde naiba era?

- La St. Elsinore. În fişetul ei, sau dulăpior, sau cum i-o spune. Soţul l-a luat ieri.

- Ce-a făcut? O, pentru Dumnezeu, ce idiot! Mâniat, Montoya sări în picioare, cu punga în mână. Ce dracu' a fost în capul lui? Trebuia să lase lucrurile aşa cum erau şi să ne sune să ne ocupăm noi de treabă. Acum nu mai există un lanţ al dovezilor - nu putem dovedi că altcineva nu a pus mâna pe jurnal în timp ce se afla în dulap. Montoya era furios. Întreaga frustrare pe care o strânsese în el din cauza cazului explodă: Orice avocat al apărării se va bucura. Chiar dacă Slade Houston jură că a fost doar la el din momentul în care l-a scos din mănăstirea St. Elsinore, îndoielile vor persista, deoarece nu există înregistrări ale poliţiei. Fir-ar să fie! Lovi cu piciorul în scaunul de la birou. Probabil că a atins dovada şi a compromis totul, adăugă el, trecându-şi mâna prin păr şi încercând să se calmeze puţin. Unde sunt?

- În camera pentru interogatorii.

- Hai să mergem! Apucă punga de plastic şi jurnalul şi ieşi imediat din birou, cu paşi mari şi furioşi. Ea nu cumva e poliţistă? se interesă Montoya.

- Detectiv în Texas.

- Detectiv? Mda, aşa mă gândeam şi eu. Nu ştiu ce instruire li se face în Texas, dar ea ar fi trebuit să aibă mai multă minte! Străbătu mânios culoarul scurt. Nenorocitul, murmură el pentru sine. Al naibii nenorocit!

Val ştia că avea să fie certată pentru că luase jurnalul, iar reacţia s-a ridicat la nivelul aşteptărilor. Detectivul Montoya stătea turbat de furie în camera pentru interogatorii, cu punga de plastic şi jurnalul lui Camille în faţa lui pe masă.

- Este treaba poliţiei. Există regulamente pe care trebuie să le urmăm ca să nu compromitem cazul şi toate părţile să fie protejate.

- L-am găsit şi l-am adus, explică ea, pregătită pentru ce avea să urmeze în timp ce stătea pe scaunul ţeapăn, deloc confortabil, lângă Slade. Încă nu-i despărţiseră; probabil că asta urma, dar nu-i păsa. Poveştile lor aveau să coincidă. Nu făceau altceva decât să spună adevărul. A mai fost omorât cineva azi-noapte, o altă călugăriţă de la St. Marguerite, spuse Val. A fost la ştiri dimineaţă.

Montoya ezită o clipă, puţin încurcat.

- Sora Asteria McClellan.

- O, Doamne, şopti Val, ducându-şi mâna la gură când îşi aminti de fata cu faţa proaspătă, cu părul roşu şi pistrui, cea care, în grădină, îl privise pe părintele Frank O'Toole cu o expresie de adoraţie şi îi oferise un trandafir alb. Simţi că i se face rău. O, nu, gemu ea, şi scutură din cap.

- O cunoşteaţi?

- Nu, dar am întâlnit-o.

Le povesti lui Bentz şi lui Montoya despre momentul în care dăduse în grădină peste Asteria, care era cu părintele Frank.

- Nu am putut critica reacţia lui, recunoscu ea, deşi doar gândul îi întorcea stomacul pe dos. Dar era evident că era îndrăgostită de el. I-a dat floarea şi părea să fie exaltată în preajma lui. Val se cutremură la auzul propriilor cuvinte. Îmi pare rău. Poate că merg prea departe, dar mie aşa mi s-a părut.

- Aţi fost singură acolo?

- Maica stareţă, sora Charity, m-a condus în grădină, unde se întâlniseră ei. Probabil era şi sora Zita. Ea a fost prima cu care am discutat.

- Ea e călugăriţa afro-americană.

- Una dintre ele - poate singura, zise Val aprobând din cap.

Lui Montoya nu-i plăcea că această conexiune cu O'Toole se repeta. Val îi putu citi scepticismul pe faţă. O întrebă încruntat:

- Asteria era apropiată de sora dumneavoastră?

- Nu... nu ştiu.
- A adus vreodată vorba despre ea? insistă detectivul.
- Poate... dar doar în trecere, spuse ea, sincer uimită.
- Nu erau apropiate?
- Nu cred, răspunse ea, apoi se uită la punga din mâinile lui. Dar sunt atât de multe lucruri pe care nu le ştiam despre Cammie.
- Trebuia să-l fi lăsat acolo unde laţi găsit, o dojeni el arătând către punga autosigilantă în care era jurnalul. Aţi mai luat şi altceva?
- Doar atât era acolo, interveni Slade.
- V-aţi uitat prin jurnal, domnule detectiv? întrebă Val. Poate că v-ar interesa faptul că include o listă cu toţi iubiţii ei, începând cu primul. Nu este greu să vă daţi seama.
Spre surprinderea ei, Montoya tresări puţin, aproape imperceptibil.
- Îl menţionează pe O'Toole?
- Camille a fost discretă... nu a menţionat nume.
Observă că umerii tensionaţi ai lui Montoya se înmuiară puţin la aflarea veştii. Nu-l învinovăţi pentru asta. Cu toţii sperau că jurnalul avea să le dea cheia, că avea să le indice persoana care o omorâse pe Camille.
- Nu l-am recunoscut, dacă asta vreţi să spuneţi, dar sunt sigură că este pe acolo, printre ceilalţi.
- Deci l-aţi răsfoit pagină cu pagină? întrebă Montoya acuzator.
- Am folosit mănuşi, spuse Slade.
Buzele lui Montoya erau albe, muşcate între dinţi. Încercă în zadar să- şi stăpânească furia. Bentz, din locul în care stătea, aproape de uşă, vru să ştie:
- Aţi recunoscut totuşi pe cineva printre pagini?
- Nu prea. Doar am încercat să pun informaţiile cap la cap, răspunse ea uitându-se înapoi la chipul obosit şi furios al lui Montoya. Ştiţi, sunteţi destul de bun la a arăta cu degetul şi la a-mi spune ce nu ar fi trebuit să fac, dar vi se

pare normal să investigaţi uciderea lui Camille din moment ce este destul de clar că aţi fost primul ei iubit?

Pielea măslinie a lui Reuben Montoya se înroşi, însă el se aplecă hotărât peste masă.

- Din moment ce v-aţi uitat pe aceste pagini, aş aprecia dacă mi-aţi da indicii despre identitatea ultimului ei iubit.

- V-am spus deja: Frank O'Toole.

- Iar el a recunoscut asta, dar să vă dau o veste, zise Montoya fără nici o urmă de satisfacţie. Nu putea fi tatăl copilului ei. Nu conform dovezilor ştiinţifice. Aşadar, dacă nu el, cine credeţi că ar putea fi?

Maica stareţă Charity lucrase din răsputeri ore în şir. Aşezată la biroul ei, murea de oboseală, o dureau toţi muşchii şi ochii şi-i simţea parcă plini de nisip. Aţipise de două ori în scaun, cu cartea de rugăciuni lângă ea şi cu biata Eileen care bătea la maşină, şi ea doborâtă de atâta efort.

- Ce s-a întâmplat? o întrebase ea cu câtva timp înainte, apoi îşi dusese la gură mâna cu degete subţiri şi scosese un ţipăt scurt când maica Charity îi oferise detalii despre groaznicul sfârşit al surorii Asteria. O, Doamne! Biata fată! Cu ochii în lacrimi, Eileen îi luase mâna într-a ei şi se rugaseră amândouă; apoi, având cutia cu batiste alături de cana ei cu îngeraş adesea umplută cu bomboane de mentă, Eileen încercase să-şi continue treaba.

Sora Charity era frântă de oboseală. După ce discutase cu poliţia în orele de dinainte de revărsatul zorilor, stătuse restul nopţii de vorbă cu părintele Paul şi părintele Frank, deşi nu avea mare încredere în nici unul din ei. Amândoi erau oameni slabi. Paul nu era în stare să i se opună arhiepiscopului sau unora dintre enoriaşii de seamă, mai ales celor groşi la pungă, iar Frank... ei bine, avea alte slăbiciuni.

De prima dată când îşi dăduse seama de adevărata lui fire, ar fi trebuit să-l ia tare, să pună capăt acelor lucruri,

dar n-o făcuse.

Iar acum două din scumpele ei măicuţe erau moarte.

Inima îi era sfâşiată de vinovăţie în timp ce degetele lui Eileen băteau la maşină într-o cadenţă neregulată în camera de alături, fiindcă Charity ştia în adâncul sufletului ei că era în parte răspunzătoare pentru moartea Asteriei. Strânse tare din ochi, recunoscân- du-şi greşeala.

Ar fi trebuit să fie mai sinceră cu poliţiştii, să nu le ascundă atâtea amănunte din dorinţa de a proteja anumite persoane. Îşi simţi din nou cicatricele de pe spate, de mult închise, şi ştiu că trebuia să facă penitenţă pentru păcatele ei. Iartă-mă, spuse ea în şoaptă a suta oară de când fusese descoperit trupul neînsufleţit al Asteriei. Dintr-odată îşi dădu seama că se crăpase de ziuă şi soarele îşi revărsa razele strălucitoare asupra oraşului. În primele ore ale dimineţii stătuse în genunchi pe pardoseala rece din capelă, rugându-se de Tatăl ceresc s-o îndrume, împreunându-şi mâinile cu atâta forţă că i se albiseră încheieturile degetelor descărnate, acoperite cu piele străvezie.

Trebuia să fie puternică, îşi spunea, dar nu dormise mai deloc din momentul cumplit când găsise moartă o altă mioară din turma ei, alcătuită din femei asupra cărora considera că avea datoria să vegheze - dar nu, nu ca asupra unor copii.

O durură toţi muşchii când se ridică de pe scaunul de la birou şi ieşi pe uşa din spate, luând-o apoi prin sălile pe care le îndrăgea atât de mult. De mănăstirea St. Marguerite se simţea mai ataşată decât de căminul pe care nu-l avusese niciodată.

Puţini ştiau că era orfană, că fusese crescută la St. Elsinore, nefiind nimeni dispus s-o adopte. Îşi descoperise vocaţia de a-l sluji pe Dumnezeu. Călugăriţele de la St. Elsinore o înfricoşaseră, dar o şi inspiraseră, aşa că nu se gândise de două ori înainte să depună jurământul. Până în acea clipă.

Sălile mănăstirii erau cufundate în tăcere. Poliţia stârnise încă o dată agitaţie, dar în momentul de faţă totul se liniştise, căci anchetatorii plecaseră, rămânând doar un cordon de poliţişti în jurul cimitirului.

Cele mai multe călugăriţe îşi petrecuseră ziua în reculegere, întrerupându-şi programul strict până seara, când urmau să se strângă toate în capelă, iar părintele Paul şi părintele Frank aveau să facă o slujbă specială.

Charity trebuia să se odihnească - trupul dureros îi amintea mereu de această nevoie stringentă -, dar nu putea, nu încă. Ieşi pe poarta dinspre fântâna care-i era atât de dragă. În apa scânteietoare îşi zări imaginea distorsionată de propria ei umbră, vălurită de unde şi uneori atinsă de o sclipire aurie când ţâşnea la suprafaţă vreun peşte din adâncul bazinului placat cu gresie.

Obiceiurile şi veşmintele ei monahale erau demodate. Veneau din timpuri străvechi. Aparţineau vechiului ordin, care devenise doar o amintire vagă. Şi totuşi Charity era convinsă în adâncul sufletului că îşi împlinea destinul, că ajutase multe femei ca ea, părăsite de propriile familii din diverse motive, nobile sau meschine.

- Maică? O voce de bărbat o trezi brusc din visarea în care era atât de adânc cufundată, încât icni de spaimă. De partea cealaltă a fântânii stătea incorigibilul detectiv Montoya. Nu avea deloc încredere în el. Am putea vorbi puţin?

Măcar era respectuos.

- Îmi pare rău, maică stareţă, interveni sora Devota, care părea cu adevărat mâhnită. Noi - i-o arătă pe însoţitoarea sa, sora Irene – ne întorceam de la orfelinat, iar dumnealui aştepta la poartă.

- E-n regulă, îi zise bătrâna novicei îngrijorate. Devota îşi muşcă buza de jos, apoi plecă în grabă, puţin nesigură pe picioare. Era o femeie dificilă, cu o credinţă neclintită, sub care îşi ascundea îndoielile în privinţa propriei persoane. Pietatea Irenei era la fel de puternică, dar cele două

măicuţe nu semănau deloc. Înaltă şi mlădioasă, cu o ţinută aproape de regină, mişcările ei graţioase scoteau în evidenţă stângăcia Devotei. Cu ce vă pot fi de folos? îl întrebă Charity pe detectiv, mirată că venise singur. De obicei o interogau doi, dar acum, cu atâtea crime, probabil că poliţia ducea lipsă de personal. Credeam că v-am răspuns azi-noapte la toate întrebările. Vocea îi era firavă şi seacă.

- E vorba de un lucru pe care l-am aflat astăzi, zise el, intrând direct în subiect. Mi-aţi spus că sora Lea De Luca a plecat din New Orleans şi s-a dus la o mănăstire din San Francisco.

- Aşa e.

- La care?

- N-am idee, tot ce ştiu e că nu mai voia să-şi depună jurământul de intrare definitivă în cinul monahal. Montoya părea surprins în timp ce dădea ocol fântânii. Nu cunosc amănuntele, urmă stareţa, dar am primit o carte poştală de la ea în preajma Crăciunului trecut, în care zicea că a hotărât să se facă profesoară. O profesoară laică. Nu mi-a spus de ce. Părăsise ordinul.

- Aveţi numele mănăstirii?

- St. Dominique... Nu, nu, acolo s-a dus altcineva. O fi Preamilostiva Fecioară? zise ea pe un ton nesigur, încercând să-şi amintească. Da, asta e.

Detectivul scutură din cap.

- Poliţia din San Francisco a întrebat în toate mănăstirile. Nimeni nu- şi aminteşte de sora Lea.

Charity strânse din buze.

- V-am zis că a renunţat să mai fie călugăriţă.

- Erau foarte sigure. În ultimii zece ani n-au avut nici o maică pe nume Lea De Luca.

- Dar... Charity simţea cum începe să i se clatine credinţa din temelii. Ce tot zicea poliţistul? Nu înţeleg. Aşa cum v-am zis, am primit o felicitare de la ea.

- Dar nu v-a sunat şi nici n-a venit aici, nu-i aşa?

Îşi aşternu pe faţă zâmbetul acela ostentativ îngăduitor, pe care îl ştia
intimidant şi care îl făcea pe cel care-i punea întrebări prosteşti să se simtă un cretin. Dar era sigură că pe detectivul Reuben Montoya nu-l putea păcăli nimeni, chiar dacă bărbuţa şi diamantul acela ridicol din ureche, care îi scânteia revoltător în lumina orbitoare, îi dădeau un aer frivol. Strânse iar din buze.

- Asta e o mănăstire, îi aminti. Una cu anumite reguli şi multă bună-cuviinţă, lucru pe care-l ştiţi cu siguranţă. Am mai avut această discuţie.

- Mai aveţi corespondenţa primită de la ea?

- Ultima dată mi-a trimis o felicitare de Crăciun, dar nu mai ştiu
dacă am păstrat-o, recunoscu ea. Veniţi cu mine în birou şi am s-o caut. Montoya o însoţi pe alee şi apoi pe coridoarele reci şi întunecoase până la biroul ei, unde o aşteptă să deschidă sertarul în care îşi păstra corespondenţa personală, un teanc jalnic de subţire.

Stareţa se uită pe câteva plicuri şi găsi ce căuta, un plic alb cu o felicitare pe care era imaginea Sfintei Fecioare strângând la piept un prunc Iisus superb, amândoi cu nimburi în jurul capetelor, iar la picioarele Mariei era un miel. Mesajul era un verset simplu din Biblie, iar după urarea „Pacea fie cu tine în această perioadă binecuvântată a anului" venea semnătura „Sora Lea“, cu scrisul ei cursiv, deprins la şcoala catolică.

- Îmi puteţi da plicul şi felicitarea? întrebă detectivul. Primind un răspuns afirmativ, le puse pe amândouă într-o pungă de plastic, de parcă erau probe de mare importanţă.

Se auzi un ciocănit la uşa deschisă şi îşi vârî capul înăuntru călugăriţa de la recepţie, cu părul ei albastru şi cârlionţat.

- Îmi pare rău, maică stareţă, dar e aici o persoană care vrea să vă vadă. Ah! Făcu ochii mari când îl văzu pe Montoya intrând cu stareţa pe uşiţa din spate.

- Mulţumesc, Eileen. Aproape că am terminat de vorbit cu domnul detectiv Montoya.

- Detectiv? Sprâncenele încărunţite i se îmbinară în spatele ochelarilor, făcând-o să arate ca o bufniţă. Dar omul care a venit zice că e...

Colegul lui Montoya, tipul mai solid, îşi făcu apariţia din spatele lui Eileen.

- E-n regulă, zise Charity, făcându-i semn să intre. Cred că trebuie să stau de vorbă cu amândoi detectivii. Eileen se dăduse deja deoparte să-i facă loc lui Bentz. Închide uşa, te rog, i se adresă Charity călugăriţei, după care le indică poliţiştilor cele două scaune din faţa biroului. Mă bucur că aţi venit amândoi, rosti ea, pregătită, în sfârşit, să-şi descarce sufletul. Vedeţi, nu v-am spus tot adevărul.

capitolul 36

- E ca şi cum nici nu aş fi cunoscut- o, spuse Valerie pe când intrau în mausoleu. Cizmele lui Slade răsunau pe pardoseala de marmură lucitoare. Ca întotdeauna când mergea acolo, lui Val îi era frig şi se înfiora, de parcă fantomele morţilor bântuiau încă pe coridoarele monumentului cu tavane aflate la o înălţime de vreo şapte metri şi pereţii din piatră bine lustruită. Prin ferestrele înalte de la fiecare capăt al clădirii intra lumina naturală, uşor estompată în acea zi. Avea senzaţia că trecea printr-un lung tunel în zidurile căruia se adăposteau cei morţi.

Urnele cu cenuşa părinţilor ei stăteau pecetluite în peretele din dreapta, alături de alte zeci înşiruite acolo. Gene Richard Renard şi soţia lui, Nadine Lynne Bates Renard, îşi găsiseră odihna veşnică într-o firidă din al cincilea rând de la capătul îndepărtat, aflată într-un perete de marmură cu vinişoare.

Val îşi plimba degetele peste literele în relief, iar Slade se sprijinea de o scară înaltă care era folosită pentru a se ajunge la nişele de sus. Ea venise adesea după ce îi muriseră părinţii, mai întâi tatăl, care suferise de cancer la gât, şi după nici doi ani mama, care făcuse un anevrism cerebral chiar după Crăciun, în acelaşi an în care Camille se hotărâse să stea un timp cu Val şi Slade în Texas,

plecând apoi la mănăstire. Gene era aproape septuagenar când murise, dar Nadine, care era mult mai tânără ca el, se prăpădise la doar cincizeci şi opt de ani. Val se întreba uneori dacă anevrismul Nadinei nu fusese provocat de necazurile pe care le avusese cu fiicele ei, dar toţi doctorii cu care vorbise erau de altă părere.

Doamne, prin ce încercări grele trecuseră cu toţii!

Val alungă aceste amintiri triste şi îi spuse lui Slade:

- Ştii, mi se pare că erau două femei în Camille. Sau... ceva de genul ăsta.

- Avea personalitate multiplă? sugeră Slade, dar ea scutură din cap.

- Nu, nu chiar. Am auzit că oamenii trăiesc mai multe vieţi, una în public, alta personală şi încă una intimă. Toţi o văd pe cea din public, familia şi prietenii apropiaţi fac parte din viaţa personală, dar mai există şi una tainică, pe care n-o cunoaşte decât cel în cauză. Viaţa secretă a lui Camille, despre asta vorbesc.

- Cineva o cunoştea, preciză Slade, apropiindu-se de Val şi punându-i mâna pe umăr, un gest intim şi afectuos - o punte de comunicare între ei.

- Da, trebuie să fie cineva. Fără îndoială, iubitul ei, bărbatul căruia Cammie îi spunea „Adoratul", oricine o fi fost el. Oare Frank O’Toole? Sau tipul misterios care o lăsase gravidă?

Ce bine ar fi fost dacă sora ei i s-ar fi destăinuit. Să-i fi spus lui Val de celălalt bărbat din viaţa ei. Poate ea credea că tatăl copilului era Frank.

Oftând, Val cercetă inscripţia funerară a părinţilor ei. Gene şi Nadine, nume care rimau. Era o glumă a lor; tatăl ei se jurase că, dacă ea şi Camille nu ar fi fost deja botezate, ei i-ar fi dat numele de Valdine, iar pe sora ei ar fi botezat-o Camdeen. Le făcea cu ochiul când spunea asta, iar Val îşi dădea ochii peste cap.

Fuseseră părinţi buni. Gene era sudor la căile ferate şi Nadine suplinitoare la o şcoală publică, dar îşi înscriseseră

fetele la St. Timothy.

- Nu-i deloc rău să faci şi un pic de religie pe lângă scris şi citit, nu? spunea Gene, de obicei la o sticlă de bere, în faţa televizorului.

Dar cei doi soţi făcuseră un schimb de priviri semnificative. Într-o zi, fără să vrea, Val asistase la o discuţie aprinsă. Mergea repede pe hol, ajunsese în capul scărilor, când auzise vocile părinţilor venind din dormitorul lor, a cărui uşă era întredeschisă.

- Nu putem rămâne în urmă cu plata taxelor şcolare! îi şoptea Nadine cu asprime. Minionă şi slabă, aproape piele şi os, era însă o femeie puternică şi avea convingeri la fel de neclintite ca şi credinţa ei.

- Nu este nici o problemă. A fost o încurcătură. Mă ocup eu. Cu doisprezece ani mai în vârstă decât soţia lui, Gene Renard era şi cu vreo treizeci de centimetri mai înalt, avea smocuri de păr cărunt în jurul cheliei destul de mari şi mirosea mereu a tutun şi a fum de ţigară.

Auzind vorbele mamei sale, Val se oprise din mers, cu mâna pe stâlpul scării şi cu privirea pironită asupra uşii întredeschise. Din locul în care era, vedea oglinda cea mare a mamei sale şi imaginea reflectată a tatălui ei, dându-şi jos salopeta murdară de lucru. Îi venea să plece de acolo, dar nu putea.

- Uite ce e, Gene, i-am promis lui Mary, bine? Şcoală particulară. Catolică. Aşa că n-avem ce face.

Picioarele lui erau albe, dar musculoase, iar şortul de pe el era negru ca tăciunele. Pe timpuri un bărbat atletic, care făcuse acum un pic de burtă, Gene era cât pe ce să-şi scoată şortul. Ea roşise când îl văzuse; apoi, când li se încrucişară privirile, Val coborâse în fugă scările.

Nici unul din ei nu vorbise niciodată de acea scenă. Val îşi dădu seama de un lucru ciudat: de câte ori venise la cimitir, nu se dusese nici măcar o dată la mormintele părinţilor ei biologici, acei doi oameni despre care mai avea doar amintiri vagi. Unde naiba erau înmormântaţi? Femeia

care le fusese prietenă, care le dusese probabil pe Val şi Camille la orfelinat, ar fi putut să ştie. Văzu din nou cu ochii minţii chipul plăcut al acelei femei, dar numele ei... Nu era oare Thea? Nu... dar era sau fusese măritată şi pe tipul acela îl chema... Ah, fir-ar! Steve... nu! Stanley! Ăsta era numele. Stanley O'Malley!

- Hai să plecăm de-aici, zise ea, neştiind prea bine de ce îl adusese pe Slade acolo, de ce simţise aşa o nevoie imperioasă să atingă locul de veci al celor care o crescuseră. Se părea că şi ei aveau nişte secrete pe care le duseseră în mormânt.

- Şi unde să mergem?

Trecură prin poarta mare de sticlă, ieşind în lumina puternică a soarelui de după-amiază. Aerul era îmbâcsit, cerul de un albastru intens şi strălucitor, iar ei o luară spre parcare pe aleea din cărămizi ce străbătea covorul verde al pajiştii.

- Mai întâi vreau să merg la bibliotecă şi la sediul ziarului local, să răsfoiesc publicaţiile vechi, să văd ce pot afla de pe internet. Cred că e timpul să o găsesc pe acea „prietenă" a familiei. Probabil că o cheamă O'Malley. Se pare că ea e femeia care a avut grijă de noi după ce părinţii noştri biologici au fost ucişi. Aş vrea să aud ce are ea de spus despre asta.

- Bine.

Val descuie maşina, iar soţul ei se instală pe locul de lângă şofer.

- Pe urmă trebuie să mă întorc la Briarstone şi să mă uit prin podul de deasupra garajului, spuse ea, gândindu- se pentru prima oare la cutiile pe care le lăsase sora ei acolo pe când intra în căldura sufocantă din Subaru. Porni motorul, apoi coborî repede toate geamurile. Când s-a dus Camille la mănăstire, mi-a lăsat în grijă toate lucrurile ei. Eu nu am vrut să i le ţin, pentru că nu ne înţelegeam prea bine, dar am cedat până la urmă, când mi-a spus că mă va scăpa de ele cât de curând, că o să le dea pe toate de

pomană sau aşa ceva, dar după ce le sortează. Ieşi din parcare şi intră în trafic, îndreptându-se spre autostradă în direcţia Pontchartrain. Mi s-a părut ciudat pe atunci, nu ştiam dacă va mai pleca vreodată de la mănăstire pentru o treabă aşa de neînsemnată, dar ea şi-a urcat cutiile în pod şi nimeni nu s-a atins de ele până acum. Îi aruncă o privire lui Slade. Te bagi?

- Sigur. El schiţă un zâmbet. Va fi ca la Crăciun.

- Chiar aşa, aprobă ea, fără urmă de zâmbet. Foarte asemănător.

Aşezaţi pe două dintre cele mai inconfortabile scaune din lume, Montoya şi Bentz ascultau mărturisirea maicii stareţe. Montoya o urmărea cum se preschimba dintr-o cloşcă ocrotitoare şi reţinută într-o penitentă, o femeie deja în vârstă, care îşi pierdea încet controlul asupra fortăreţei spirituale în care se baricadase.

- Probabil că nu ar trebui să vorbesc cu voi în absenţa unui avocat de la arhidieceză sau a altei autorităţi care să fie martoră la ce vă spun, cred că e o greşeală. Bineînţeles că părintele Paul nu ar fi de acord, dar ne contrazicem adesea şi... şi sunt convinsă că uneori e important să faci cum îţi dictează conştiinţa. Cred în reguli, disciplină şi ierarhie, dar câteodată... ei bine, aşa cum v-am mai spus, oricâtă încredere aş avea în autorităţi, liberul-arbitru îmi îngăduie să mă rog, să-i cer sfatul părintelui şi apoi să procedez cum consider eu că e mai bine. Ştiu că în prezent planează unele suspiciuni asupra bisericii, dar se uită o sumedenie de fapte bune. Aici îi ajutăm pe cei bolnavi şi flămânzi, le oferim sfaturi, îndrumare şi iubire creştinească. Ştiaţi că St. Ursuline dăinuie în acest oraş de la începutul secolului al XXIII-lea şi s-a îngrijit de populaţia măcinată de boli a întregii localităţi abia întemeiate? Cred că prima farmacistă din Statele Unite a fost o maică de la St. Ursuline. De asemenea, multe din călugăriţele de acolo s-au ocupat de educaţia fetelor şi... O, n-are nici un rost să vă

spun istoria mănăstiri- lor şi să vă fac dovada meritelor noastre. Le cunoaşteţi deja. Dar, odată cu binele, apare şi posibilitatea de a face rău, aşa bănuiesc.

Pentru o persoană aşa de inflexibilă, se gândi Montoya, era uimitor că recunoştea toate acestea. Ridurile fine de pe faţă parcă i se adânciseră, şi nu se mai ţinea atât de dreaptă ca de obicei.

- Dumnezeu nu vrea să vorbesc prin gura avocaţilor. Ştiu bine că biserica, pe care o iubesc din toată inima, a fost discreditată în ultimii ani. Au ieşit la iveală fapte revoltătoare. Încruntarea sprâncenelor cărunte îi dădea o expresie de consternare şi tristeţe. Dar toate acestea sunt opera Satanei, pe când noi îl slujim aici pe Dumnezeu, aşa că vreau să vă spun adevărul înainte să mai păţească ceva vreuna din novicele mele. Charity se ridică şi se duse la fereastră, de unde se uită în curtea interioară. Mă întrebaţi de sora Lea, şi nu mă miră, reluă ea. Ştiam că o să fie pomenit şi numele ei la un moment dat.

- De ce? o întrebă Bentz.

- Pentru că şi ea a fost îndrăgostită de părintele O'Toole. Charity oftă fără să deschidă gura. Majoritatea fetelor care vin aici sunt doar nişte copile. Sunt tinere, pline de viaţă, de joie de vivre[8] şi de credinţă. Sunt adesea naive şi zăpăcite, unele chiar rebele, dar au inimă bună, vor să-l slujească pe Dumnezeu şi vin aici să înveţe cum s-o facă. Da, sunt severă cu ele. Au nevoie de îndrumare şi disciplină, însă până la urmă pot fi educate în aşa fel încât să ajungă adevăraţi îngeri pe pământ. Dar ascultaţi ce vă spun în continuare. Problema e că sunt femei şi, ca atare, impresionabile. Au hormoni şi visuri, iar multe sunt romantice, au dorurile tinereţii... Îşi scoase o mână din buzunarul veşmântului şi şi-o flutură, de parcă ar fi vrut să alunge orice alte vorbe uşuratice pe care le-ar fi putut rosti. Oricum, am văzut că sora Lea păşea pe un teren minat îndrăgostindu-se de părintele O'Toole. E chipeş, pasional şi

viril. Îi aruncă o privire lui Montoya. Aşa cum v-am zis, călugăriţele, chiar şi cele bătrâne, sunt femei. Totuşi, ne străduim să nu fim ca celelalte. Îşi drese glasul, vârându-şi iar mâna în faldurile rasei negre. Nu am fost eu singura care şi-a dat seama... ăăă... de atracţia dintre ei. Le-am auzit pe călugăriţele mai tinere vorbind, iar părintele Frank... ei bine, aşa cum maicile sunt femei, el e bărbat. Era o situaţie delicată. Am discutat cu Lea. De fapt, ea a venit la mine şi, cu toate că n-a vrut să vorbească despre ce se întâmplase între ea şi părintele Frank, a fost de acord să părăsească mănăstirea, dar numai în condiţiile impuse de ea. Îşi pierduse încrederea în sine şi nu mai era sigură că dorea să fie călugăriţă. Am lăsat-o să plece.

- Şi n-aţi mai păstrat legătura cu ea? întrebă Bentz.

Femeia în vârstă se întoarse spre el şi îl săgetă cu o privire în stare să pătrundă şi prin piatră.

- Nu, domnule detectiv. Am rugat-o să mă anunţe când se stabileşte undeva şi am primit o carte poştală în care spunea că pleacă din sânul bisericii... Poate că o găsesc şi pe aceea. Se duse din nou la fişetul cu documente şi căută prin nişte hârtii până găsi ce îi trebuia. Îi dădu lui Bentz o ilustrată din San Francisco, înfăţişând Catedrala St. Paul, ale cărei turle gemene străpungeau ceaţa. Pe verso, Lea scria că abia ajunsese acolo, că era „emoţionată" să se afle în „metropolă" şi că se mai frământa încă, neştiind ce cale să aleagă.

- Putem s-o luăm? o rugă Montoya.

Ea dădu din cap aprobator.

- Desigur.

- Aţi vorbit cu vreun membru al familiei ei? se interesă Bentz în timp ce Montoya punea cu grijă ilustrata în punga de plastic pentru probe, alături de felicitarea de Crăciun.

- Nu, rosti sora Charity cu tristeţe. Părinţii Leei erau divorţaţi. Mama ei murise cu câţiva ani în urmă, cred că într-un accident de maşină, iar Lea şi tatăl ei nu mai erau în relaţii apropiate. El se recăsătorise la scurt timp după

divorţ şi plecase din ţară. Fruntea i se încreţi sub văl. Da, aşa cred. Poate în Mexic?

- Nu avea fraţi sau surori?

- Nu, aveam impresia că ştiţi. Părea mirată cu adevărat. Sora Lea era
singurul lor copil, adoptat cu mult timp în urmă.

Montoya se încordă. Simţea că i se pune sângele în mişcare, că un val de adrenalină îi pătrunde în vene, deoarece acum ştia că găsise un indiciu important în acest caz.

- De la St. Elsinore? întrebă Bentz.

- Desigur. Stareţa se purta de parcă era un lucru de la sine înţeles. Cele mai multe fete care vin la noi sunt de la St. Elsinore, se simt ca nişte surori şi pentru că au crescut în acelaşi loc, la orfelinat. Îi tremura puţin un colţ al gurii. Ca şi mine.

Montoya vru să se asigure că auzise bine.

- Aţi fost adoptată de la St. Elsinore?

Ea zâmbi forţat.

- Nu, n-am fost niciodată adoptată, dar fratele meu, da. Oftă cu tristeţe. Am crescut la orfelinat, ca multe dintre noi. Copiii mai mari îşi găsesc foarte greu părinţi adoptivi, ştiţi cum e. Mi se rupe inima că se închide...

Pulsul lui Montoya o luă razna.

- Sora Camille era adoptată de la St. Elsinore, nu? Citise asta în însemnările pe care le făcuse.

- Da, încuviinţă maica stareţă.

- Dar Asteria provine dintr-o familie numeroasă din Birmingham.

- Nu, domnule detectiv. Maica superioară părea cufundată în gânduri. A fost adoptată de la St. Elsinore. În zâmbetul ei, mâhnirea se îmbina cu un pic de ironie. A fost un caz din acelea în care soţii se străduiau de mult timp să facă un copil, dar nu reuşiseră, aşa că au adoptat-o pe Asteria, iar doamna McClellan, cred că o chema Colleen, din câte îmi amintesc, a născut un copil după douăsprezece

luni de la adopţie. Pe urmă, fraţii şi surorile Asteriei au apărut la intervale destul de regulate.

- Nici un altul n-a fost adoptat?

- Din câte ştiu eu, nu.

Lui Montoya îi lucra mintea febril. Era posibil să fie asta? Legătura pe care o căutau? Era oare vorba mai degrabă de orfelinatul St. Elsinore decât de mănăstirea St. Marguerite?

- Ne puteţi da o listă cu toate călugăriţele de aici care au venit de la St. Elsinore? o rugă pe maica superioară.

- Da, cred... că da. Deşi ne amestecăm în viaţa lor personală.

- E destul de uşor să aflăm din registrele stării civile, preciză Bentz, iar ea dădu din cap.

- Bine. Dar lăsaţi-mă să vorbesc mai întâi cu femeile şi să vă dau lista pe urmă.

- Ar mai fi ceva, spuse Montoya. A fost şi sora Asteria încurcată cu părintele O'Toole?

- Ce? O, nu! Aceasta e o mănăstire, domnule detectiv, şi, cu toate că... da, au fost unele... ei bine, fapte nechibzuite, aici nu înfloreşte dragostea. Noi toţi, preoţii, călugăriţele, novicele, am făcut jurământ de castitate şi, înainte să mă întrerupeţi, vă spun că ştiu ce era între sora Camille şi părintele O'Toole şi că, desigur, recunosc că sora Lea a fost... tentată, ca şi părintele O'Toole, dar nu şi sora Asteria... Însă vocea i se stinse. Maica îşi luă o clipă ochii de la detectivi, aţintindu-şi-i undeva în depărtare. O sclipire trecătoare de tăgadă i se ivi în ochi. Poate că au flirtat un pic sau şi-a făcut Asteria iluzii, aşa cred, dar n-a fost nimic serios, vă asigur.

Montoya încuviinţă în tăcere, deşi nu era prea convins. Trebuia să-i pună o întrebare care nu-i dădea pace de mai mult timp.

- Pe corpul surorii Camille s-au găsit nişte semne ciudate, zise el, încercând marea cu degetul. Trupul bătrânei călugăriţe se încordă puţin sub veşminte, dar femeia nu

spuse nimic, aşteptând ca el să-şi continue ideea. Nişte semne orizontale pe spate, explică detectivul.

- Ca şi cum ar fi fost biciuită, adăugă Bentz, iar preacuvioasa maică şopti ceva foarte încet.

- Pardon? zise Montoya.

Călugăriţa închise ochii o clipă; când îi deschise din nou, erau limpezi şi atenţi în spatele lentilelor. Îl scrută pe Montoya întocmai ca un entomolog care disecă o nouă specie de insectă.

- Câteodată, domnule detectiv, când o păcătoasă se căieşte sincer, îşi administrează singură o pedeapsă fizică, pentru a-şi limpezi mintea şi a se purifica. Deşi nu e o metodă pe care o recomand, ştiu că se practică aici.

- Nu o recomandaţi sau impuneţi, dar o toleraţi? conchise Bentz, încruntându-se.

- Cred că fiecare dintre noi are dreptul să decidă cum să facă penitenţă. E o chestiune între om şi Dumnezeu.

- Sora Camille practica autoflagelarea?

- Nu ştiu sigur. Aşa cum v-am spus, există unele practici care pot părea arhaice, cum ar fi mortificarea corpului, dar vă asigur, domnilor detectivi, că nu sunt adoptate de multe din noi, nici măcar încercate. Au unele asemenea obiceiuri? Dădu încet din cap. Bănuiesc. Nu ştiu sigur, dar v-am mai spus că sora Camille era un suflet chinuit. Îşi drese glasul, scoase dintr-un sertar o legătură impresionantă de chei şi adăugă: Acum vă rog să veniţi cu mine, vreau să vă arăt ceva.

Le făcu semn să se ridice, iar ei o urmară printr-o uşă secretă pe un coridor ce ducea la o scară. Mergând repede şi ţinându-se de balustradă, Charity îi conduse la etajul al treilea până în faţa uşiţei ce se deschidea în podul plin de praf şi igrasie. Aprinse o lanternă cu lumină slabă, îşi ridică poalele şi intră, strecurându-se printre pupitre vechi şi lămpi prăfuite, sfeşnice şi pătuţuri, diverse alte obiecte şi rame de tablouri.

Pe jos erau împrăştiate curse de şoareci, iar pânzele de păianjen acopereau cele câteva lucarne prin care pătrundea o lumină difuză. La capătul culoarului murdar mai era o uşă prin care se ajungea la grinzile înclinate. Maica superioară se opri în faţa acesteia, îşi plimbă mâna pe lemnul putred, apoi găsi o cheie de pe inelul cel mare şi o vârî în broască. Cu un pocnet, însoţit de zăngănitul celorlalte chei, încuietoarea se deschise şi bătrâna apăsă pe clanţă. Scârţâind parcă în semn de protest, uşa se dădu la o parte lăsând vederii o încăpere goală şi întunecoasă.

Maica stareţă pătrunse înăuntru. Dea lungul cămăruţei se înşirau cuie de lemn. De o bară erau atârnate haine învelite în folie de plastic şi puse pe umeraşe de sârmă.

Lui Montoya i se păru că toate erau veşminte din vechime - sutane, stihare, casule, rase călugăreşti, mantii şi alte piese pe care nu le cunoştea; toate în saci de plastic. Cealaltă bară era goală.

Charity se uita tocmai la aceasta, de care nu era atârnat nimic, şi scutura din cap.

- Dar n-aveau cum să dispară, nu se poate, şopti ea, făcându-şi semnul crucii.

- Ce anume? întrebă Montoya, cuprins de emoţie.

- Rochiile de mireasă. Astea lipsesc. Toate. Dădu din cap îngrijorată şi evident mâhnită, apoi se întoarse spre veşmintele din încăpere şi începu să scotocească prin sacii de plastic. De asta mi-era teamă, recunoscu ea, dând la o parte o haină după alta, făcând să se frece cu zgomot cârligele umeraşelor de bara metalică. Se uită cu atenţie sub fiecare folie, de parcă se aştepta să apară rochiile, apoi scoase sacii care o deranjau. Din ce în ce mai repede, veşmintele treceau pe sub ochii ei unul după celălalt.

- Vă referiţi la rochii ca acelea pe care le purtau victimele? se interesă Bentz.

Ea îi aruncă o privire dispreţuitoare.

- Bineînţeles! E vorba de rochiile de mireasă purtate la ceremonia prin care novicele devin miresele lui Hristos. N-am mai folosit aceste veşminte deosebite de foarte mult timp. Erau depozitate aici de ani de zile. Cred că lumea a şi uitat de ele. Reveni la căutările ei.

Un fermoar. Alt sac deschis, apoi îl desfăcu pe următorul cu mişcări rapide. Hârşti! Încă unul. Hârşti! Hârşti! Două veşminte zburară care încotro şi nu mai rămase nici unul.

- Erau toate aici. Ajunsese la capătul cuierului şi începuse să intre în panică; un muşchi de sub ochi îi zvâcnea la marginea vălului.

Ieşind cu spatele din cămăruţa pentru haine, dădu la o parte o masă veche pe rotile care scârţâiau, apoi cercetă obiectele acoperite cu pânză.

- Câte erau? întrebă Montoya, simţind un gol în stomac.

- O duzină, spuse ea repede, roşind ca sfecla.

- Asta era înainte sau după ce au fost găsite cadavrele?

- Sigur că după aceea!

- Când aţi observat că lipsesc?

- Ieri erau aici... Închise ochii cu atâta putere, că i se încleştă maxilarul. Şi mâinile i se făcură pumn cu aceeaşi forţă, una strângându-se pe legătura de chei. Ieri am trecut pe aici şi erau unsprezece rochii agăţate pe umeraşe. Deschizând ochii, arătă cu degetul ei lung bara cea goală. Unsprezece. Ultimul cuvânt îl rostise mult mai încet. Doar unsprezece erau, şi acum au dispărut toate.

- Doar unsprezece? repetă Bentz.

- Da. Îşi făcu semnul crucii. Dar îmi amintesc că trebuiau să fie douăsprezece. Mi-am verificat registrul şi ieri lipsea una.

Montoya simţi trecându-i prin corp un fior la fel de îngheţat ca vântul din nord.

- Înseamnă că sora Camille o purta pe a douăsprezecea.

- Da.

- Şi maica Asteria pe a unsprezecea, completă Bentz, întâlnind privirea partenerului său. Asta înseamnă că au

rămas zece.

- Zece rochii, adică încă zece victime?

- O, rogu-te, Doamne, nu! bolborosi Charity, dar Montoya observă că se gândise şi ea la asta; el nu făcuse decât să-i confirme temerile.

- Ne trebuie lista aceea cu nume, spuse el. Cu toate fetele orfane trimise aici de la St. Elsinore.

- Dar şi una cu maicile care sunt acum acolo. Unele se ocupă de copii, altele îngrijesc bolnavi la spital, nu? i se adresă Bentz stareţei, care, în căldura sufocantă din pod, îşi tot pipăia nervoasă crucea de la gât.

- Da, da, desigur, zise ea, încă vizibil şocată. Apoi adăugă mai energic decât se aşteptase detectivul: Vă aduc imediat tot ce aveţi nevoie. Clipi şi îşi trase nasul, de parcă îi veneau lacrimi în ochi. Oare de furie? O furie îndreptăţită? Sau pentru că se ştia vinovată? Cine putea şti? Şi conta oare? Haideţi cu mine, rosti cu hotărâre sora Charity. Îşi regăsise atitudinea rigidă, strângând din buze cu aceeaşi hotărâre neclintită. Dacă părintele Paul îmi face necazuri sau aduce vorba de respectarea legilor, am să-i zic să se certe cu Dumnezeu!

capitolul 37

Slade şi Valerie avură nevoie de întreaga după-amiază ca să aducă jos cutiile din pod. Umbrele se întindeau împrejurul casei Briarstone, noaptea se apropia cu paşi repezi.

Ziua se terminase. Val trebuise să se ocupe de nişte hârţogăraie pentru han care nu mai putea fi amânată, iar Slade îşi sunase fraţii, inspectase ferma, apoi desfundase sistemul de stropire şi se ocupase de vechiul laptop al soţiei sale, devirusându-l, mărindu-i memoria şi viteza de operare

şi ştergând unele fişiere cu permisiunea ei. La sfârşit, Val căutase diferite informaţii pe internet şi găsise mai mulţi O'Malley în cartea de telefon, încercând să afle ceva şi despre misterioasa lui nevastă, dar nu avusese noroc.

În tot acest timp, gândurile îi rămăseseră concentrate la derutantul jurnal al lui Camille - la imaginile pe care le evoca şi la mesajele încifrate pe care doar autoarea le pricepea. Care poate nu reprezentau nimic. Totuşi, îi veneau mereu în minte, o frământau şi o obsedau.

Tocmai închisese telefonul după ce vorbise cu o femeie care îşi ceruse mii de scuze că trebuia să renunţe la călătoria în New Orleans şi la rezervarea de la Briarstone din acel weekend, deoarece soţul ei fusese dus de urgenţă la spital pentru a fi operat la vezica biliară.

În ultimul ceas, Val lucrase la laptopul pus pe măsuţa de lângă bucătărie. O adiere caldă de vânt văratic trecea prin uşa cu plasă, iar Bo, scheunând ciudat în somn, ca de obicei când visa, era alături, pe verandă.

- Acum o să aibă o viteză mult mai mare, zise Slade punând la loc şuruburile de la computer.

- De unde ştii să faci toate astea? îl întrebă ea făcând un gest spre laptop.

- Ce?

- Să repari afurisitul ăsta de aparat, să-i măreşti memoria, toate.

El îi zâmbi nepăsător şi amuzat.

- Nu crezi că am avut computere la fermă, nu?

- Păi, nu ştiu, dar...

- Ţi-am zis că până şi Bad Luck este în secolul XXI, nu? Şi am fost ani buni un tocilar care n-a ieşit din camera lui, o tachină el, ridicându-şi privirea de pe ecran. Îşi împinse scaunul şi se ridică, întinzându-şi braţele până aproape de tavan în timp ce îşi asculta şira spinării trosnind.

- Chiar aşa? Val încerca să nu observe că i se ridicase cămaşa, lăsându-i la vedere muşchii tari, fără strop de

grăsime, de pe abdomen, şi începutul porţiunii de păr negru ce se prelungea sub betelia blugilor săi.

- Nu-ţi aminteşti? Slade îi aruncă o privire, înălţând semnificativ o sprânceană.

- Ce, că îţi plăcea tehnologia de ultimă oră? Nu.

- Am spus că „nu ieşeam din camera mea“.

Ea îşi dădu ochii peste cap.

- Deci e adevărat. Soţia află ultima.

- „Soţia" a apărut mult mai târziu, îi aminti el, împunsătura lui fiind la fel de ascuţită ca tăişul cutterului pe care voia ea să-l folosească pentru a tăia banda adezivă cu care avea să sigileze cele cinci cutii găsite în podul de deasupra garajului neîncăpător.

Problemele lor personale pluteau în aer. Căsnicia. Divorţul iminent. Nu voia să se gândească deloc la asta, nu acum.

- Deci eşti un cowboy care a ajuns un geniu al informaticii?

- Mda, rosti el tărăgănat, învârtind şurubelniţa ca pe un pistol cu şase gloanţe, apoi vârând-o în buzunarul de la blugi. Aici, la ranch-ul BS - iar acest BS este de la Briarstone, nu ştiai -, ne pricepem la toate. De la moşitul vacilor la reparatul computerelor. Zâmbetul cel parşiv, categoric sexy, i se lăţi pe faţă.

- BS se potriveşte, spuse Val, şi râse pentru prima oară de foarte mult timp. Îşi aducea aminte de ce se îndrăgostise atât de repede şi nebuneşte de el. „O, Slade, se gândi pe neaşteptate, dacă am putea lua totul de la capăt - să uităm trecutul!"

Îşi dădea seama că nu încetase niciodată să-l iubească.

I se tăie respiraţia pentru o clipă. Ce proastă era!

„Nu te poţi întoarce niciodată de unde ai plecat." Oare învăţătura din bătrâni nu era corectă? Zâmbetul i se şterse de pe faţă când se gândi la toţi acei ani anoşti care o aşteptau în viitor. Părinţii şi sora îi muriseră, iar actele de

divorţ aveau să-i transforme soţul într-o simplă amintire. O, nu, devenea de un sentimentalism penibil.

Era o proastă! Îşi simţea obrajii arzând şi se rugă din tot sufletul ca Slade să nu-i observe frământările.

- Să vedem ce părere ai. Slade puse laptopul pe birou. Era acum atât de aproape de ea, că îi simţea în nări mirosul de after-shave, care îi amintea de dimineţile când zăbovea în pat, iar acel parfum rămânea impregnat în perne mult timp după ce se trezise el să hrănească animalele. Enervată, alungă amintirea deranjantă. Stătea oblic, aproape atingându-i spatele cu umărul, având capul la acelaşi nivel cu al ei când apăsa pe câteva butoane de la tastatură. Ar fi bine să încerci ceva, îi recomandă el.

- Ce anume?

O privi cu coada ochiului.

- Păi, mă gândeam la un nou program pe computer, dar dacă tu ai alte idei... Vocea îi era joasă şi sugestivă.

- În visele tale urâte, văcarule.

- Şi ale tale, pot să pun pariu.

- Nu vreau să vorbesc despre asta cu tine! Părea dură, dar de fapt, se topea de dorul lui.

El râse încet. Batjocoritor. De parcă îi citea gândurile. Val întoarse capul şi în faţa ochilor îi apărură catarama de la curea şi şliţul decolorat al blugilor, uşor rotunjit.

O, Doamne! Era şi el excitat? Nu era bine. Deloc! Îşi mută imediat atenţia la ecranul computerului.

- Bine, frumosule, îi spuse, regretând că îi tremura vocea. Arată-mi ce poţi! Urmă o tăcere apăsătoare, timp în care ea simţi că-i luau foc obrajii. Ce ticălos poţi să fii! murmură.

- Şi ţie îţi place la nebunie. Râse din toată inima, cu acelaşi timbru
profund ca întotdeauna.

- Doamne, ce orgoliu! Ignorându-i buna dispoziţie şi umflătura din blugi, se întinse după mouse şi, din câteva clicuri, găsi programul pentru rezervări de camere. Să văd

dacă pot anula rezervarea soţilor Miller pentru weekend. Şi-l alungă din minte pe Slade şi începu să lucreze.

- Mă aţâţi, nevastă, zise el.

„Şi tu pe mine."

- Gândeşti întotdeauna cu... Ei, nu contează.

- Ai vrut să spui cu „inima", nu?

- Da, chiar aşa, glumi Val.

El se aplecă şi îi şopti la ureche:

- Ai dreptate. Aşa fac.

Îi simţea pe piele răsuflarea caldă. Ispititoare. După o clipă, o atinse cu buzele pe gât, şi Val, străbătută de un fior, simţi o furnicătură înăuntrul ei, în zona inghinală, acel dulce tremur care însemna întotdeauna că dorea să facă sex şi era doar începutul freamătului de apoi.

Dăduse de necaz. Dacă întorcea capul, avea s-o sărute. Şi de acolo... O, Doamne Sfinte...

- Nu cred că e o idee bună.

- Ai dreptate.

- Slade... Val închise ochii. Nu face asta!

Întoarse totuşi capul şi îi simţi buzele pe ale ei, dar nu o sărută, nu-şi apăsă cu pasiune gura pe a ei. Nerăbdătoare, deschise ochii şi îl văzu privind-o fix, cu pupilele mărite de dorinţă şi irisurile albastre atât de îngustate, că abia se mai zăreau. Fiind atât de aproape de porii din pielea lui, de ţepii din barba care începuse să-i crească, mirosul de after-shave şi senzualitate era aproape palpabil.

Înghiţi puţina salivă rămasă în gura ei uscată ca Marele Canion în luna august.

Slade se trase încet de lângă ea.

- Ştii, Val, îi spuse într-o şoaptă abia audibilă, cu o expresie serioasă şi solemnă. N-aş fi putut niciodată să te înşel. Niciodată.

Ochii ei se umplură de lacrimi.

- Nu cu sora ta, Camille. Cu nimeni. Lui Val i se pusese un nod în gât şi făcea eforturi să nu izbucnească în plâns. Am fost tentat. Măiculiţă, ce tentat am fost. Dar nu merita.

Scoase un oftat prelung. Nimic n-avea sens. Pentru că ştiam că am să te pierd. Dacă m-aş fi culcat cu ea, nu ar fi fost vorba decât de sex. Poate sex de calitate. Dar cu tine. Se uită în altă parte, la uşa în pragul căreia stătea Bo, de cealaltă parte a ecranului. Ei bine, ştii cum a fost. Amândoi ştim.

- O, Doamne, Slade... Pe obraz i se scurse o lacrimă pe care şi-o şterse cu dosul palmei. Nu putea să facă asta acum. Suferea încă prea mult. Moartea lui Camille - nu, asasinarea ei -, descoperirea faptului că părinţii îi ascunseseră amănunte esenţiale despre originea ei, că întreaga ei viaţă era clădită pe minciună, şi acum întoarcerea lui Slade - toate erau prea mult pentru ea.

„Adună-te! Fii tare! Nu te mai smiorcăi!"

- Eu... cred c-ar trebui să ne uităm acum în cutii, murmură ea, luând cutterul şi ridicându-se de pe scaun. Încercând să-şi potolească bătăile puternice ale inimii, se îndreptă spre grămada de cutii pe care le aduseseră din garaj în living.

Acoperite cu un strat subţire de praf, legate cu bandă adezivă şi etichetate, cele cinci cutii erau tot ce mai rămăsese din viaţa lui Camille.

Evident, fata se descotorosise de majoritatea lucrurilor ei când se hotărâse să plece la mănăstire, iar aceste câteva cutii păreau o moştenire jalnică în comparaţie cu stilul excentric de viaţă al lui Camille. Val se puse în genunchi în faţa primei cutii şi citi cuvântul „dormitor" mâzgălit cu scrisul îndrăzneţ şi extravagant al surorii ei.

- Cred c-ar fi bine să începem cu asta, spuse ea, tăind banda cu lama ascuţită a cutterului.

În apartamentul ei, Constantina Rubino închise telefonul la care vorbise cu uşuratica ei fiică şi îşi strivi ţigara. De când Giovanna - pardon, Jean - îl luase pe jalnicul ei soţ de acum, al cincilea - nici mai mult, nici mai puţin - şi cel mai netrebnic dintr-un şir nesfârşit de bărbaţi de nimic, mai

avea foarte puţin timp pentru o mamă care îmbătrânea şi suferea de artrită. Măcar ăsta avea ceva bani, sau aşa pretindea Giovanna, dar, din felul în care străluceau pe ea aurul şi diamantele la
ultima ei vizită, probabil că spunea adevărul. Măcar de data asta.
Din fericire îi avea pe Enzo şi Carlo, cei mai buni fii din lume, care nu-şi schimbaseră numele, deşi erau însuraţi cu protestante putred de bogate, care îi dăruiseră nepoţei, cinci în total, scumpii de ei! Era adevărat că Enzo divorţase şi se recăsătorise, dar cine l- ar fi putut condamna? Prima lui nevastă nu fusese decât o târfă de lux. Măcar de ar fi obţinut anularea căsătoriei. Constantina îşi făcea griji pentru viaţa de apoi a fiului său: dacă nu avea să fie primit în rai? Oftând, îşi făcu semnul crucii pe pieptul ei generos.

Din păcate, Enzo şi soţia lui trăiau în gura aceea de iad numită New York, iar Carlo vindea proprietăţi în deşert, în Scottsdale, Arizona. Doar Giovanna - ei bine, orice nume purta acum, ingrata - locuia în apropiere.

Cu un geamăt, doamna Rubino se ridică anevoie din fotoliul ei preferat şi, folosindu-se de cadrul cu care se deplasa, se îndreptă încet spre bucătărie, unde îi fierbea sosul. Şoldul afectat o durea, dar încerca să nu-l ia în seamă şi refuza să ia doctoriile prescrise de medic. Nu voia să devină dependentă de otrăvurile acelea. Mai lua din când în când câte un Aleve—, pe care îl dădea uneori pe gât cu un strop de vin, dar nimic mai mult.

Tresărind de durerea care o săgetase, se opri lângă policioara şemineului electric pe care Carlo şi Misty - ce fel de nume mai era şi ăsta? - i-l trimiseseră de Crăciunul trecut. Pe etajera din material plastic - imitând la perfecţie lemnul de nuc - ţinea pozele scumpilor ei nepoţi, cărora le zâmbi acum. Bineînţeles că mai era acolo şi fotografia din ziua nunţii cu preaiubitul ei Silvio, odihnească-se-n pace! Ea purta o rochie albă şi un văl din dantelă lucrată de

mână, iar el - costumul de culoare închisă. Ochii lui erau căprui, catifelaţi şi luminoşi, iar mustaţa aranjată impecabil era neagră ca pana corbului. Îi atinse chipul şi îi spuse, în italiană desigur, cât de mult îl iubea: *Io l'amo per sempre*.

Un singur soţ, o singură iubire, o singură căsnicie. Niciodată nu s-ar fi gândit la cinci.

Văzu cu ochii minţii imaginea lui Iisus, cu un nimb strălucitor în jurul capului, şi zâmbi, făcându-şi din nou cruce şi murmurând un scurt *Ave Maria*. Apoi îşi continuă drumul spre bucătărie - cu ajutorul cadrului -, ceea ce îi luă mai mult timp decât ar fi dorit.

Închise aragazul şi se gândi la tânăra femeie care locuia la capătul coridorului. Da, era o târfă; era cât se poate de clar după numărul de bărbaţi care se perindau pe holul dintre apartamentele lor, dar Constantina începuse să creadă că femeia intenţiona să-şi schimbe viaţa.

Altfel, de ce văzuse noaptea trecută, când o spiona, un preot ieşind din apartamentul ei? Era semn bun. Poate că femeia îşi dădea seama de păcatele ei.

Dacă era aşa, Constantina se cuvenea să fie o vecină bună, s-o ajute să renunţe la viaţa ei destrăbălată. Da, poate trebuia să-i ofere prietenia ei.

Fredonând o melodie, găsi un borcan cu capac şi îl umplu cu sos fierbinte. Era atât de bun, încât prietena ei, Donna-Marie Esposito, o tot bătea la cap în timpul nesfârşitelor partide de gin rummy să-l comercializeze, aşa cum făcea şi Paul Newman. Când Constantina remarcase roşind că nu avea nici banii, nici faima domnului Newman, Donna-Marie îi respinsese argumentele fluturându-şi mâna plinuţă, cu degetele încărcate de inele.

- Şi ce? Sosul tău e mai bun decât toate celelate pe care le-am gustat, inclusiv acela al răposatei mele mătuşi, fie-i ţărâna uşoară. Îţi zic eu că nici Zia Rosalia şi nici domnul Newman nu se pot compara cu tine, scumpa mea prietenă. Stai puţin! Îşi ridicase braţele, de parcă ar fi primit un mesaj de la Dumnezeu Însuşi. Mâinile i se încleştaseră în

jurul cărţilor de joc, inelele scânteindu-i în lumina răspândită de marele candelabru ce atârna de tavanul sufrageriei. Ţigara, un Camel fără filtru, îi tremura între buzele date cu ruj fucsia strălucitor. Ai puteai să-i zici „Sosul italian tradiţional al bunicii Rubino" şi să intri în competiţie cu Newman, fără supărare. Cine-i Newman ăsta? Sigur nu este din Italia. Ai putea să faci avere. Apropo, „gin", zisese ea şi îşi trântise cărţile pe masă.

Cu un zâmbet satisfăcut, Constantina înşurubă capacul borcanului şi făcu o pauză să-şi aprindă altă ţigară. Se aşeză şi o fumă până la filtru - „cine nu risipeşte bani n-o să aibă lipsuri", le spunea mereu mama, fie-i ţărâna uşoară, celor nouă copii. Constantina avea să-şi amintească acest sfat până la moarte. Îşi stinse Salemul Light în scrumieră, se spălă pe mâini şi puse borcanul cu sos în coşul ataşat de cadru; apoi se duse încet la uşa din faţă.

Îi luă ceva timp. Nu mai era tânără ca înainte, iar şoldul o chinuia îngrozitor, însă reuşi până la urmă să ajungă la apartamentul femeii ăleia - Grace o chema - de unde urla muzica.

Ciocăni încet cu degetele ei butucănoase şi uşa se deschise. Nu era încuiată. Nu era de mirare că muzica - o melodie de succes, dar sigur nu a lui Sinatra - era dată aşa tare. Oare cum se numea stilul? Hip-hop? Ţâşti-bâşti? Tinerii din ziua de azi!

Ce avea oare în cap fata aia să lase uşa deschisă într-un cartier ca al lor?

- Bună! strigă Constantina. Bună, Gracie! Îşi aranjă cadrul şi intră în cameră. Ţi-am adus nişte sos de spaghete făcut de mine... Unde era oare? Încă în pat? Uşa dormitorului era deschisă, iar Constantina nu mai văzuse niciodată o femeie de moravuri uşoare la ea în budoar. Hei! strigă ea din nou, nevrând s-o sperie pe Grace ori s-o surprindă în timp ce se îmbrăca. Gracie? Îşi îndreptă cadrul spre uşă şi, transpirată de la efort, regretând că nu-şi luase cu ea pachetul de Salem, înaintă prin uşa deschisă.

Se opri brusc văzând-o pe fată goală puşcă, întinsă pe pat.

Corpul slăbuţ al lui Grace era de un cenuşiu livid, avea ochii deschişi, un pic ieşiţi din orbite, şi răni în jurul gâtului. Braţele şi picioarele îi erau răşchirate. Sânii îi atârnau într-o parte şi în alta, smocul de păr roşcat fusese tuns într-un model bizar. Dar era moartă. Moartă dea binelea.

Îngrozită, Constantina scoase un ţipăt mai puternic decât oricare altul din viaţa ei. Îţi sărea în ochi că fata fusese strangulată. Asasinată! Cineva o pedepsise pentru păcatele ei.

„O, Sfântă Fecioară!"

Făcu disperată semnul crucii cu degetele deformate, convinsă că Lucifer stătea la pândă, arătându-şi colţii prin vreun ungher şi fiind gata s-o sfâşie cu ghearele lui. Inima îi bătea să-i spargă pieptul. Încercă să iasă din cameră. Repede!

Pulsul îi gonea atât de nebuneşte, încât se temu de un infarct. Dându-se înapoi, o săgetă o durere groaznică prin şold. Demonul! Începuse s-o sfâşie! Speriată de moarte, văzu cu ochii minţii flăcările iadului şi vru s-o ia la fugă. Nu reuşi. Se împiedică.

- Ajutor! Se împiedică din nou şi căzu pe spate.

Buf! Capul i se izbi de podea. Cadrul se răsturnă. Borcanul cu sos de spaghete îi zbură din mână. Zdrang! Se lovi de perete. Se făcu ţăndări. Sosul cel roşu se scurse pe tapet.

Constantina ţipă din nou, aproape acoperind muzica înfiorătoare, la un asemenea volum că putea să trezească morţii. Cel mai apropiat mort era Grace Blanc.

Rugându-se, ţipând, ştiind că diavolul era pe undeva prin cameră, Constantina azvârli cât colo cadrul, care-i părea o fiară duşmănoasă, îşi desprinse fusta care i se încurcase în acesta şi o luă în patru labe pe mocheta verde, înspre uşă. Părea la kilometri distanţă.

- Ajutor! strigă ea din nou. Pentru numele lui Dumnezeu, chemaţi poliţia!

Bătrâna ei inimă bătea nebuneşte, piciorul o făcea să urle de durere. Pentru doar o clipă, crezu că i se arată Dumnezeu când văzu o lumină puternică în cadrul uşii.

- Împărate ceresc... Îşi ridică o mână, în speranţa că avea să-i mântuie sufletul. Apoi îşi dădu seama că lumina cea strălucitoare venea de o lanternă îndreptată spre ea. În spatele acesteia se afla administratorul clădirii, Harold Horwood, tipul acela scârbos şi leneş.

- Ce naiba se întâmplă aici? vru el să ştie.

- Sună la Urgenţă! îngăimă ea, încercând să-şi recapete suflul şi să nu-l mai vadă pe Satana în toate colţurile încăperii. Îşi duse mâna la inimă. Cheamă poliţia şi salvarea.

- Da' de ce?

- Pentru Grace.

- Ce-a păţit? O luă spre dormitor şi, când ocoli cadrul răsturnat, alunecă în băltoaca de „Sos italian tradiţional al bunicii Rubino".

- Rahat! exclamă el aproape zbierând. Dumnezeule!

- Sună odată la Urgenţă! repetă ea mai tare, s-o audă cretinul de administrator. Şi nu vorbi urât!

capitolul 38

Pe Bentz îl doborâse oboseala pe care o simţea în toţi muşchii în timp ce stătea în maşina blindată a poliţiei şi auzea apartul de emisie-recepţie cârâind.

Montoya în schimb, în plină formă, conducea cu viteza maximă. Nici unul nu avea chef de vorbă; amândoi reflectau la ultimele informaţii primite de la St. Marguerite.

Era aglomeraţie în trafic, Fordul Crown Victoria era la fel de încins ca suprafaţa soarelui, umiditatea era înăbuşitoare, iar dispoziţia lui Bentz
devenea mai sumbră cu fiecare semafor de care treceau. Era prea bătrân pentru afurisitul ăsta de caz. Dar n-avea încotro. Lipsa de somn, cauzată de bebeluşul lui care avea colici şi pe deasupra de interogatoriile care durau toată noaptea, scotea la suprafaţă tot ce era mai rău în el. La asta se adăugau cămaşa care i se lipea de corp din cauza căldurii şi umidităţii şi frustrarea prilejuită de faptul că nu ajungea nicăieri cu acest caz ce stârnise repede interesul opiniei publice atât în statul lor, cât şi pe plan naţional. Cazul acesta îl înnebunea. Individul care omora călugăriţe - pentru numele lui Dumnezeu, călugăriţe! - le scăpa printre degete. De ce?

Aveau probe din abundenţă. Jurnale sexy, sadice, autoflagelare, fete orfane care intrau la mănăstire, preoţi indiferenţi şi unul care mai bine se făcea gigolo. Mai era şi o maică superioară care ascundea multe şi o călugăriţă

care dispăruse la San Francisco. Până acum erau implicate două lăcaşuri; se întreba cât de departe aveau să ajungă ororile. Erau oare St. Marguerite şi St. Elsinore singurele implicate, sau reprezentau doar vârful unui aisberg parşiv şi foarte adânc? Mai suporta oare Biserica Catolică o altă lovitură? Soarta părea să-i fie potrivnică, şi asta îl îngrijora. Cu toate că nu era prea credincios, cel puţin nu în accepţiunea generală a cuvântului, Bentz credea totuşi în Dumnezeu şi era convins că majoritatea lăcaşurilor de cult şi oamenii de acolo - clericii şi enoriaşii - aveau suflet bun şi intenţii aşijderea.

Dar acest caz şi, în general, slujba lui - în care intra mereu în contact cu scursura societăţii şi se confrunta cu ticăloşia, depravarea şi psihozele unor criminali sadici - îl făceau să se îndoiască uneori de bunătatea Atotputernicului.

Soţia şi cele două fiice, una o fată rebelă de vreo douăzeci de ani şi cealaltă în leagăn, erau pentru el un factor de echilibru, îl făceau să creadă în puterea binelui şi, prin urmare, îl aduceau mereu pe linia de plutire.

- Nu suntem singuri, mormăi Montoya întinzându-se după pachetul de Marlboro cumpărat de curând. Înclină din cap spre stradă, pe care, chiar vizavi de parcare, staţiona camioneta albă a postului de radio, cu iniţialele WSLJ inscripţionate pe părţile laterale.

- Grozav.

- Lasă-i în seama lui Sinclaire.

- Aşa merită. Coborâră din maşină, iar Montoya se opri să-şi aprindă o ţigară. Abby ştie că te-ai apucat iar de fumat?

- Nu m-am apucat, însă e drept că nevastă-mea are un nas de copoi. Imediat ce închidem cazul, am şi terminat cu beţele astea cancerigene.

- Bine, cum zici tu.

- Pe cuvânt!

Bentz îi aruncă lui Montoya o privire atotştiutoare şi se şterse de transpiraţie pe ceafă în timp ce urca treptele din faţa sediului. Montoya mai trase cu sete două fumuri, apoi îşi stinse ţigara în scrumiera cu nisip de lângă intrare.

Era târziu, ajunseseră exact când se schimba tura. Poliţişti în uniformă sau în civil veneau şi plecau, iar pe holuri se auzea un zumzet continuu de voci, râsete şi pocnet din călcâie. Bentz salută scurt câţiva cunoscuţi, ba chiar zâmbi slab văzând-o pe Vera de la „Persoane dispărute", care se grăbea în cealaltă direcţie.

Se gândea la ce făcuse în acea zi. El şi Montoya fuseseră obstrucţionaţi ore în şir de preoţii de la St. Marguerite şi nu înaintaseră prea mult cu cercetările la St. Elsinore, care era sub altă jurisdicţie, nu că ar fi contat pentru ei. Bătrâna maică superioară, o femeie dură, pe nume Georgia - deşi mult mai modernă decât maica Charity, poate nu chiar „ultimul răcnet", dar părând totuşi mai legată de cele lumeşti - nu avea de gând să le dea mai multe informaţii decât considera ea necesar. Când i-au spus că jurnalul surorii Camille, în care aceasta scrisese despre aventurile ei, fusese găsit la St. Elsinore, maica Georgia devenise şi mai închisă în sine şi inflexibilă. Nu purta veşminte de călugăriţă, dar în pantalonii largi şi bluza cu guler mare încheiat cu o fundă şi ochelarii mai moderni, era la fel de rigidă ca şi maica Charity.

Grozav. Nu ajunseseră nicăieri.

Nici preoţii nu erau mai breji.

Părintele Paul fusese atât de nervos, încât îşi muşcase mereu buzele şi îşi aranjase pliurile sutanei. Părintele Frank refuzase să vorbească fără un avocat de faţă, aşa că interogatoriul fusese amânat, iar părintele Thomas de la St. Elsinore se îmbolnăvise exact la momentul potrivit. Din nou.

Bentz începea că creadă că Thomas Blaine nu era nici mai mult, nici mai puţin decât rodul imaginaţiei maicii Georgia, „barba" pe care l-o trăsese în lipsă de ceva mai

bun. Cel puţin lui Bentz i se părea că ea era şefa stabilimentului în declin.

Intră în biroul său, în care aerul condiţionat mergea la capacitate maximă, şi îşi aruncă haina în cuier înainte să se aşeze la masa de lucru. Aflase în acea zi că atât sora Camille, cât şi Asteria fuseseră adoptate de la St. Elsinore. Ca şi maica Charity şi alte câteva novice şi călugăriţe din mănăstire. Era oare o legătură importantă între ele? Poate.

Apoi, mai erau chilia lui Camille şi salteaua. Nu se mai găsise altceva în afara plicului vârât în umplutură. Un bilet pe care nu i-l trimisese niciodată iubitului ei.

Să fi fost Frank O'Toole? Sau altcineva?

Îşi dădu jos tocul pentru pistol şi hamul de pe umăr şi le agăţă de spătarul scaunului. Faptul că mersese înarmat prin toate coridoarele şi încăperile celor două sfinte mănăstiri sugera ce periculos ajunsese acest caz.

Şi ce era cu rochiile de mireasă care dispăruseră? Instinctul îi spunea că nu era de bine. Chiar deloc. Of, la naiba!

Maica Charity îi dăduse lista cu numele călugăriţelor cărora le muriseră părinţii şi fuseseră lăsate în grija orfelinatului St. Elsinore:

Asteria McClellan
Camille Renard
Dorothy Reece
Maura Voile
Irene Shikov
Devota Arness
Zita Williams
Louise Cortez
Angela Peterson
Edwina Karpovich

Atât de diferite una de alta. Singurele legături între ele erau orfelinatul şi apoi mănăstirea St. Marguerite.

Multe proveneau din zona Golfului Mexic, dar nu toate, aşa cum nu toate erau îndrăgostite de părintele Frank O'Toole.

Poate că se grăbea să tragă concluzii. Poate că orfelinatul de la St.
Elsinore nu avea nimic de-a face cu crimele. Poate că amestecul părintelui Frank fusese doar o coincidenţă. Din câte ştia, sora Camille era singura victimă care avusese o relaţie amoroasă cu preotul. Surorile Lea De Luca şi Asteria îşi făcuseră doar speranţe în legătură cu acel bărbat. Poate şi flirtaseră cu el. Nu exista nici o probă că făcuseră sex cu el.

Totuşi, tipul nu era exact genul de om care merita să poarte veşmântul liturgic.

„Dar cine ar fi acela întru totul îndreptăţit?

Nu-ţi aduci aminte de fratele tău, James? Nu era chiar cea mai indicată persoană care să depună jurământ de castitate şi să-l şi respecte fără abatere."

Tulburat, cu mintea umblându-i în locuri întunecate pe care ar fi fost bine să le evite, Bentz dădu câteva telefoane, îşi verifică e-mailul, parcurse din nou concluziile medicului legist în privinţa lui Camille şi a pruncului din pântecele ei. Cauza morţii fusese asfixia provocată prin strangulare, iar cele mai profunde leziuni şi contuzii de pe gâtul ei aveau acea formă ciudată pe care o mai văzuse Bentz şi înainte: de mătănii, cu mărgelele dintr-un material dur şi firul pe care erau înşirate destul de tare ca să reziste la toate eforturile vicimei de a-l rupe.

Erau şi urme de zgârieturi pe gâtul ei, acolo unde încercase să-şi smulgă laţul, leziuni pe care şi le făcuse singură cu unghiile în încercarea disperată de a se elibera.

Simţi cum i se strânge stomacul la gândul ultimei lupte pe care o dăduse femeia îngrozită, cu ochii ieşindu-i din orbite, care încerca din răsputeri să respire, să-şi lovească atacatorul şi să scape.

- Cine ţi-a făcut asta? întrebă el cu voce tare, acoperind o clipă fâşâitul aerului condiţionat. De pe fereastră venea

zgomotul făcut de motorul unui camion care trecea hodorogind pe stradă. Ar fi putut să parieze pe pensia lui că vinovatul era părintele O'Toole, acel donjuan în veşminte preoţeşti. Pe de altă parte, analizele de sânge ale fătului din pântecele lui Camille indicau că nu el era tatăl.

„Nu-l exonerează însă şi de acuzaţia de crimă", medită Bentz. Tocmai atunci îi sună telefonul. Văzu pe ecran că apelantul era fiica lui.

- Bună, zise el, punându-şi telefonul între umăr şi ureche.

- Salut, spuse Kristi cu o voce mai slabă, înăbuşită parcă de curent, ca şi cum ar fi condus, încercând în acelaşi timp să vorbească în casca pe care o purta întotdeauna. M-am gândit să te sun ca să ştii că sunt alături de tine.

- Serios? o întrebă el, incapabil să- şi ascundă îndoielile. Kristi tocmai îşi terminase primul roman poliţist. Nu i se publicase încă, dar i-l citiseră mai mulţi agenţi literari, dintre care unul sugerase ca Rick Bentz, în calitate de detectiv care ajutase la rezolvarea cazului cu asasinul înclinat spre vampirism de la Colegiul All Saints, să scrie prefaţa.

El refuzase. Nu-i plăcea ca fata lui să se apropie de lumea întunecată a crimei.

- Da, chiar aşa, deşi dacă vrei să vorbeşti cu mine despre cazul la care lucrezi, mi-ar face plăcere să te ascult.

- De ce nu mă mir?

- Hai, tată, las-o moartă.

Se ciondăniseră tot timpul pe chestia asta, de când se făcuse Kristi mare. La fel de frumoasă şi încăpăţânată ca Jennifer, mama ei şi fosta soţie a lui Bentz, Kristi îi scosese majoritatea perilor albi pe care îi avea acum - prea devreme, se gândi el.

- Cum e viaţa de femeie măritată?

- Oho! Ce mişcare subtilă! exclamă ea, dar nu părea cu adevărat supărată că el schimbase aşa de brusc subiectul. O să-ţi spun în weekend. Mă gândeam să
trec pe la voi s-o văd pe Ginny... şi pe tine şi pe Olivia.

El zâmbi; îl ironiza.

- De-abia aşteptăm. Adu-l şi pe Jay.

- Asta şi voiam, zise ea, pufnind în râs. Doar mă ştii, tată, nu merg nicăieri fără soţul meu.

- Şi probabil că-l tot baţi la cap să- ţi dea informaţii.

- Doar atunci când vrea să se culce cu mine.

- Vai, Kristi, îmi spui prea multe. Sunt totuşi tatăl tău.

- Tatăl meu care are un copil de-o şchioapă. Să nu-mi zici că nu ştii nimic
despre sex, dar e-n regulă, să vorbim despre altceva. El râse şi apoi îi căzură ochii pe lista de nume de la St. Marguerite. Fete orfane care fuseseră adoptate de la St. Elsinore. Tinere şi pline de viaţă. Toate potenţiale victime ale unui scelerat. O sun pe Olivia şi aranjăm ceva, bine? zise Kristi, iar el dădu din cap.

- Grozav. O să se bucure.

Ea închise, iar el rămase o clipă cu telefonul în mână. Viaţa lui Kristi fusese în pericol de mai multe ori decât voia el să se gândească, pentru că, din cauza profesiei lui, fata ajunsese nu o dată în vizorul criminalilor.

Spera din tot sufletul să nu mai fie cazul.

Deşi tulburat la gândul că fiica lui se dădea în vânt după crime învăluite în mister, observă până la urmă că raportul toxicologic pentru Camille Renard îi venise pe mail. Se uită repede pe el şi înjură printre dinţi când văzu că avea Rohypnol în sânge. Era un drog folosit de violatori. Pus în mâncare sau băutură, acest drog puternic o făcea pe victimă mai mult decât maleabilă şi îi cauza uneori pierderi de memorie.

Nu era surprins. Acum cel puţin înţelegea de ce acceptau victimele să se îmbrace în rochii de mireasă, aşa cum le cerea ucigaşul. Aşa se explica de ce sora Camille fusese găsită în capelă, unde se pare că venise din proprie voinţă, şi de ce Asteria murise în cimitir. Dar tot nu ştia cine era individul care le drogase şi le obligase să joace în sinistra piesă regizată de el.

Nu era deloc greu să faci rost de droguri. Puteai să le cumperi de pe stradă, să le furi sau să le comanzi pe internet. De câte ori nu primise pe mail chiar şi el - un poliţist, pentru numele lui Dumnezeu - oferte de GHB—, un alt drog folosit de violatori. „Ticălos nenorocit!“ murmură Bentz în barbă.

Nici după ce studiase câteva ore toate documentele pe care le avea, nu ştia mai multe ca înainte despre ce li se întâmplase victimelor.

Descurajat, se uită cu atenţie la imaginile de pe ecranul computerului: Camille zăcând moartă lângă altar şi Asteria în cimitir, cu privirea aţintită spre cerul noptatic şi îngerul de pe mormântul pe care fusese găsită.

Amândouă orfane de la St. Elsinore. Amândouă îndrăgostite de acelaşi preot. Amândouă găsindu-şi refugiul la mănăstire din pricina necazurilor cu bărba- ţii. Bătând darabana pe birou, nu observă că afară se lăsase noaptea, întunericul fiind străpuns doar de luminile oraşului.

- Hei! Montoya apăru în prag. Era doar în cămaşă, neras de câtva timp şi la capătul puterilor, aşa cum se simţea şi Bentz.

- Ce e?

- Uite ce-am primit prin poştă. Puse pe biroul lui Bentz un mobil cu cartelă preplătită, aflat într-o pungă pentru probe.

- E al lui Camille Renard?

- Îhî.

- Cine ţi l-a trimis? Bentz luă iute punga.

- Nu şi-a dezvăluit identitatea.

- Ai verificat?

- Informaţiile de pe telefon? Da.

- Ceva de folos?

- Nu sunt încă sigur, dar ar putea fi ceva.

Bentz dădu din cap.

- Da, cred că e ceva. Problema era cum să descoperi ce anume.

- Sigur o să se ocupe de asta cei de la laborator, trebuie văzut dacă găsesc amprente sau chiar ADN în saliva cu care a fost lipit plicul, dar o să le ia ceva vreme.

„Şi între timp o să scape criminalul", se gândi Bentz. Totuşi, era ceva.

- Crezi că l-a trimis ucigaşul? Ca să ne atragă atenţia? Ştii cum e, unii se joacă, vor să arate ce deştepţi sunt, mai deştepţi ca noi.

- S-ar putea.

Chiar atunci Brinkman vârî capul pe uşă, dându-l deoparte pe Montoya.

- Tocmai am primit un telefon, anunţă el. O crimă. O femeie albă necăsătorită, muncitoare.

- Prostituată.

Brinkman zâmbi plin de el.

- Vezi, Montoya, totuşi eşti deştept. A mai fost arestată. Gracie Blanc, cunoscută şi sub numele de Grace La Blanc şi Grace Lee Blanco. Una şi
aceeaşi. Rânjetul îi era hidos. De parcă un pseudonim ar păcăli pe cineva.

- Aţi aflat cine ar putea fi criminalul?

- Nici pomeneală. Murise de câtva timp. Vecina ei, o bătrână care locuieşte la celălalt capăt al holului, a găsit-o şi sa speriat îngrozitor, a căzut şi a început să ţipe, iar administratorul, care cred că era peştele fetei, i-a auzit ţipetele, a dat peste bătrână în apartamentul victimei, apoi a dat telefon la noi. Când a sosit ofiţerul care a preluat apelul, Gracie a noastră era rece ca gheaţa. Legistul e pe drum; au mai venit doi poliţişti acolo.

„Probabil că şi presa", îşi zise Bentz.

- Vin imediat, anunţă Montoya, iar Bentz îşi luă de îndată haina şi pistolul. Se părea că ziua aceea lungă n-avea să se sfârşească prea repede.

- Bine. Ochii lui Brinkman se îngustară şi îi apăru pe faţă acel zâmbet de motan care a dat iama la oala cu smântână, pe care îl detesta Bentz. Pentru că aici e buba. Bătrâna aia e cam curioasă şi ghiciţi pe cine a văzut ieşind ieri-noapte din apartamentul victimei?

- Pe cine? întrebă Montoya.

- Un preot.

- Ce? Bentz înlemni.

- Chiar aşa. Brinkman savura din plin uimirea lui Bentz. Bătrâna aia n-a avut stare până nu s-a uitat pe vizor şi a văzut un tip - pe care l-a descris ca fiind un tânăr preot - ieşind din apartamentul victimei pe la miezul nopţii.

capitolul 39

În timp ce muzica se aude încet la radio, pilesc muchiile mărgelelor până devin ascuţite ca nişte lame de ras, fiecare faţetă fiind în stare să treacă prin carne ca prin brânză.

Zâmbesc gândindu-mă cum îşi vor îndeplini misiunea mortală aceste mărgeluţe strălucitoare. Mătăniile din mâinile mele, înşirate pe sârmă groasă, parcă îmi fac cu ochiul.

Mlaştina e liniştită în noaptea aceasta, apa se izbeşte încet de maluri, aerul e încărcat de mirosul greu al plantelor în putrefacţie şi al peştilor.

Greierii îşi intonează cântecul nocturn, iar o broască râioasă îi acompaniază cu o voce de altistă.

Muzica, o melodie din anii ’80, se opreşte şi răsună vocea doctoriţei Sam care tot îndrugă nişte prostii despre psihologie răspunzându-le ascultătorilor care pun întrebări stupide despre relaţiile lor amoroase, despre copii sau părinţii muribunzi. Ce proşti sunt! Nu ştiu că e o impostoare? Nu-şi dau seama că aşa-zisele ei sfaturi psihiatrice nu sunt decât o otravă?

Îmi fierbe sângele în vine când mă gândesc ce aproape am fost odată s-o distrug… apoi îmi ridic privirea la capul de aligator de deasupra culcuşului meu. Se zgâieşte la mine cu ochii lui mari şi roşii, sticlind ca ai unui demon. Colţii lui scârboşi îmi amintesc de zecile de copci pe care mi le-a pus la picior un veterinar incompetent şi de durerea atroce pe care o mai simt încă. I-am dat fiarei numele de Ipana, din condescendenţă pentru marca preferată de pastă de dinţi a bunicii.

- Frumoasă încercare, îi zic reptilei împăiate pe când se aude vocea doctoriţei Sam, dulce ca mierea, spunându-i unei biete fetişcane să-l părăsească pe tipul care o chinuie de doi ani, tatăl copilaşului ei. Altă porcărie. Rămâi cu el, Lola, nu mă pot abţine să mormăi. Mai dă-i o şansă. Spune-i de copil. Şi oferă-i tipului tot ce are nevoie în pat! Curvă proastă! Are un copil cu un tip, apoi decide că iubitul nu-i bun de nimic. Poate că vrea să obţină de la el pensie alimentară.

Un lucru pe care Camille nu l-ar face niciodată. Aşa o fată ascultătoare şi supusă! O, da, a avut şi ea parte de noroc; s-a frământat suficient de mult să întreţină focul, să facă sexul mai fierbinte. Doar gândindu-mă la ea, mi se întăreşte scula.

Nici una dintre iubitele mele nu a fost aşa dornică, aşa stricată şi minunată.

Şi acum nu mai este. A fost o greşeală. O mare greşeală, una prostească.

Mă tai la mână cu mătăniile, îmi curge sânge dintr-un deget. Mi-am pierdut puţin din dexteritate - şi o bucată din coapsă - în nefericita încăierare cu amicul meu Ipana.

Bineînţeles că Ipana a pierdut lupta. Îmi sug degetul, apoi îmi pun un plasture şi îmi văd de pilit. Înşir şi ultima mărgea şi trag tare de opera mea, nişte mătănii cum nu s-au mai văzut. Sârma va ţine.

Mai trag o dată cu toată forţa de şirul de mărgele, dar e cât se poate de solid. Şi n-ai cum să scapi din strânsoarea lui. E perfect. Îl strecor în buzunarul de la rucsac, alături de ochelarii de soare. Înăuntru e şi sutana, într-un compertiment bine închis.

Când văd un peşte sărind prin apă departe, sub căsuţa mea, ştiu că sunt gata. Închid radioul, deschid chepengul şi cobor cu atenţie scara spre luntrea ce mă aşteaptă.

Cutiile cu lucrurile lui Camille erau o păcăleală.

Cel puţin din câte vedea Valerie. Toate cinci erau deschise, iar conţinutul lor, împrăştiat pe podeaua livingului.

Nimic ieşit din comun. Toate, suvenire, haine şi câteva poze, indicau o viaţă foarte normală. Nu găsiseră nici scrisori pătimaşe de dragoste, nici un jurnal elocvent pentru o femeie care confundase durerea cu plăcerea, sexul cu tortura.

Erau acolo rochia pe care o purtase Camille la prima împărtăşanie, vechile pompoane de la St. Timothy, unde fusese majoretă, chiar şi o fotografie înrămată a părinţilor lor, dar nimic care să indice o viaţă extravagantă.

- Eşti dezamăgită, constată Slade şi aprinse lumina, deoarece umbrele înserării se filtrau prin geamuri.

- Foarte.

- Dar ce credeai c-ai să găseşti? Un mesaj scris cu sânge de la criminal?

- Probabil, recunoscu ea, schiţând un zâmbet. Sau o pistă demnă de urmat. Găsi nişte mătănii, le ridică în faţa ochilor

şi se uită la mărgelele de sticlă, lăsându-le să-i alunece printre degete până pe podea, unde se încolăciră ca un şarpe sacru, cu o cruce în chip de cap. Tot sunt convinsă că Frank O'Toole este vinovatul.

- Chiar dacă nu e el tatăl copilului?

- Poate tocmai de aceea.

- Hai să nu ne mai gândim la asta. Te scot în oraş la cină, iar la întoarcere vom privi lucrurile cu alţi ochi. Slade făcu un pas peste grămada de lucruri ale lui Camille şi îi întinse mâna.

Val nu voia să renunţe. Ştia că răspunsul la enigmă era chiar sub ochii ei, dar nu mai putea să gândească limpede. El avea dreptate.

- Bună idee, zise ea, luându-i mâna întinsă şi ridicându-se de pe jos, în picioarele goale. Totuşi, mai întâi vreau s-o chem pe Freya, să ne ajute să aranjăm paturile. În fiecare seară lăsau platouri cu prăjiturele în sufragerie, împreună cu mai multe feluri de băuturi. Pe fiecare pat puneau trufe preparate chiar de Freya. Ne vedem în hol - se uită la ceas - în 45 de minute?

- S-a înţeles. Îşi fluieră câinele şi ieşi cu el în curte, unde câţiva bondari zumzăiau printre tufele frumos mirositoare din grădina cu plante medicinale învăluită în umbrele amurgului.

Freya era pe veranda din spate, unde îşi agăţa pălăria, având sub braţ un coş cu plantele culese; ţânţarii bâzâiau, un fluture de noapte se învârtea în jurul becului.

- Ai găsit ceva? întrebă Freya. Val îi spusese că intenţionau să deschidă cutiile lăsate de Camille în podul de deasupra garajului.

- Nimic interesant. Val se aplecă peste balustrada verandei şi zări pisica vecinilor strecurându-se prin gardul viu de mirt. Deşi avea un nas fin de copoi, Bo nu părea s-o fi observat. Mă gândeam să te ajut să aranjezi camerele, adăugă Val.

- Prea târziu, zise Freya, aruncându-i o privire lui Slade. Părea că are multe întrebări de pus, dar se abţinea. În schimb, spuse: M-am ocupat deja de asta şi am scos de acolo coniacul, vinul de Porto şi cafeaua decofeinizată, pralinele şi croasanţii. Se mai uită o dată la Slade, apoi iar la Val. Am făcut şi paturile. Surâzând, se împăună: Mi-aţi putea spune „Doamna Eficienţă".

- Sunt mândră de tine, o lăudă Val.

- Hmm. Mai degrabă ai putea să-mi întorci serviciul.

- Niciodată, o tachină asociata ei.

- Deci, rămâne stabilit. Poţi să-ţi iei liber în seara asta, spuse Freya.

- Ce bine! Timp liber. Făcu semnul de pauză din fotbal. Acum tu eşti şefa, nu?

- Nu numai acum. Freya zâmbi. Întotdeauna sunt şefa.

- Mda, ai dreptate.

- Mie îmi pare bine, se băgă în vorbă şi Slade. Mă duc să fac un duş şi ne vedem în hol.

- Uf, făcu Freya când el intră în bucătărie. Bo stătea în spatele ei, dând din coadă, nescăpând-o din ochi. Ştia de la cine primea mereu bunătăţi. Este o întâlnire fierbinte, nu? întrebă ea.

- Dacă aşa vrei să-i spui...

- Mă cunoşti, spun lucrurilor pe nume. Se uită dezaprobator la tricoul mototolit şi la pantalonii pescăreşti ai Valeriei. Cum ai de gând să te îmbraci?

- Aşa cum vreau. Ai uitat că divorţăm? Val coborâse deja scările şi o luase în direcţia căsuţei, cu Bo bău ea, dar tot o auzi pe Freya comentând:

- M-aş mira.

Şi Val avea unele îndoieli, dar nu se gândi prea mult la asta când lăsă câinele pe veranda din spate. Bo bea cu sete apă din gamela lui, iar ea intră în casă.

Lucrurile lui Camille erau încă împrăştiate pe masă. Val luă în mână o perie de care uitase de mult. Trebuie să fie ceva acolo, neapărat. Ceva important. Ceva care le scăpase

ei şi lui Slade. Dar nu văzu alte lucruri decât mai înainte: botoşeii ei înnegriţi de vreme, mai multe carnete de note, CD-uri vechi, nişte casete din anii ’80, un set de minicasete din vara în care Cammie învăţase spaniola, inelul de absolvire al unui băiat, pe care nu i-l mai dăduse înapoi, şi o păpuşă Barbie, probabil prima pe care o avusese, după cum arăta. Părul păpuşii era încâlcit şi rărit şi faţa era cenuşie de praf. Era o idee bună s-o perie.

Ce era acolo? Şi ce lipsea? Val puse peria jos, se îndepărtă doi paşi şi mai aruncă o privire la lucruri. Nu-i venea nici o idee. Nici după ce se uită la ele încă vreo zece minute.

Îi sună telefonul şi îl scoase din buzunar. Rosti „Alo?“, dar nu primi nici un răspuns. Singurul mesaj era „Apel pierdut", neafişându-se numele apelantului.

- Asta e.

Se gândi că persoana respectivă avea să mai telefoneze, dar mobilul nu mai sună. Îşi spuse că fusese o greşeală şi mai examină pentru ultima dată lucrurile lui Camille, însă nu observă nimic neobişnuit. Considerându-se o poliţistă de doi bani - de fapt, o fostă poliţistă - îşi scoase blugii şi tricoul şi se îndreptă spre cabina de duş aflată într-un colţ al băii minuscule.

Ţevile scoaseră un gâlgâit când dădu drumul la apă. Val îşi strânse părul într-un coc în creştetul capului, deschise fereastra, căci aburul de la duş era mai gros decât ceaţa din Golful San Francisco, apoi intră pe uşa din sticlă mată.

Sub duş, se spălă de sudoarea şi mizeria acumulate în acea zi. Săpunindu- se, îşi frecă buclele de pe gât, lăsând jetul de apă să-i maseze muşchii în timp ce se întreba de ce Dumnezeu acceptase să ia cina în oraş cu Slade.

Nu era chiar o întâlnire între doi îndrăgostiţi; Freya nu înţelesese bine. Dar putea să fie mult mai intimă decât ar fi trebuit.

„Şi care e problema?" se întrebă ea. Slade o ajutase foarte mult de când dăduse buzna în oraş şi îi blocase

maşina pe alee. Şi trebuia să recunoască: se simţea încă foarte atrasă de el. Doamne, ce complicat era!

„Dar oare chiar aşa să fie?" Auzi din nou vocea aceea interioară. „Acum ştii sigur că mincinoasa, seducătoarea a fost Camille şi că Slade nu te-a înşelat. Cât mai ai de gând să-l condamni? Ai uitat de jurămintele de la căsătorie? Ar fi chiar aşa de greu să iei totul de la început? Să ai din nou încredere în el? Să-l iubeşti aşa cum îţi doreşti atât de mult?"

- Eşti penibilă, şopti ea, dar simţi că i se clatină hotărârea şi că voia, de fapt, să-l primească din nou în inima ei.

Refuzând să se mai gândească la căsnicia ei care se destrăma şi la felul în care putea fi adusă pe linia de plutire, se şamponă, apoi îşi clăti părul. Întorcându-se sub jetul duşului, lăsă apa să-i curgă pe umeri şi în jos, pe spate.

„Îl iubeşti pe Slade! L-ai iubit întotdeauna! Nu-ţi distruge căsnicia din cauza minciunilor unei femei care nu mai e pe această lume!"

- Ah, Cammie! Val închise ochii şi îi apărură în minte imagini cu sora ei. Cammie când era mică, fugărind pisoiaşul lor tigrat şi urcându-se până sus într-un copac prin coroana căruia treceau liniile de înaltă tensiune. Valerie fusese înnebunită de frică, îi strigase disperată să coboare, dar Cammie şi pisoiul rămăseseră blocaţi acolo. Cammie îngheţase de spaimă şi plângea, pisoiul se ţinea cu gheruţele de scoarţa copacului. Tigrişorul coborâse în cele din urmă, iar Valerie, cu inima bătându-i ca un ciocan în pieptul ei de fetiţă de zece ani, se urcase în copac şi o dăduse jos pe sora ei. O dojenise pe micuţa de cinci anişori, dar lui Cammie, deja încăpăţânată şi independentă, nu-i păsase. Odată scăpată de primejdie, se purtase de parcă aceasta nici n-ar fi existat.

Apoi veneau anii de liceu, în care Cammie, o elevă eminentă, care făcea parte din echipa de fotbal a fetelor şi

era şefa majoretelor, începuse să iasă cu băieţi. Mai mari ca ea sau mai mici. Nu prea conta. Mama spusese doar trei cuvinte: „Nebună după băieţi". Care rezumau totul.

Îi furase iubitul celei mai bune prietene a ei - poate el era tipul care îi dăduse inelul acela de prost gust, cu sclipitoarea piatră roşie; pe urmă, în timp ce se declara încă îndrăgostită de Ben, fusese prinsă cu un profesor tânăr. Se întâmplase în ultimul an al lui Cammie la St. Timothy. Val se mutase deja de acasă şi absolvise universitatea de stat din Mississippi, îşi luase o slujbă în Texas, dar tot auzise de incident. Deoarece Cammie împlinise optsprezece ani, tânărul profesor, care era în ultimul an de facultate, nu a fost dat în judecată, dar direcţiunea l-a concediat fără drept de apel.

După câtva timp, Cammie a terminat un curs de contabilitate de doi ani la un colegiu şi a avut mai multe slujbe şi la fel de mulţi iubiţi.

În cele din urmă, le-a făcut o vizită lui Valerie şi lui Slade, iar continuarea era bine cunoscută. Fusese un scandal monstru la fermă, şi tot ce ştia Valerie era că sora ei hotărâse să se călugărească şi ajunsese la St. Marguerite.

Cât de ciudat era că amândouă se întorseseră la New Orleans!

Sau aşa le era soarta?

Împachetaseră lucrurile cât de bine se putea şi pe cele ale lui Cammie le duseseră în podul de deasupra garajului.

- Ce naiba să fac cu ele? o întrebase Val pe Cammie în timp ce o ajuta să aranjeze cutiile sub căpriori. Fusese o căldură insuportabilă în acea zi, te sufocai în spaţiul restrâns din podul invadat de păianjeni şi viespi.

- Nu ştiu.

- Eşti sigură că nu vrei nimic din ele?

- Nu acum, şi dacă o să vreau, o să vin să le iau.

Întâi Cammie şi apoi Val coborâseră scara improvizată într-o parte a garajului. Val închisese chepengul.

- Ai să fii la mănăstire.

- Ştiu, dar nu e o închisoare. Voi putea să plec ori de câte ori vreau.

Val îşi ştersese praful de pe mâini pe când ieşea din garaj în lumina orbitoare a soarelui din Louisiana.

- Aveam impresia că odată ce intri într-o mănăstire, acolo rămâi. Nu mai poţi să pleci când vrei.

- Aşa era poate în Evul Mediu. Dar maica Charity mi-a spus că pot să lucrez la spitalul de la St. Elsinore ori să le predau copiilor, după cum îmi place mai mult.

- Şi ce-ai alege?

Cammie dăduse din umeri. De parcă n-avea nici o importanţă.

- Habar n-am. Dar crede-mă, Val, dacă vreau să plec, aşa voi face. Este casa Domnului. Nu sunt lacăte la uşi.

Val se întreba acum de ce insistase sora ei că exista libertate la St. Marguerite. Fusese o afirmaţie bizară, mai ales că însăşi Camille se referise la maica superioară ca la o „gardiană".

Aşa că lacătele bântuiau minţile tuturor acelora care îşi duceau viaţa între zidurile catedralei şi ale mănăstirii. Oare asta sugerase Camille? Valerie nu era convinsă.

Care era versul citat de obicei? Îi veni în minte sub duş, auzind geamătul vechilor ţevi. „Din ziduri de piatră închisoare nu poţi face, şi nici din bare de fier o colivie...

Spălându-şi energic buclele de pe ceafă, se gândi la jurnalul lui Camille, la imaginile sugestive de sex şi de supunere. Oare era posibil să fi confundat supunerea faţă de Dumnezeu cu aceea faţă de bărbaţi? Oare sexul şi religia i se amestecaseră în minte? Oare pentru ea sexul devenise sinonim cu păcatul? Nu, nu era logic. Dar ce era? Acele note încifrate pe care le scrisese pentru ea însăşi?

Acea formă de inimă având înăuntru un singur cuvânt: CALLED?

Dar TO BF 2 M & M ce însemna? Către prietenii cei mai buni M şi M. Atunci de ce nu scrisese 2 BF 2 M & M? De ce nu înlocuise cuvântul „to" cu cifra omofonă, ca în partea

cealaltă[14]? Şi nu voise să scrie BFF? Cei mai buni prieteni pentru totdeauna? Nu cunoştea codul.

Celălalt mesaj îi dădea şi mai multă bătaie de cap.

- C U N şapte, şapte, trei patru C V rosti ea cu voce tare, în timp ce stropea cu apă în jur. N-avea nici un sens. Doar nişte litere ciudate puse după sau înaintea unor cifre. Repetă mesajul cât timp baia se umplea de aburi. Îl tot răsucea pe toate părţile şi... Aşteaptă! Îl mai repetă o dată. Când pronunţă cifrele, îşi aminti brusc o scenă din copilărie, de la orfelinatul St. Elsinore. Una dintre fetiţe, aceea care nu-i dădea voie la tobogan - oare o chema Darlene, sau Eileen? - îi spusese cu şiretenie în glas: „Nu ştii ce înseamnă şapte-şapte-trei- patru, aşa-i?" Se uitase apoi pieziş la prietena ei cu păr cârlionţat şi dinţi proeminenţi. „E iadul." Cealaltă fată izbucnise într-un râs nestăpânit. „Nu." „Ba da, aşa e", zisese ea, şi, privind peste umăr să se asigure că bătrâna călugăriţă de pe terenul de joacă nu se uita la ele, fetiţa cea răutăcioasă desenase literele cu un băţ în nisip. „Citeşte-le de la coadă la cap!"

Dinţoasa scosese un ţipăt, apoi îşi dusese la gură mâna cu degete durdulii şi se încovoiase. „Ai dreptate!" spusese ea în şoaptă, citind literele de pe nisip, tocmai când se uita la ele maica Anne, călugăriţa cea drăguţă care era de serviciu la terenul de joacă.

Imediat, fata cea răutăcioasă ştersese literele scrise. „Şapte-şapte- trei-patru," îi repetase ea lui Valerie, apoi o zbughise de acolo, aruncând băţul în clipa când oribilul clopot sună sfârşitul pauzei.

- La naiba! mormăi Valerie, şi îl auzi pe Bo lătrând strident de iritare. Abia îl băgă în seamă, căci se gândea la însemnările stranii din jurnal. C U N hell, C V. Deci... „Ne vedem în iad?" Asta voise să spună Camille? „Ne vedem în iad o sută cinci?" Ce să însemne asta? Peste 105 ani? Nu, nu era aşa.

Dar pe aproape... Trebuia să se mai gândească. Se săpuni pe umeri şi se spălă cu buretele, frecându-se energic. „Cammie, ce-ai vrut..."

Bo lătră din nou. Mai tare. Şi atunci...

Val încetă să se frece, rămânând cu buretele în mână şi cu apa curgând peste ea. Îşi ciuli urechile să distin- gă şi altceva în afară de gâlgâitul apei şi de bolborositul ţevilor. Oare se auzea ceva? Pielea udă i se făcu de găină. Muşchii i se încordară. Oare sunetul venea din casă? I se puse un nod în gât. Se auzea din nou. Un uşor hârşâit. Erau oare paşi?

Clăbucii şi apa caldă i se scurgeau pe spate şi simţi cum i se strânge inima de frică.

Probabil că era Slade.

- Hei, ies într-o secundă! strigă ea.

Dar nu-i dăduse întâlnire în holul hanului?

Scââârţ. Era clar că podelele se lăsau sub greutatea cuiva.

- Cine e acolo? Aşteptă un răspuns, cu apa scurgându-i-se de pe bărbie şi coate.

Nimic. Nimeni nu-i răspundea. Auzea doar jetul de la duş căzându-i pe corp şi stropind pereţii placaţi cu faianţă.

Îşi stăpâni cu greu emoţia, ascultând cu atenţie. Oare încuiase uşa din spate? Nu-şi amintea. O încuia rar în timpul zilei, căci intra şi ieşea mereu în şi din clădirea principală, dar noaptea punea
zăvorul din obişnuinţă... doar dacă nu-l lăsase pe Bo pe veranda din spate. O, Doamne! Nu încuiase nici măcar uşa de la baie, poate o lăsase chiar întredeschisă.

Cu inima bătându-i ca un ciocan, se întinse după prosop şi, prin peretele din sticlă mată al cabinei de duş, zări o mişcare - o umbră în cadrul uşii. O siluetă în negru, nu prea diferită de demonul din visele ei, acela cu ochi vicleni şi dinţi mici şi ascuţiţi de şobolan.

Cum de era posibil? I se făcu părul măciucă.

Scutură din cap să alunge imaginea şi trase adânc în piept aerul umed şi fierbinte. Regreta din tot sufletul că nu

avea o armă. Aburul din baie era încă gros, dar se risipea încetul cu încetul si...

Auzi zgomot de paşi. Cineva alerga, se grăbea să iasă din casa ei, mergea repede, dar ciudat. „O, nu, n-ai să scapi, ticălosule!" Înfăşurată în prosop, se strecură încet pe uşa de la cabină.

Poc! Se dădu instinctiv înapoi, aşteptându-se să-i şuiere un glonţ pe la ureche, şi aproape se izbi de piciorul chiuvetei din colţ. Dar nici un glonţ nu intră în perete şi nici nu sparse oglinda cât timp stătu ea ghemuită lângă vasul de
toaletă.

Cu inima bătându-i nebuneşte, se îndreptă spre uşă. Aici era prinsă ca în capcană. Uşa era singurul loc prin care putea să iasă. Fereastra de deasupra toaletei era prea îngustă ca să se strecoare prin ea. Tot ghemuită, împinse uşa şi îşi dădu brusc seama că nu auzise o împuşcătură, ci zgomotul făcut de cadrul uşii cu plasă când se trântise de perete.

- La naiba!

Strângându-şi prosopul între sâni, se duse repede în living, unde se făcuse deja destul de întuneric, mai ales prin colţuri.

Încăperea era goală. Aproape fugind, trecu prin bucătărie, lăsând urme de apă pe podeaua de lemn, şi ajunse la uşa cu plasă care era acum închisă. În curtea pustie străluceau doar cele câteva lumini de pe aleea ce ducea la han. Ieşi pe verandă şi se uită prin jur, dar nu văzu pe nimeni, doar întunericul ce se aşternuse peste oraş.

Oare îi jucaseră feste imaginaţia şi amintirea coşmarului pe care îl avusese? Sau chiar fusese cineva în casă şi se uitase prin uşa întredeschisă de la baie?

Îl văzu pe Bo adulmecând iarba în căutarea unui loc în care să-şi facă nevoile şi se întrebă dacă lătrase la pisica vecinilor sau la vreo veveriţă, sau... Sau la ce? De ce ar fi dat cineva târcoale casei?

- Hai, băiete, îi zise ea câinelui după ce stropise tufa preferată de crini a Freyei. Cu limba scoasă, Bo urcă treptele de la verandă. Trebuia să-ţi găseşti alt loc, îl certă ea, mângâindu-l pe cap. S-ar putea ca Freya să nu te mai lase în curtea din spate.

Bo lătră o dată, scoţând mai degrabă un bubuit ca de tunet, în timp ce coada îi mătura scândurile de pe podeaua verandei. Lătrase altfel ca înainte, dorea un pic de atenţie, aşa că o atinse pe Val cu botul pe coapsă.

- Bine, hai în casă! În porţiunile în care nu se uscase, pielea i se făcuse de găină. Îi dădu drumul câinelui în bucătărie, încuie uşa cu plasă, apoi se duse din nou în living, unde erau toate lucrurile lui Camille aşa cum le lăsase. Aruncă o privire care o convinse că nimeni nu se atinsese de ele.

Atunci ce naiba se întâmplase? Cine putuse să intre în casă? De ce simţea că îi tulburase cineva liniştea, că o spionase?

Se uită înspre fereastră. Pentru o fracţiune de secundă îl văzu din nou pe demonul din visele ei urâte, fiara cea neagră cu dinţi mici şi ascuţiţi, gata mereu s-o atace.

„Nu fi proastă", îşi spuse, dar verifică de două ori încuietorile înainte meargă în dormitor să se îmbrace.

Mobilul îi sună iarăşi. Îl găsi pe birou şi apăsă pe tasta verde după al treilea ţârâit. Nici de data aceasta nu-i răspunse nimeni.

capitolul 40

- Nu te panica. E doar sos de spaghete, îi explică unul dintre poliţiştii în uniformă lui Montoya după ce acesta, Bentz şi Brinkman ajunseseră la locul crimei şi observaseră petele roşii şi vâscoase de pe peretele din dormitorul lui Grace Blanc.

Livingul era mic şi aerisit. Puţinele piese de mobilier, care fuseseră frumoase şi moderne în anii ’60, erau acum

obosite şi uzate: două măsuţe metalice de-o parte şi de alta a unei canapele verzi joase şi, într-un colţ, un balansoar la mâna a doua.

- Bună treabă, glumi Brinkman, râzând scabros şi uitându-se la pata roşie care se scurgea pe tapet. Mă gândeam că miroase urât, că poate sunt nişte creieri împrăştiaţi sau ceva de genul ăsta.

- Frumos, remarcă Bonita Washington, şefa echipei de criminalişti, pe un ton sarcastic. Ce, eşti în clasa a patra sau pe-acolo? Poartă-te ca un adult, Brinkman.

- Încercam şi eu să destind atmosfera.

- Da, sigur. Nu-i suporta trăncăneala. De fapt, nu accepta rahaturile astea de la nimeni. Ştii, Brinkman, ai putea să fii şi tu mai sensibil, aşa, măcar o dată. Ca de obicei, Washington lucra foarte concentrată. Avem treabă multă aici, se răsti ea. Uită-te la ce-ai de văzut şi lasă- ne să facem noi restul. De acord? Cu cât e luat mai repede cadavrul de aici, cu atât mai bine.

Clic! Eve Marsolet făcea fotografii.

Un tip de la laboratorul de criminalistică preleva amprente, altul măsura petele. Apoi se duseră în dormitor, locul unde se întâmplase totul.

Un medic legist examina corpul victimei - o roşcată care zăcea în patul răvăşit, arătând de parcă s-ar fi uitat fix la tavan. Ca şi cum ar fi fost în viaţă. Pe jumătate goală, cu faţa schimonosită de groază şi durere, cu zgârieturi şi urme însângerate în jurul gâtului, unde încercase să rupă laţul.

Montoya îşi imagină cum fuseseră ultimele clipe din viaţa ei şi se uită în altă parte. A naibii porcărie. Poate că Abby avea dreptate, poate că sosise timpul să se pensioneze.

În cameră mirosea a vanilie, a usturoi şi a moarte - proastă combinaţie, care îi întorcea lui Bentz stomacul pe dos. Deşi era un poliţist dur, Bentz se lupta întotdeauna cu greaţa ce-l cuprindea la vederea unui cadavru. Încerca să şi-o ascundă, dar Montoya îl prinsese de mai multe ori vărsându-şi maţele în apropiere de locul crimei.

- La ce oră a fost ucisă? îl întrebă Montoya pe legistul care lua temperatura cadavrului.

Încruntat şi gânditor, acesta se uită cu atenţie la termometru.

- Cred c-a murit pe la miezul nopţii sau poate în jur de unu dimineaţa. Dădu din cap, de parcă ar fi confirmat în tăcere ora decesului. S-a instalat deja *rigor mortis*.

- Cam pe atunci l-a văzut şi cucoana aia curioasă pe preot plecând, remarcă Brinkman.

- Nu uitaţi să-i înveliţi mâinile cu folie, spuse Montoya fără să se adreseze nimănui în mod special.

Lăsând în jos blocnotesul, Washington aruncă o privire iritată în direcţia ofiţerului.

- Vezi-ţi de treaba ta, detective, aşa cum îmi văd şi eu de-a mea.

Brinkman ridică din sprâncene.

- Au, au, făcu el.

Lui Montoya nu-i păsa deloc de acest schimb de replici. Voia doar să vadă ce era sub unghiile victimei. Bentz era tăcut, iar partenerul lui bănuia că se lupta cu senzaţia de vomă când îl auzi spunând dintr-odată:

- Uită-te la asta. Bentz se afla în living, alb ca varul, având maxilarul atât de încordat că osul îi devenise proeminent.

Pe masa din faţa lui erau un aparat de radio şi o bancnotă de o sută de dolari, cu ochii lui Ben Franklin înnegriţi cu o cariocă.

- La naiba, şi ea e...

- O prostituată roşcată. Vezi pe ce post e radioul.

Montoya ştia în adâncul sufletului că era WSLJ.

- Doctoriţa Sam tot mai are emisiunea aia la radio, nu? Ştii, aceea în care dă sfaturi în toiul nopţii, spuse Bentz.

- *Confesiuni la miezul nopţii*. O ascultă şi Abby câteodată, când se trezeşte să alăpteze copilul.

Samantha Leeds Wheeler era încă în direct, tot mai dădea sfaturi, deşi fusese vizată de acel criminal misterios

pe care poliţia şi presa îl porecliseră Părintele John. Un asasin care care viola şi ucidea femei roşcate în timp ce îi asculta emisiunea. Lăsa întotdeauna în urma sa o hârtie de o sută de dolari cu ochii lui Ben Franklin înnegriţi.

Lui Montoya i se strânse stomacul, cuprinzându-l acea senzaţie ciudată, o premoniţie că lucrurile aveau să meargă tot mai prost înainte să fie bine.

- Careva dintre voi ar trebui să sune la postul de radio şi să discute cu doctoriţa Sam, să vadă dacă a mai primit vreun telefon suspect.

- Mă duc acum s-o sun, se oferi Bentz, cu maxilarul la fel de încordat. El fusese acela care îl împuşcase pe Părintele John, glonţul lui îl trimisese probabil pe fundul mlaştinii, sortindu-l să ajungă, aşa cum sperau toţi, hrană pentru aligatori.

Întrucât nu i se găsise cadavrul şi trecuseră ani buni de la ultima lui „ispravă“, toată lumea - poliţia, presa şi populaţia - crezuse că Părintele John, criminalul în serie îmbrăcat în veşminte de preot pentru a câştiga încrederea victimelor sale, murise în apele nămoloase ale mlaştinii.

Acum se părea că se înşelaseră.

- De ce naiba s-o suni pe doctoriţa Sam? întrebă Brinkman, care gândea mai încet. În clipa următoare, de parcă îşi dăduse în sfârşit seama despre ce era vorba, mormăi „Sfinte Sisoe!“ când văzu pe masă hârtia de o sută de dolari cu Franklin desfigurat şi puse informaţiile cap la cap. Scuturând din ţeasta lui chealǎ, adăugă teatral: ei bine, doamnelor şi domnilor, se pare că s-a întoooors.

- Sau e cineva care îi cunoaşte modus operandi suficient de bine ca să comită nişte crime la indigo, zise Montoya, cu toate că poliţa ascunsese de presă unele detalii ale crimelor iniţiale. Tipul ăsta, oricine ar fi fost el, era bine informat.

- Pun pariu cu voi că este Părintele John, anunţă Brinkman, muşcându-şi buza de jos şi mijindu-şi ochii la bancnota de o sută de dolari.

Dar nimeni nu voia să pună pariu cu el.

Val aproape se convinsese că imaginaţia îi jucase feste. Aproape. Dar muşchii încordaţi ai cefei şi pielea de găină de pe braţe îi spuneau altceva. Cine intrase prin efracţie în casa ei? Şi de ce? Trebuia să aibă legătură cu moartea lui Camille.

De când locuia în fosta clădire pentru trăsuri, nu avusese parte de nici un oaspete nepoftit, iar acum, la câteva zile de la moartea lui Camille, cineva se furişase înăuntru.

De ce?

- Val?

Tresări îngrozită. Se răsuci spre uşă atât de repede, că era cât pe ce să-i cadă prosopul de pe ea, şi îl văzu pe Slade, proaspăt bărbierit, de partea cealaltă a plasei. Bo se şi ridicase, dând încet din coadă.

- O, Doamne... Ce târziu e şi eu tot nu sunt gata!

El o măsură cu privirea aşa cum stătea în faţa lui, strângându-şi în jurul corpului prosopul aspru care îi acoperea bustul şi o parte din coapse.

- Eu zic că arăţi grozav aşa.

- Mersi. I se mai risipiră din temeri. Era lumină, cald... Îi simţi privirea zăbovind între sâni, în locul unde strângea prosopul cu mâna făcută pumn.

- Mă laşi înăuntru, sau nu? Slade ridică o sprânceană şi scoase un oftat prelung.

- Sau nu, zâmbi Val, glumind cu el ca pe vremuri, deşi nu avea chef de aşa ceva. Toţi nervii îi erau încordaţi la maximum, casa părea încărcată cu electricitate statică. Se duse cu paşi repezi spre uşă, călcând cu picioarele goale în băltoacele pe care le lăsase mai înainte pe podeaua bucătăriei. Scuză-mă, zise ea când ajunse la uşă şi trase zăvorul.

- S-a întâmplat ceva?

- Eu... Chiar se întâmplase ceva? Sau îi juca imaginaţia feste? Demonul din vis se întorcea s-o bântuie? Nu ştiu.

- Ce?

- Pare o prostie, însă. cred că a intrat cineva în casă în timp ce făceam duş, deşi nu e logic. Parcă am văzut şi am auzit pe cineva, dar... Îşi ridică mâna liberă. Nu ştiu prea bine. Am fost foarte stresată în ultimul timp.

- Cu toţii suntem stresaţi. Slade intră în bucătărie şi, după ce se aşeză pe un scaun de bar, o îndemnă: Hai, spune-mi!

Val, înfăşurată în prosop, îi relată ce simţise şi ce auzise, încheind:

- Dar cine ştie? Putea să fie vântul care a trântit uşa de perete.

- Şi paşii?

- Nu ştiu, oftă ea. Poate doar mi-am închipuit că-i aud. Aşa cum am văzut şi umbra din cadrul uşii. Bo a lătrat, dar nu cred că voia să mă avertizeze. Ce naiba, chiar nu ştiu dacă a fost adevărat, recunoscu Val, simţindu-se frustrată. Se gândi să-i povestească despre visul din care se trezea noaptea, cu demonul acela oribil îmbrăcat în negru, care o fugărea pe alei ude şi străzi alunecoase, cu lanţul lucitor în mână, şoptindu-i „Ssst.“ Sâsâind ca un şarpe.

Dar nu-i spuse nimic.

La lumina zilei, coşmarul părea o prostie, doar un vis urât care nu avea nici o legătură cu realitatea şi nu o făcea decât să se întrebe dacă nu o luase razna. Ea, care fusese odată atât de puternică. Şi curajoasă. O femeie care înaintase cu greu în grad şi ajunsese detectiv, un post altădată rezervat doar bărbaţilor. Reuşise!

Şi acum tremura ca frunza în căldura sufocantă a nopţii, iar afurisitul de Slade se apropiase de ea, luând-o de umerii goi.

- E-n regulă, murmură el. Suntem cu tine. Ea începu iar să tremure, dar nu de frig. Braţul puternic al lui Slade, care îi înconjura umerii, atât de cunoscut, dar şi străin totodată, atât de dorit şi nedorit, o înfiora până în străfundurile fiinţei sale.

- Care voi? reuşi ea să îngaime.

- Eu şi Bo.

- Ce m-aş face fără voi doi? spuse ea cu ironie, şi scoase un suspin.

- Nu ştiu, femeie. Dar n-ar fi bine.

- Aşa e.

Îi dădu o palmă uşoară peste şezutul acoperit de prosop.

- N-aş vrea să-ţi cer asta, dar îmbracă-te totuşi. Schiţă acel zâmbet şmecheresc pe care îl detesta ea, tocmai pentru că era atât de irezistibil. Eu şi Bo ne ducem în inspecţie pe afară, să vedem dacă intrusul a lăsat ceva urme.

„Sau fantoma lui“, se gândi Val, pentru că aceasta era senzaţia pe care o avea - că o fiinţă nepământeană îi intrase în casă, cu gând să-i facă rău.

Se cutremură iar de groază şi se uită la biroul pe care zăceau împrăştiate însemnările ei şi copiile după jurnalul lui Cammie...

- O, nu!

- Ce e?

Dar ea se şi repezise la biroul înghesuit într-un colţ. Pe suprafaţa lui erau facturi telefonice, chitanţe, plicuri nedesfăcute şi bilete cu rezervări, toate în teancuri ordonate. Fluturaşul pentru licitaţia de la St. Elsinore din acel weekend era încă vârât între paginile romanului pe care îl citea Val.

Lipseau însă foile pe care le copiase din jurnalul lui Cammie. Filele liniate, umplute cu un scris neciteţ, pe care erau descrise cele mai intime şi întunecate gânduri ale lui Cammie despre sex, dispăruseră fără urmă. O îmbolnăvea gândul că vreun ziarist ar fi putut pune mâna pe însemnările lui Camille şi le-ar fi publicat într-un tabloid sub titlul: CONFESIUNILE UNEI CĂLUGĂRIŢE ASASINATE, alături de fotografia lui Cammie în rasă şi cu o expresie solemnă şi pioasă pe chip.

- O, Doamne! Scrută biroul şi podeaua din jurul acestuia, cu toate că-şi amintea precis că le lăsase pe masa de scris.

Dar nu mai erau acolo. La naiba cu toate! mormăi ea încet. Când Slade se apropie de ea, curios să vadă ce se întâmplase, Val observă un aparat micuţ vârât într-un colţ al bibliotecii de lângă birou. Era chiar pe locul unde îşi punea ea cafeaua când lucra.

- Ce Dumnezeu mai e şi ăsta?

- Ce anume? se interesă Slade.

- Nu sunt sigură.

Abia vizibil, aparatul electronic plat era pus în faţa unei poze a lui Cammie, făcute în ultimul an de liceu.

Slade veni într-o clipă lângă ea.

- Ce-i ăsta? întrebă el îngrijorat la culme, în timp ce ea lua aparatul în
mână. Un mobil?

- Oho, un BlackBerry! zise ea. Conştientă că nu proceda corect, totuşi îl porni. Cred c-ar putea fi al lui Camille. În câteva secunde, micul ecran se lumină şi apăru o poză. O imagine a lui Camille în ghearele morţii. Nuuuu! Dumnezeule! Valerie scoase un ţipăt disperat, nevenindu-i să creadă că văzuse bine. Îi îngheţă sângele în vine şi scăpă telefonul din mână de parcă ar fi ars-o. O, Doamne, nu! strigă ea când mobilul căzu pe birou cu faţa în sus şi se trezi urmărind filmuleţul de două-trei secunde cu sora ei, făcut în ultimele ei clipe de viaţă.

Cammie se uita fix la cameră, cu ochii măriţi de o spaimă paralizantă, cu buzele livide şi albă ca varul la faţă. Bolborosea ceva, nefiind în stare să vorbească, iar sângele îi curgea din gâtlej în timp ce laţul, ce părea a fi un şirag de mătănii negre, o sufoca, omorând-o.

Prosopul îi alunecă pe podea şi genunchii i se înmuiară. Val începu să se clatine şi ar fi căzut cu siguranţă dacă nu o ţinea Slade, care o luase de mijloc cu braţul lui puternic şi o trăsese spre el.

- Îmi pare aşa de rău, îi şopti el la ureche, cu mâinile prin părul ei.

Pe Val o podidi plânsul.

- Ce fel de monstru poate să facă aşa ceva? întrebă ea cu vocea înecată de suspine. Ce ticălos bolnav a fost în stare de asta? Se agăţa de Slade cu o mână, iar cu cealaltă îl lovea în umăr. Nu e drept, nu e drept!

- Sst, ştiu, o linişti el, dar nu încercă s-o oprească să dea în el de frustrare. Ştiu cum e.

- E atât de nedrept! Val închise ochii şi se lipi de el. O dată în viaţă, nu avea să fie puternică, nu avea să se lupte cu durerea, ci avea să-i îngăduie s-o cuprindă. Era oare greşeala ei? Fusese oare prea aspră cu sora ei? O dăduse afară când crezuse că se încurcase cu Slade. Acum i se părea ceva lipsit de importanţă. O poveste ridicolă. Îmi pare rău, suspină ea. O, Cammie, îmi pare nespus de rău. Era mai mare ca sora ei; crezuse întotdeauna că poate s-o apere, dar nu reuşise. O, Doamne, ce eşec!

- Hai, nu te mai chinui, zise Slade conducând-o spre dormitor. O să ieşim altă dată.

- Chiar crezi... că pot să dorm?

- Cred că ai nevoie de ceva timp să te linişteşti, replică el.

Val ar fi vrut să riposteze, trebuia să facă orice pentru a-l găsi pe asasinul lui Camille, dar nu se putea pune cu el, cu fantomele, cu criminalul, cu toată lumea asta nenorocită - nu în acel moment.

Aşa că se lăsă condusă în dormitorul întunecat şi nu opuse rezistenţă când o băgă în aşternut aşa goală cum era. Slade plecă să-i aducă un pahar cu apă.

- Nu trebuie, îngăimă Val când el îi puse paharul pe noptieră, apoi se trânti pe scaunul cu spătar de rafie din colţul camerei, îşi azvârli cizmele şi îşi sprijini tălpile încrucişate de piciorul vechiului pat dublu.

- Odihneşte-te.

- Nu pot... Am prea multe de făcut. Mintea îi lucra febril. Cine lăsase
BlackBerry-ul acolo? Era al lui Camille? Ce altceva mai era pe el? Trebuia să cheme poliţia.

- Mă ocup eu de asta. Acum odihneşte-te, repetă el, încrucişându-şi mâinile pe piept. Măcar vreo douăzeci de minute. Gândeşte dacă vrei, dar... ia-ţi o clipă de răgaz.

- Ca să mă adun?

- Mda, zise el, iar ea nu-i opuse rezistenţă de această dată. Ar fi o idee bună.

Fără tragere de inimă, Val închise ochii şi îşi afundă capul în perna moale. Lăsă întunericul s-o învăluie, alungând groaznica imagine a lui Camille pe moarte.

Auzi o bufnitură când Bo sări în pat şi îi simţi botul atingând-o, de parcă ar fi vrut s-o consoleze. Absentă, cu ochii în lacrimi, îl mângâie pe cap, ceea ce o linişti în aceeaşi măsură ca pe câine.

„N-ai voie să cazi în depresie! Nu acum. Trebuie să fii tare pentru Cammie, să-l găseşti pe cel care a ucis-o, i-o datorezi surorii tale."

Era sigură că, dacă se gândea bine mai mult timp, avea să descurce iţele; se ştia în stare. Dar erau atât de multe. În afară de ticălosul care le omorâse pe Camille şi pe Asteria. De ce făcuse sora ei cercetări în privinţa propriei sale adopţii? Şi cine era tatăl copilului ei, dacă nu părintele Frank O'Toole? De ce ea, Valerie, avea senzaţia că, oriunde se ducea, o urmărea cineva? De ce fusese găsită Cammie în rochie de mireasă? Ce secrete ascundea maica Charity de la St. Marguerite? Care era semnificaţia însemnărilor mult prea explicite din jurnalul lui Cammie? Şi, Dumnezeule, ce hotărâre să ia în privinţa lui Slade?

- Nu pot să fac asta, spuse ea mai mult pentru sine. Trebuie să mă ridic din pat şi să acţionez.

- Aşa o să facem, auzi vocea lui Slade de aproape. Probabil că stătea pe singurul scaun din încăpere, cel de la piciorul patului.

- Nu, zise ea, simţind o nevoie imperioasă de trece la fapte. Trebuie să începem chiar acum.

Avea senzaţia că timpul era foarte scurt, că fiecare secundă care nu era folosită pentru a-l găsi pe ucigaşul lui

Camille era una irosită.
Azvârli pătura de pe ea, înhăţă cearşaful ca să-şi acopere goliciunea, deşi el o văzuse de mii de ori aşa, apoi se dădu jos. El stătea pe scaun, cu tălpile proptite de marginea saltelei, aşa că îi bloca trecerea cu picioarele. Se uită în sus la ea.
- Eşti sigură?
Ea dădu din cap.
- Cât se poate de sigură. E timpul să termin cu smiorcăitul şi să mă pun pe treabă. Oricine ar fi cel care face asta, a început să mă calce pe nervi.
Slade zâmbi neîncrezător, dezvelindu-şi parţial dinţii albi. Val se gândi c-ar fi putut încerca s-o oprească, dar el încuviinţă din cap şi se ridică în picioare.
- Sunt alături de tine, spuse el, iar ea aproape că se topi. Cât despre cina aia romantică - mai poate să aştepte.
- Aşa e. Mă laşi un pic singură? Încă îşi mai ţinea strâns cearşaful peste piept.
- Nu. Zâmbetul cel parşiv i se lăţi pe faţă. Dar sunt un domn, aşa că plec, oftă el când Val ridică încet o sprânceană.
- Altă replică fantezistă.
El râse pe înfundate şi îşi fluieră câinele.
- Hai, Bo, doamna vrea să rămână singură. Ieşi pe uşă şi îi strigă lui Val: Mergem să ne uităm prin curte, dar sunt sigur că musafirul nepoftit a plecat de mult.
- Fără îndoială. După plecarea lui, Val se îmbrăcă - îşi puse slipul, sutienul, un tricou şi o pereche de blugi. Îşi strânse părul la spate, dar nu se mai machie, îşi dădu doar cu un pic de gloss pe buze, apoi se duse în camera de zi. Găsi afurisitul acela de BlackBerry exact acolo unde îi scăpase din mână. Îl luă cu grijă, folosind o pungă de plastic, şi se uită din nou la filmuleţul cu moartea surorii ei. Ticălos dement! murmură ea, apoi apăsă pe taste în căutarea altor filme. I se opri inima în loc când o văzu pe sora Asteria în rochie de mireasă, strânsă de gât cu nişte

mătănii, cu lacrimi brăzdându-i obrajii în timp ce murea în faţa camerei de filmat.

Cu ce fel de psihopat aveau de-a face?

Lui Val îi tremurau mâinile. Abia mai putea atinge butoanele ca să mai pună un filmuleţ, dar acesta nu avea imagine, ecranul rămânea întunecat, în schimb se auzea o voce, o şoaptă aspră şi sâsâită, aceeaşi din visele ei.

Simţi că-i crapă capul, iar în gură îi veni gust de cenuşă pe când asculta.

- Eşti şi tu pe lissssstă, rosti batjocoritor acea voce dezgustătoare. Nai cum să scapi.

Valerie nu avea nici o îndoială că mesajul îi era destinat ei.

capitolul 41

Bineînţeles că nu a găsit nimic.

Slade inspectă împrejurimile pensiunii Briarstone, dar nu descoperi decât un oposum cu nouă sau zece pui în spate, îndreptându-se anevoie spre tufele de agrişe şi de iarba-fiarelor care creşteau din abundenţă lângă gard.

Cine lăsase acel BlackBerry dispăruse ca prin minune, nelăsând nici o urmă de paşi sau altceva palpabil. Nu era nici un miros care să-l facă pe Bo să latre. De fapt, câinele bătrân nici nu văzuse oposumul, deci nu se putea baza prea mult pe el.

- Hai, băiete, spuse Slade încercând să-şi păstreze calmul.

Nimeni nu păţise nimic, dar îl scotea din minţi gândul că cineva dăduse târcoale casei cât timp Valerie era înăuntru. În ciuda faptului că Valerie făcea pe dura, ştia că era vulnerabilă. Nenorocitul fusese înăuntru!

Dacă ar fi avut o armă şi ar fi tras, în loc să trântească uşa cu plasă? Dacă Slade ar fi fost în acel moment în camera de gardă a spitalului, la căpătâiul lui Valerie,

sperând că avea să supravieţuiască atacului? Dacă i s-ar fi tras un glonţ în inimă şi ar fi murit?

- Nu te gândi la asta! îşi zise pe când urca treptele verandei din spate, uitându-se pentru ultima oară la clădirea principală şi la dependinţe.

Acum se întunecase, doar lumina gri-albastră a reflectoarelor îşi răspândea strălucirea ciudată peste iarbă şi florile care se închiseseră peste noapte. Câteva maşini rulau pe strada lăturalnică, dar dintre cele parcate nu era nici una suspectă.

Cu toate acestea, avea să-l sune pe Montoya.

Cineva vrusese să intre în posesia jurnalului lui Camille. De ce? Şi mai ales cine?

Se opri în dreptul maşinii sale, deschise torpedoul şi scoase un pistol calibrul 38. Nu avea multă putere, dar era suficient pentru a intimida un agresor. Punând arma în buzunarul din spate al blugilor, se întoarse în casă şi urcă grăbit pe scară.

O găsi pe Valerie înăuntru, aşteptându-l cu nenorocitul acela de BlackBerry într-o pungă de plastic. Era albă ca varul la faţă, în ochii i se citea spaima, iar bărbia ei ascuţită era încordată.

- Ce ai acolo?

- Un mic cadou lăsat de prietenul nostru, spuse ea.

- Prietenul nostru? A, da. Intrusul. Este mai mult decât am văzut mai devreme?

- Da. Uită-te! Îi dădu telefonul BlackBerry aflat în punga transparentă.

Se uită ţintă la ecranul minuscul şi o mai văzu o dată pe Cammie trăgându-şi ultima suflare, cu o groază nesfârşită în ochii care priveau implorator pe cineva.

- Nenorocitul naibii! bolborosi el, cu stomacul întors pe dos.

- Încă nu s-a terminat. În vocea lui Val nu era nici urmă de umor.

Un al doilea filmuleţ apăru pe micul ecran. O văzuse pe sora Asteria la ştiri. Şi această victimă, o femeie frumoasă, se luptase, dar îşi pierduse viaţa. Ochii îi erau ieşiţi din orbite, buzele i se mişcau spasmodic, iar sângele îi curgea din beregată pe când zăcea neajutorată la pământ.

- Doamne, şopti el îngrozit. Nu-mi spune că este mai mult, se rugă el, uitându-se la Val cum apăsa rapid pe alte taste.

- Nu. De data asa e doar un fişier audio. Apăsă tasta pentru difuzor, iar Slade putu auzi o voce groasă, răguşită, evident prefăcută. Nu putea să-şi dea seama dacă era de bărbat sau de femeie; ştia doar că aducea moartea.

- Eşti următoarea pe listă, se auzi acel şuierat îngrozitor, apoi o pauză de efect înainte să adauge: N-ai cum să scapi.

I se făcu părul măciucă. Frica i se cuibări în suflet, iar furia începu să-i clocotească sângele în vine de furie faţă de cel ce îndrăznea să o ameninţe pe Val.

- Asta era pentru tine.

- Se pare că da.

- Trebuie să-l sunăm pe Montoya.

- I-am lăsat deja un mesaj, spuse ea, părându-i-se lui Slade prea calmă. Deodată, această căsuţă care adăpostea odinioară trăsurile, cea care era atât de plăcută şi intimă, în care plutea în aer parfumul lui Val şi cel al ierburilor aromatice, se transformase într-o capcană mortală, unde putea pătrunde orice psihopat nenorocit cu gând s-o împuşte pe soţia lui. Sună un telefon. Lăsându-i în mână punga etanşă cu BlackBerry-ul, Val îşi înşfăcă mobilul de pe blatul din bucătărie şi se uită la numele de pe ecran. Este Montoya, anunţă ea.

- Spune-i să vină naibii aici!

Val dădea din cap pe când îi răspundea şi închise după o scurtă conversaţie.

- E pe drum.

- Bun. Când vine aici, mă duc să-mi iau lucrurile.

- Ce lucruri?

- Până când nu se va sfârşi totul, până când nebunul care face asta, şi care acum văd că te are în vizor, nu moare sau nu ajunge în spatele gratiilor - eu laş prefera mort - nu te mai las o clipă singură! Eu şi Bo ne mutăm aici.

- Dar...

- Nici nu vreau să aud, Val. O să dorm pe canapea. Eşti prea importantă pentru mine ca să stau cu mâinile-n sân când un dement poate intra în casa ta după bunul plac! Dumnezeule, nu! O să schimbăm încuietorile la uşi, chiar şi pe cele de la clădirea principală. Sun-o pe Freya şi spune-i ce se întâmplă. Când ajunge Montoya, o să verific pensiunea. O să cerem şi protecţie din partea poliţiei.

- Stai aşa, îi spuse ea. Nu cred că am nevoie. Dacă tipul voia să mă omoare, ar fi putut s-o facă. Eram la duş, pentru numele lui Dumnezeu! L-am văzut, şi el m-a văzut pe mine, dar nu m- a atacat.

- Încă.

- Vrea doar să mă terorizeze, şi i-a reuşit. Dădea din cap, plimbându-şi agitată mobilul printre degete.

- Alte două femei au fost mai mult decât terorizate.

- Erau maici la St. Marguerite. Slade îşi dădea seama că Val se concentra, după cât de îmbinate îi erau sprâncenele. Îşi storcea creierii. Punea toate informaţiile cap la cap. Ucigaşul ştie că-mi bag nasul peste tot şi vrea să renunţ.

- Ameninţarea a fost destul de clară. Slade nu voia deloc să rişte. A vrut să te sperie, să te convingă să stai deoparte, dar acum, că ai văzut jurnalul lui Cammie şi te-ai dus să pui tot felul de întrebări la St. Marguerite şi St. Elsinore, cu siguranţă vrea să te omoare.

- Oare ce naiba vrea să afle din jurnal?

- Cine ştie? Slade se gândea la paginile în care Camille scrisese despre escapadele ei sexuale - să fi fost adevărat? Sau doar avea o imaginaţie bogată? Nu aveau să ştie niciodată, dar pentru cineva acest lucru era foarte important. Poate a găsit poliţia ceva, opină el.

O văzu tremurând, conştient că o îngrozea ideea ca vreo persoană, fie ea şi detectiv la departamentul Jafuri şi Omoruri, să-şi vâre nasul în viaţa personală a lui Camille.

- Să sperăm.

- Şi cred că ar trebui să lăsăm investigaţiile în seama poliţiei, insistă el. Asta e meseria lor şi poate le stăm în cale.

- Nici să nu te gândeşti. Îi aruncă o privire şi se apropie de el. Să nu crezi că nu am încredere în poliţie. Până la urmă, am lucrat şi eu acolo. Dar ştiu cât de puţini angajaţi sunt într-un departament şi câte ore trebuie să lucrezi la o crimă ca asta. Cred că depun toate eforturile ca să rezolve cazul lui Camille, poate vor face un grup operativ, vor primi ajutor de la FBI şi asta-i foarte bine. Dar aici vorbim de Cammie, singura mea soră. Ajunseseră faţă în faţă, iar ea îşi pusese degetul mare de la picior pe cizma lui de cowboy. Nu dau înapoi, Slade. Hotărârea i se citea în ochii cu pupilele mărite. Ştii foarte bine asta, doar mă cunoşti, aşa că nu-ţi răci gura de pomană.

El îi susţinu privirea, dar în acea clipă nu se gândea decât să o sărute, să o ia în braţe, să o strângă la piept şi să facă dragoste cu ea până în zori. Avea să-i dea drumul doar atunci când fantomele nopţii, spiritele care îi bântuiau, se vor fi ascuns în întuneric, iar lumina soarelui va fi pătruns prin geamuri şi le va fi încălzit trupurile goale şi ude de transpiraţie. Acest lucru era însă imposibil.

- În regulă, încuviinţă el şovăielnic - nu voia să păţească ceva sau să fie în pericol. Cu o condiţie: Rămân aici! Arătă înspre podea. Cu tine! Până când voi şti că eşti în siguranţă.

De data aceasta, slavă Domnului, nu îl contrazise. Lui Slade i se părea un miracol.

Telefonul lui Montoya sună exact când terminaseră treaba în apartamentul lui Grace Blanc.

- Să mergem, îl zori el pe Bentz după ce îi spuse tot ce ştia, şi anume că un necunoscut intrase prin efracţie în casa lui Valerie Houston. Alergară prin parcarea clădirii unde locuise Grace Blanc până la maşina de poliţie. În ciuda vârstei şi a kilogramelor în plus, Bentz ţinea pasul cu el. Se urcară în maşina Crown Vic. Montoya conducea.

Traficul era mai fluid, dar Montoya tot trebui să facă slalom printre maşinile ce rulau cu viteză scăzută.

- Tipul nostru-i foarte ocupat, remarcă Bentz.

- Se pare că lucrează peste program. Montoya tăie calea unei camionete, apoi se îndreptă spre St. Charles, unde strada cufundată în întuneric lucea straniu în lumina felinarelor, iar frunzele copacilor bătrâni care mărgineau bulevardul parcă scânteiau. Din direcţia opusă venea un tramvai cu puţini pasageri înăuntru.

Era o scenă desprinsă parcă dintr- un film de groază.

Pe fiecare parte a marelui bulevard, împărţit în două de şinele de tramvai, erau case impunătoare în stiluri arhitecturale diferite, dar toate somptuoase şi vaste, cu grădini îngrijite şi împrejmuite cu garduri de fier. Aşa trăiau cei bogaţi.

- Ce au în comun o prostituată şi o măicuţă? medită Bentz cu voce tare, uitându-se pe geamul maşinii.

- Cred că este începutul unui banc foarte prost. Montoya înjură printre dinţi când luă prea repede ultima cotitură şi văzu Casa Briarstone luminată ca un pom de Crăciun. Se pare că amândouă cunoşteau un preot care avea să le aducă multe belele pe cap.

- Atunci cine este preotul? insistă Bentz pe când Montoya intra încet în parcare, oprind maşina Crown Vic la câţiva centimetri de bara din spate a unei camionete vechi.

- Da, asta-i întrebarea. Montoya opri motorul şi se gândi la variantele posibile: părintele Frank O'Toole, preotul care recunoscuse că avusese o aventură cu sora Camille, dar care nu era tatăl bebeluşului potrivit analizelor de sânge; părintele Paul Neland, preotul taciturn mai în vârstă

de la St. Marguerite; părintele Thomas de la St. Elsinore care dispăruse, sau poate altcineva? Sau să fie Părintele John, aşa-zisul preot care părea să fi înviat din morţi ca să omoare o altă prostituată? Era o variantă. Dar ce legătură avea cu crimele de la St. Marguerite? Se dădea în vânt după roşcate. Mai era şi măicuţa dispărută, Lea De Luca. Cei de la poliţia din San Francisco nu o găsiseră până în acel moment.

Trebuia să-şi pună mintea la contribuţie şi să găsească legătura. Orfelinatul? Ordinul religios? Ce anume?

Ieşi din maşină şi o luă spre han. Parcursese jumătate din drum când îl întâmpină soţul lui Valerie Houston, tipul care îşi făcuse apariţia în seara când fusese ucisă cumnata lui, cu care probabil avusese o aventură.

O simplă coincidenţă? Sau nu?

- Mă bucur c-aţi venit, spuse soţul, dând mâna cu Bentz, apoi cu Montoya. Era un bărbat înalt şi suplu, care părea peste măsură de îngrijorat. Cred că soţia mea v-a spus ce s-a întâmplat. Haideţi înăuntru.

„Înăuntru“ însemna în căsuţa mai mică de pe proprietate, ce părea să fie corpul de clădire destinat trăsurilor, datorită înălţimii şi îngustimii sale. Valerie era în bucătărie, iar la picioarele ei stătea un câine. Animalul îi urmărea cu privirea pe Montoya şi Bentz, iar coada, care până atunci măturase podeaua, îi rămase nemişcată.

În plus, soţul avea o armă la şold, ceea ce punea gaz pe foc.

- Aveţi permis? îl întrebă Montoya, arătând spre pistolul lui Slade.

Houston încuviinţă din cap, iar Montoya nu-i ceru actele; avea să verifice mai târziu.

- Ăsta e telefonul BlackBerry, spuse Valerie, fără să-i salute. Auzise schimbul de replici dintre Montoya şi soţul ei.

Aparatul era într-o pungă din plastic pe care ea o împinse pe blatul din bucătărie.

- Nu ştiu dacă este al lui Camille. Presupun că da, iar ucigaşul i l-a furat în noaptea crimei, apoi l-a folosit ori de câte ori a avut nevoie. Şi da, am pus mâna pe el până să-mi dau seama ce era. Îi întâlni privirea lui Montoya. M-am uitat prin telefon pentru că nu m-am putut abţine.

Bentz scoase un carneţel, iar Montoya - reportofonul.

- Mai spuneţi o dată, o rugă Bentz. Ce s-a întâmplat mai devreme?

Valerie le povesti incidentul. Nici una din uşi nu era închisă când auzise paşi şi ceea ce i se păruse a fi un foc de armă.

Ei puseră întrebări, iar ea răspunse; soţul ei îi confirmă declaraţiile. Cei doi recunoscură că obiectele împrăştiate din sufragerie erau ale lui Camille, puse în cutiile pe care le găsiseră în podul de deasupra garajului, apoi deschiseră fişierul video de pe BlackBerry. Lui Montoya i se încordară toţi muşchii din corp pe când se uita la Camille Renard, îmbrăcată într-o rochie veche de mireasă, luptându-se să rămână în viaţă. În ochii ei superbi, măriţi de groază, se citea suferinţa în clipa când îşi dăduse ultima suflare.

Îl cuprinse mânia. Ce nebun şi-ar filma victima? Era filmul unui bolnav mintal. Cu o călugăriţă.

- Dumnezeule, şopti el, pe când deschidea următorul fişier video.

I se făcu rău văzând-o pe sora Asteria tot în rochie de mireasă, în cimitirul învăluit de întuneric, cu pietrele funerare albe în jur, părând să implore îndurare de la cel care o strangula. Avea pe gât pete însângerate, dar rochia îi era încă imaculată. Probabil că i-o decorase cu stropi roşii după ce filmase totul.

Montoya se dovedi incapabil să deschidă gura, căci abia putea să gândească. Ticăitul unui ceas din apropiere părea să-i răsune în creier.

Se gândi la Grace Blanc, întinsă pe pat, pe jumătate goală, cu gâtul învineţit şi plin de sânge în urma strangulării. Se uită la Bentz, care era alb ca varul la faţă.

- Aţi spus că e şi un mesaj vocal.

- Da, confirmă soţul, cu ochii întunecaţi şi sprâncenele arcuite de îngrijorare.

Prin plastic, Valerie apăsă alt buton, iar la scurt timp se auzi o voce şuierând prin încăpere.

- Eşti pe listă. Vorbea tărăgănat. După o pauză venea şi restul mesajului: N-ai cum să scapi.

Era evident că îşi prefăcea vocea, care era nu numai înspăimântătoare, ci şi arogantă.

- Să înţeleg că nu ştiţi cine e?

- Nu. Valerie scutură din cap.

- Dar ce-ar putea să aibă cu dumneavoastră? Nu sunteţi călugăriţă, reflectă el cu voce tare.

- Mi-aş dori să ştiu şi eu, dar poate are legătură cu jurnalul lui Camille. L-a luat. Poate conţine ceva incriminator, ceva ce l-ar lega de ea.

- Poate că da, mormăi Benz, luând notiţe. Dar sunt de acord. Pe dumneavoastră vă ameninţă.

Montoya încuviinţă tacit.

- O să punem o patrulă afară să ţină casa sub observaţie, spuse el.

Valerie dădu din cap.

- Vrem să ne uităm prin lucrurile lui Camille şi să le luăm cu noi, continuă el.

- În regulă.

- Vreau să arunc o privire în pod, interveni Bentz. Să mă uit dacă n-a lăsat nimic pe-acolo.

- Veniţi cu mine, îi spuse Slade, şi luă o lanternă dintr-un sertar. Ştia destul de bine unde se afla fiecare obiect prin casa lui Val, fapt surprinzător, dat fiind că venise de curând la New Orleans ca să se împace cu ea. Iar tensiunea pe care o simţise Montoya între ei la primul interogatoriu, acolo în casă, apoi la spital, părea să fi dispărut.

- Vreţi să mai adăugaţi ceva? o întrebă Montoya. Mai e ceva neobişnuit? Nu se miră când ea dădu din nou din cap.

- Da. După-amiază m-a tot sunat cineva, dar închidea. Pe ecran nu apărea nici un număr.

- O să avem nevoie de telefonul dumneavoastră.

- Dar... începu ea să protesteze, resemnându-se în cele din urmă: Desigur.

- Şi trebuie să luăm şi asta. Arătă înspre BlackBerry, dar Valerie deja încuviinţa. Se uită în ochii lui Montoya.

- Domnule detectiv, i se adresă ea, cu bărbia tremurându-i în ciuda focului din privire, prindeţi-l pe tipul care i-a făcut asta. Vârâţi-l după gratii.

- Aşa voi face, spuse el, ştiind că-i promitea ceva s-ar fi putut dovedi imposibil, dar rostind cuvintele oricum. Cu coada ochiului îl văzu pe Bentz uitându-se urât la el, dar îl ignoră şi băgă telefonul BlackBerry în buzunar. Se îndreptă spre uşa din spate şi dispăru în beznă.

Detectivii continuară cu întrebările, verificară împrejurimile, stătură de vorbă cu Freya Martin, partenera de afaceri a lui Valerie Houston, şi cu cinci oaspeţi abţiguiţi. În cazul unui cuplu septuagenar din Maine, soţia susţinea că nu auzise decât sforăitul consortului ei, care aţipise. Trei femei din Oregon, toate pe la cincizeci de ani, care se aflau „în vacanţă, departe de soţii şi prietenii lor“, nu observaseră nimic. Freya auzise lătratul câinelui, dar atât. Nu tu zgomot de paşi, de motor ambalat sau ţipete. Nimeni nu văzuse pe fereastră pe cineva traversând peluza.

Nu aflase mai nimic, se gândi Montoya pe când se întorcea la maşina Crown Vic. Pe lângă faptul că nu-i ieşea din minte promisiunea de a-l „prinde pe nenorocitul acela“ care o omorâse pe Camille Renard, mai auzea şi ciudatul dangăt de clopote ce băteau miezul nopţii, vestind trecerea timpului.

capitolul 42

Precum calmul dinaintea furtunii, timp de câteva zile lucrurile s-au liniştit. Prea mult, se gândea Montoya pe când alerga pe străzi la ivirea zorilor. Picioarele începeau să-l doară, semn că nu mai făcuse mişcare în ultimele două săptămâni. Cei opt kilometri pe care-i alerga de obicei i se păreau mai lungi, respira mai greu, deşi Hershey, care se afla lângă el, nu făcea nici cel mai mic efort.

Ca să ţină pasul cu patrupedul, Montoya nu mai trebuia să fumeze nici măcar ocazional. Pe deasupra, Abby se prinsese, dar nu-i mai zicea nimic, doar se uita urât la el şi strâmba din nas când venea de la „plimbare" duhnind a fum. În mod normal i-ar fi spus exact ce gândea, însă când se ocupa de un caz nu tăbăra pe el, iar Montoya profita.

„E preţul pe care trebuie să-l plătească soţia unui detectiv meseriaş", obişnuia să-l tachineze Abby. Deşi, de la naşterea lui Benjamin, remarcile ei erau mai acide, fiind mai îngrijorată pentru viaţa lui. „Acum nu mai e vorba doar de noi", îi reamintea ea.

De parcă nu ştia.

Coti şi intră în Cartierul Francez. Labradorul ciocolatiu începu să obosească pe când treceau de clădirile cu balcoane mari şi elaborate din fier forjat. Prin atmosfera stranie creată de aburul ieşit din gurile de canal, Montoya depăşi câţiva trecători şi remarcă numărul mic de lumini aprinse la ferestrele apartamentelor de deasupra magazinelor.

Iuţi un pic pasul. Ajungând la râu, o luă pe trotuarul de pe malul apei şi respiră aerul proaspăt şi înmiresmat al fluviului Mississippi. Un stol de pelicani se ridică în faţa lui în timp ce alerga, dar Hershey nu fugi de lângă el, deşi se uita cu jind la păsări.

- Bravo, băiete, murmură detectivul anevoie, după care gândurile i se întoarseră la caz şi la faptul că ucigaşul nu mai omorâse, din fericire, pe nimeni.

Cel puţin, din câte se ştia. Agenţii federali dădeau târcoale, echipajele conlucrau, presa voia răspunsuri şi

toată lumea din departament era stresată, aşteptându-se la alte crime, la o altă călugăriţă tânără găsită cu gâtul tăiat sau altă prostituată violată şi strangulată cu un rozariu lângă care să fie lăsată o bancnotă de o sută de dolari cu chipul desfigurat al lui Benjamin Franklin.

Până în acel moment nu se raportaseră alte crime. Bentz o interogase pe Dr. Sam, psihologul care avea o emisiune numită *Confesiuni la miezul nopţii* pe postul de radio WSLJ, ţinta preferată a Părintelui John de data trecută. Femeia jurase că nu primise telefoane neobişnuite sau cereri bizare, ceea ce era mare lucru, deoarece Montoya credea că oricine suna un psiholog într-o emisiune radio nu prea avea toate ţiglele pe casă. Ce om sănătos la cap şi-ar fi dezvăluit secretele cele mai intime ca să-l asculte tot oraşul New Orleans? Pe de altă parte, nu existau deja o mulţime de emisiuni ca acelea ale lui Jerry Springer sau Judge Judy, în care oamenii îşi puneau pe tapet problemele cele mai personale?

- Nu pricep, îi spuse lui Hershey, pe când câinele zburda în lesă.

Montoya alerga în lumina zorilor, în ceaţa ce venea de pe fluviu, iar gândurile i se învălmăşeau, sudoarea scurgându-i-se pe trup.

Jurnalul surorii Camille Renard fusese de folos, dar, în afară de câteva însemnări fără sens şi o descriere a relaţiilor ei sexuale - toate cu parteneri necunoscuţi - nu conţinea mare lucru. Se înfiorase citind despre prima ei experienţă sexuală, mai ales că fata se aşteptase la mai mult; atunci îşi făcuse speranţe mai mari, iar un licean excitat nu reuşise să o satisfacă.

Alţi iubiţi fuseseră mai pe gustul ei. Frunzărise jurnalul, încercând să asocieze numele cu datele, să sesizeze legătura dintre mai multe experienţe sexuale; una dintre acestea cu Brandon Keefe, un tip cu care fusese odată logodită, acum tată de familie în California, şi o alta cu Josua Lassiter, un bărbat care ajunsese să slujească la St.

Marguerite, dar asta fusese înainte ca ea intre acolo ca novice. Mai erau şi alţi necunoscuţi, iar în însemnările mai recente apărea şi părintele Frank. Să mai fi fost altcineva?

Habar nu aveau.

Telefonul BlackBerry care îi aparţinuse lui Camille Renard nu le dăduse nici un indiciu, dar specialiştii nu terminaseră verificarea, deşi toate mesajele, contactele şi apelurile fuseseră şterse. Cu excepţia ultimu- lui mesaj vocal şi a fişierelor video cu moartea celor două călugăriţe.

Ticălosul avuse mare grijă să-şi acopere urmele, ceea ce îl irita la culme pe Montoya.

Tehnicienii de la laborator comparau de zor grupele de sânge, dar momentan nu reuşiseră să afle cine era tatăl copilului. Erau verificaţi chiar şi bărbaţii care lucrau la parohie - Elwin Zaan, portarul, Clifton Sharkey, îngrijitorul, şi Neron Lopez, administratorul.

Părintele Thomas era singurul necercetat. Nu-i fuseseră recoltate probe de sânge, căci nu prea stătea pe la St. Elsinore. Ciudat. Totuşi, Montoya nu credea că Thomas era părintele din cazul lor. Zâmbi la propria glumă, apoi ocoli ca să ajungă la cafeneaua de unde îşi procura doza zilnică de cofeină. Plăti cafeaua neagră la casă, luă un pahar cu apă pentru câine şi îi lăsă nişte mărunţiş în borcanul pentru bacşişuri Jessicăi, chelneriţa, o afro-americană dolofană cu păr argintiu. Sorbi din cana de plastic aburindă în drum spre casă şi îşi flexă muşchii. Hershey, în cele din urmă extenuat, cu limba scoasă de un cot, îl urma.

Totul făcea parte din rutină. Doar că un criminal era din nou liber pe străzile din New Orleans, oraşul lui natal.

Mai întâi sora Camille, apoi Asteria McClellan. Din câte îşi dădea seama Montoya, legătura dintre ele o constituiau cele două parohii: St.
Elsinore, de unde fuseseră amândouă adoptate, şi St. Margareta, unde trăiau şi plănuiau să-şi înceapă viaţa monahală.

Era o diferenţă ca de la cer la pământ între ele, aşa ar fi spus mama lui. Sora Camille era prietenoasă, spontană, cochetă şi, din câte se părea, nu-şi lua jurămintele de castitate în serios. Sora Asteria nu ţinea un jurnal în care să-şi dezvăluie secretele. Nu era însărcinată. Era încă virgină, conform raportului medicului legist.

Ambele femei fuseseră drogate, căci se găsiseră urme de Rohypnol în sângele lor. Era un medicament pe care îl foloseau violatorii ca să-şi zăpăcească victimele - dar de ce pe acele două călugăriţe? Ce era la mijloc?

Încă nu ştia nimic despre Grace Blanc, iar mărturia doamnei Rubino, văduva italiancă, potrivit căreia zărise un preot pe vizor nu era foarte
convingătoare. Bătrâna era parţial surdă, nici cu vederea nu stătea foarte bine, aşa că, dacă avea să fie în boxa martorilor, în caz că poliţia aresta pe cineva, orice avocat al apărării cât de cât capabil i-ar fi desfiinţat depoziţia.

Ce dezastru! Montoya sorbi din băutura fierbinte şi traversă peluza din faţa casei. Pe verandă îşi întinse tendoanele de la genunchi şi cvadricepşii, luă ultima înghiţitură de cafea şi apoi strivi paharul de plastic. Dalmaţianul Apollo, câinele vecinilor, schelălăia de pe veranda din faţă, agitându-se la vederea labradorului.

- Nu! spuse Montoya înainte ca Hershey să se uite în sus la el sau să o zbughească înăuntru. Şezi!

Îşi dădu jos tricoul cu care şterse labele labradorului, în timp ce Hershey dădea din coadă nerăbdător pe verandă.

- Hei! Scuteşte-mă. Când labele patrupedului arătară suficient de curate, deschise uşa şi labradorul ţâşni înăuntru.

- Vrei să câştigi puncte? îl întrebă Abby. Era în halat, cu părul prins în creştet, stând la chiuveta din bucătărie şi tăind fructe, în timp ce se făcea cafeaua, iar Benjamin dormea în scăunelul său aşezat pe masă.

- Cu tine? replică soţul ei făcându-i cu ochiul. Mereu, iubito.

- Ce subtil eşti, dragă Montoya! Mi-a stat inima în piept. Îşi făcu vânt cu mâna de parcă era cât pe ce să leşine de căldură; apoi chicoti şi se întoarse să taie felii de pepene galben şi verde. Bebeluşul oftă uşor, înmuindu-i inima tatălui. Acesta rânji şi îşi puse un deget pe obrăjorul dolofan, uitându-se cum se mişcă buzele mici ale fiului său.

- Cruz e pe-aici?

- Încă doarme, spuse ea, zâmbind cu subînţeles. E abia şase şi jumătate. Mamele care alăptează şi detectivii capabili sunt singurele persoane sănătoase la cap care se trezesc la ora asta.

- Sigur. Fratele lui stătuse la ei aproape toată săptămâna, petrecându-şi timpul cu Abby şi Reuben, vizitând-o pe mama lor şi pe alţi fraţi, dar în general nefăcând mare lucru. Nu vorbise despre asta, dar Montoya credea că fratele lui încerca să se vadă din nou cu Lucia Costa, fata pe care o ştia din liceu şi de la care obţinuse poliţia unele informaţii; le găsise din întâmplare pe sora Camille şi pe sora Asteria chiar în timp ce treceau pe lumea cealaltă.

Montoya credea că Lucia ascundea ceva, dar momentan nu-şi dădea seama exact ce. Interesul pe care îl avea Cruz pentru ea nu avea să-l ajute în anchetă, ci ar fi periclitat-o.

- Vorbesc serios. E mult prea devreme să te trezeşti.

- Da, da, dar ştii cum e.

- Nu poţi să dormi când lucrezi la un caz important. Şi nici eu. Oftând, mai tăie un pepene galben în două, apoi începu să scoată seminţele.

Montoya, care se ducea în spatele casei, se opri ca s-o plesnească în glumă peste fese cu tricoul lui ud de transpiraţie şi murdar.

- Hei, o cauţi cu lumânarea, îl avertiză ea, fluturând cuţitul.

- Îmi place cum sună.

- Serios? Zâmbind, se întoarse brusc cu faţa la el să-l privească.

Incapabil să reziste, o înconjură cu braţele, bumbacul halatului mişcându-se sub atingerea lui.

- Serios.

Se uită la bebeluşul ce dormea pe masa din bucătărie.

- Parcă trebuia să fii devreme la serviciu.

- Cred că mă poţi face să mă răzgândesc. O sărută apăsat pe buze, simţind acea pasiune mistuitoare care-i mărea pulsul ori de câte ori deschidea Abby gura. Câteodată se întreba dacă sar fi putut plictisi de ea vreodată.

Îşi vârî limba între dinţii ei şi îi strecură o mână în halat, mângâindu-i sânul rotund şi tare, plin de lapte şi acoperit cu dantelă.

- Mmm, murmură ea fix când nenorocitul lui de mobil începu să sune.

El îl ignoră, dar Abby se trase din îmbrăţişare.

- Te cheamă datoria.

Montoya era pe cale să protesteze, dar ea se încruntă, amintindu-i de cearta pe care o avuseseră cu câteva seri înainte - avea o nevastă şi un copil, nu era numai poliţist.

- La naiba, şopti el.

- Da, la naiba, îl aprobă ea cu sarcasm.

O sărută pe obraz, apoi răspunse:

- Montoya la telefon.

- Avem un pont, spuse Bentz cu o voce răguşită, de parcă tocmai fusese trezit din somn.

Montoya se încordă. Era atent doar la conversaţie.

- Da?

- Clifton Sharkey are antecedente penale. Insultă şi lovire.

- Şi cum de ne-a scăpat?

- Acum douăzeci de ani, în Canada. Nu putem decât să-l mai chemăm la interogatoriu, dar tot e ceva.

În sfârşit! Avea un pont. Poate.

Simţi un flux de adrenalină prin vene, acea senzaţie atât de cunoscută pe care o avea când un caz începea să se contureze. Da! Deja se îndrepta spre baie.

- Ajung la secţie în douăzeci de minute, spuse el.
- Montoya, zise Bentz în receptor, neoficial...
- Da?
- Eu tot cred că O'Toole e criminalul.

- Trebuie să ne facem datoria, chiar dacă suntem în doliu, spuse maica superioară în decursul întrunirii de după micul dejun, a treia din acea săptămână. Asemenea celorlalte călugăriţe şi novice, Lucia şedea într-un scaun cu spătar tare dintr-o încăpere aflată în pasajul dintre mănăstire şi catedrală. Camera era folosită pentru seminare, întruniri sau rugăciune. Avea un aer uşor îmbâcsit, ferestrele erau închise, iar tabla albă din spatele maicii stareţe Charity era ştearsă.

Părintele Paul şi părintele Frank stăteau lângă uşă pe când maica vorbea, cel mai în vârstă forţându-se să zâmbească la fel de călduros ca o iarnă siberiană. Îşi împreunase mâinile moi, cu degetele trandafirii încrucişate.

Părintele Frank părea să fi îmbătrânit zece ani în ultima săptămână.
Părul său brunet, de obicei atent pieptănat era acum în dezordine; avea şi nişte fire albe, câteva tuleie în barbă şi ochii goi, de parcă viaţa şi chiar credinţa îl părăsiseră. Îşi mişca mereu degetele cu nervozitate. Părea un om copleşit de povara păcatelor sale.

Sora Louise, căreia i se citea tristeţea în ochi, încerca să-i întâlnească privirea, observă Lucia, dar părintele Frank era în lumea lui. Cu trupul se afla în cameră, dar cu spiritul, undeva, foarte departe. Nu doar preoţii, ci toată lumea de la St. Marguerite era la capătul puterilor, bănuia Lucia. Situaţia îi afecta deopotrivă pe cei ce purtau sfintele veşminte şi pe muncitorii de rând.

Elwin Zaan, îngrijitorul, care acum se sprijinea de mătură, era sumbru ca moartea.

Neron Lopez, administratorul de obicei optimist, nu fusese în stare să schiţeze un zâmbet în ultima săptămână.

Lucia îl văzuse făcându-şi cruce şi tot uitându-se la turlele bisericii, de parcă se aştepta să fie lovit de trăsnetele lui Dumnezeu pe când dădea cu grebla în grădină şi smulgea buruienile.

Regina, bucătăreasa cea cu mutră acră, nu mai zbiera, ci stătea singură, iar crucea de la gât, mai vizibilă în ultimele zile, strălucea pe lanţ pe când făcea aluatul pentru plăcinte şi umplea castroanele cu supă. Nu mai dădea ordine pe un ton autoritar şi se zvonea că voia să-şi dea demisia. Eileen, femeia de la recepţie cu păr albastru şi cârlionţat şi taioare asortate se tot ştersese cu o batistă la ochi întreaga săptămână. Doar Clifton Sharkey, omul bun la toate care se pricepea să repare orice, de la pantofi la maşinării, părea foarte calm, deşi transpi- ra din abundenţă. Lucia se uită la el şi văzu că- şi ştergea din nou fruntea.

- Este timpul să fim uniţi, să nu lăsăm frica să ne pătrundă în suflete... continuă maica superioară, cu toţii urmărind-o cum trecea pe lângă un birou în drum spre ferestre.

Toate maicile de la St. Marguerite fuseseră agitate, iar sentimentul de siguranţă pe care-l aveau între sfintele ziduri se spulberase complet.

Vorbiseră între ele când grădinăreau, când mergeau cu maşina la St. Elsinore sau când făceau alte treburi. Printre rugăciuni, meditaţii şi activităţile caritabile, dăduseră glas temerilor lor. Cu o zi înainte, înainte de vecernie, câteva se întâlniseră în grădină. Lucia făcea şi ea parte din grup şi percepuse agitaţia călugăriţelor, uitându-se cu atenţie la dârele aurii lăsate de peştii din iaz.

- De ce a omorât-o pe Asteria? se minunase sora Dorothy, trecând nervoasă mătăniile printre degetele ei butucănoase. Era atât de... bună, de inocentă.

- Hai, lasă-mă. Serios? întrebase în şoaptă sora Maura, uitându-se urât la călugăriţa mai scundă. Crezi că a fost omorâtă doar pentru că era impură? Se cutremurase, de parcă o străbătuse un fior rece pe şira spinării, deşi căldura din timpul zilei toropise grădina unde doar albinele zumzăiau, iar o pasăre colibri zbura pe lângă magnolia în floare. În nici un caz.

- Dar aşa era, încuviinţase sora Angela, uitându-se prin ochelarii ei înguşti şi dând din cap.

- Credeţi că puritatea vă va salva de un nebun? intervenise Maura. Căci asta se întâmplă aici.

Lucia se gândise să spună ceva, dar se abţinuse, fiind de acord cu Dorothy şi Angela.

- Spun doar că sora Camille ar fi putut fi omorâtă şi din alte motive... Dorothy lăsase fraza în suspensie şi schiţă semnul crucii pe piept.

- Poate n-ar trebui să mai discutăm pe această temă, rostise foarte calmă sora Zita, vocea raţiunii, apoi dădu jos o scamă de pe mânecă.

- Are dreptate, aprobase Devota. Nu putem înţelege pedeapsa Domnului.

- Pedeapsa Domnului? repetase Maura în timp ce două ciori începură să croncăne de pe acoperişul capelei. Asta

crezi că e?

- Ei bine, era... ştii tu, cu părintele O'Toole. Dorothy roşise probabil până la rădăcina firelor de păr, deşi buclele ei scurte şi castanii erau complet acoperite de văl.

- Dar nu l-a pedepsit Dumnezeu, spusese Louise cu multă convingere, îmbujorându-se şi schiţând repede semnul crucii pe piept.

- Încă, şoptise Angela îngrijorată, iar cuvântul reverberase în mintea Luciei.

- Niciodată! Louise scutura din cap. E... El e...

- A avut o aventură cu sora Camille.

- Ştiu, dar...

- Dar ce? întrebase sora Maura. A fost doar vina lui Camille? Serios? Ştiu că trăim într-o lume arhaică şi demodată, dar sora Camille şi părintele Frank sunt la fel de vinovaţi. Louise, e preot!

- Şşş, spusese sora Irene sâsâind uşor. Trebuia să-şi strâmbe gâtul ca să o vadă pe Louise. Asta nu ajută pe nimeni. Îşi puse mâna cu degete lungi pe umărul lui Louise.

- Ai dreptate, recunoscuse Devota. Mai bine nu vorbim despre ei. Mai bine ne rugăm Atotputernicului. Ne va povăţui şi ne va arăta calea cea dreaptă.

Maura îşi dăduse ochii peste cap, jucându-se agitată cu cotorul cărţii de rugăciune.

- Hai să intrăm în secolul XXI, le îndemnase ea.

- Nu uitaţi de jurămintele voastre, i-o întorsese brusc Devota, ţuguindu-şi buzele fără strop de culoare. Toate am ales această vocaţie, această viaţă. Trebuie s-o cinstim.

- Şi să ne căim dacă avem gânduri păcătoase, adăugase cu gravitate sora Edwina. Sunt diverse modalităţi prin care poţi ispăşi.

Sora Lucia îşi amintise că această femeie, atât de frumoasă şi delicată, era adepta autoflagelării. Cel puţin asta povestise sora Camille, iar Lucia însăşi o văzuse pe Edwina trecând pe hol noaptea târziu şi având pete roşii pe cămaşa de noapte.

Sora Louise, dojenită, oftase din greu. Era evident că sora Camille, ca multe altele, credea că era îndrăgostită de Frank O'Toole. Oare el le încuraja? Era oare conştient de şarmul lui şi lăsa lucrurile să decurgă de la sine? Sau nu era conştient, şi gândurile multor călugăriţe erau doar simple închipuiri?

Nu că ar mai fi contat acum, se gândise ea. Era groaznic cum această întâmplare din mănăstire le dezbinase.

Lucia crezuse că trebuia să le spună despre prezenţa de rău augur pe care o simţea şi să le dezvăluie convingerea că diavolul nu-şi terminase lucrarea. Ridicându-şi privirea însă, observase tulburarea de pe chipul surorii Devota.

„Nu le îngrijora. Nu le face să creadă că eşti nebună."

- Nu sunt de părere că ar trebui să facem speculaţii, spusese Lucia.

- Sora Lucia are dreptate, intervenise Zita. Nu putem înţelege vrerea Domnului. Se uita încruntată la fiecare călugăriţă din curte. Poate că ar trebui să ne rugăm.

- Şi să ne rugăm fierbinte, întărise Dorothy, pentru că nu ştim cine vine la rând.

- Sau dacă vor mai exista victime. Angela îşi potrivise ochelarii înguşti sub calotă, un strop de transpiraţie scurgându-i-se pe faţă.

- Să sperăm că nu, fusese de acord Louise, iar Luciei îi era pentru prima dată dor să o audă fredonând pe holurile de la St. Marguerite. În ultimele zile, pe coridoare plutise liniştea; femeile erau tăcute, retrase şi sumbre ca nişte cavouri.

Toată lumea de la St. Marguerite fusese afectată de acea tragedie.

Acum obrajii maicii Angela erau livizi, iar sora Maura parcă se uita şi mai urât, plimbându-şi degetele pe marginile uzate ale cărţii de rugăciune. Vocea ca un tril de pasăre a surorii Louise amuţise; nu mai fredona pe coridoare. Sora Edwina, de obicei înaltă şi dreaptă ca o

săgeată, se închisese în ea, şi sora Devota, la fel de pioasă ca numele ei, părea dusă pe gânduri şi tristă.

Era o atmosferă sinistră.

Deodată, St. Marguerite era în centrul atenţiei, iar acest lucru le stânjenea pe toate. Carele de reportaj de la televiziuni erau parcate în faţa porţilor, reporterii aşteptau cu microfoanele în mâini pe fundalul impunătorului edificiu să relateze despre uciderea celor două călugăriţe, aducând din nou în prim-plan soarta cruntă de care avuseseră parte sora Camille şi sora Asteria, reamintindu-le locuitorilor din Louisiana de pericolul ce pândea între străvechile ziduri ale mănăstrii St. Marguerite.

La slujbe asistau tot mai mulţi enoriaşi, mânaţi de o curiozitate morbidă, după cum se înmulţiseră şi maşinile şi pietonii care treceau prin dreptul catedralei şi prin zona înconjurătoare.

Nici maşinile de poliţie care stăteau tot timpul lângă porţi şi nici numărul sporit de încuietori la uşi nu le linişteau. Lucia ştia că răul venea din interior. Simţea acest lucru de parcă ar fi văzut bestii negre cu ochii strălucitori stând la pândă, cu buzele răsfrânte şi colţi lungi din care picura sânge.

Chiar şi în sfânta capelă, în genunchi, pe când se ruga fierbinte cu mâinile împreunate, simţea în ceafă răsuflarea răului care-i făcea inima să bată cu putere, alungându-i liniştea care o copleşea de obicei în astfel de momente. Oare ea era motivul pentru care răul se impregnase în zidurile mănăstirii? Oare lipsa ei de credinţă provocase deja moartea violentă a două suflete nevinovate?

Nu! Bineînţeles că nu! Gândea ca o nebună. Dar oare nu-i dădea răul târcoale? Oare doar ea îi auzise şuieratul infernal? Glasul malefic? Nu-i urmase oare ordinele ticăloase când găsise nu una, ci două femei moarte? Ea fusese cea aleasă de însuşi Satana.

Singura cale prin care să se asigure că nimeni nu avea să mai sufere era să părăsească acel lăcaş sigur, adăpostul pe

care îl alesese din raţiuni neîntemeiate.

Dacă mai avea nevoie de o dovadă că trebuia să plece, ceva mai palpabil decât vocea pe care o auzise noaptea, era faptul că Cruz Montoya o găsise şi acolo, îndemnând-o să plece cu el.

Reacţionase greşit la vederea lui. Trupeşte. Psihologic. Atât de... sexual. Şi dacă nu făcea decât să stea lângă el, tot simţea că-şi încalcă jurământul de castitate. Oare nu fusese o dovadă îndestulătoare sărutul lor, întâlnirea buzelor care îi adusese un şuvoi de amintiri şi dorinţă? Cruz Montoya reprezenta ispita.

Pericolul. Cuvântul pe care i-l şoptise cu mai mult timp în urmă, în prima noapte în care auzise vocea sinistră şi şuierătoare a bestiei şi îi simţise răsuflarea împuţită şi scârboasă.

- Aşadar... este absolut necesar să ne ascultăm inimile şi să ţinem cont de jurăminte, spunea maica stareţă Charity, privind-o ţintă pe Lucia, în timp ce se tot învârtea prin faţa tablei albe, ca o profesoară care încerca să se facă înţeleasă într-o clasă plină cu elevi dezinteresaţi, cu tărâţe în loc de creier. Lucia încercă să pară atentă; nu voia ca bătrâna călugăriţă să-i cunoască adevăratele intenţii. Trebuie să ne continuăm viaţa ca mai înainte, continuă stareţa. Asta ar fi vrut surorile Camille şi Asteria să facem şi, bineînţeles, Tatăl nostru din ceruri. Asta nu înseamnă că le vom uita sau că nu ne vom gândi mereu la ele; pur şi simplu mergem înainte, îl slăvim pe Dumnezeu şi îi îndeplinim porunca pe pământ. Asteria şi Camille sunt acum în cer, cu Fecioara Maria şi Iisus.

În acest moment, părintele Paul încuviinţă din cap şi, urmat de părintele Frank, se duse în faţă, lângă ea. Toată lumea se uita la ei, iar sora Louise aproape se luminase la faţă admirându-l pe tânărul preot. Toate observară acest lucru; sora Devota îi aruncă o privire Luciei şi clătină din cap.

Sora Louise încă radia când luă cuvântul părintele Paul.

- Maica stareţă Charity are dreptate. Trebuie să ne vedem de treabă, căci înfăptuim voia Domnului. Treaba noastră este importantă, indiferent dacă predăm copiilor, îi ajutăm pe cei fără adăpost sau le alinăm suferinţele celor bolnavi. Trebuie să fim uniţi, să nu ne temem. Munca noastră va continua, iar noi vom persevera. Nu vom lăsa un discipol al Satanei să ne sperie. Se uită la fiecare persoană din cameră, de parcă le-ar fi cerut să-l contrazică. Mulţumit că le captase tuturor atenţia, tonul vocii i se înmuie. Vă veţi face treaba şi mă aştept să veniţi mâine-seară la slujba de la St. Elsinore. Părintele Thomas o va ţine în memoria surorilor Camille şi Asteria. Este un gest frumos, iar noi, cei de la St. Marguerite, vom sprijini această iniţiativă. Privirea lui era neînduplecată. Acum... împreună, spuse el, zâmbindu-le cu multă căldură, de parcă ar fi vrut să topească şi cea mai neînduplecată inimă. Îşi ridică braţele implorator. Să ne rugăm... Apoi îşi împreună mâinile şi îşi coborî privirea. Împărate ceresc...

Şi Lucia îşi plecă fruntea, dar se uită pe furiş la sora Edwina, care îi întâlni privirea pentru scurt timp. În momentul acela Lucia îşi dădu seama că, indiferent ce ar fi zis, nu avea cum să-i aducă alinare.

Edwina era speriată de moarte, ca şi toate celelalte călugăriţe.

capitolul 43

- Cred că acest mesaj - arătă Valerie către însemnările pe care le făcuse pe fluturaşul care anunţa licitaţia de la St. Elsinore -, cel pe care scrie C U N 7734 C V înseamnă „Ne vedem în iad, Charity Varisco“. Se afundă în scaunul de la birou astfel încât Slade, care-i făcuse un sendviş în bucătărie, să poată vedea notiţele. Nu erau cele originale, bineînţeles, nici măcar o copie, doar ce scrisese din memorie şi la ce se gândise în toate acele trei zile.

- E posibil. El nu schiţă nici un gest pe când îi aducea o farfurie cu un
sendviş cu ton şi murături. I-o puse în faţă: Asta e pentru tine.

- Mersi. Îşi ridică privirea şi îi zâmbi când el se aplecă, ajungând atât de aproape de ea încât îi simţea mirosul curat şi înviorător de after-shave. Se gândi fără să vrea cum obişnuiau să facă dragoste dimineaţa, la trupurile lor goale încolăcite în cearşafurile încălzite de soare, în timp ce zorii se iveau în Texas, iar cântecul păsărilor era întrerupt de ţiptele gaiţelor şi acompaniat de mugetul grav al unui viţeluş singuratic. Simţi un nod în gât când îşi dădu seama cât de mult îi lipsise ferma, cât de dor îi era de Slade.

Chiar dacă îi văzuse reacţia, bărbatul tot nu schiţă nici un gest, căci se uita cu atenţie la ce scrisese Valerie pe fluturaş.

Ea îşi drese glasul.

- Cred că a folosit un cod de-al ei, după care a scris iniţialele maicii superioare pentru că atunci era foarte supărată pe ea.

- Atunci ce înseamnă celălalt mesaj?

- Nu sunt la fel de sigură. Îl scrisese şi pe acela: TO BF 2 M&M. Dar mi-am tot stors creierii, recunoscu ea. Şi acesta era adevărul. În ultimele zile, când nu era ocupată la han sau nu încerca să-şi dea seama de ce fusese omorâtă Camille, sau nu se uita peste umăr, se gândise la acest puzzle, aducându-şi aminte de lucrurile pe care le găsise în cutiile din pod, viaţa surorii ei. Nu pot să înţeleg cine e „cel mai bun prieten“ şi, cu toate că „M şi M“ ar putea fi oricine, cred că se gândea la părinţii noştri - cei naturali, Mike şi Mary Brown.

- Pe care nu i-am găsit niciodată.

- Poate nici nu există.

- Atunci cine e T O? o întrebă el.

- Sunt sigură că e Thelma O’Malley, spuse ea.

- Nu Tom, preotul de la St. Elsinore.

- Nu cred. Thelma e văduva care ne-a dus la orfelinat şi care ne-a spus că părinţii noştri muriseră. dar nu o găsesc. Am căutat Thelma O'Malley, doamna Stanley O'Malley, S. O'Malley şi T. O'Malley. Am sunat şi oameni cu acelaşi nume de familie, dar până acum nu am avut noroc.

- Le-ai spus şi poliţiştilor?

Valerie scutură din cap.

- Nu, pentru că nu sunt sigură. Am doar un presentiment şi poate o logică bizară. Poliţia are jurnalul lui Camille. Simţindu-se frustrată şi începând s-o doară capul, se lăsă pe spate în scaun, cu umerii în pieptul lui Slade. El se îndreptă din şale, iar Val murmură: Tare aş vrea s-o găsesc pe Thelma.

- Dacă mai e în viaţă.

- Da. Ochii îi căzură pe anunţul pentru licitaţia de la St. Elsinore. Poate că răspunsul e aici, spuse ea, punând un deget pe poza lucioasă a orfelinatului. Pe fluturaş erau trecute obiectele donate, inclusiv o excursie la Las Vegas. Se menţionau şi numele vedetelor locale invitate, printre care fundaşul de la New Orleans Saints, arhiespiscopul, Dr. Sam, psihologul care avea acea emisiune la radio şi mulţi alţii.

- La parohie?

- Mda. S-ar putea să găsim ceva în arhiva în care nu m-a lăsat maica stareţă să mă uit, opină Val, gândindu-se la sora Georgia, foarte primitoare şi drăguţă în aparenţă, dar cu inima de piatră. Trebuie să ajung cumva acolo.

Slade îi puse o mână pe umăr.

- Vorbesc serios, spuse el, poliţia ar trebui să se ocupe de asta. Fusese foarte îngrijorat de când intrase acel ticălos în casa ei, iar Val îi dădea dreptate. Nu se împotrivise când el schimbase încuietorile de la clădirea principală şi de la căsuţă, întărise zăvoarele de la fereastră şi se instalase în sufrageria ei. În ciuda investigaţiilor tensionate, a grijilor şi a panicii care le tulburaseră vieţile, Val şi Slade se

înţeleseseră bine. Lucraseră împreună în casă, apoi ieşiseră ca să-i arate lui Slade câte ceva din New Orleans - de la un bar arhicunoscut de pe Bourbon Street până la una dintre marile plantaţii prospere de pe malul fluviului, nu foarte departe de oraş. Val ar fi putut să se îndrăgostească din nou de el, dar nu voia să se lase în voia sentimetelor. Cel puţin nu încă.

Cruz Montoya începea să se simtă ca un ratat.

Nefiind genul de om care să stea prea mult într-un loc, simţea nevoie să plece de acolo, să găsească altceva mai bun, să dea piept cu viaţa.

Strânse cuvertura pe care o folosise pe post de pătură în ultima săptămână şi se duse la duş. Pretextul pentru care mai rămânea acolo era, bineînţeles, familia. Se înţelegea cu Abby, îl adora pe fiul lui Reuben, îşi petrecea timpul cu maică-sa şi alţi fraţi, dar Lucia Costa era adevăratul motiv pentru care nu pleca din New Orleans. Putea să se mintă singur, să inventeze tot soiul de poveşti, să spună că alte lucruri îl legau mai mult, dar era la fel de fascinat de ea ca în urmă cu zece ani.

Deşi era o afurisită de călugăriţă.

Dumnezeule, maică-sa s-ar fi înfuriat pe el dacă i-ar fi citit gândurile. Ce bine că nu era clarvăzătoare!

„Ca Lucia?“

La naiba, poate că asta îl sedusese. Nu părul negru şi mătăsos, ochii scânteietori sau bărbia hotărâtă, talia subţire, sânii suficient de mari ca să atragă privirile a doua oară sau inteligenţa ei. Nu, capacitatea ei de a citi gândurile altora îl fascina, neputând să o dea uitării.

„Da, sigur. Pe cine vrei să păcăleşti acum, Montoya?“

Ieşi din cea de-a doua baie şi aproape lovi pisica aia nenorocită... parcă o chema Ansel. Ceva de genul ăsta. Se întoarse, miorlăi şi se uită urât la el cu ochii ei galbeni, apoi o zbughi.

- Văd că ţi-ai făcut un prieten pe viaţă, remarcă Abby. Era în sufragerie, sortând pozele bebeluşului. Fotograf profesionist de meserie, îşi luase un concediu de câteva luni după naşterea lui Benjamin, dar tot avusese timp să-l surprindă în sute de ipostaze.

Hershey, care stătea la picioarele ei, îşi înălţă capul şi începu să dea din coada lui stufoasă.

- Măcar câinele mă place.

- Nu te entuziasma prea tare, nu detestă pe nimeni, iubeşte pe toată
lumea, de la morocănosul de gunoier la sora mea Zoey, după care nu prea se omoară cunoscuţii. Nici eu, de altfel.

- Aşa am auzit. Zoey era sora mai mare a lui Abby, care locuia în Seattle. Din ce-i spusese Reuben, relaţia dintre ele era dificilă şi uneori conflictuală.

- Nu mă înţelege greşit, o iubesc la nebunie, aş face orice pentru ea, dar uneori mă enervează la culme.

- Am priceput. Cruz se înţelegea destul de bine cu fraţii săi, cu unii mai mult decât cu alţii.

- Mai e cafea, însă va trebui s-o încălzeşti. Stă de ceva vreme în cafetieră. Fratele tău a plecat cum s-a luminat de ziuă.

- Am auzit. Cruz îşi turnă cafea într- o cană, o puse în cuptorul cu microunde, apoi se jucă puţin cu Ben, care stătea în scăunelul lui, urmărind cu ochii lui negri mişcările adultului. Semeni prea mult cu tatăl tău, îi şopti copilului, care avea pielea la fel de arămie ca a lui Reuben şi părul brunet cârlionţat.

Abby râse.

- Mi s-a mai zis.

- Nu-i aşa de rău, îi spuse Cruz băieţelului, iar acesta din urmă îi oferi un zâmbet larg, fără dinţi. Femeile se vor ţine scai de tine.

- Frate, las-o mai moale! N-are nici trei luni. „Femeile“ vor trebui să aştepte. Douăzeci sau, mai bine, treizeci de ani!

Cuptorul cu microunde ţiui, şi Cruz luă cana, aproape arzându-se din cauza toartei fierbinţi. O duse cu grijă până la baie, unde luă trei guri până să intre sub duş şi să lase jetul de apă caldă să-i maseze pielea. Înconjurat de abur, îşi aminti de noaptea ceţoasă de demult, în care derapase de pe şosea, iar Lucia dispăruse complet din viaţa lui.

Acum poate avea o a doua şansă. Dar soarta îi era potrivnică.

Bunica lui obişnuia să spună: „Cruz, soarta ţi-o faci singur. Să nu uiţi asta niciodată!"

Apucând săpunul, hotărî că sosise clipa să ţină cont de sfatul bunicii.

La secţia de poliţie era balamuc. Veniseră cei de la FBI, doi agenţi pe care Bentz îi cunoscuse în Los Angeles, dar momentan nu intraseră în acţiune, ci doar studiau cazul. Jurnaliştii erau afară, sperând să mai afle ceva noutăţi. La poliţie sunau încontinuu oameni cu tot felul de ponturi, iar Clifton Sharkey era acum suspectul principal.

Montoya era plin de energie, trecând în revistă dosarul de pe birou, vorbind cu ceilalţi detectivi în sala de mese sau în camera unde stăteau cei de la trupele de intervenţie. Abia a făcut o pauză ca să ia prânzul, pentru că verifica de două ori informaţiile, îşi citea emailurile şi completa rapoarte, tot sperând să găsească dovezi ca să-l prindă pe ticălosul de Clifton Sharkey şi să-l bage la răcoare.

Nu se putea minţi singur. I-ar fi plăcut ca O'Toole să nu fie găsit vinovat decât de încălcarea jurământului de castitate. Nu credea că băiatul pe care-l ştia din liceu, atletul care-l luase sub aripa lui, era capabil de crimă.

Oricât voia să fie de obiectiv, tot spera ca monstrul să fie altul.

Se făcuse după-amiază când Montoya intră în biroul lui Bentz şi văzu informaţiile pe care le aveau despre Sharkey. Tipul fusese deja reţinut de poliţie, iar ei trebuiau să discute despre tactica de interogatoriu.

- A comis infracţiunea acum zece ani, îi reaminti Bentz, căci vorbiseră în treacăt la telefon despre asta.

- Insultă şi lovire. Dar plângerea a fost retrasă. Un caz de violenţă domestică raportat de soţie. Stând la birou, concentrat, cu cămaşa deja descheiată la gât, cravata strâmbă şi ochelarii de citit în vârful nasului, Bentz citea copiile după vechile rapoarte. Se pare că i-a rupt încheietura mâinii. Ea s-a dus la spital, dar nu a vrut să depună plângere împotriva lui.

- Aşa se întâmplă mereu. Montoya asistase de multe ori la astfel de scene; ciclul abuzurilor se repeta cu fiecare generaţie.

Bentz se uită peste ochelarii de citit.

- Are şase copii cu nevastă-sa, câţiva nepoţi, încă mai sunt căsătoriţi, dar trăiesc separat de atunci. Arătă înspre raportul unde erau trecute leziunile suferite de Henrietta Sharkey. Locuiesc la adrese diferite.

- Nu au divorţat?

- E catolic până în măduva oaselor. Bentz se scărpină pe obraz în timp ce se gândea. Alte antecedente nu are. De atunci, îi trimite soţiei o mare parte din salariu.

- Se simte vinovat, observă Montoya.

- Este posibil. Bentz nu părea totuşi convins. E greu de spus.

- Altceva?

- Da, alibiul lui scârţâie. A spus că, în noaptea în care Camille Renard a fost ucisă, era cu fiul numărul doi uitându-se la un meci, dar, când l-am sunat pe fiu în dimineaţa asta şi l-am strâns un pic cu uşa, a recunoscut că taică-său era la el acasă în noaptea aia, uitându-se la Houston Astros cum luau bătaie.

- Să-l aducem încoace.

- Brinkman îi dă deja veştile bune.

- Dar nu-ţi convine asta. Bentz scutură din cap. În schimb, alibiurile pe care le are în noaptea când au fost ucise Asteria McClellan şi Grace Blanc stau în picioare.

Montoya se uita fix la el. Nu prea are sens, nu? Asta dacă nu avem alt ucigaş care droghează călugăriţe şi le obligă să se îmbrace în rochii de mireasă, înainte să le omoare cu ceea ce pare a fi nişte mătănii, imprimându-le apoi pe gât forma mărgelelor. Greu de crezut. E posibil ca un alt criminal să fi ucis prostituata. Dar călugăriţele? Îşi ridică sprâncenele până aproape de linia părului. N-are cum, la naiba.

- Naiba? repetă Montoya, iar Bentz îi zâmbi ruşinat, după care îi făcu semn din cap înspre fotografia cu bebeluşul său, pusă într-o ramă de argint pe dulăpiorul din spatele lui.

- Da, Livvie mi-a zis să nu mai înjur, ca nu cumva să vorbească şi Ginny aşa. Ridică din umeri. N-am ce contraargument să mai aduc.

Pagina trei? Ştirea despre uciderea prostituatei a ajuns pe pagina trei? Ce idioţi!

Citind ziarul de seară, nu-mi vine să cred ce prostie au făcut. Lampa de kerosen răspândeşte o lumină ciudată, iar vântul suflă fierbinte peste braţul mlăştinos al fluviului. Uciderea curvei ăleia de Grace Blanc ar trebui să fie pe prima pagină.

Ce imbecili hotărăsc unde să pună un articol? De râsul lumii! Această lipsă de respect mă irită la culme, pun ziarul la o parte, o să-i dau foc mai târziu.

Greierii şi broaştele râioase fac din nou scandalul lor obişnuit, iar un tren se aude din depărtare, locomotiva fluierând încet, dar strident, în timp ce vagoanele şerpuiesc pe lângă pădurea de chiparoşi fusiformi cu scoarţă albă.

Văzând ce târziu s-a făcut, dau drumul la radio şi ascult emisiunea ei
idioată prin intermediul căreia vrea să ajute toate sufletele neliniştite. „Jo“ - sau să fie „Joe?“ - din Aberdeen, Washington, se plânge că soţul ei nu-i mai dă atenţie, stă mai mult timp la calculator într-o lume virtuală, anorganică,

decât cu familia lui. Apoi mai e Karen, dintr-un oraş cu nume greu de pronunţat din Ohio, care se plânge că fiica ei adolescentă se furişează noaptea din casă, probabil să se vadă cu prietenul ei, care cu siguranţă are un „anturaj periculos". Ozzie din Birmingham are o soţie care vrea al treilea copil, ameninţându-l că divorţează dacă nu e de acord cu ea. El crede că doi copii sunt de ajuns - nevastă-sa poate să trăiască şi fără o fetiţă.

Samantha, Dr. Sam, e foarte calmă şi categorică, de parcă ştie despre ce vorbeşte.

Ce proşti! Cu toţii sunt nişte proşti.

Mă uit la aligatorul împăiat care mă pironeşte cu ochii săi sticloşi şi cunoscători în timp ce o ascult pe Dr. Sam. Ştiu că opera mea nu s-a terminat încă.

Iau paginile mototolite şi le întind pe masa veche de lemn, odinioară uşă, acum sprijinită pe capra de tăiat lemne. Citesc articolul a patra oară, observând greşelile, întrebându-mă de unde a obţinut „informaţiile" reporterul ăla de doi bani. Oare l-a păcălit poliţia? Sau poate şi-a făcut meseria în dorul lelii, nefiind în stare nici măcar să scoată un articol de un senzaţionalism ieftin? Unde naiba era redactorul care să-i ceară mai multe detalii şi să pună moartea prostituatei pe prima pagină?

Nimeni nu-şi mai face treaba. De- asta ţara e cum e! Nimănui nu-i mai pasă de slujba lui.

E de neconceput să apară pe pagina trei. Lucrurile trebuie să se schimbe.

Mă enervez atât de tare, încât văd roşu în ochii lui Ipana, zâmbetul lui
părând să mă sfideze de pe perete.

- Sunt nişte idioţi, îi spun. Nişte cretini! Cu scârbă răsfoiesc paginile şi observ luna sus pe cer, răspândind o lumină argintie prin fereastra minusculă. Închid ochii şi ascult vocea ei calmă şi sigură pe ea.

- Aici este doctoriţa Sam, rosteşte ea cu gingăşie. Ai grijă de tine, New Orleans. Noapte bună tuturor şi Doamne

ajută! Nu uitaţi că şi mâine e o zi, indiferent ce probleme aveţi. Face o pauză. Aştept şi aud sunetul apei ce se izbeşte de pilonii ce susţin căsuţa. Un peşte sare din apă. Apoi spune: Vise plăcute, cu o voce moale şi tremurândă pe care o acoperă muzica, marcând sfârşitul emisiunii.

Colţurile gurii mi se răsfrâng într-un rânjet.

„Vise plăcute?" Nu prea cred. Să fie „şi mâine o zi"? Nu prea cred. De fapt, voi dovedi asta.

capitolul 44

Coşmarul o vizită din nou. Târziu în noapte, cu o hotărâre neabătută, îi reveni în minte. Cu paşi tăcuţi, arătarea malefică, înaltă şi neagră, cu un şarpe argintiu înfăşurându-i-se printre mâini, se strecură în subconştientul lui Val.

Limba şarpelui vibra, adulmecând aerul, cu ochii reptilieni acoperiţi de o membrană întunecată, adânciturile din capul în formă de săgeată pulsând cu sângele rece care-i luneca prin vene.

- Eşşti pe lisstă, sâsâi răutăcios vipera, fără să clipească. Nu ai sscăpare!

Se apropie, şerpuind prin ghearele stăpânului ei, unduindu-se prin aer, atât de aproape de faţa lui Val încât aceasta îi putea simţi respiraţia caldă.

Încremenită, Val nu se putea mişca, nu putea să scape de capul fioros. Părea să-i zâmbească, arătându-i o gură aproape albă, străjuită de colţi din care picura venin.

- Val, nu... ai grijă! Era glasul lui Camille, iar Val întrezări ceva negru, ca un spectru, trecând în grabă pe lângă ea, lăsând în urmă-i o pală de aer rece.

„Aşteaptă! Camille, aşteaptă-mă!" încercă ea să strige, însă cuvintele îi rămaseră moarte pe limbă.

- Prea târziu. S-a dus, croncăni arătarea ce ţinea şarpele, cu glasul hodorogit al unei zgripţuroaice bătrâne.

- Nu!

- A primit exact ce-a meritat şi tu ştii asta, rosti dihania.

- Nu! Cammie! Vino înapoi! strigă Val, cu inima bătându-i sălbatic, răvăşită de soarta fetei. Nu mă lăsa, rosti ea

printre sughiţuri. Nu am vrut să te alung. Cammie!

Lacrimi amare îi şiroiau pe obraji.

- Prea târziu. E dussă! Moartă!

De astă dată răsuna vocea groaznicei reptile.

Val încercă să ţipe, iar creatura ce ţinea şarpele îşi dădu capul pe spate şi râse încântată, cu un şuier asemenea unor gheare ce zgârie o tablă.

Simţi furnicături şi când îşi privi braţele o întâmpină priveliştea odioasă a propriei cărni, cu lustrul nemilos al solzilor de un cenuşiu metalic ce-i ieşeau pe întregul trup, sfâşiindu-i pielea. Auzi din nou oribilul hohot, iar fiara ce se înălţa deasupra-i îşi arătă colţii micuţi, nu mai mari decât cei de şobolan, lucindu-i în gingiile negre şiroind de otravă.

- Eşti pe lisstă! Cu ochi lucioşi, hulpavi, şarpele ţâşni spre ea.

Val ţipă, aşteptând muşcătura.

- Valerie! Valerie!

Glasul lui Slade răsuna ca un ecou din depărtări, ca şi cum ar fi fost de cealaltă parte a unui lung tunel. De fapt, striga la urechea ei.

- Val! Pentru numele Domnului, trezeşte-te!

Se trezi, clipind speriată.

Întunecimea se risipise, înlocuită de lumina blândă a veiozei de lângă pat. Slade era aplecat deasupra ei, strângându-i umerii cu mâinile-i puternice, scuturând-o, forţând-o să se trezească la realitate, să trimită teribilul coşmar înapoi în ungherele neguroase ale minţii.

- Of... Dumnezeule.

- Eşti bine. A fost doar un vis, şopti el.

- Nu... a fost prea real.

Chiar în momentul când cuvintele îi scăpară printre buze, ştiu că nu avea dreptate. În micul ei dormitor, unde raţiunea se luase la trântă cu temerile nefondate şi în cele din urmă izbândise, începu să se liniştească, muşchii tensionaţi i se relaxară, fragmente din vis destrămându-se unul după altul.

-Sşştt!

Slade o strânse în braţe şi urcă în pat lângă ea. Totul e bine, îi şopti în păr şi o sărută pe creştet.

Recunoscătoare pentru puterea lui, pentru oaza de calm pe care i-o oferea în acel tumult, se agăţă de el şi plânse. Pentru sora pe care o pierduse cu ani înainte; pentru femeia care ajunsese Camille să fie, călugăriţa cu jurăminte pângărite; pentru nepoata sau nepotul pe care nu avea să-l întâlnească vreodată; pentru căsnicia pe care era gata să o distrugă.

Suspine lungi, sfâşietoare, i se ridicau din gât. Refuzase s-o accepte, însă adevărul era că nu avea s-o mai vadă pe Camille. Nu aveau să mai râdă împreună până nu mai puteau, până la lacrimi, nici să se certe amarnic, ambele încăpăţânându-se să nu cedeze.

- Of, Camille. O, Doamne, se tângui ea. Slade o strânse la piept cât furtuna îi devasta sufletul. Fără a scoate un cuvânt, cu braţele puternice, cu inima bătându-i calm, cu răsuflarea pierdută în părul ei. Îmi... îmi pare atât de rău, îngăimă Val.

-Sşşttt!

- Nu, Slade, îmi pare groaznic de rău, rosti ea când furia care-i alimenta mâhnirea se risipise. Pentru noi şi pentru felul în care te-am tratat, că te-am învinovăţit pe tine când trebuia să-mi dau seama...

- S-a terminat, spuse el, încercând să o liniştească.

- Oare? Pentru noi? E prea târziu?

Bărbatul rămase pe gânduri, apoi murmură:

- Nu ştiu.

Nici ea nu ştia. „Ai grijă ce-ţi doreşti.“ Nu auzise expresia de mii de ori în viaţa ei? Şi nu îşi dorise să divorţeze de Slade cât mai curând posibil? Nu blestemase ziua când se întâlniseră? Nu regretase faptul că se căsătoriseră atât de devreme? Iar acum...

În pat, cu rămăşiţele coşmarului risipite de puterea lui Slade, de voinţa lui de fier, de vocea lui mângâietoare, ştiu că se înşelase.

- Te... te iubesc, recunoscu, înfrântă.

- Ştiu.

Val aşteptă o clipă.

- Ştii?

- Am ştiut dintotdeauna. Aşteptam să te prinzi şi tu.

- Poftim? Val îşi dădu capul în spate şi îl cercetă cu privirea. Glumeşti, nu? Când cineva îşi dezveleşte sufletul şi-ţi spune că te iubeşte, răspunsul normal e: „Şi eu te iubesc".

- Dar ştii deja asta. Ţi-am spus-o în repetate rânduri.

Femeia înghiţi în sec.

- Stai o clipă. Ceva nu e în regulă. De ce nu acum? De ce nu o poţi spune acum?

- Fiindcă ar fi răspunsul firesc, la care oricine se aşteaptă, replică el cu o undă de tristeţe în ochi. Şi nu vreau ca noi să reintrăm în rutina aceea. Să facem exact ce se „cuvine". Când îţi spun că te iubesc, vreau să fie din toată inima.

- Aşa să faci de fiecare dată.

- Da. Cel puţin.

Apoi o sărută. Îndelung. Aspru. Cu pasiunea pe care şi-o amintea atât de intens. Închise ochii şi nu îşi dădu seama cum Slade reuşise deja să-şi dea jos pantalonii şi tricoul, sau că veioza fusese stinsă.

Era din nou cu el.

Mâinile lui i se plimbau pe coaste, iar gustul gurii sale era acelaşi ca odinioară. Buzele calde, nerăbdătoare, i le apăsau cu nesaţ pe ale ei şi ea îi răspunse, deschizân- du-şi gura. Îi simţi limba cum se strecoară cu familiaritate printre şirurile de dinţi.

Căldura îi năpădea prin vene, iar furnicătura aceea distinctă care îi începuse jos pe şira spinării urcă pe scara osoasă şi îi înflori pe ceafă.

O sărută sub urechi, apoi coborî pe gât. Val dădu capul pe spate. Camera se topea în subconştientul său, toate simţurile îi erau aţintite spre el, bărbatul care îi era soţ.

Buzele lui Slade i se plimbau pe scobitura gâtului, scăldându-i îngusta fâşie de piele dintre clavicule, ca şi cum îi căutau bătăile frenetice ale inimii. Val închise ochii şi i se predă necondiţionat când îi găsi sânii şi îi frământă cu degetele sale puternice. Blând, mai întâi, apoi din ce în ce mai sălbatic, până când suflarea îi era la fel de scurtă şi rapidă ca a lui.

- Slade, şopti ea în beznă îi timp ce gura bărbatului îi găsi un sfârc şi îl încercui alene.

Val se zvârcoli în calda aşteptare ce zvâcnea într-însa. Pe piele i se
prelingeau broboane de sudoare. Străpunsă de junghiuri de patimă, se lăsă pradă mirosului şi atingerii lui.

Slade răsuflă peste areola ei umedă, făcând-o să ţipe de dorinţă. Brăzdându-i părul cu degetele, îi apăsă capul strâns la pieptul ei, iar el începu să-i sugă sfârcul.

Dumnezeule!

Pofta unduia în ea, i se revărsa în sânge în talazuri albe, calde. Cu fire nevăzute, îi mişca trupul într-un ritm blând, dar intens. Îşi îngropă degetele adânc în umerii lui pe măsură ce Slade luneca tot mai jos, desfăcându-i coapsele. Începu să o atingă, să o guste.

Fiorii îi străbăteau trupul tot mai fierbinţi şi mai sprinteni în vreme ce degetele şi limba lui o explorau. Mintea îi era înlănţuită de dorinţă, de nevoia de a-l avea, corpul cerea mai mult. Slade se înălţă, proptindu-se între picioarele ei şi sorbindu-i sudoarea de pe piele cu săruturi.

Cu un geamăt, Val îi atinse muşchii de pe umeri şi braţe şi îi mângâie pielea cu vârfurile degetelor, făcându-i carnea să se contracte.

- Ai grijă, o avertiză el în timp ce Val îşi trecea mâinile peste abdomenul său, înspre şolduri.

- Niciodată.

Îl sărută cu un abandon sălbatic, îi savură aroma sărată cu vârful limbii, fericită să redescopere unghiurile şi proporţiile trupului lui. Muşchii lungi, încordaţi ai braţelor, umerii şi pieptul gros şi puternic, fesele bine lucrate şi carnea tare a coapselor.

Îl atinse peste tot, îl sărută pe unde apucă până să o ridice în braţele sale. Apoi o întinse sub el, se propti în coate şi, privind-o în ochi, îi depărtă genunchii încă şi mai mult cu ai săi.

Val icni când îl văzu deasupra. Apoi aşteptă. Îşi linse buzele cu bucuria anticipării. Însă el nu schiţă nici un gest.

- Slade? întrebă ea într-un final.

- Da?

- Ce e? De ce nu...?

Îi zări zâmbetul larg, ca o despicătură albă în beznă, prinsă în lumina unei raze de lună răzleţite prin fereastra deschisă.

- Ba o fac. Dar mai întâi...

- Mai întâi?

Îi netezi părul de pe faţă, iar ea îi simţi tremurul mâinilor.

- Te iubesc, Valerie, rosti el cu glas aspru, sincer, în timp ce o pătrunse. Pe toţi dracii, te iubesc.

Putea să o facă? Sigur? Să plece de la St. Marguerite pentru totdeauna?

Lucia înghiţi în sec şi se strecură în vârful picioarelor prin culoarele întunecate ale mănăstirii, atentă să nu scoată un sunet. Planul încropit în grabă, care amintea de impetuozitatea tinereţii şi nu de învăţăturile primite în sfântul lăcaş, căpătase formă în mintea ei în ultimele douăzeci şi patru de ore. Poate dacă pleca acum, înainte ca vocea să devină mai sonoră, mai insistentă, avea să salveze viaţa altei măicuţe. Poate chiar pe a ei.

Inima îi bătea cu putere, transpiraţia îi şiroia între omoplaţi şi pe palme. Zori printre aplicele joase cu umbra

după ea, ca un spectru. Culoarele lungi păreau fără sfârşit şi teribil de strâmte, parcă îngustându-se în juru-i.

Se aştepta să dea peste cineva sau ceva după fiecare colţ, deşi nu ştia ce anume ar fi aşteptat-o acolo. Nici nu voia să ştie. Deocamdată vocea din capul ei nu-i vorbise, dar se temea nespus că avea s-o audă din nou şi că asta avea s-o împingă spre un nou deznodământ macabru, o scenă în care una dintre prietenele ei, o altă femeie care-şi încredinţase viaţa Domnului, ar fi zăcut moartă, cu pielea rece, cu ochii stinşi.

Se cutremură şi îşi continuă drumul. Coborî scările cu paşi mai silenţioşi decât bătaia aripilor unei molii. Când ajunse pe coridorul care trecea pe lângă capelă, înspre uşa din spate a biroului stareţei, aproape că începu să alerge.

Peste răsuflarea ei apăsată şi tremurul pulsului care-i bătea în tâmple, i se păru că aude un pas, sunetul de piele tăbăcită pe podelele vechi.

„E doar o închipuire. Nu s-a trezit nimeni. Nimeni nu te urmăreşte. Eşti singura care bântuie aici în toiul nopţii.“ Dar asta nu era adevărat, nu? Sora Camille cutreiera coridoarele la miezul nopţii, la fel şi sora Asteria, nu? Cei de la poliţie erau de părere că ajunseseră la locul crimei pe propriile picioare. Şi nu văzuse ea însăşi pe cineva fugind din capelă în noaptea morţii lui Camille? Mai era şi sora Edwina... nu şi pe ea o zărise Lucia pe acolo, târziu, în noapte?

Nu erau singurele. Lucia se opri şi îşi ţinu răsuflarea. Închise ochii şi ascultă, ciulind urechile. Fusese oare un pas? Sau nu? Ori poate stătea în loc, privind-o? Deschise ochii şi privi peste umăr la coridorul lung, întunecat, unde văzu doar beznă între slabele unde de lumină aruncate de aplice. Oare demonul pândea pe acolo, cu ochii roşii ascunşi în întunecimea de nepătruns? Oare aştepta, cu colţii scânteind?

Inima îi bătea de o mie de ori pe minut, chipul îi era acoperit de sudoare. Se şterse cu mâneca şi îşi spuse că nu

se putea lăsa paralizată de teamă, apoi îşi continuă cu iuţeală drumul, picioarele abia atingând pământul. Ajunse la uşa din spate a biroului surorii Charity, pe care o ştia descuiată tot timpul.

Muşcându-şi buza, apăsă mânerul şi trecu pragul. Închise cu grijă uşa şi se îndreptă spre masa de lucru a stareţei.

În întuneric îşi lovi degetul de la picior de colţul ascuţit al unei cărţi căzute pe jos.

-Sşştt!

Strânse din dinţi şi îşi reprimă impulsul de a ţipa. Nimeni din mănăstire nu trebuia să afle ce punea la cale. Niciodată.

Treptat, ochii i se obişnuiră cu întunecimea şi cu umbrele pe care lumina lunii le desprindea din puţinele piese de mobilier, conferindu-le nuanţe sumbre de cenuşiu. Se furişă spre masa de lucru, după care aşteptă să i se potolească răsuflarea, să i se calmeze inima.

Întinse mâna spre telefon, apoi se opri, ascultând. Se auzise cumva un pas pe coridor? Mâna îi încremenise deasupra receptorului.

Nu... nimic. „Nu te mai speria atât! Fă odată ce trebuie să faci!“

Fără să scoată cel mai mic zgomot, ridică receptorul din suport şi, în vreme ce tonul de apel îi bâzâia tare şi monoton în ureche, formă numărul pe care îl memorase. Telefonul mobil al lui Cruz Montoya.

Inima îi bubuia, frânturi de rugăciuni îi treceau în minte, însoţind telefonul ce suna undeva, departe.

„Preasfântă Născătoare de Dumnezeu.“

Ţrr!

„Cred într-Unul...“

Ţrr!

„Tatăl nostru, care ... “

Ţrr!

- Cruz Montoya, răspunse o voce groasă, abia reţinându-şi un căscat.

Luciei i se înmuiară genunchii şi se sprijini de marginea mesei. Inima îi bubuia turbată în urechi. Făcuse o greşeală!

- Alo? rosti el, începând să se enerveze. Alo! O, fir-ar al nai...

- Sunt Lucia, şopti ea repede, căutând să-şi revină. Vorbise prea tare. Cu siguranţă cineva avea să o audă.

- Lucia? repetă el.

- Da! Putem să ne întâlnim?

- Ce?

- Am spus...

- Am auzit ce-ai spus, dar acum? Glasul îi devenise mai clar, de parcă în sfârşit se trezise.

- Cam în jumătate de oră.

- Ştii cât e ceasul?

- Bineînţeles. Dar trebuie să te văd. E urgent.

Urmă o pauză.

- Deci, te-ai răzgândit în privinţa faptului că nu vrei să mă mai vezi niciodată?

Lucia uitase cât de enervant putea să fie.

- Cruz, te rog. Am nevoie de ajutorul tău.

Încă o pauză. Numără secundele. La cinci, îi auzi glasul.

- Păi, bine, răspunse el, cam nesigur.

Inima aproape că i se prăbuşi în stomac.

- Nu te-aş fi sunat dacă nu era important!

Era îngrijorată că avea s-o refuze. Ce-ar fi urmat? Nu avea un plan de rezervă.

- Unde? La mănăstire?

Vocea îi era precautà, de parcă se aştepta să-i fie întinsă o capcană.

- Nu! rosti Lucia, cuprinsă de panică. Nu aici. Ne vedem la... Este o benzinărie cu un magazin non-stop pe Rampart, în apropiere de parc.

- Vorbeşti serios? întrebă el, indecis.

- Da, răspunse ea, privind peste umăr, cu senzaţia că însăşi camera avea ochi şi urechi şi că o observa. Sunt mai serioasă decât oricând în viaţa mea.

În acel moment auzi zgomotul unor paşi. Cu inima în gât, aşeză încet receptorul şi, atentă să nu mai dea cu degetul în carte încă o dată, se ascunse în colţul întunecat de lângă bibliotecă, în spatele uşii. Îşi ţinu răsuflarea, cu inima bătându-i în contrapunct cu ritmul paşilor ce se apropiau.

„Nu intra aici. Te rog, te rog, te rog... nu.“

Apoi, când paşii se opriră înaintea uşii, apucă din reflex clanţa şi ţinu strâns de ea. De cealaltă parte, cineva încercă să deschidă. Lucia se opinti, ridicând mânerul în sus cu toate forţele. Presiunea încetă o clipă, dar ea nu-şi luă mâinile de pe clanţă. Persoana de cealaltă parte făcu o nouă tentativă. Fruntea şi, mai rău, palmele Luciei erau leoarcă de transpiraţie. Clanţa îi lunecă puţin din mâini, dar tânăra îşi înteţi strânsoarea.

Auzi un pufnet de dispreţ, apoi presiunea încetă. Lucia îşi muşcă buza, fără să facă vreo mişcare.

Paşii se îndepărtară pe coridor. În ce direcţie? Oare îndrăznea să plece, să scoată capul afară pe uşă? Şi ce dacă ar fi prins-o cineva?

„Nu! Nimeni nu poate să te vadă, altfel nu mai poţi să te întâlneşti cu Cruz! Timpul trece.“

Numără şaizeci de secunde în minte şi era pe cale să deschidă uşa, când auzi o altă clanţă deschizându-se încetişor. „Ce? De unde?“

Răsuci capul, căutând sursa sunetului. Auzi din nou paşii, dar de astă dată venind din dreptul uşii principale a biroului surorii Charity, în zona de recepţie unde lucra Eileen Moore.

„Iisuse Hristoase!“

Oricine era acolo, urma să intre în câteva secunde. Nu avea timp să
ţâşnească până acolo şi să încerce să închidă uşa! Nici nu mai putea să ţină de clanţă, aşa cum făcuse mai înainte,

căci ar fi fost descoperită.

Lucia înţelese că singura cale era să scape de acolo. Aşteptă o clipă. Apoi, tocmai când auzi clanţa de la uşa principală, deschise uşa din spate şi ieşi repede afară, închizând-o după ea fără zgomot. O luă la goană, cu paşii uşori ca bătaia aripilor de fluture, cu tivul rasei măturând podeaua.

Tocmai când luă colţul, auzi uşa prin care ieşise deschizându-se din nou. Intrusul îşi dăduse seama că nu fusese încuiată, că altcineva fusese înăuntru. Doamne, Dumnezeule!

Lucia spera că se poate îndepărta înainte ca acea persoană să-şi dea seama că ea era cea care cotro- băise prin încăpere. Murmurând o rugăciune, urcă în grabă scările şi, când ajunse la capătul lor, îndreptându-se spre următorul etaj, auzi vocea din nou. Sunetul acela respingător, strident, era mai sonor decât fusese vreodată:

Pssst.

De astă dată nu avea să-i mai dea ascultare. De astă dată avea să rupă cruntul lanţ care o ferecase.

Poate că măcar acum avea să salveze o viaţă, însă deja vedea cu ochii
minţii imagini sumbre, instantanee în alb-negru cu o femeie îmbrăcată în rochie de mireasă, căutând cu ultimele puteri să înşface lanţul ce o gâtuia nemilos. Sub voal, gura i se zbătea ca un peşte pe uscat care încearcă în zadar să respire prin branhii.

Să fi fost deja prea târziu?

Aruncă o privire îngrijorată peste umăr, însă nu văzu decât beznă.

Pssst! răsună glasul, în timp ce clopotele începură să bată cu jale de ora douăsprezece.

În dangătul lor melodios, şuierul malefic, batjocoritor, o hăituia prin culoarele înveşmântate în linţoliul nopţii.

capitolul 45

Montoya nu putea să adoarmă. Cazul începuse să-l afecteze şi, până şi după o lungă partidă de dragoste cu Abby, încă se foia în aşternuturi, fără să- şi găsească liniştea.

Se întoarse spre ea o ultimă dată şi, când îşi trecu braţul în jurul taliei ei, Abby oftă mulţumită, frecându-şi şezutul de penisul lui, provocându-i o nouă erecţie. Abby o simţi şi spuse:

- Nu din nou, domnule detectiv. Cel mic are să se trezească în curând.

- Ei bine, nici ăsta mic al meu nu prea are somn.

- Spune-i să-şi vadă de treabă.

Femeia se urni mai la marginea patului şi oftă adânc în pernă, aşa că Reuben se răsuci din nou pe partea lui şi se strădui să analizeze pe îndelete detaliile crimelor.

Încă îl bănuia pe Clifton Sharkey din pricina alibiului său inexistent pentru momentul uciderii lui Camille Renard. Jurase că minţise doar pentru a se proteja, de teamă că poliţia nu avea să-l creadă că fusese singur acasă, având în vedere trecutul lui.

Pe listă se mai găsea şi Frank O'Toole. Din punctul de vedere al lui Montoya, nu-l ajuta nici faptul că utiliza drept paravan costumul la patru ace şi diploma în drept a tatălui.

Părintele Thomas Blaine trebuia să se întoarcă a doua zi. Montoya avea de gând să-l viziteze la biroul lui la prima oră.

Mai era şi Părintele John, aparent reîntors dintre morţi. Sau cineva care îi luase identitatea?

Detectivul avea senzaţia că ucigaşul, oricine naiba ar fi fost, se juca mişeleşte cu ei, că omorârea prostituatei fusese menită să-i dezorienteze. Unde dracu' erau rochiile de mireasă care dispăruseră? Avea vreo relevanţă faptul că două dintre victime, călugăriţele, fuseseră adoptate de la St. Elsinore? Nu era cazul cu Grace Blanc, dama de companie.

Cazul avea prea multe iţe şi nici o posibilitate de a le descurca.

În seara următoare avea să se ţină licitaţia de la St. Elsinore. Montoya nici nu se gândea să o rateze.

Auzi un zgomot. Copilul? Ascultă cu atenţie. Nu. Era Cruz. Probabil se ducea la budă. Ca o confirmare, auzi apa trasă şi apoi pe nemernicul de frate-său, care traversă coridorul şi ieşi pe uşa din spate.

Montoya aruncă o privire la ceasul deşteptător. Douăsprezece şi şaptesprezece minute. Ce naiba?

Se sculă din pat când auzi Harley-ul lui Cruz trezindu-se la viaţă, apoi un scârţâit de pneu.

Montoya deschise uşa din spate, dar zări numai stopul roşu al motocicletei clipind sângeriu, ca ochiul unui ciclop muribund.

- Hei! strigă el, însă era mult prea târziu. Răcnetul motorului se stinse încetul cu încetul în noapte.

Dădu să reintre în casă şi aproape se izbi de Abby, cu părul ciufulit şi ochii mijiţi.

- Ce se petrece? întrebă ea cu un căscat.

- Asta aş vrea să ştiu şi eu, răspunse el închizând încet uşa.

- Să-ţi comand ceva de băut? îl tachină ea, cu un mic rânjet.

- Cam târziu pentru aşa ceva, dar...? mormăi el cu o sprânceană ridicată.

- Dar? Repetă Abby, imitându-i gestul.

O apucă şi o ridică în aer. Femeia dădu glas unui mic icnet de surpriză.

- Eşti un rău, Montoya! îl dojeni, râzând.

- Sunt, femeie, şi am să-ţi arăt exact ce înseamnă asta.

- Apără-mă, Doamne, de soţul meu şi de replicile lui neghioabe de agăţat, rosti ea, însă chicoti când o sărută mai brutal decât de obicei.

Îi întâmpină cu veselie tacticile de dur şi se rostogoliră împreună pe pat, în timp ce Cruz se îndrepta cine ştie

unde.

Cruz aştepta crispat sub luminile fluorescente ale benzinăriei.

Lucia întârzia. Sau poate că nici nu avea să vină şi doar îi jucase o festă. Nu, mai bine îşi alunga un asemenea gând din cap.

Îşi aprinse ultima ţigară, strivi pachetul şi îşi spuse că îi mai dădea cinci minute. Nu mai mult.

„Şi apoi ce? Să pleci pur şi simplu? În nici un caz, durule. Are necazuri. Ai s-o aştepţi.“

Dezgustat de sine însuşi, trase un fum lung şi îşi spuse că, orice s-ar fi întâmplat, era ultima lui ţigară. Se lăsase cu ani în urmă, cumpărase un pachet doar de curând, din pricina Luciei. Reîntâlnirea cu ea îl zdruncinase puţin. „Ce motiv tâmpit. “

Benzinăria era deschisă non-stop. La tejghea stătea un puşti cu faţa plină de coşuri, cu o căciulă trasă pe urechi şi îmbrăcat într-un costum de mecanic, cu numele „Al“ scris pe o etichetă cusută între umăr şi fermoar. Cruz nu i-ar fi dat mai mult de nouăsprezece, poate douăzeci de ani acelui Al care, cu mobilul în mână, scria mesaje ca un posedat, dar rămânea disponibil pentru eventualii clienţi.

Cruz fuma în tăcere, simţind ritmul ascuns al oraşului, deşi noaptea cufundase totul în tăcere.

„New Orleansul nu doarme niciodată“, îşi zise el. Pe lângă umiditate, aerul ce se lăsa greu şi rece pe pielea lui şi lumina spălăcită a lămpilor stradale dimprejur mai era şi o subtilă undă de energie ce vibra sub întinderea nopţii. Scăpa ochilor, însă nu şi instinctului.

O maşină opri la semafor, un Chevrolet vechi ce pufnea şi huruia pe loc, al cărui şofer aruncă în treacăt o privire spre benzinărie. Dar se făcu verde şi rabla se îndepărtă cu zgomot.

Cruz îşi privi ceasul şi începu să se joace nervos cu cheile din buzunar. Unde dracu’ era femeia aia?

Surprinse o mişcare cu coada ochiului, o siluetă ce traversa strada pustie.

Dacă n-ar fi aşteptat-o, nu ar fi recunoscut-o. Îmbrăcată în jeanşi şi tricou cu mânecă lungă pe sub un jerseu, cu un rucsac enorm pe spate şi cu părul împletit lăsat pe un umăr, Lucia Costa arăta mai degrabă a învăţătoare pe cale să pornească într-o excursie cu cortul decât ca o femeie care nu demult se angajase să-şi depună jurămintele monahale.

Îşi stinse ţigara sub călcâi şi porni să o întâlnească la motocicleta lui, cu ţevile cromate şi vopseaua neagră lucind atât de tare sub luminile fluorescente, că păreau ude.

- Salut. Ce se petrece? Ce faci? rosti el, căutând să pară nonşalant, deşi îi urcase pulsul doar la vederea ei.

- Încerc să scap, răspunse ea, cu un zâmbet hăituit care-i sfâşie inima lui Cruz.

- De la mănăstire?

- Da.

- Cum ai ieşit?

- Nu-i mare lucru. Nu e tocmai o închisoare, deşi în ultimul timp. Aruncă o privire temătoare peste umăr. Putem pleca odată?

- Unde?

- Undeva unde putem vorbi.

- La unu dimineaţa?

- Dacă atât e ora acum, atunci da. Ochii ei mari, căprui, îl implorau.

„Ce am de pierdut?“ îşi zise el.

- Sigur. Suie-te, o invită, întrebându-se ce naiba avea să urmeze.

Aşezată la masa bistroului, Lucia se gândea că decizia firească ar fi fost să-i ceară lui Cruz să o ducă la staţia de autobuz, să-i spună că nu voia să-l mai revadă şi să îi ceară să nu o urmeze.

Însă asta ar fi dus la mai multe probleme. Mai multe minciuni. Mai multă suferinţă.

Şi oricum nu ar fi putut să dispară într-adevăr.

Nu, era nevoită să-şi urmeze planul conceput la repezeală. Avea neajunsuri, era conştientă de asta, dar se bizuia pe Domnul să-i arate calea.

Trebuia să-l amăgească pe Cruz. Apoi să îşi ispăşească păcatele cât putea de mult.

„Te rog, ajută-mă“, se rugă în sinea ei, apoi trecu un cartof prăjit din cale- afară de uleios prin micul bol de ketchup. Cruz găsise acel bistrou aproape pustiu, amplasat la periferia oraşului.

Paletele ventilatorului agăţat de tavan se roteau leneş peste lunga tejghea de plastic laminat cu margine metalică şi rândul de taburete acoperite cu piele falsă de un roşu ţipător. Singura chelneriţă, o fată zveltă de culoare, umplea vitrina rotativă cu bucăţi groase de plăcintă. Aveau plăcintă olandeză cu măr, plăcintă cu cremă de banane sau cu piersici de Georgia, dacă era să dai crezare etichetelor de prezentare.

Locul duhnea a ulei ars, a ceapă călită şi a fum de ţigară, care pătrundea în vălurele prin ferestruica văduvită de geam ce despărţea bucătăria de zona din spate a tejghelei. Prin deschizătură, dincolo de puzderia de tigăi şi oale, Lucia observă uşa deschisă care dădea înspre parcare.

Un bucătar cu şorţul năclăit de grăsime stătea în umbră, sprijinit de cadrul uşii, şi trăgea cu nesaţ dintr-o ţigară. Lângă bucătar, cu cotul proptit pe o mătură, era un tânăr picolo care tocmai îşi aprindea şi el o ţigară. Cruz şi Lucia şedeau la masa de pe colţ, la capătul clădirii lungi şi înguste, departe de ferestrele ce dădeau spre autostradă. Ea tocmai ce îşi termina masa, în timp ce el îşi ignora cheeseburgerul, însă era pe cale să golească a doua sticlă de bere.

Părul lui negru era ciufulit şi lucios, ochii ciocolatii scânteiau bănuitori. Cicatricea micuţă ce-i brăzda

sprânceana, amintindu-i Luciei de accidentul care aproape îi luase viaţa, părea mai vizibilă acum.

- Aşa că ai părăsit mănăstirea şi eşti de părere că este mai bine dacă fugi de-aici? întrebă Cruz, cercetând-o neîncrezător.

- Da.

- De ce?

- Din cauza crimelor. E... periculos.

- Crezi că ucigaşul o să te atace?

Voia să-i spună despre voce, despre teama ei, despre cum era constrânsă să-i urmeze poruncile, oricare ar fi fost acelea, dar nu putea... îşi dădea seama că ar fi părut dusă cu pluta de-a binelea.

Cruz ştia destul de multe despre percepţia ei extrasenzorială, sau blestemul ei, sau orice ar fi fost, aşa că o întrebă:

- Tu ai găsit cadavrele? Lucia încuviinţă. Cum?

- Eram... eram trează. Probabil că am auzit un zgomot. Nu-mi dau seama. Ştiu doar că am simţit că se petrecea ceva necurat.

Minimaliza pe cât posibil presiunea pe care o simţise, nevoia de a se duce încotro o îndrepta mintea ei, insistenţa cu care o îmboldea şuieratul nepământesc.

- Şi eşti cea care a trimis poliţiei telefonul mobil al lui Camille Renard, nu?

- Ah. Tu... ştiai despre asta?

- Am pus lucrurile cap la cap. Te- am găsit în apropiere de oficiul poştal, apoi l-am auzit frate-meu vorbind cu cineva despre apariţia telefonului.

- Mi l-a lăsat mie. Să-l ţin ascuns pentru ea. Îi era teamă că sora Charity l- ar găsi, mai avea şi BlackBerry-ul... apoi... apoi a fost omorâtă şi... n-am ştiut ce să mă fac.

- Eraţi apropiate.

Lucia se gândi la Camille, iar ochii îi fură inundaţi de o tristeţe adâncă.

- Da.

Întâlni privirea iscoditoare a lui Cruz.

- În lume, nu totul e alb şi negru, ca straiele monahale. Sunt multe nuanţe de cenuşiu, iar lui Camille i se potriveşte cel mai bine o asemenea descriere. Uneori pură ca neaua, alteori neagră ca păcatul, în cele mai dese rânduri, undeva pe la mijloc. Dar, da, mi-a fost apropiată şi îi duc dorul groaznic de mult. Simţind că o podideau lacrimile, îşi strânse pleoapele.

Cruz privi într-o parte, apoi dădu pe gât ce îi mai rămăsese din bere.

- Am făcut o greşeală ţinându-l, aşa că l-am trimis poliţiei. Clătină din cap, privind spre uşă. Ar fi trebuit să-l predau de la bun început.

- Ar fi uşurat mult lucrurile.

Sosiră încă cinci clienţi care, spre deosebire de Cruz şi Lucia, erau gălăgioşi, probabil bine cherchеliţi. Se aşezară la o masă de lângă intrare. Erau trei bărbaţi bine făcuţi, raşi în cap şi cu tricouri mulate, fără mâneci, care să le arate tatuajele, şi două femei. Una cu fustă scurtă, colanţi şi un top strâns pe corp, cealaltă cu o rochie cu imprimeuri florale şi cizme de cowboy.

Cam fără tragere de inimă, chelneriţa veni la masa lor şi le luă comanda printre întrebări, glume şi hohote de râs. Unul dintre bărbaţi ceru un rând de bere.

- Să fie fără alcool, rosti femeia cu cizme de cowboy, iar prietena ei râse, în timp ce bărbaţii clătinară din creştetele lor lucioase.

- De ce eu? întrebă Cruz, îndreptându-şi din nou atenţia spre Lucia. Când erai al naibii de sigură că nu mai vrei să dai ochii cu mine.

Lucia tresări şi pentru prima dată în acea seară rosti cu sinceritate:

- Ştiam că vei veni.

- Noroc că încă eram în oraş.

- Ştiu, încuviinţă ea, şi sorbi prin pai ce-i mai rămăsese din suc.

- Şi acum ce?

- Vreau să mă iei cu tine. Cruz încremeni locului. Vorbesc serios. M- am gândit bine la asta. Vreau să merg la Houston. De acolo, mai văd ce am să fac.

- Ce e la Houston?

- Nu e St. Marguerite.

- Renunţi la jurăminte.

- Nu ştiu. Probabil. Cei de la arhiepiscopie nu vor privi cu ochi buni faptul că am plecat în toiul nopţii, fără să anunţ pe nimeni. Am să sun imediat ce se luminează. Să o asigur pe sora Charity că sunt bine şi că nu am fost răpită sau... sau altceva, adăugă ea, cu gândul la surorile Camille şi Asteria.

Probabil că nu ar fi trebuit să fie atât de prefăcută. Ar fi putut să-l roage pe Cruz să o ducă undeva şi să o lase acolo. Însă era oare posibil? Dacă mai petrecea timp cu el, dacă îl atingea şi poate că îl săruta din nou, avea să fie în stare să-l părăsească? Chiar şi acum avea îndoieli. Nu... era mai bine aşa.

- Trebuie să merg la toaletă, anunţă ea.

- Şi eu.

- E numai una. Unisex.

- Domnişoarele mai întâi, zâmbi Cruz şi îşi goli berea. Plătesc eu.

Când bărbatul se ridică, Lucia se înălţă în vârful picioarelor, îşi trecu braţul pe după mijlocul lui şi îşi strecură degetele în buzunarul jachetei sale în vreme ce îl sărută suav pe buze.

- Îţi mulţumesc, Cruz, spuse ea, văzându-l atât de năucit.

Descoperise cheile. Le strânse în pumn, apoi făcu un pas în spate şi se îndreptă în grabă spre baie simţind în ceafă privirea consternată a lui Cruz.

„Te rog, nu cumva să-şi caute cheile!“

Cu inima bătându-i în urechi se duse la toaletă, se spălă şi ieşi din baie tocmai când Cruz achita nota de plată. Avea

gâtul uscat şi palmele umede şi se simţea de parcă s-ar fi înecat în propria-i perfidie.

„Maică Sfântă, ajută-mă."

Se întâlniră în mijlocul culoarului. Avea o privire întunecată, cruntă.

„Ştie!"

Genunchii aproape că-i cedară. Nu mică îi fu mirarea când o înşfăcă şi o trase spre el până ce corpurile li se lipiră.

- Sper că ştii ce faci, murmură el, arzându-i buzele cu răsuflarea caldă, fiindcă al naibii să fiu dacă-mi dau seama.

Înainte să apuce să se tragă înapoi, o sărută. Dur. Pasiunea clocotea între ei. Îi simţi înţepătura mustăţii şi gustă aroma de bere şi ţigări.

Febra care gemea în sângele lui Cruz se strecură şi în ea. „Te doresc", se gândi Lucia frenetic. I se lăsă în braţe preţ de o clipă nebună şi, simţind străfulgerarea regretului, îşi deschise gura, lăsându-l să o guste. Lumea părea să se topească, sunetele bistroului dispăruseră sub imperiul bătăilor inimii sale, al dorinţei ce-i ardea în vintre.

„Nu, nu, nu!" Însă nu se opri. Nu putea.

Când Cruz îşi ridică în sfârşit capul şi îl putu privi în ochi, Lucia văzu pasiunea din ei. Pielea îi pulsa, o furnica.

- Nu e un păcat dacă renunţi la jurăminte, rosti bărbatul cu glas aspru.

- Încă... încă nu le-am depus pe cele finale.

- Lucia, gândeşte-te la asta.

I se strânse inima. Se întreba dacă încetase vreodată să-l iubească. Atâţia ani îşi spusese că fascinaţia pentru el nu era mai mult decât o pasiune de şcolăriţă.

Acum...? Însă a-l iubi ar fi fost un act de supremă idioţenie. Înghiţi în sec, copleşită de vinovăţie, ştiind că-l folosea la fel ca acel tip de femei pe care le detesta.

- O voi face, Cruz.

Deşi era adevărat că voia să renunţe la jurăminte, luând o hotărâre fermă în acest sens, nu putea nici măcar să ia în

considerare subtextul întrebării lui. Nu exista un viitor pentru ei doi. O ştia, iar el avea s-o afle în câteva minute.

Cruz îi dădu drumul şi se duse la baie. Lucia nu irosi o secundă. Îşi înşfăcă rucsacul şi îşi făcu drum pe uşa din spate, pe lângă tânărul picolo care golea gunoiul dintr-un coş într-o pubelă de lângă parcare. Miasma de cafea stătută, legume putrede şi peşte stricat era insuportabilă.

Lucia nici măcar n-o băgă de seamă în vreme ce alerga spre parcare, spunându-şi că era capabilă să o facă. Să fure o motocicletă şi să o conducă fără să intre într-un şanţ ori să dea în alt vehicul.

„E ca şi cu mersul pe bicicletă, odată ce ai învăţat, nu ai cum să uiţi!“
Cel puţin aşa îi spusese vărul ei Juan.

O, Tată Ceresc, măcar o dată să fi ştiut şi Juan despre ce vorbea!

Deja bâjbâia cu cheile de la Harley. Palmele îi erau atât de asudate, că aproape le scăpă.

„Hai că poţi“, se îmbărbătă ea. Nu mai condusese o motocicletă de o groază de ani, iar aceea fusese micuţa Honda a vărului ei, nu monstrul de mare cilindrii al lui Cruz.

Cu adrenalina urlându-i în vene, aruncă un picior peste şa, porni motorul şi demară. Harley-ul ţâşni ca o săgeată, cu pneurile scârţâind şi lăsând în urmă o dâră caldă de cauciuc. Casca lui Cruz zbură de pe ghidon, săltând în urmă-i pe asfaltul parcării.

- Hei!

La auzul vocii privi peste umăr şi-l văzu pe Cruz, cu picioarele depărtate la lăţimea umerilor, luminat din spate de becurile bistroului, un bărbat înalt, puternic şi mult prea arătos. Ca şi când abia atunci îşi dăduse seama că Lucia pleca şi-l lăsa baltă, începu să fugă după ea, strigându-i numele încontinuu. Prea târziu.

Lucia îşi coborî capul spre motorul care huruia. Îşi ajustă poziţia şi chiar atunci motocicleta dădu într-un hârtop din

parcare, se zgâlţâi, dar îşi reveni când ajunse pe stradă. Tânăra femeie încetini puţin, apoi acceleră nemilos.

„Ţine-te bine. Poţi s-o faci“, îşi spuse, însă trimise o rugăciune scurtă, în caz că Dumnezeu asculta.

Farul ardea strălucitor, despicând noaptea densă de Louisiana ce se întindea înainte-i, iar vântul îi luase pe aripi cosiţa, care acum se întindea în urmă ca un şarpe negru şi lung.

Trecu în goană pe lângă un parc şi îşi zise că trebuia să respecte regulile de circulaţie, să nu încalce limita de viteză, altfel risca să fie trasă pe dreapta. Nu până să ajungă pe autostradă. Acolo putea să dea frâu liber motocicletei şi să meargă „mai iute ca moartea“, cum obişnuia să spună vărul ei. Luă o curbă spre nord-vest. Îşi închipuia, sau tocmai auzise râsul şuierător ridicându-se peste huruitul motorului?

Cu inima în gât, încercă să-şi alunge din minte imaginile înfăţişând-o pe muribundă cu gâtul împresurat cu pete roşii, întinsă pe un pat de metal lucios, cu sângele picurând pe rochia sfâşiată şi chipul ascuns sub voal.

Pssst!

- Lasă-mă-n pace! strigă ea vântului ce vâjâia pe lângă urechi.

Zări autostrada şi acceleră, lăsând în urmă pentru totdeauna New Orleansul şi pe Cruz Montoya.

capitolul 46

„Deci am făcut dragoste cu soţul meu“, se gândi Valerie. Şi ce? Nu e mare lucru, nu?

Atunci de ce i se părea atât de copleşitor? De parcă întreaga ei viaţă fusese dată peste cap? Grozav, parcă era o eroină visătoare dintr-o comedie romantică de prost gust. Gata, îşi spuse, şi se întoarse pe cealaltă parte.

Slade era întins pe burtă, cu braţele sub perna mototolită, cu faţa întoarsă înspre ea. Aşternuturile erau amestecate de-a valma peste fesele lui. Când îl văzu i se înmuie inima, la fel ca odinioară. Îi cercetă cu luare-aminte umerii laţi şi linia spinării, muşchii puternici acoperiţi de pielea netedă, aurie.

De ce se împotrivise atât de mult? Era greşit să-şi iubească soţul? Mai ales acum că i se dovedise nevinovăţia, după ce ea însăşi îl acuzase pe nedrept.

Cu un mormăit somnoros, Slade se întoarse pe spate, cu pieptul dezvelit şi cu mândreţea sus şi tare.

- Mă sorbi cu privirea? întrebă el cu glas adormit.

- Te-ai sculat? rosti ea, surprinsă de căldura ce-i gâdila ceafa.

Zâmbetul i se întinse încet de pe o parte pe alta a maxilarului întunecat de începutul de barbă.

- După cum vezi...

- Eşti incorigibil.

- Îmi place când îmi vorbeşti murdar.

Coborî din pat, o luă în braţe şi îşi apăsă aprig buzele de ale ei.

- Of, pentru tot ce-i...

Încă sărutând-o, se îndreptă cu spatele spre mica baie, intră la duş şi o împinse sub jetul rece. Ţipătul ei fu însoţit de hohotele bărbatului, dar, pe măsură ce apa se încălzea, la fel se întâmplă şi cu ea, sângele zvâcnindu-i când mâna lui se plimbă pe pielea-i netedă. O spălă cu săpun, o sărută şi mai la urmă o ridică peste mădularul dornic, făcând-o să lunece cu uşurinţă în timp ce apa cădea peste ei.

Clipi din pricina jetului ce cădea direct peste ea şi, cu aerul tescuit din plămâni, cu sânii plini de săpun turtiţi sub apăsarea lui, oftă la cât de adânc o pătrundea.

- Ah... ah... ah, Doamne, Slade, gemu ea la primul val de orgasm care se sparse în ea.

În ghearele convulsiilor, umedă, simţind spasm după spasm, se agăţă de el, cu braţele în jurul gâtului, picioarele înfăşurate peste şoldurile lui, spatele lunecând pe faianţa udă. Slade împingea încontinuu, răsuflând la fel de tare ca ea. Topindu-se în sine, îşi înfipse degetele în umerii lui.

Din nou, se cufundă adânc în ea. Şi din nou. Şi din nou.

Val închise ochii şi dădu glas unui sunet scos din înseşi măruntaiele ei, pe care nu şi-l recunoscu.

- Ah, Doamne, gemu el, apoi se cutremură şi îşi lăsă capul pe spate. Venele gâtului i se umflară în vreme ce ejacula în ea împietrit, cu fiecare muşchi din corp contractându-se.

Începură să-şi recapete răsuflarea sub jetul ce cădea peste ei. Ochii le erau la acelaşi nivel, iar ea îi cerceta privirea înceţoşată, urmărind cum stropii de apă i se prelingeau din păr şi de pe vârful nasului.

- Eşti incredibilă, rosti el.

- Păi, tu ai făcut toată treaba, râse Val.

- Plăcerea a fost de partea mea, doamnă.

- Ţi-am mai spus că şarmul ăsta al tău de băiat de la ţară nu merge cu mine.

Slade hohoti, încă ţinând-o în braţe, încă în ea.

- Nu? Vai, mi-ar plăcea să văd ce se-ntâmplă când chiar va funcţiona. Poate că am să fac infarct!

- Sper că nu. Gândeşte-te la toată distracţia pe care am rata-o.

Îl sărută, apoi îi scăpă din braţe şi luă un prosop. Ce schimbare pot aduce câteva zile! Se gândea cum mai devreme în acea săptămână un intrus pătrunse în casă în timp ce ea era la duş.

Slade o apucă de braţ.

- Hei! Noaptea trecută...

- A fost grozav, nu? zâmbi ea, făcându-i cu ochiul.

Bărbatul nu-i întoarse zâmbetul.

- Da, a fost. Dar înainte... Ai avut un coşmar.

- Acelaşi pe care-l am de ani buni. L-am avut când eram mică şi multă vreme nu m-a mai bântuit. Apoi... Rămase pe gânduri o clipă şi îşi dădu seama că nu voia să stăruie asupra monştrilor din subconştientul ei... Apoi a revenit.

- De când?

- De când m-am întors în New Orleans, rosti ea, însă nu adăugă: „De când te-am părăsit".

- Vrei să vorbim despre asta?

- Nu. Poate altă dată.

Era sigură că visul avea să distrugă armonia pe care abia o regăsiseră.

- Serios?

- Da. O să vină şi ziua aceea.

Se desfăcu din îmbrăţişarea lui şi îşi alungă din minte toate gândurile
despre coşmar.

După ce se şterse şi îşi îmbrăcă halatul se duse să-şi facă o cafea. Soarele cald de Louisiana tocmai începuse să îmbrăţişeze ziua. Luminile erau încă aprinse în clădirea principală a hanului, iar păsările îşi începuseră deja sporovăiala. Ca de obicei în weekend, şoseaua nu era prea circulată.

Slade, îmbrăcat doar în nişte pantaloni cu talie joasă, intră în bucătărie.

- Poate că ai noroc azi, îi făcu el cu ochiul.

- Cred că deja am avut.

- Acela am fost doar eu. Dar poate te scot undeva la micul dejun. Ce zici de nişte plăcinte la malul râului? Plusez şi cu o cafea din aceea pretenţioasă, ştii tu, chestia după care se dau în vânt oamenii din nord-vest.

- Caffe latte?

- Cum i-o spune.

- Sigur, dar mai am câte ceva de făcut pe-aici. Mai întâi o ajut pe Freya şi apoi... Îi sună celularul. Nu re- cunoscu numărul, dar răspunse oricum. Alo? rosti ea, în timp ce Bo

chelălăia să fie lăsat înăuntru şi cafe- tiera gâlgâia. Nimic. Alo? Un sloi de gheaţă îi străpunse inima.

- Eşşşti următoarea. Şşi nu ai ssscăpare, sâsâi vocea reptiliană.

Pe când soarele se ridica la răsărit şi degete de lumină pală se strecurau pe străzile şi aleile New Orleansului, Montoya îşi găsi fratele afară. Cruz şedea pe veranda din spate, cu Hershey întins la picioare, casca făcută harcea-parcea lângă el şi o ţigară arzând, nefumată, între degete. Pe deasupra, Cruz duhnea a bere de la o poştă.

Motocicleta lipsea în mod suspect, probabil pierdută la un joc de poker.

- Necazuri? întrebă Montoya în timp ce Hershey se gudura pe lângă el.

- Nimic din ce nu mi s-a mai întâmplat. Cruz ridică ochii spre cer şi
oftă. Frate, am făcut-o de oaie în ultimul hal, spuse el.

- Vrei să vorbeşti despre asta?

- Pe dracu'!

Montoya se aşeză lângă el şi aşteptă. Cruz stinse ţigara sub călcâi, apoi, mânios pe propria imbecilitate, îi povesti fratelui său ce păţise în cursul nopţii.

Surorii Charity nu-i venea să-şi creadă urechilor.

Două măicuţe să lipsească în dimineaţa aceea? Două?

Păşea în grabă pe coridor, cu fustele veşmântului foindu-se în clinchetul mărgelelor de pe rozariu.

„O, Sfântă Fecioară, fii cu mine.“ Căutaseră în camere şi prin mănăstire, însă nici urmă de sora Lucia sau de sora Louise. Unde puteau să fie?

Grija îi ardea măruntaiele ca un acid, iar mintea îi cutreiera prin tărâmurile întunecate locuite de Lucifer însuşi. „Nu te du acolo“, se mustră ea în tăcere pe când pătrundea în camera surorii Lucia. Era goală, despuiată

toate posesiunile lumeşti ale acesteia, cu patul făcut cu grijă.

Pe de altă parte, camera surorii Louise era tocmai invers. Părea foarte locuită, contururile trupului ei erau încă vizibile pe saltea, cearşafurile
mototolite, aşternuturile date la o parte. Însă patul era rece la atingere. Rece ca moartea.

Charity simţi un ghimpe în inimă. Teama i se strecura în suflet, până şi pleoapele îi erau rigide, parcă trase de fire nevăzute. Din fericire, se gândi ea, nu fusese găsit nici un cadavru. Poate că plecaseră. Împreună.

Deosebirea dintre camerele lor reflecta personalităţile lor diferite.

Probabil că teama le alungase de acolo. Şi pentru care parte din acea teamă era ea responsabilă, faptul că le ţinuse sub aripa ei ca o cloşcă sau că le păzise ca un uliu? De-ar fi fost mai blândă, mai înţeleaptă în felul în care administrase mănăstirea, mai înţelegătoare şi mai puţin rigidă, poate că acum nu le-ar fi căutat cu atâta disperare.

„Iartă-mă.“

Petrecuse primele ore ale dimineţii rugându-se, căutând şi spunându-şi că se panica fără motiv, că bubuitul frenetic al inimii ei era o exagerare; dar acum era convinsă. Toate regulile ei, toate măsurile de siguranţă, încuietorile şi patrulele de poliţie ce treceau pe lângă St. Marguerite fuseseră în zadar.

Intră în biroul ei şi observă că primise un mesaj, unul care venise, conform aparatului de înregistrare, la câteva minute după ora cinci dimineaţa, când nu era niciodată la masa de lucru. Porni înregistrarea şi auzi o voce familiară, o voce pe care se rugă să o mai audă şi altă dată.

- Cucernică maică, sunt Lucia. Lucia Costa. Vreau să ştiţi că sunt bine. Am părăsit ordinul în dimineaţa aceasta şi mă îndrept spre o nouă viaţă. Sunt conştientă că s-ar putea să nu daţi crezare mesajului meu, să credeţi că am fost forţată

să-l dau, dar vă rog, aveţi încredere în mine, sunt teafără. Maica din ceruri fie cu Sfinţia Voastră.

Mesajul se termină.

Sora Charity se prăbuşi în scaun şi reascultă mesajul de două ori, spunându- şi că nu desluşi nici o urmă de teamă în glasul fetei, că sora Lucia nu minţea.

Unde se dusese? De ce nu spusese nimic despre asta? „Pentru că s-a săturat să te amesteci în viaţa ei. Pentru că-i era teamă. Pentru că nu vrea să fie găsită.“ Sora Charity îşi plecă fruntea, simţind povara celor şaizeci şi şapte de ani ai săi. Nu era bătrână, îşi zise, dar în acea dimineaţă se simţea epuizată. Articulaţiile o dureau şi îi părea că trecuseră veacurile peste ea, că era o relicvă, aşa cum auzise câteva novice spunând despre ea. Nu era însă chiar un dinozaur, cum credea sora Irene.

Îşi aşeză coatele pe masă, aruncă o privire la poza Papei şi i se rugă Sfântului Părinte pentru îndrumare, pentru ajutor. O copleşiseră umilinţa şi teama; nu ştia ce să facă.

În mintea ei auzi glasul Domnului.

Charity, fiica mea, urmează-ţi inima. Cunoşti adevărul. Ştii ce trebuie să faci. Fii ascultătoare şi totuşi vigilentă, hotărâtă, dar blândă. Ai încredere în tine şi în cei din jur. Crede în mine, în Fiul meu şi în Sfântul Duh. Încrede-te în Sfânta Treime.

Când şopti un blând „amin“, îşi dădu seama că ochii îi erau plini de
lacrimi şi că plânsese atât de jale, cât şi de bucurie. Obrajii îi erau umezi şi pe masă se prelinseseră picături sărate.

Căută să-şi vină în fire. Durerea nu trebuia să-i umbrească credinţa, teama nu avea să-i reteze curajul. Ea, mireasa Domnului, avea să izbândească.

Cu toate acestea, mâna îi tremura când se întinse spre telefon şi formă numărul parohiei St. Elsinore. Deşi era doar şapte, cineva răspunse, probabil datorită faptului că în acea seară se ţinea licitaţia pe care parohia o plănuise de mai bine de un an.

Când i se făcu în sfârşit legătura cu sora Georgia, Charity se strădui să murmure câteva politeţuri de care nu-i ardea şi şi-o imagină pe stareţa orfelinatului fără broboadă, voal sau rasă. Sora Georgia era o femeie modernă, o călugăriţă bine ancorată în societatea de secol douăzeci şi unu şi totuşi, în adâncul inimii, la fel de statornică în credinţa ei precum Charity.

Trebuia să fie. Ca orfane, împreună la St. Elsinore, amândouă învăţaseră sub aripa surorii Ignatia. Atât Georgia, cât şi Charity crescuseră între zidurile dărăpănate care erau acum, pentru prima oară în aproape două secole, în pericol de a fi demolate.

- Ce pot să fac pentru tine? Întrebă Georgia, după ce terminară cu amabilităţile.

- Vreau să vorbesc cu părintele Thomas, o informă Charity, pregătindu-se de luptă.

Ea şi Georgia erau ca nişte surori aflate tot timpul în competiţie, încercând să se întreacă una pe cealaltă.

- Nu e aici deocamdată. Dar îi pot lăsa un mesaj.

„Sigur că poţi."

- E vreodată acolo? se interesă Charity, fără să-şi stăpânească înţepătura.

- E un om ocupat. Lucrarea Domnului nu se termină niciodată.

- Sunt conştientă de asta, rosti ea şi se hotărî să-i spună Gloriei ce se petrecuse. Sper că ar putea să reprogrameze licitaţia, adăugă, ştiind că cerea imposibilul. Avem... o problemă aici, la St. Marguerite. Încă una dintre novicele noastre a dispărut... ei bine, poate chiar două şi din acest motiv cred că ar fi o lipsă de respect să se ţină orice fel de festivităţi.

Urmă o lungă pauză, sfârşită de un oftat la celălalt capăt.

- Înţeleg, spuse în mod surprinzător Georgia, însă e prea târziu, din păcate. Invitaţiile au fost trimise, biletele vândute, sala de bal a hotelului

închiriată, furnizorii de alimente şi femeile de la mănăstire s-au străduit să pregătească aperitivele şi cina. Charity, amândouă ştim la fel de bine care va fi răspunsul părintelui Thomas. Îmi pare rău.

- Şi mie, Georgia. Nu mai avea rost să insiste. Înainte măcar ca rugămintea ei să ajungă la părintele Thomas, oriunde s-ar fi aflat el, Georgia o înăbuşise din faşă. Evident. Nu sunt sigură că fetele din cor vor putea să vină, o avertiză.

- Precis au s-o o facă. Pentru surorile lor pierdute. Pentru Sfântul Părinte. Ştiu că treci prin momente de calvar, Charity, dar licitaţia e pentru binele locului care ne-a fost cămin pentru atâţia ani. Până şi sora Ignatia, fie binecuvântată, are să fie de faţă. Părintele Thomas o aduce cu căruciorul, deşi va avea un însoţitor, desigur. Oare cât de bătrână era Ignatia, femeia care o crescuse şi totuşi o terorizase? Nouăzeci şi cinci? O sută? Chiar mai bătrână. În urmă cu şase decenii era deja o femeie acră trecută de patruzeci de ani, iar timpul cu siguranţă nu-i îndreptase dispoziţia ursuză, aproape crudă. În opinia lui Charity, sora Ignatia mai mult speriase copiii decât să-i ajute. Va fi superb, adăugă Georgia cu un oftat, de parcă era o debutantă mergând la primul ei bal.

- Dacă spui tu, murmură Charity, dar nu îi dădu crezare nici o clipă, nu cu două novice ucise, una chiar în incinta sfântă a mănăstirii, şi încă două dispărute.

- Ai să vezi.

Charity inspiră adânc şi închise telefonul. Cu inima grea, îşi frecă degetele de suprafaţa uzată a mesei. De ce era pusă la încercare?

Aruncă o privire la crucifixul agăţat pe perete, deasupra uşii. Trupul descărnat al lui Hristos era gravat în lemn de culoare închisă, dar chiar şi aşa, rănile sale, coroana de spini, piroanele bătute în mâini şi picioare, toate erau vizibile.

Cum se putea gândi că propria ei durere însemna ceva în comparaţie cu agonia Lui? Îşi făcu semnul crucii, închise ochii şi începu să se roage în şoaptă.

Apoi, mijind ochii, ridică din nou receptorul. Era timpul să sune la poliţie.

capitolul 47

Montoya intră valvârtej în secţia de poliţie. Urcă în goană câte două trepte deodată şi pătrunse direct în biroul lui Bentz, fără să se sinchisească să îşi lase pistolul în fişet sau să-şi ia o cană de cafea de la bucătărie.

Renunţase până şi la tura de alergat de dimineaţă şi era pus pe scandal.

Bentz îşi verifica e-mailurile în timp ce restul departamentului abia se trezea la viaţă, cu sunetele-i caracteristice: sporovăiala poliţiştilor, zornăitul cheilor, clinchetul de telefoane, zumzăitul aparatului de aer condiţionat. Şi mirosurile erau prezente, aroma de cafea amestecată cu izul detergentului de podele, mirosul de ars de la copiatorul suprasolicitat şi duhoarea stătută de transpiraţie ce stăruia în aer de la ultimele aresturi. Toate făceau parte din ambianţă.

- Trebuie să găsim motocicleta fratelui meu! se răsti Montoya, iritat până peste poate. Acum se îndreaptă probabil pe autostrada zece, spre Houston sau Texas sau Arkansas sau la mama dracului în Oklahoma! Şi este condusă de martora noastră principală.

- Mai încet, îl calmă Bentz, poftindu-l să ia loc pe scaunul de la colţul biroului său. Ce naiba îndrugi acolo?

Montoya preferă să stea în picioare, la fereastră.

- Idiotul de frate-meu, bodogăni Montoya, mânia clocotindu-i în sânge. Ce idiot de doi bani! Aruncă o privire spre Bentz şi adăugă: Nici să nu te gândeşti să insinuezi că-i o trăsătură genetică.

Apoi începu să relateze povestea pe care i-o spusese Cruz pe verandă cu câteva ore mai devreme. Lucia Costa,

sora Lucia, care avusese o legătură amoroasă cu Cruz în adolescenţă, îl sunase pe acesta în toiul nopţii şi îl implorase să o ajute să plece din mănăstire. Chipurile nu voia să dea ochii cu sora Charity, se pretinsese înspăimântată, apoi îi furase motocicleta lui Cruz şi-l lăsase să se întoarcă pe jos acasă. Recunoscuse şi că ea le trimisese telefonul mobil al lui Camille Renard, într-un act de căinţă sau ceva de genul acesta, lucru pe care Cruz l-ar fi putut crede, însă nu şi Montoya.

Furios până peste culme că fusese jucat pe degete, Cruz se oprise în câteva baruri pe Bourbon Street până să se întoarcă acasă cu coada între picioare, unde îl aşteptase pe Montoya să-i dea fericitele veşti.

- Ultimul lucru pe care l-a văzut a fost stopul motocicletei, care se îndrepta spre autostradă, bănuieşte el. Sin- gurul motiv pentru care ştie încotro se îndreaptă Lucia e faptul că a pomenit că vrea să meargă la Houston, dar, pe toţi dracii, putea fi o minciună! La fel de bine se poate îndrepta spre California sau New York sau, cine ştie, spre Yukon, lângă Alaska, unde şi-a înţărcat dracu’ copiii! ’Tu-i mama ei de treabă! Lovi cu piciorul în coşul metalic de gunoi al lui Bentz, îndoindu-l cu bocancul, apoi îşi trecu mâna prin păr, gândindu-se cât ar fi vrut să-i sucească gâtul fratelui său. Boul!

- Ai grijă cu inventarul de birou!

- Pe coşul ăsta scrie 1965! Şi, din câte văd eu, a mai primit câteva picioare până acum.

Montoya observă că Bentz nu era atins de aceeaşi mânie care îl posedase pe el.

- Ai dat-o în urmărire? întrebă Bentz cu calm.

- Da.

- Bine, fiindcă avem altă problemă.

- Nici nu s-a făcut ora nouă şi astea curg încontinuu. Ce e? întrebă Montoya, mai potolindu-se.

- Stareţa de la St. Marguerite a sunat dis-de-dimineaţă. Ne-a înştiinţat

deja de absenţa Luciei Costa; deşi, aparent, Lucia i-a lăsat un mesaj că e bine sănătoasă, ceea ce şi fratele tău a confirmat. Dar nu e singura care lipseşte. A dispărut şi Louise Cortez, altă novice.

- Iisuse Hristoase!

Cu pumnul încleştat, Montoya veni în faţa biroului.

- Am trimis deja două echipaje la mănăstire. Te aşteptam să apari ca să mergem şi noi acolo.

Montoya deja ieşea pe uşă.

- Ştii, săptămâna trecută am petrecut mai mult timp la biserică decât în ultimii zece ani.

Bentz râse înfundat în timp ce îşi lua jacheta şi tocul pistolului, verificând dacă arma de serviciu avea siguranţa pusă.

- Cred că avem noroc că pereţii nu s-au prăbuşit peste noi.

- Da. Al dracului noroc! bombăni Montoya.

Coborî primul, cu bocancii păcănindu-i pe scări. Aproape se izbi de un poliţist ce ducea un bărbat în cătuşe spre o cameră de interogatoriu. Individul mirosea de parcă ar fi dormit în propria-i vomă, avea părul zbârlit şi faţa acoperită de zgârieturi şi coşuri. Clipea des şi scrâşnea din dinţi. Era clar sub influenţa drogurilor, cel mai probabil metamfetamine.

Montoya semnă pentru o maşină şi ieşi afară. Soarele strălucea, însă o pătură deasă de nori începea să se adune, iar aerul era umed. Care era treaba cu măicuţele de la St. Marguerite? Se gândi la rochiile de mireasă dispărute şi la lista călugăriţelor care la un moment dat trăiseră în orfelinatul de la St. Elsinore.

Numele surorii Louise Cortez se regăsea acolo, dar nu şi al Luciei Costa. Lucia era în viaţă. Se îndoia serios că acest lucru era valabil şi pentru Louise.

- Tre’ să-l prindem pe tipul ăsta, îi spuse lui Bentz, care intrase deja în Fordul Crown Victoria şi îşi pusese centura de siguranţă.

Montoya conducea. Duminica dimineaţa, traficul era lejer. Bentz îi spuse că se uitase peste dosarul familiei lui Grace Blanc. Avea un frate la Duluth, Minnesota, iar mama, sătulă de iernile reci din nord, se mutase la Miami. Ambii păruseră şocaţi şi întristaţi de ceea ce se întâmplase.

Montoya opri în locul de parcare de lângă uşa din spate a catedralei. Observă turlele ce se înălţau semeţe, părând să străpungă pântecele norilor care se învălmăşeau peste oraş. Catedrala era întunecată şi sumbră, fără enoriaşi care să intre sau să iasă pe uşi, nici urmă de măicuţe în drum spre garaj să ia o maşină şi să conducă spre spital ori spre St. Elsinore, nici un preot care să se oprească la o vorbă cu trecătorii.

Nu, enormul edificiu avea o aură neguroasă şi rău prevestitoare, de fortăreaţă neospitalieră, cu greu trecând drept un sanctuar pentru cei în nevoie de alinare sufletească.

În acea dimineaţă, pe măsură ce se apropiau de poarta din spate, nu observară benzi galbene delimitând locul crimei, nici dubiţe ale posturilor de ştiri parcate în apropiere, nici pe medicul legist sau vreo echipă de investigatori.

Cel puţin nu încă. Cine ştie ce aveau să găsească după începerea căutărilor. Oare aveau să descopere cadavrul lui Louise Cortez, sau aceasta, precum Lea De Luca şi, poate, Lucia Costa, avea să dispară pentru totdeauna?

Montoya avea o presimţire în privinţa lui Louise. O presimţire foarte rea.

- Poliţia a terminat să examineze trupul lui Camille, spuse Valerie după ce închise telefonul, cu un fior de gheaţă traversându-i trupul.

Era pe scaunul din dreapta al camionetei lui Slade. Tocmai ce se întorceau de la un restaurant din cartierul francez unde luaseră micul dejun cu o delicioasă cafea cu lapte. Şezuseră sub pala răcoritoare a unui ventilator,

ascultând zumzetul conversaţiilor din jurul lor în timp ce priveau fluviul Mississippi curgând încet spre golf.

Pe ţărmul acoperit de aluviuni, un cârd de păsărele ţopăiau pe trotuar sperând să li se arunce câteva firimituri.

Slade insistase să meargă acolo; prin urmare, după ce îl sunase pe Rick Bentz, o ajutase pe Freya cu micul dejun şi cu vasele la Briarstone şi dăduse o declaraţie unui poliţist, Val se pregătise de plecare.

Ieşirea din casă şi contactul cu freamătul oraşului îi ridică moralul, luându-i gândul de la ameninţarea şuierătoare de la telefon.

Eşşşti următoarea. Pauză punctată de o răsuflare adâncă. *Nu ai ssscăpare*.

Nu vorbi cu Slade despre asta în răstimpul petrecut la restaurant. Căzuseră de acord că subiectul era tabu şi se bucurară de timpul petrecut împreună. Era de parcă se îndrăgosteau pentru pentru prima oară. Doar că aceasta era runda a doua, îşi spuse ea în timp ce camioneta intră într-un hârtop şi se zgâlţâi.

Atmosfera paşnică pe care izbutiseră să o instaureze fusese nimicită în clipa în care apelul de la morgă o adusese pe Val cu picioarele pe pământ, să se confrunte cu durerosul adevăr că sora ei fusese omorâtă, victimă a unui psihopat a cărui sete de sânge era încă nestăvilită.

Îşi încleştă dinţii gândindu-se cât de nedrept era totul. Cine era nemernicul acesta şi cum aveau să-l prindă şi să-l arunce în închisoare? Vria răzbunare, voia ca ticălosul să plătească şi era frustrată că încă nu fusese identificat. Dacă nu era O'Toole, porcul acela de preot ce-şi încălcase jurămintele, atunci cine? se întrebă ea pe când Slade frână să lase loc unei femei cu un cărucior, apoi luă curba spre St. Charles Avenue. De o parte a bulevardului se găsea parcul Audubon, de cealaltă era Universitatea Loyola, cu una dintre clădiri arătând ca o fortăreaţă medievală din cărămidă roşie. Pe lângă universitate se întindeau pajişti bine întreţinute care duceau spre un edificiu masiv din

cărămidă deschisă la culoare, parte din Universitatea Tulane. „Harvardul sudului“, conform unor prieteni de-ai ei care absolviseră acolo. Era o aserţiune discutabilă, reflectă ea, privind la ferestrele cu arcade şi la peluza netedă, la frumuseţea campusului.

Două şcoli pe care Camille nu mai avea şansa să le viziteze.

- Ştii, nu trebuie neapărat să mergem la licitaţie în seara asta, rosti Slade când vira pe străduţa ce dădea spre Briarstone.

Era foarte îngrijorat de când cu telefonul primit în zori.

- Nu aş rata-o pentru nimic în lume. Toţi cei implicaţi în caz vor fi acolo. Se gândi din nou la părintele Frank O'Toole. Oare avea să-şi facă apariţia? Pe deasupra, Camille ar fi vrut să particip.

- Nu ai de unde să ştii. Slade opri peste drum de garajul ei.

- Şi tocmai asta este problema, nu? Că nu voi şti niciodată.

- Ce avem până acum? întrebă Bentz.

El şi Montoya îşi luaseră nişte coaste de porc la pachet de la un magazin aflat la câteva străzi depărtare de secţie, iar acum şedeau pe o bancă în parc, curăţând oasele de carne şi privind cum venea furtuna.

- Adică, în afară de toate nimicurile care nu ne ajută cu nimic?

Dispoziţia lui Montoya nu se îmbunătăţise prea mult. Se săturaseră să
vorbească ore întregi cu nişte măicuţe pe care ajunseră să le cunoască într-atât de bine încât să le trimită felicitări de Crăciun, să îndure obstrucţiile preoţilor şi să scoată informaţii de la stareţă. Bentz era obişnuit cu asta, însă Montoya, mai impetuos, mai „cârlan“, nu suporta prea bine. Deşi se mai îmblânzise cu trecerea anilor - căsătoria cu Abby şi paternitatea îl schimbaseră - era încă impulsiv. A

lucra împreună cu Reuben Montoya era întotdeauna o provocare pasionantă. Bentz ocolea regulile; Montoya le încălca de-a dreptul. Ciuguleau din carne, cu sosul ei picant şi cleios, şi urmăreau raţele ce pluteau pe iazul a cărui apă căpăta o îngrijorătoare nuanţă de gri o reflexie a norilor ce se adunau. O femeie le arunca de mâncare şi se adunaseră în jurul ei măcăind după bucăţi de pâine.

Pe malul opus al iazului, o altă femeie se chinuia să plimbe un baset negru, care se zbătea în lesă, lătrând turbat mai întâi la raţe, apoi la o veveriţă care urcă în grabă pe scoarţa unui stejar bătrân şi se făcu nevăzută.

- Stai! Charlie! Haide, îi poruncea cam neconvingător femeia uscăţivă trăgând de lesă.

Charlie nu-i dădea deloc atenţie, la fel de absorbit de preocupările sale precum un adolescent de un nou joc video.

- De ce a plecat sora Lucia tocmai acum? De ce azi-noapte? gândi Bentz cu voce tare.

- Poate ştia că i s-a întâmplat ceva lui Louise Cortez; tot ea a găsit celelalte cadavre.

- Crezi că a fost implicată?

- În crime? Montoya supse dintr-o bucată de costiţă, clătinând din cap. În nici un caz. Dar poate că a văzut ceva ce a pus-o în primejdie. Cruz spune că are un fel de puteri telepatice.

Montoya scutură din mână de parcă nu prea înţelegea fenomenul. Însă Bentz înţelegea, căci soţia sa, Olivia, fusese la rândul ei binecuvântată ori blestemată cu o asemenea abilitate, deşi se părea că-i dispăruse sau devenise cumva latentă între timp. Spera că avea să şi rămână astfel.

Scormoni absent cu furculiţa prin salata de varză, abia simţind gustul condimentelor sau dulceaţa mierii din sos.

- Sora Louise, călugăriţa care-a dispărut, era o orfană crescută la St. Elsinore. A fost adoptată de un cuplu din Maine, dar s-a întors aici.

- Sora Charity le caută, zise Montoya.

În timp ce dăduse o declaraţie, surorii Devota Arness îi scăpase că stareţa ţinea legătura cu toate femeile care la un moment dat trăiseră la orfelinat.

- Dar Lucia Costa are familie.

- Atunci, dacă legătura dintre victime e că toate au crescut la St. Elsinore, ar trebui să fie în siguranţă.

Bentz îşi terminase salata de varză şi mototoli hârtia cerată în care fusese carnea.

- Probabil că Lucia Costa nu ştia asta, chiar şi noi ne-am dat seama abia acum. Tot ce vede ea e că femeile din jurul ei sunt ucise, rosti el, aruncând hârtia la gunoi.

- Ştim că între Camille Renard şi părintele O'Toole exista o legătură amoroasă. Dar nu e cazul cu celelalte.

Această pistă, care îl sâcâia încontinuu, nu ducea nicăieri, la fel ca veveriţa pe care o privea, cea care mai devreme îl întărâtase pe basetul Charlie. Acum ţopăia de la un copac la altul cu un aer nemulţumit.

- Toate în afară de călugăriţa dispărută, sora Lea, remarcă Montoya, muşcând dintr-un corn şi înlăturându-şi firimiturile din barbă. Chiar dacă a avut relaţii cu Lea şi Camille, cum rămâne cu Asteria, Lucia şi Louise?

Cu gândurile vraişte, Bentz îşi termină prânzul, sorbi până la ultima picătură din doza de cola dietetică şi aruncă toate resturile la gunoi, meditând la munca zadarnică din cursul dimineţii. Poliţiştii în uniformă periaseră toată zona şi clădirile mănăstirii, catedralei şi cimitirului, dar nu găsiseră nimic. Ioc. Zero. Nu tu urme de încăierare, nu tu cadavru, nimic despre Louise Cortez. Şi naiba mai ştia unde ajunseră Lucia Costa şi motocicleta lui Cruz.

Ca de obicei, vecinii nu văzuseră şi nu auziseră nimic neobişnuit. Părintele O'Toole avea un alibi: pe părintele Paul. Petrecuseră noaptea stând de vorbă, lucrând la predici şi rugându-se până mult după miezul nopţii.

Louise putea să fi fost răpită până la ivirea zorilor, deci O'Toole nu scăpase întru totul de suspiciunile lor; totuşi...

Montoya îşi termină costiţa, ignoră varza şi mai luă două îmbucături de corn înainte să se scape de resturi. Împreună, fiecare pierdut în propriile gânduri, se întoarseră la secţie.

- Sunt de acord cu părintele Thomas. Este de datoria noastră să participăm la licitaţia din această seară, insistă părintele Paul.

Încă o dată îi ceruse surorii Charity să adune novicele, măicuţele şi mirenii ce aparţineau de mănăstire pentru a le mai ţine o predică despre ceea ce se aştepta de la ei, într-o nouă încercare de a-i mobiliza. Cu părintele Frank O'Toole, foarte sobru şi tăcut, la dreapta sa, părintele Paul încerca să-i convingă pe toţi că trebuiau să-şi vadă de munca lor - nu, de lucrarea Domnului - de parcă nimic nu s-ar fi petrecut.

Ca şi cum cineva ar fi putut face asta! Îşi pierduse minţile? După tot ce se întâmplase acolo? Avea o mentalitate de căprar.

Sora Charity asculta şi încuviinţa din cap, iar la sfârşit schiţă în silă un zâmbet aprobator, cu toate că dedicarea ei faţă de licitaţie se risipea văzând cu ochii. Fireşte, aşa făcuse toată viaţa, urmase regulile, se supusese cu sfinţenie legilor bisericeşti, se încrezuse în Sfânta Treime, în biserica ei. Acceptase principiul că doar bărbaţii ajung preoţi, şi că marea lor majoritate sunt oameni buni, cu teamă de Dumnezeu şi credinţă de neclintit. Cele câteva mere stricate, în ultima vreme mai multe decât crezuse ea vreodată, făceau de ocară o instituţie ce exista de mai bine de două milenii şi care avea să dăinuiască până la sfârşitul zilelor. Celor ce respingeau religia organizată ca pe un fenomen nesănătos, care răpea drepturile şi opiniile individului, le reteza imediat vorba. Biserica era bună. Oamenii din cadrul ei erau buni.

În acea clipă însă, părintele Paul, care stătea lângă ferestre, o împingea la limitele răbdării cu insistenţa lui ca toţi să ia parte la festivităţile de la St. Elsinore.

Afară, vizibili prin geamuri, norii de furtună se înăbuşeau unii pe alţii. Prognoza era că ploaia avea să înceapă în jur de patru, cu furtună în toată regula pe la ora şase, chiar când începeau festivităţile.

Sora Charity simţi un ghimpe în inimă. Iubea într-adevăr orfelinatul de la St. Elsinore şi se dăruise trup şi suflet licitaţiei ce avea să vină, se bucurase că făcea parte dintre organizatori, nu doar ca persoană care crescuse acolo, ci şi în calitatea ei de membră a bisericii.

Cu toate acestea, lucrurile luaseră o turnură cumplită, tragică. Cu două novice lipsind şi încă două ucise, nu i se părea de bun-simţ să părăsească mănăstirea şi să ia parte la festivităţi.

„De ce nu? La ce bun să rămâi aici?“

O tristeţe adâncă se cuibări în pieptul ei. Deşi o durea să ştie că orfelinatul de la St. Elsinore avea să fie mutat, clădirea fiind sortită demolării, ajutase cu toate puterile ei această schimbare.

Nu îşi putea imagina cum avea să se prezinte corul fără sora Louise. Dar trebuiau să se descurce. Credea cu toată fiinţa că Dumnezeu nu dădea cuiva o povară mai grea decât ar fi putut să care.

Părintele Paul recita imperturbabil din textele sfinte, deşi măicuţele şi membrii personalului, măcinaţi de griji, fuseseră ca pe ace întreaga dimineaţă, cu investigarea mănăstirii şi inevitabilele declaraţii date poliţiei.

În mod firesc, toate femeile erau îngrijorate pentru soarta surorilor Louise şi Lucia.

Charity coborî privirea şi observă că-şi încleşta mâinile. Părintele Paul îi aruncă o privire dojenitoare. Se gândi că tocmai în acea zi era insuportabil, îndărătnic şi pus pe ceartă, când ar fi trebuit să fie blând. Înţelegător.

„Nu la fel s-ar putea spune despre tine, Charity? Nu erai tu cea care întotdeauna bătea ritmul la galere? N-ai făcut întotdeauna pe căpitanul? În vreme ce preoţii erau amiralii, lucrând de la depărtare, tu ai fost liderul neînduplecat, cea

care îndruma măicuţele pe drumul pe care îl aleseseră. Ai fost mereu blândă? Sau înţelegătoare? Sau nu cumva severitatea ţi-a fost întotdeauna călcâiul lui Ahile, slăbiciunea care până la urmă are să-ţi scufunde corabia? Şi cine va plăti? Tu? Sau cele cărora le-ai înmânat vâslele, femeile care au ajuns să trăiască sub îndrumarea ta, care s-au încrezut că le vei călăuzi în apele tulburi, tinerele fără prihană pe care chiar tu le-ai recrutat? Sunt într-adevăr «surorile» tale, Charity, căci nu ai avut altele. Niciodată nu ai avut.“

Înghiţi gâlma care i se formase în gât şi se îndreptă de spinare. Nu era vremea să se uite în urmă.

Îşi îndreptă privirea spre părintele Paul, un preot disperat care-şi aduna turma în jurul său. Lângă el stătea părintele O'Toole, copleşit, cu chipul alb ca varul. Spre deosebire de zelosul părinte Paul, colegul său mai tânăr se achita absent de îndatoriri, cu o expresie oarecum tulburată.

Mintea Părintelui Frank O'Toole părea la mii de ani lumină depărtare.

capitolul 48

- Să se consemneze, cred că faci o mare greşeală, rosti Slade.

Se chinuia să-şi aranjeze cravata, strâmbându-se în oglindă în vreme ce încerca să o convingă pe Val să nu participe la licitaţie. Însă ea nu avea de gând să se lase descurajată.

- Ştiu. Mi-ai spus-o de o sută de ori. Era deja îmbrăcată într-o rochie neagră şi pantofi asortaţi, cu părul prins în coc deasupra capului. Lasă-mă pe mine, spuse ea şi îi aranjă cravata, apoi zări reflexia lor în oglinda pe care o proptise într-un colţ al camerei. Ia te uită, parcă suntem alţi oameni! zâmbi ea larg.

- Slavă Domnului pentru micile Sale daruri, rosti el ironic, dar privind cu luare-aminte imaginea din oglindă.

Ea, cu o rochie până la podea, neagră căci era în doliu, şi el, în costum negru, cu cravată şi cămaşă albă, cu părul pieptănat şi fără urmă de barbă.

O mare diferenţă faţă de jeanşii prăfuiţi şi nepretenţioasele cămăşi de lucru pe care le purtaseră la fermă. Deşi, îşi aduse ea aminte, umpluse deja o mică geantă cu o lanternă, o pereche de tenişi şi un schimb de haine. Avea de gând să caute prin vechea şcoală în timp ce licitaţia era în desfăşurare, să afle mai multe despre părinţii ei biologici şi să vadă ce descoperise Camille.

Nu-i menţionase nimic lui Slade, fiindcă nu voia să-i audă obiecţiile. Nu că soţul său n-ar fi avut motive întemeiate să-şi facă griji. Val devenise foarte iritabilă din clipa în care primise ultima ameninţare. Cumva, devenise o ţintă prioritară pentru criminal. De la Eşşti pe lissstă la Eşşti următoarea.

Vorba lui Slade, era mult prea expusă, cel puţin din punctul de vedere al ucigaşului, iar gândul nu-i dădea pace.

Pe deasupra, era şi faptul îngrijorător că încă două călugăriţe dispăruseră. Vorbise cu Bentz mai devreme, care o informase că surorile Lucia şi Louise nu erau de găsit. Deocamdată nu ştiau precis dacă erau vii sau moarte, deşi Bentz lăsase să se înţeleagă că sora Lucia era în viaţă.

La auzul veştilor, Slade refuzase din capul locului să meargă la licitaţie, însă nu mai avusese de ales când Val îi spusese că avea de gând să participe, cu sau fără el.

- În nici un caz nu te duci acolo de una singură! spusese el, ignorându-i replica potrivit căreia ar fi fost în prezenţa a sute de oameni.

Nu putea ignora faptul că atâtea vieţi fuseseră luate. Vieţi ce înfloriseră între zidurile mănăstirilor St. Elsinore şi St. Marguerite.

Măicuţe, îşi zise ea, căutând să-şi alunge din minte gândurile la prostituata ce fusese ucisă la rândul ei. Presa încercase să facă o legătură între crime, însă deocamdată poliţia nu indicase o asemenea conexiune. Oricare ar fi fost adevărul, locuitorii din New Orleans erau îngrijoraţi. Şi, la urma urmei, aşa era şi ea.

O parte din ea ar fi vrut să o ia la goană şi să se ascundă într-un cotlon îndepărtat, dar cealaltă parte, care îşi recuperase aptitudinile detectivistice, era gata să ia urma acestui psihopat fără chip şi să-l înhaţe de guler.

Întâlni privirea lui Slade în oglindă.

- Arăţi într-adevăr minunat, recunoscu el. Ştii, am putea să comandăm ceva de mâncare şi să petrecem noaptea în pat.

- În nici un caz. Mergem! rosti ea, strângându-i puţin cam tare cravata.

- Îmi place când eşti poruncitoare, murmură bărbatul şi o apucă de mijloc, o trase la pieptul său şi o sărută cu pasiune în faţa oglinzii.

- Nu mă convingi aşa uşor.

Val îşi dădu capul în spate şi îl privi drept în ochi, cu un mic rânjet. Pe tocuri, era aproape la fel de înaltă ca el.

Aproape.

- Sunt cu ochii pe tine, amice, îl avertiză ea făcându-i cu ochiul. Înainte să apuce să o sărute din nou, îi lunecă printre braţe şi ieşi în grabă din dormitor.

Bo, care fusese martor la întreaga discuţie, păşi pe urmele ei până în sufragerie. Acolo, Val observă că ploaia începuse să cadă, cu stropi grei care se prelingeau pe ferestre.

- Furtună de vară, gândi ea cu glas tare.

- Un semn rău.

Aruncă o privire peste umăr la soţul ei, care tocmai intrase în cameră.

- Nu cred în semne.

- Nu? Ei bine, eu unul cred.

Acestea fiind spuse, îşi luă pistolul şi îl vârî sub betelia pantalonilor, înainte să-şi pună sacoul.

- Mergem la o acţiune caritabilă organizată de biserică, îi aminti ea.

- Exact, răspunse el cu un zâmbet deloc amuzat.

Telefonul sunase chiar înainte să se facă ora cinci.

Motocicleta lui Cruz fusese găsită, parcată lângă o staţie de autobuz din Baton Rouge, fără semne că ar fi fost deteriorată. O găsise un poliţist aflat în patrulare, care verificase numărul de înmatriculare şi aflase că era furată. Numele lui Montoya era dat ca persoană de contact din cadrul Departamentului de Poliţie din New Orleans.

- Avem nevoie de motocicletă. Este probă într-un caz de omucidere. A fost furată de un martor, îi spuse Montoya poliţistului.

- E trecută pe numele lui Cruz Montoya.

- E fratele meu.

Montoya îi relată pe scurt poliţistului ce se petrecuse şi aranjă ca Harley-ul să fie transportat la laboratorul de criminalistică. Poate că aveau să găsească vreun indiciu despre itinerarul Luciei Costa.

Închise receptorul şi intră pe internet să verifice rutele şi orarul firmei de transport. Estima că Lucia sosise în Baton Rouge în jur de trei dimineaţa, aşa că Montoya verifică toate cursele care plecaseră de la două şi jumătate încolo. Dură o oră până să primească un răspuns final, însă era un autobuz care pleca spre Houston la şapte dimineaţa.

Să înghită gogoaşa că se îndrepta spre vest? În nici un caz. Îl jucase pe degete pe bietul Cruz, îl lăsase de izbelişte, aşa că se îndoia că ar fi fost atât de neprevăzătoare încât să-i spună destinaţia ei reală.

Aparatul de aer condiţionat se stricase din nou şi Montoya se lăsă în scaun, lac de sudoare. Licitaţia pentru St. Elsinore urma să înceapă într-o oră, iar el intenţiona să fie de faţă, să vadă cine participa. Poate că ucigaşul avea să-şi arate faţa. Era puţin probabil, însă instinctul antrenat de poliţist îi spunea lui Montoya că morţile lui Camille Renard şi Asteriei McClellan fuseseră plănuite cu mult înainte să se petreacă, poate chiar în locul unde cele două se întâlniseră pentru prima oară, chiar dacă în trecere. Acel loc era orfelinatul de la St. Elsinore. Legătura era acolo, însă nu era completă, precum vagoanele unui tren înşirate unul după altul pe linia ferată, dar neprinse laolaltă.

Unele dintre femeile care copilăriseră la St. Elsinore ajunseseră călugăriţe sau novice la St. Marguerite. Era oare atât de ciudat?

Ridică păhărelul de plastic în care mai rămăseseră câţiva stropi de cafea aproape uscaţi. Îl aruncă în coşul de gunoi de sub birou şi îşi dădu seama că zumzetul din secţie se mai domolise. Majoritatea colegi- lor plecaseră.

Nu şi Bentz. Montoya ieşi pe coridor şi observă lumina lămpii pe masa de lucru a lui Bentz, ce se revărsa blând prin uşa întredeschisă a biroului.

Partenerul său lucra cu mânecile suflecate, cu coatele pe masă şi un smoc de păr revărsat peste ochi. Îşi făcuse o sumedenie de însemnări pe o foaie galbenă, dar privirea îi era aţintită asupra monitorului, care afişa imaginile a două dintre victime. Pe o jumătate era Grace Blanc, prostituata. Montoya nu o identifică numaidecât pe cealaltă femeie. Îi părea cunoscută şi fusese aşezată în aceeaşi poziţie ca şi Grace.

Îşi dădu seama cu groază că era poza lui Cherie Bellechamps, una dintre victimele Părintelui John, când acesta terorizase oraşul cu un deceniu în urmă.

Ambele femei erau despuiate pe jumătate, cu părul roşcat răvăşit şi cu dungi vineţii în jurul gâtului, urme ale strangulării cu nişte mărgele de formă neregulată. În cazul Bellechamps fusese un rozariu.

- Ce se-ntâmplă? întrebă el, cu ochii aţintiţi asupra celor două imagini aproape identice.

- Părintele John, rosti Bentz printre dinţi, cu mânie. Nu am vrut să o cred, dar e posibil să se fi întors. Îi întinse o foaie lui Montoya, peste masă. Tocmai ce am primit grupa sangvină a spermei găsite în Grace Blanc. Ghici ce? E aceeaşi cu cea găsită în toate victimele Părintelui John, acum zece ani. Nu e ADN, dar...

Căută într-un sertar, luă un pachet de gumă de mestecat cu aromă de fructe şi îi oferi o lamă lui Montoya. Când partenerul său refuză, desfăcu o bucată şi o vârî în gură.

- Speram că jigodia aia a dat ortul popii.

- Şi eu, dar uite aici. Arătă spre monitorul cu pozele macabre. Cele două scene ale crimei sunt aproape identice. E posibil să fi fost copiat de cineva, dar oare să aibă noul criminal aceeaşi grupă sangvină rară ca şi John?

Montoya clătină din cap.

- Ei bine, măcar ştim cine e.

- Oare? rosti Bentz meditativ, jucându-se cu pixul. Probabil are o nouă identitate, poate chiar şi-a schimbat mutra aia nenorocită. Scoase o poză a criminalului, veche de zece ani, din dosar. Am cerut deja să fie modificată la calculator. Cum ar arăta cu barbă, fără, sau cu părul blond. Mama mă-sii, cine ştie cum arată acum? Lua-l-ar dracu'!

Montoya cercetă cu luare aminte vechea fotografie şi simţi un gol în stomac.

- Crezi că ar putea fi unul dintre preoţii cu care am vorbit?

- Sau unul dintre cei cu care n-am vorbit. Părintele Thomas a fost al naibii de rezervat, iar Camille lucra la clinica de la St. Elsinore. Pun pariu că dacă am căuta îndeajuns de bine, am găsi un farmacist cu legături acolo.

- Uite, chiar dacă ai dreptate şi părintele John a revenit şi are o nouă identitate, nu poate să aibă alte amprente sau, mai mult, altă grupă sangvină.

- Da. Păi, auzi vestea bombă, îl anunţă Bentz. Grupa lui sangvină este aceeaşi cu a copilului lui Camille Renard. El este tatăl!

Slade ţinea umbrela peste capul lui Valerie în timp ce înaintau în grabă prin parcarea hotelului spre sala în care se ţinea dineul.

Hotelul fusese construit la începutul secolului nouăsprezece şi lucrările efectuate de curând îi redaseră şarmul antebelic. Uşa largă de la intrare era străjuită de coloane albe înalte, iar peretele era înţesat de un şir de ferestre de peste trei metri înălţime. Fiecare fereastră avea obloane negre şi era încadrată de lămpi cu petrol care se căzneau să-şi ţină flacăra în viaţă sub suflul furtunii.

Sub o pădure de umbrele, oaspeţii hotelului se înghesuiau spre intrare, cu pardesiurile şiroind de apă, cu bijuterii şi zâmbete la fel de strălucitoare. Sosise şi presa la faţa locului. Carul de reportaj era parcat vizavi, iar reportera Brenda Convoy şi cameramanul ei filmau sosirea

oaspeţilor. Toată lumea bună a oraşului, de la primar la personalităţile locale, vedete de televiziune, sportivi, oameni de afaceri, era prezentă. Se zvonea că Trey Wembley, fiul unuia dintre marii bogătaşi ai oraşului, devenit celebritate de Hollywood, avea să-şi facă apariţia.

„Brenda Convoy nu ar rata un interviu cu el“, se gândi Valerie.

- Urăsc chestiile astea, şopti Slade. Deja îşi lărgea nodul de la cravată când Valerie o salută pe sora Simone, care întâmpina oaspeţii.

Cu această ocazie, măicuţele de la St. Elsinore şi St. Marguerite purtau veşmintele tradiţionale, iar sora Simone nu făcea excepţie. Calota şi gluga îi erau albe, în contrast deplin cu negrul rasei, iar de centură îi atârna un rozariu de lemn.

- Mă bucur să te revăd, zâmbi Simone.

- Şi eu.

- Poftim. Îi întinse lui Valerie un plic pe care era tipărit simbolul St. Elsinore. Găsiţi aici un program, o listă cu obiectele scoase la licitaţie şi paleta de carton cu numărul vostru pe ea, în caz că găsiţi ceva fără de care nu puteţi trăi.

- Mulţumesc! spuse Val, deşi nu avea de gând să liciteze pentru nimic.

Cu mâna lui Slade aşezată ferm pe spatele ei, pătrunseră înăuntru laolaltă cu alţi oaspeţi printr-un foaier cu oglinzi, marmură şi palmieri în ghiveci. Centrul era ocupat de o masă imensă înţesată de ornamente cu plante tropicale, flori flamingo, crini-făclie, flori pasărea-paradisului, o adevărată explozie de culori vii.

La baza scării principale, un cvartet de instrumente cu coarde interpreta o melodie suavă. Treptele largi urcau ameţitor până să se despartă la al doilea etaj. Cu piloni lucioşi de mahon şi balustrade albe, scările aminteau de cele mai frumoase conace de pe plantaţiile de bumbac.

În foaier, aşezate pe şevalete, se găseau fotografii alb-negru ale mănăstirii St. Elsinore, o veritabilă istorie în imagini ce arăta cum biserica, orfelinatul şi împrejurimile se schimbaseră de-a lungul anilor. Sute de copii şi un mare număr de învăţători, măicuţe asistente şi câţiva preoţi fuseseră surprinşi în mici fragmente de timp, de mult uitate.

Atât de mulţi dintre ei nu mai erau în viaţă, se gândi Val. În fotografii se observau evoluţia modei, apariţia firelor electrice şi de telefon, transformările vehiculelor ce treceau pe stradă, de la trăsuri la Forduri model T, apoi maşinile enorme cu aripioare ale anilor cincizeci urmate de modele tot mai suple.

Într-una dintre pozele mai recente, din anii şaizeci sau şaptezeci, după aspectul vehiculelor, Val zări turla catedralei şi un stejar. O măicuţă îmbrăcată într-o robă neagră, cu mâneci largi, întindea mâna spre un copil.

Val încremeni cu ochii fixaţi pe chipul măicuţei, tânăr şi lipsit de riduri, dar aspru, cu o privire străpungătoare. În cealaltă mână ţinea un rozariu, cu o cruciuliţă de argint ce atârna printre degetele ei subţiri.

- Ce e? întrebă Slade.

Inima lui Val bubuia nestăpânit. Cu ochii minţii vedea imagini ale copilăriei sale ce străluceau ca nişte cioburi ascuţite, dureroase. Îşi amintea cum păşise pentru prima oară pe culoarele sumbre de la St. Elsinore. Cum fusese despărţită de Camille. Cum plângea noaptea după părinţii ei, dorindu-şi ca doamna O'Malley să se întoarcă şi să o salveze. De la ce să o salveze?

Val clipi şi pentru o clipă nările îi fură invadate de aceleaşi mirosuri din copilărie: amoniac, spray de curăţat cu miros de pin... teamă. Prin trup îi fulgerară fiori.

- Eşti bine? Glasul lui Slade o readuse în prezent. O apucă de braţ şi o depărtă de imaginea sumbră.

- Da... da, îngăimă Val. Încerca disperată să se calmeze, să revină cu mintea în hotelul înţesat de lume, într-o noapte

de secol douăzeci şi unu. Aruncă o ultimă privire spre şevalet. Inima îi zvâcni, mai să-i iasă din piept. Stai! exclamă ea şi se concentră pe chipul tinerei măicuţe din fotografie.

Dacă aşeza peste el anii care trecuseră, dacă tăbăcea pielea, adăuga
riduri şi expresia aspră care se înstăpâneşte după decenii de dezamăgire, o recunoscu pe sora Ignatia în tinereţe.

Nervii aproape că îi paralizară. O recunoscuse nu doar pe călugăriţă, nu doar pe femeia care îi apucase braţul firav de fetiţă de cinci ani în degetele puternice, cu unghii ascuţite, al cărei rozariu îi amintise de un şarpe argintiu, ci şi pe bestia care îi bântuise visele, demonul care îi asedia subconştientul. O fiinţă care, peste ani, se preschimbase dintr-o zgripţuroaică nemiloasă într-o arătare cu dinţi mici, ascuţiţi, cu un rozariu argintiu care-i şerpuia în mâini, în ghearele-i de pasăre de pradă.

- Dumnezeule, şopti ea, cu un fior care îi făcu pielea de găină.

Toţi aceşti ani, groaza care o însoţise era din pricina unei călugăriţe care urlase la ea, care o lovise peste degete cu rigla, care părea că se bucură să provoace durere.

Cutremurându-se, Val îşi spuse că era un gând stupid, căci atâţia oameni de la orfelinat fuseseră blânzi şi înţelegători.

- Valerie? întrebă Slade, cu privirea umbrită de grijă.

- Sunt... sunt bine, reuşi ea să răspundă, afişând un zâmbet stins.

În fapt, ştia că imaginile tinereţii sale, teama şi durerea, aveau s-o însoţească probabil pentru restul vieţii.

- Nu suntem obligaţi să rămânem.

Val îşi dădu seama că Slade nu era doar stânjenit de situaţie, cât mai ales era sincer îngrijorat din pricina ei.

- Am spus că mi-e bine. Hai.

Se îndreptă spre sala de dineu, unde luară loc la una dintre numeroasele mese împrăştiate prin încăpere şi

aşteptară sosirea tuturor oaspeţilor în timp ce li se ofereau băuturi. Aveau la dispoziţie vin şi bere, însă nu şi tărie.

Înainte să fie servită cina, părintele Thomas, un bărbat înalt, brunet, cu zâmbet degajat şi ochi pătrunzători, luă cuvântul la microfonul de pe estradă şi se prezentă pe sine şi personalul său.

Sora Ignatia, oaspetele de seamă, fu adusă în căruciorul cu rotile. Avea o cocoaşă enormă şi era zbârcită, cu faţa subţire şi trasă, brăzdată de riduri. Părea o statuie de ceară ce se topea văzând cu ochii în rasa ei.

Aceasta era femeia care îi provocase atâtea coşmaruri lui Val? Această bucată de carne ofilită în straie monahale? Cum era posibil ca sărmana bătrânică să mai pătrundă în subconştientul lui Val şi s-o terorizeze noapte de noapte?

Incapabilă să se ridice din cărucior, Ignatia fu lăsată la una dintre mesele cele mai apropiate de estradă. Era cuibărită în scaunul ei, cu un şal croşetat pe genunchi şi o cruce de argint agăţată la gât.

„Poate acum coşmarurile se vor sfârşi“, îşi zise Val.

Imediat ce căruciorul Ignatiei fu amplasat conform indicaţiilor ei morocănoase, părinţii Frank şi Paul i se alăturară la microfon părintelui Thomas. Cu entuziasm, Thomas propuse ca toată lumea să liciteze pentru obiectele expuse la St. Elsinore, în vechea sală de sport. Lucrurile donate erau incredibile, de la o călătorie pentru două persoane la casa de vacanţă a familiei Belvedere din insulele Caroline la un „nemaiîntâlnit" pian alb, donat de Arthur şi Marion Wembley, cetăţeni de vază ai New Orleansului şi enoriaşi la St. Marguerite. Soţii Wembley, remarcă el, fuseseră amândoi orfani la St. Elsinore cu peste optzeci de ani în urmă.
Cu această informaţie menită să însufleţească publicul, le ceru tuturor să
1 se alăture în rugăciune înainte să fie servită cina. Imediat ce ultimul „amin“ fu rostit în şoaptă şi oaspeţii îşi făcură în grabă semnul crucii, masa începu, în sfârşit.

Val nu avea poftă de mâncare. Era prea preocupată de ce plănuise să facă la orfelinat. Putea fi singura ei ocazie să caute prin registrele de la St. Elsinore, să caute micul detaliu care o împinsese pe Camille pe calea pierzaniei. Cât timp toată lumea avea să fie la licitaţie în sala de sport, Val intenţiona să se furişeze, cu puţin noroc, în încăperea unde erau ţinute arhivele, sperând să descopere cine era ea de fapt. Era sigură că identitatea ei era legată de uciderea surorii sale; doar că nu ştia în ce mod.

Îşi împingea cu furculiţa creveţii şi salata de dovlecei. Se simţea de parcă ar fi fost urmărită, ţinută clipă de clipă sub strictă observaţie. Însă cine o supraveghea în mulţimea de şase sau şapte sute de oameni?

Străbătută de un fior, se uită peste umăr. Nu văzu nici o privire îndreptată asupra ei. Totuşi, ce loc mai bun în care să te ascunzi decât într-un noian de chipuri necunoscute?

capitolul 49

Din poziţia lui de lângă uşa laterală, Montoya urmărea mulţimea de la mese. Peste cinci sute de oameni, toţi îmbrăcaţi la patru ace, toţi pregătiţi să-şi deschidă portofelele pentru noul orfelinat, însă nu îl recunoscu pe părintele John în nici unul dintre ei.

Un chelner trecu pe lângă el, ducând o imensă tavă de argint, şi atinse în trecere frunzele unui palmier. O frunză ascuţită şterse faţa poliţistului, care se îndreptă spre partea din faţă a încăperii, de unde putea să vadă mulţimea mai bine.

Unul dintre ei, reflectă el, putea fi criminalul. Oare nemernicul era acolo? Cu suficiente operaţii estetice încât să-i ascundă identitatea? Sau deghizat în ce? Straiele preoţeşti pe care le purtase în timpul ultimului său măcel l-ar fi dat de gol. Atunci, ce...?

Îşi plimbă privirea peste mulţime. Observă alţi câţiva poliţişti îmbrăcaţi în civil care se amestecau printre oaspeţi, făcând poze şi filmând pe furiş. Telefoanele mobile şi camerele miniaturizate le uşurau mult sarcina.

Montoya întâlni privirea lui Bentz şi îi făcu un semn uşor din cap când părintele Thomas, prelatul atât de scump la vedere, îi menţionase pe soţii Wembley, cei care furnizaseră alibiul părintelui Frank în noaptea uciderii lui Camille Renard. Arthur şi Marion, enoriaşi fideli, făcuseră o donaţie generoasă cu iubitul lor pian Steinway, model Ludovic al XV-lea.

Montoya îi cercetase pe cei doi. Îşi donaseră majoritatea bunurilor lumeşti şi de curând se mutaseră din vila lor de peste o mie trei sute de metri pătraţi de pe malul fluviului într-un mic apartament din cadrul unui azil de bătrâni. Vorbise cu ei. După ce îşi petrecuseră mai toată viaţa acumulând posesiuni materiale, soţii Wembley erau acum mai preocupaţi de viaţa de apoi decât de colecţia de maşini

de epocă, de operele de artă sau de preţiosul pian scos în acea zi la licitaţie.

Mai observase ceva când îi vizitase pe cei doi soţi la spital, unde bătrânul ducea o luptă fără sorţi de izbândă cu moartea. Deşi jucaseră rolul cuplului iubitor, dedicat unul altuia, ceva i se păruse suspect lui Montoya. Soţia nu părea să depindă atât de mult de Arthur pe cât depindea el de ea. Probabil din cauza sănătăţii precare a bătrânului, îşi spusese detectivul, dar cumva nu credea asta. Era ca şi cum o minciună plutea prin camera de spital a soţilor Wembley, urmărită îndeaproape de adevăr. Sau îşi imagina lucruri, văzând falsităţi fiindcă se aştepta la ele?

Prin sala de mese se auzea un zumzet de nerăbdare ce trecea prin aer ca o descărcare electrică. Din nefericire, nu era doar din cauza sufletelor altruiste gata să plătească pe nişte obiecte mult mai mult decât valorau acestea, pentru o cauză nobilă. Nu, alte lucruri se petreceau în culise. Reporterii de ştiri se adunaseră ca vulturii la ospăţ, sperând să depisteze ceva legat de macabrele crime de la St. Marguerite. Haimanale de doi bani!

Şi faptul că la licitaţie se prezentase atâta lume nu avea legătură numai cu celebrităţile locale prezente, nici cu bunele intenţii de a face o donaţie, ci mai degrabă cu implicarea mănăstirii St. Elsinore în scandal.

Cele două femei care fuseseră ucise erau orfane, date spre adopţie tocmai dintre zidurile pe cale să fie demolate. Camille Renard, o novice, era însărcinată şi, potrivit zvonurilor, avusese o legătură amoroasă cu părintele Frank O'Toole, chipeşul preot care era de faţă în această seară. Publicitate gratuită, oricât de macabră ar fi fost.

Da, atmosfera era încărcată de electricitate, iar o mare parte din aceasta se datora oribilelor crime pe care le ancheta Montoya. Toţi erau intrigaţi, deşi, din fericire, publicul nu cunoştea detaliile. Nu aveau idee despre rochiile de mireasă şi gâturile însângerate, despre orfani, ordine religioase secrete sau despre reapariţia unui

psihopat. O prostituată moartă şi jurnalul intim al unei măicuţe, jurnal ce aducea mai mult cu un ghid de perversiuni sexuale, cu scene atât de grăitoare încât Montoya aproape că ignorase micile mâzgălituri care însoţeau textul, notiţe pe care nu le înţelesese.
Oare erau importante? Ridică din umeri, de parcă altcineva îi pusese întrebarea. Numere şi simboluri ciudate, inimioare şi săgeţi, ca un mesaj codat de la Cupidon. Toate înfăşurate în moarte. Al naibii lucru, dacă stai să te gândeşti la el.

*

Roţile se învârtesc,
Se învârtesc, se învârtesc.
Roţile se învârtesc.
Până se opresc...

Cântecelul din copilărie suna în mintea Luciei în vreme ce roţile autobuzului se învârteau pe caldarâm. De câte ori nu-l cântase, gesticulând laolaltă cu ceilalţi copii de la orfelinat?

Oftă şi îşi propti capul pe geamul care o despărţea de noaptea ce se cobora peste lume. Ştia că în acea seară avea să se ţină licitaţia pentru clădirea noului orfelinat şi parte din ea dorea să fie acolo; tot aşa cum altă parte din ea tânjea să fie din nou cu Cruz.

„Proasto! Acea parte a vieţii tale cu orfelinatul şi în mod cert, partea cu Cruz s-au încheiat.“

Autobuzul era aproape gol. În afară de Lucia mai era o femeie în vârstă cu un copil în jur de opt ani, la două scaune mai în spate de şofer. Copilul era cuibărit în braţele femeii şi amândoi dormeau. Pe ultimul rând şedea un tânăr cam pe la douăzeci de ani, cu o cicatrice pe un obraz şi cu tatuaje pe braţele musculoase. Stătea proptit de spătar, cu

căştile în urechi şi ochii închişi. Lucia stătea la mijlocul autobuzului, pe celălalt şir de scaune decât ceilalţi.

În această seară era din nou îmbrăcată în haine de stradă, însă cu părul tăiat scurt, graţie unei foarfeci pe care o furase de la mănăstire. Călătorea mulţumită surorii Camille, care îi lăsase, împreună cu tele- fonul, un portofel plin de bancnote de o sută de dolari. Cincizeci de bancnote, mai precis. Un noroc nesperat pentru Lucia. Oftă şi răsuflarea ei aburi fereastra pe când îşi amintea cum Camille îi oferise banii.

- Nu se ştie când ai nevoie de ei, spusese Camille când strecurase portofelul gros de piele în buzunarul rasei Luciei, cu doar două zile înainte să fie omorâtă. Poate că Sfântul Părinte vrea să renunţăm la bunurile lumeşti, dar cu siguranţă nu vrea să fim proaste.

- Dar de unde ai făcut rost de ei? întrebase Lucia, încercând să-i dea banii înapoi.

- Nu contează, răspunsese Camille cu un zâmbet stins. Unii i-ar numi pur şi simplu mită. Dar oamenii bogaţi, ştii tu, oameni ca Marion Wembley, ar folosi cuvântul „donaţie".

- Pentru ce?

Camille rânjise.

- Să se asigure că viitorul nu le e în pericol. Că unele secrete nu vor fi aflate niciodată, răspunsese ea enigmatic, cu un mic zâmbet obraznic. Doar ia-i, bine?

- Nu pot.

- Atunci ţine-i pentru mine. Te rog. S-ar putea să am nevoie de ei, adăugase Camille, cu o umbră în privire. Lucia înghiţise în sec şi încuviinţase, deşi era conştientă că îşi compromitea cumva valorile, că tocmai se făcuse vinovată de un păcat nedesluşit. Doar pentru o vreme...

Iar acum Camille era moartă, ucisă, iar Lucia se lepădase de toate promisiunile pe care şi le făcuse. Se folosea de bani pentru a pune cât mai mulţi kilometri între ea şi Cruz.

Închise ochii şi se întrebă unde avea să ajungă dimineaţa. Se îndrepta în zigzag spre nicăieri.

La Baton Rouge luase o cursă spre vest, purtând exact aceleaşi haine ca atunci când îl părăsise pe Cruz; apoi, odată ce autobuzul trecuse în Texas şi se oprise la prima staţie, cumpărase un bilet spre sud. La baie se schimbase în veşmintele monahale. Le purtase pe tot parcursul drumului spre Mexic. Astfel, cei ce o văzuseră aveau să ţină minte rasa şi faptul că o tânără măicuţă se îndreptase spre un oraş de graniţă.

Două opriri mai târziu, chiar înainte de frontieră, se îndreptase în direcţia opusă, luând o cursă spre nord, din nou în haine de stradă, de astă dată cu un pulover roz pe care îl avea în rucsac. La fiecare oprire în călătoria ei labirintică, schimbase ceva în vestimentaţie. Avea ochelari de soare şi o eşarfă legată peste păr, pe care le purta fie cu o bluză şi jeanşi, fie cu un tricou şi o fustă.

Acum, când ploaia începuse să cadă, în vreme ce autobuzul şerpuia pe fâşiile întunecate de drum printre dealuri, se gândea să meargă pe Coasta de Est, dar nu în nord. Nu, rămânea o fată din sud.

Îşi înşiră în minte numele localităţilor de pe coastă şi se hotărî asupra oraşului Savannah, îndeajuns de mare încât să i se piardă urma şi totuşi suficient de mic încât să se simtă ca acasă. Da, Savannah.

Observă cum şoferul, un ins corpolent, tuns periuţă şi roşu în obraji, porni ştergătoarele de parbriz.

Ştergătoarele parbrizu-l şterg,
Îl şterg, îl şterg, îl şterg,
îl şterg.
Ştergătoarele parbrizul...

*

La hotel, chelnerii luau platourile cu salată de pe mese. Cu nervii întinşi peste măsură, Val îşi plimbă privirea prin sală, în căutarea gazdelor evenimentului. Le recunoscu pe

multe dintre măicuţele de la ambele parohii. Conversaţiile şi hohotele de râs, zăngănitul veselei şi clinchetele paharelor alcătuiau o cacofonie pe fundalul căreia îşi făcură apariţia platourile fierbinţi cu jambalaya, etouffee— de homar, fasole roşie şi orez, şi mormanele de biscuiţi şi cornuri unse cu unt şi miere.

Cu toate că atât ea, cât şi Slade căutaseră să evite pălăvrăgeala, fură în cele din urmă atraşi în conversaţie de celelalte trei cupluri de la masa lor. Aşa aflară că fiecare dintre respectivele cupluri avea un mariaj de cel puţin zece ani vechime şi că toţi aveau copii de şcoală generală. Doi dintre bărbaţi fuseseră adoptaţi de la St. Elsinore, iar unul dintre cupluri îşi adoptase ambele fetiţe prin intermediul orfelinatului. Cu toţii erau foarte preocupaţi de ce se întâmpla la St. Marguerite.

- Este o adevărată reuniune în seara asta, rosti cu entuziasm Ned, bărbatul mai înalt, roşcovan.

Fu aprobat de soţia lui, care afişa trăsături armonioase sub o claie de păr blond, timp în care Connie, o femeie cu faţa ascuţită, care deja băuse două - sau poate trei? - pahare de vin, nu contenea să vorbească despre păţaniile oribile de la St. Marguerite.

Val îşi muşca limba, mai ales când fu pomenit numele lui Camille.

- Ştiţi, am auzit că era însărcinată, rosti Connie, ridicând din sprâncene cu prefăcută indignare.

- Serios? întrebă şocată a treia femeie, o brunetă cu ochi mari, de porumbiţă.

- Şşt, făcu soţul lui Connie, încruntat.

- Ia mai lasă-mă! Se spune că tatăl e un preot, şi nu o învinovăţesc... uită-te la el!

- Connie! Te rog, spuse Vince, împurpurându-se la chip.

Însă Connie, deja pilită, îl mânca din priviri pe părintele Frank.

- Mă întreb despre cealaltă măicuţă care a fost omorâtă. Poate că şi ea avea o legătură cu popa!

Connie începu să râdă în hohote şi aproape căzu de pe scaun.

- Şi tocmai ce-am auzit de la o prietenă care lucrează acolo că au mai
dispărut încă două măicuţe. Ce fel de mănăstire e aia? Cad ca muştele!

-Sşştt!

Soţul ei era furios, iar Val ajunsese la capătul răbdării.

- Camille Renard a fost sora mea, anunţă ea în ciuda unei priviri prevenitoare din partea lui Slade.

- Evident că a fost. A fost sora tuturor, rânji Connie cu ochii sticloşi şi cu paharul de Chardonnay clătinându-i-se între degete.

Însă Vince înlemni, iar celelalte cupluri tăcură chitic, aşezându-şi furculiţele pe masă.

- Nu, nu mă refer la faptul că a intrat în mănăstire şi şi-a depus jurămintele. Era sora mea de sânge, grăi Val fără emoţie şi văzu uimirea depunându-se în cele şase perechi de ochi. Slade arăta de parcă voia să o sugrume, dar Val nu avea de gând să dea înapoi. Am fost aduse la St. Elsinore când părinţii noştri au murit. Camille a fost o femeie minunată şi mi-e groaznic de dor de ea.

- Vai, Doamne, şopti nevasta lui Ned.

Cealaltă îşi făcu cruce.

- Dar era borţoasă, nu?

Connie îşi pierduse orice urmă de bună-cuviinţă.

- Îmi pare atât de rău, rosti soţul ei, apoi se întoarse spre ea. Hai dragă, să mergem.

- Da’ nici n-a început licitaţia. Deja îşi bolborosea cuvintele; Val, iritată şi pusă pe ceartă, se întreba cât băuse înainte să intre pe uşile hotelului. O să fiu cuminte, promit, spuse femeia cu prefăcută drăgălăşenie.

Soţul ei nu era însă dispus să îi arate îngăduinţă şi o conduse afară din încăpere. Îşi făcură drum spre ieşire în

timp ce restul oamenilor de la masă, o adunătură tăcută, stânjenită în mijlocul larmei, se prefăceau că mănâncă.

Slade îşi aşeză mâna pe genunchiul lui Val şi o preveni din ochi să nu se dea în spectacol. Avea dreptate, desigur. Mai ales având în vedere ce intenţiona să facă mai târziu. Nu voia să o observe cineva. Mai precis, absenţa ei trebuia să rămână neremarcată.

Aruncă din nou o privire în public şi observă mai mulţi poliţişti. Pentru o clipă, privirea ei o întâlni pe a lui Bentz, apoi îl zări pe Montoya sprijinit de un stâlp şi cu ochii aţintiţi pe părintele Thomas, care, tocmai când era servit desertul, prezenta corul surorii Charity de la St. Marguerite.

Stareţa părea să se fi micşorat în ultimele zile şi era mai palidă decât îşi amintea Val. Parcă era secătuită de orice urmă de vigoare.

- După cum ştiţi, în ultima vreme am suferit nişte pierderi groaznice la St. Marguerite, rosti Charity la microfon după ce bătu în el să vadă dacă funcţiona. Glasul îi era clar şi puternic, în pofida zumzăitului general. Chiar şi corul nostru a fost afectat, însă în onoarea celor care au decedat şi a celor care lipsesc, pentru gloria Domnului şi pentru această nobilă cauză, vom cânta. Se opri şi colţurile buzelor i se strânseră preţ de o clipă, după care urmă: Înainte de toate însă, aş dori să ne rugăm împreună şi să ţinem un moment de reculegere pentru sora Asteria şi sora Camille, care au fost chemate la Domnul atât de recent, şi pentru cele care au dispărut din sânul ordinului nostru.

Îl săgetă cu privirea pe părintele Paul, care se ruga; apoi, după un moment de tăcere necurmat nici măcar de clinchetul cuburilor de gheaţă, sora Charity începu să dirijeze grupul de măicuţe.

Val privea, asculta şi se întreba cum ar fi sunat dacă sora ei şi sora Louise, cealaltă novice, cea cu voce de cristal, care fredona cântece încontinuu, ar mai fi fost în grup.

Chiar şi aşa, imnul era melodios şi, pentru Val, melancolic, căci simţea tristeţea din glasurile măicuţelor.

Se uită peste program şi observă că fusese întocmit prea devreme pentru a şterge numele tuturor membrelor absente ale corului. Pe măsură ce citea numele, scrise unul sub altul, remarcă un aspect care îi scăpase mai devreme. Sau poate o luase razna?

Sopranele erau trecute după cum urmează:

Sora Camille
Sora Asteria
Sora Lucia
Sora Louise
Sora Edwina
Sora Devota

Alto cântau:

Sora Zita
Sora Irene
Sora Maura

Dacă lua primele litere ale prenumelor sopranelor şi le înşiruia, îi apărea cuvântul CALLED. Dacă desena o inimă în jurul literelor, ca un laţ, îi apărea unul dintre mesajele pe care Camille le lăsase în jurnalul ei.

„Şi ce?“ se întrebă ea. „Poate fi o întâmplare." Totuşi, simţea un curent cei traversa nervii, avea senzaţia că descoperise ceva, ceva important. Ceea ce Camille spusese de mult, că toate sopranele aveau o pasiune pentru părintele Frank. Să fi fost posibil?

Zeci de variante se războiau în mintea lui Val, iar concluzia la care ajunse era prea bizară pentru a fi luată în seamă: Camille ştiuse exact care dintre măicuţe erau îndrăgostite de părintele Frank. Din cele şase, două erau moarte şi două lipseau. Atât sora Lucia, cât şi sora Louise erau de negăsit.

Vintrele îi îngheţară. Să fi fost moarte? Deja îmbrăcate în rochii de mireasă, cu gâturile sfâşiate de oribilul ştreang? „În acest caz, deduse ea, verificând din nou lista de nume, înseamnă că sora Edwina şi sora Devota sunt următoarele victime!"

Valerie îşi îndreptă atenţia spre corul care îl lăuda pe Domnul, înălţându-şi glasurile în cântec.

Privirea surorii Devota se mişcă, lunecă prin cameră. Pentru o clipită, se uită drept la Valerie. De parcă ar fi ştiut. De parcă şi ea ar fi simţit răul care se ascundea în unghere întunecate. Cumva, Devota observase tremurul premonitoriu care îi sfâşia sufletul.

Sau să se fi înşelat Val? Nu îi spusese ucigaşul altceva? Nu o identificase pe ea drept următoarea victimă? Eşşti următoarea, sâsâise el la telefon. Nu ai sscăpare.

Privirea surorii Devota se mută din nou, iar Val trase o gură adâncă, liniştitoare de aer. Se hotărî că nu avea să se resemneze în rolul de victimă. „Hai să te văd, nemernic bolnav ce eşti, se gândi ea mânioasă. M-am săturat de jocurile tale.“

„A sosit clipa", mă gândesc eu de la locul meu de la etaj. Privesc în jos, la patronii orfelinatului, o adunătură sclipitoare, toţi dornici să ia parte la festivităţi.

Un tribut adus curvei... O glumă. Şi totuşi, oare nu-i simt prezenţa aici? Nu-i aud râsul? Un val de regret trece prin mine când mă gândesc la Camille, cu zâmbetul ei obraznic şi cu ochii strălucitori.

- Învaţă-mă, mă rugase ea, atât de dornică.

Aşa şi făcusem. Dar îmi dau seama că nu fusesem singurul care o educase. Avusese parte de mulţi profesori. De aceea era unică.

Am mai pierdut în dragoste, desigur. Dar, de data asta... de data asta nu mai pot suporta durerea. Simt rozariul, ascuns adânc în buzunarul meu, cu mărgelele ascuţite scoţând clinchete uşoare. Zâmbesc, căci am găsit culoarul

din spate, cel folosit doar de personalul hotelului. Păşesc înăuntru. Apăs butonul cu săgeata orientată în jos, care se luminează intens. Cu un geamăt, bătrânul lift se hurducă şi coboară. Parcă în înseşi măruntaiele iadului.

capitolul 50

Val trebuia să îi spună. Nu putea face altceva, trebuia să-l informeze pe Slade despre planurile ei.

- Să plecăm de-aici, şopti ea înainte ca ultima rugăciune să fie intonată.

- De ce? întrebă Slade, dar ea îşi împinsese deja scaunul în spate.

Când îi observă hotărârea din privire, o urmă fără să mai comenteze. Nu erau singurii. Şi alţi oaspeţi părăseau hotelul, sperând să ajungă cât mai repede la orfelinat şi să liciteze pentru obiectele expuse în vechea sală de sport.

- Vreau să arunc o privire peste arhivele orfelinatului, înainte să fie dărâmat, rosti ea printre gâfâieli.

Nu avea timp să explice întreaga situaţie. Era o presimţire pe care o avea, care devenise mai puternică de când văzuse poza surorii Ignatia cu copilul. În curând, orfelinatul avea să fie dărâmat sau vândut, iar vechile arhive, cele ce nu se aflau pe computer, urmau să fie pierdute sau îngropate, cu secretele pe care le conţineau duse pe vecie.

- Nu poţi pur şi simplu să cotrobăieşti prin arhivele unei instituţii.

- Nici măcar când mă privesc în mod direct? şopti ea.

Tocmai ce traversau holul principal, pe lângă scăunelele unde şezuse mai devreme cvartetul de instrumente cu coarde, ieşind prin uşile de sticlă în îmbrăţişarea nopţii.

Ploaia cădea neobosită, biciuită de vânt. Slade desfăcu umbrela şi o luă spre biserică şi orfelinat. Val ocolea zecile de bălţi formate de apa ce se repezea înspre canalele de scurgere, gâlgâind pe străzi. Deşi aerul era cald, picurii ce cădeau din văzduh erau grei şi reci.

Îi spuse lui Slade ce observase în program şi cum făcuse legătura cu notiţele lui Camille. Acesta ascultă, apoi clătină din cap.

- Nu crezi că am găsit ceva? Întrebă ea.

- Ceva semnificativ? Nu văd cum.

- Crezi că văd cai verzi pe pereţi?

- Tu să-mi spui.

N-avea timp să se certe cu el, căci tocmai ce ajunseseră la St. Elsinore.

Catedrala era învăluită în lumini care dădeau bătrânelor cărămizi un luciu straniu ce părea să evidenţieze semnele ruinei, zidurile ce se surpau şi crăpăturile din tencuială. Muşchiul spaniol dansa şi se legăna în baterea vântului, iar de sus de la acoperiş garguiele vegheau catedrala. Micii demoni parcă priveau cu dispreţ omenirea ce se înghesuia prin grelele porţi ale mănăstirii.

Era stupid să creadă că răul dădea târcoale pe acolo, mai ales cu atâţia vizitatori împânzind clădirea. Val ştia asta. Doar se putea simţi ocrotită în mijlocul atâtor oameni, nu?

Eşşti următoarea, păru să sâsâie de pe piedestalul său garguiul aşezat la colţul naosului. Nu ai ssscăpare.

- Pe dracu', rosti Val, refuzând să se lase intimidată.

- Poftim? Slade se apecă spre ea, fiindcă nu o auzise din pricina vântului.

- Nimic.

Ajunseră pe culoarele pe care erau aliniate mese ticsite cu obiecte pentru licitaţia fără strigare. Obiectele mai importante, precum biletele de călătorie, un căluţ vechi de carusel şi pianul soţilor Wembley, aveau să fie scoase peste două ore la licitaţia cu strigare.

Doritorii îşi treceau numele pe listele speciale, menţionând preţurile pe care erau dispuşi să le plătească. Pe lângă fiecare masă se găsea câte cineva de la St. Elsinore sau St. Marguerite.

Surorile Simone şi Georgia, stareţa de la St. Elsinore, erau deja acolo, dar, în afară de ele, Val zări şi câteva măicuţe din corul de la St. Marguerite. Surorile Maura, Devota şi Zita se plimbau pe culoare şi prin sala de sport. Însă Val nu o văzuse pe sora Edwina. Îşi spuse că nu avea rost să îşi facă griji, că o văzuse cântând cu mai puţin de o oră în urmă şi că teoria ei privind mesajul lăsat în jurnalul lui Camille era o aberaţie. Chiar dacă notiţele indicau faptul că sopranele aveau sentimente nu tocmai neprihănite faţă de părintele Frank, se putea ca totul să se fi petrecut în mintea surorii ei. Nu? În acea clipă o observă pe sora Edwina, care se ieşea grăbită din baie. Nu avea de ce să-şi facă griji, în afară de propria ei stare nervoasă şi de ceea ce plănuise.

Pe măsură ce soseau invitaţii, atmosfera deveni tot mai zgomotoasă. Coridoarele păreau tot mai înghesuite, iar febra licitaţiei traversa mulţimea ca un fier înroşit la foc. Val simţi că îi creşte tensiunea. Doar faptul că se afla din

nou acolo îi trezea în minte amintiri nedorite şi de fiecare dată când îl zărea pe părintele Frank simţea durerea pierderii lui Camille… a ei şi a copilului ei nenăscut.

„Nenorocitul", se gândi ea când îl văzu aplecându-se spre o fetiţă care era cu părinţii ei. Nu era nimic, doar un gest prietenos pe care preoţii îl făceau tot timpul, dar o îngreţoşă pe Val. Insul ăsta era un impostor.

Ca şi cum i-ar fi simţit privirea, părintele Frank se întoarse şi se uită la ea. Se aşteptase să vadă un zâmbet arogant, provocator; în schimb, nu văzu decât nişte ochi bântuiţi, fără viaţă. Val întoarse capul.

Odată ce licitaţia fără strigare se încheie, personalul şi voluntarii din cadrul parohiilor colectară listele. Majoritatea celor de faţă se îndreptară spre sala de sport, o încăpere cavernoasă, cu tavan înalt. Dacă şi-ar fi închis ochii, ar fi putut mirosi sudoarea veche de pe tricourile de baschet folosite, precum şi teama şi îngrijorarea - poate chiar dezamăgirea - adolescentină a fetelor ce stăteau pe tuşă la obişnuitul dans de vineri seara. Vechile amintiri încă bântuiau în aer, lăsate din anii când sala de sport ţinuse de o şcoală.

Acum mulţimea era încântată, plină de entuziasm, graţie fastului evenimentului, evident potenţat de cele câteva pahare de vin consumate. Ploaia se izbea de ferestrele îngheţate, însă sala dogorea de căldura trupurilor înghesuite.

Valerie îşi spuse că, dacă un pompier ar fi fost prezent, ar fi evacuat locul. Până una, alta, oamenii se înghesuiau să ajungă cât mai în faţă, supravegheaţi de părintele Thomas, care urcase pe platforma de la înălţimea căreia avea să conducă licitaţia.

Lângă el se afla sora Georgia, îmbrăcată în rasă, şi o femeie cu părul stacojiu şi chipul luminat de un zâmbet. Fu prezentată drept Dr. Sam, psiholog la postul de radio WSLJ. Conform părintelui Thomas, emisiunea ei, Spovedania de la

miezul nopţii, era una dintre cele mai populare, nu doar din New Orleans, ci de pe întreaga coastă a Golfului Mexic.

Se mai făcură câteva prezentări înainte să se rostească încă o rugăciune, de această dată sub oblăduirea părintelui Paul, şi în sfârşit începu oficial licitaţia cu strigare. Sora Georgia făcea anunţurile.

Mai întâi, o călătorie pentru doi în Las Vegas. Dar asta nu era totul, mai existau o pereche de fotolii asortate, donate de o firmă locală de mobilier, un căluţ de carusel ce odinioară aparţinuse unei actriţe faimoase şi, desigur, marele pian...

Montoya se ţinea ca scaiul de Valerie Houston. O văzuse plecând mai devreme de la hotel şi, după ce îi făcu un semn lui Bentz, porni după ea. Din fericire, era cu soţul ei, însă detectivul era încă îngrijorat din pricina mesajului pe care femeia îl primise, potrivit căruia ea avea să fie următoarea victimă.

Era posibil să fi fost o farsă? Sigur. Dar el nu credea asta. Instinctul îl îndemna să o urmeze, aşa că îi atrase atenţia lui Bentz de la distanţă, apoi îl sună pe mobil. Bentz îl ţinea sub supraveghere pe părintele O'Toole, în timp ce Brinkman, Zaroster şi alţi câţiva poliţişti sub acoperire urmăreau mulţimea în ansamblu.

Toţi cei de la secţie erau de părere că asasinul nu avea să se abţină, că festivităţile şi atenţia din partea presei aveau să-l scoată din umbră. Dacă era pe urmele lui Valerie Renard Houston, Montoya nu intenţiona să-l lase să îşi urmeze planul.

Îi urmări pe cei doi soţi până la biserică şi privi cum se amestecau printre ceilalţi oaspeţi; intră până şi în sala de sport, unde licitaţia era pe cale să înceapă. Unul dintre invitaţii de onoare era Samantha Leeds Walker, psihologul de la radio care fusese ţinta iniţială a părintelui John, cu zece ani în urmă.

Când o văzu pe Dr. Sam îndreptându-se spre microfon, Montoya simţi furnicături pe ceafă, ca o presimţire că avea să se întâmple ceva rău. Dacă părintele John era într-adevăr acolo, dacă el era monstrul pe care-l vânau, criminalul care o strangulase pe Grace Blanc cu un rozariu, nu era de aşteptat să-şi întoarcă atenţia asupra ţintei iniţiale?

În urmă cu zece ani, jigodia asta bolnavă ucisese femei care semănau cu Dr. Sam, sau pe care le făcuse să semene cu ea. Oare era ea ţinta principală, sau Valerie Houston? Să fi fost apelul primit de Valerie o stratagemă prin care detectivii să fie trimişi pe o pistă falsă?

Val, care se afla în capătul sălii de sport, observă momentul prielnic. Deja cercetase clădirea şi ştia că scările ce duceau spre subsol se găseau în birou şi pe laturile clădirii. Biroul era folosit de voluntarii veniţi de la o firmă de contabilitate pentru a calcula ofertele făcute la licitaţie, deci varianta era exclusă. Intrarea din partea de sud era prea aproape de sala de sport, şi risca să fie văzută de cineva, aşa că se hotărî să ia scările din nord.

- Ţi-am mai spus că e o idee proastă? întrebă Slade în timp ce se strecurau pe sub o funie stacojie, îndreptându-se pe furiş pe culoarul ce dădea dinspre sala de sport spre scări.

- Doar de vreo mie de ori.

- Atunci să fie o mie şi una, bine?

- S-a consemnat.

Val dădu în grabă colţul clădirii, spre scările care erau, desigur, închise.

- Bine, hai s-o luăm drept un semn.

- Să ne dăm bătuţi? rosti Val, clătinând din cap. Poate uşa de la capătul de sud.

Dar care era şansa? Probabil toate celelalte încăperi erau închise la rândul lor. Femeia scoase un oftat plin de

frustrare.

- Ştiu că treaba asta nu înseamnă mare lucru pentru tine, dar pentru mine e foarte importantă, rosti ea dezamăgită. Cred că undeva în arhivele de acolo, de jos - întinse degetul spre uşa de la subsol - se găseşte răspunsul la o sumedenie de întrebări despre mine şi Camille, poate chiar şi un indiciu despre cine a ucis-o. Am încercat să apelez la biserică şi m-am lovit de sora Georgia ca de un perete. Şi dacă-mi spui să vorbesc cu poliţia, are să dureze o veşnicie. Până atunci, locul acesta ar putea fi un morman de moloz.

- Arhidieceza nu ar distruge arhivele, încercă Slade să o convingă, deşi i se citea nehotărârea pe chip.

- Poate nu în mod voit, dar cu siguranţă cineva nu vrea să aflu adevărul. Val se sprijini cu ceafa de uşă. La dracu', mormăi ea, iar Slade o apucă de umăr.

- Am un set de şperacle Pomeroy în maşină.

- Nu la tine?

Totuşi, femeia simţi un val de adrenalină; aveau o şansă să pătrundă prin intrarea blocată.

- Nu. Nu credeam că aş avea nevoie de el, rosti el cu un rânjet.

- Te-ai înşelat.

- Aşa se pare. Mă duc să-l iau. Mă întorc în zece minute, aşa că nu pleca nicăieri.

- N-avea grijă.

- Nu ştiu...

Slade scrută neliniştit coridorul întunecat.

- Sunt aici cu încă cinci sute de oameni şi e plin de poliţişti. Şi eu am fost una de-a lor, rosti ea, observând îngrijorarea din ochii lui.

- Tocmai, ai fost. Şi nu eşti înarmată.

- O să fie în regulă.

- Oare de ce am impresia că fac o mare greşeală? murmură el.

Apoi, spre mirarea lui Val, o apucă pe după brâu, o trase spre el şi o sărută cu buzele-i fremătătoare. Îşi înălţă capul

şi îşi aşeză fruntea pe a ei. Amândoi aveau răsuflarea întretăiată şi parcă îşi ascultau bătăile nebune ale inimilor.

- Crezi că faci o mare greşeală pentru că mi-eşti soţ. Aşa fac toţi soţii, căută ea să facă haz de necaz.

- Da, sigur. Bărbatul pufni resemnat şi îşi scoase pistolul de sub curea. Ia-l.

- Dumnezeule, suntem la un eveniment caritabil!

- Şi tu urmăreşti un criminal.

- Nu credeai că ai nevoie de un şperaclu, dar te-ai gândit că nu ar strica să aduci o armă?

Se aplecă spre ea şi îi puse arma calibrul 38 în palmă. Era o senzaţie plăcută, de forţă, care îi amintea de vremurile când lucrase în poliţie.

- Ia-l, sau nu mă duc.

- Bine! Vârî pistolul în poşetă.

- Foloseşte-l dacă e nevoie.

- N-o să fie nevoie.

Slade nu avea de gând să-i asculte scuzele. - Îmi eşti datoare, nevastă.

Se îndepărtă de ea şi începu să alerge spre poarta de la intrare. Înalt şi atletic, cu sacoul fâlfâind şi pantofii bătând pavajul, dispăru după un colţ.

- Ştiu asta prea bine, şopti ea, cu inima cât un purice.

Sora Charity ieşi din sala de sport după ce începu licitaţia pentru un articol râvnit de mulţi, călătoria în doi la Las Vegas. Aici o aduseseră devoţiunea şi sacrificiul; simţea că parcă Iisus era dat la amanet în schimbul a „două zile şi nopţi fabuloase" în Oraşul Păcatelor, într-un apartament scump de hotel, dotat cu un jacuzzi suficient de mare cât să încapă şase persoane şi cu bilete din partea casei la nu ştiu ce concert - Wayne Newton - sau poate la Cirque du Soleil. Toate în numele Sfântului Părinte.

Cu inima grea, plină de griji, se furişă prin coridoarele mănăstirii, bântuită de fantomele trecutului, care o însoţeau în misiunea ei.

„Şi tu, oare eşti cu mult mai bună? Reproşezi vânzarea de concedii, dar cum rămâne cu tine, care eşti dispusă să faci orice ca să îţi pui la adăpost secretele? Cine eşti tu să judeci, Charity Varisco? Halal stareţă mai eşti!“

Îşi alungă vocea sâcâitoare din minte, afişă un zâmbet care spera ea să arate suficient de veridic şi apoi salută un mic grup de enoriaşi care încă mai erau pe hol. Dar nu se opri la vorbă, ci se îndreptă glonţ spre toaletă. Aşteptă câteva secunde şi, odată ce se asigură că nu mai era nimeni prin preajmă, trase o gură de aer şi se strecură neobservată pe coridor.

Mergea cu paşi grăbiţi în direcţia opusă sălii de sport. Trecu pe sub sforile care interziceau accesul la restul clădirii şi la culoarele din partea de sud. Aproape în fugă, cu fustele foşnind şi cu rozariul zornăind, îşi făcu drum spre uşa de la subsolul aripii de sud. Se concentra să-şi scoată şirul de chei pe care îl păstrase de decenii bune şi se ruga din tot sufletul ca nu cumva încuietorile să fi fost schimbate. Deodată, auzi ceva. Un pas? O răsuflare?

Se opri, privind pe coridorul întunecat spre capătul negru, tăcut al clădirii. Oare zărise o mişcare lângă fereastră? Inima îi stătu în loc, dar când privi mai atent nu văzu nimic altceva decât umbre. Şi nu avea timp să cerceteze. „Un sfert de oră“, îşi spuse ea. Nu putea să lipsească mai mult de un sfert de oră, poate douăzeci de minute, până să-i observe cineva absenţa şi să pună întrebări. Putea să găsească o scuză pentru acel interval de timp, însă nu pentru mai mult.

Ajunsă la uşă, se opri doar pentru aşi face în grabă semnul crucii. Apoi împinse cheia în încuietoare şi învârti de ea. Auzi încuietoarea deschizându-se şi trase zăvorul.

- Mulţumesc, şopti ea.

Simţea că Dumnezeu îi călăuzeşte paşii. Trecu pragul şi aprinse lumina, apoi începu să coboare scările. Era Dumnezeu? Sau un diavol trimis de însuşi Satana?

Se gândi la greşelile pe care le făcuse în viaţă, la pânza de minciuni pe care o ţesuse de dragul vanităţii, al mândriei. Se căise vreme de ani de zile, lovindu-se cu o cravaşă în camera cu oglinzi, ţinându-şi răsuflarea la fiecare atingere a fâşiilor de piele care îi muşcau în carne, îngrozită că părintele Paul, bătrânul depravat, o privea.

Nu avusese de ales, îi îngăduise perversiunea, faptul că se delecta să o privească pricinuindu-şi durere, în timp ce făcea Dumnezeu ştie ce în ascunzişul lui. Dar apoi voise mai mult decât să-i „admire" goliciunea, căci era interesat de mai mult decât suferinţa pricinuită de autoflagelare.

Vai, cât de proastă fusese. Şi încă se străduia să-şi acopere urmele. Stinse becul de la capătul scărilor, având impresia că auzea ceva deasupra, dar îşi spuse că erau doar invitaţii din sala de sport, ai căror paşi apăsau greu asupra vechilor podele ale clădirii.

Apăsă un alt întrerupător care aprinse un şir de becuri ce luminau difuz subsolul şi îşi făcu drum prin mormanele de obiecte aruncate acolo în ultimele două veacuri. Orice, de la scaune şi rame de tablou la poze vechi, mese şi saltele. Fără îndoială că multe din cutiile aflate în putrefacţie erau populate de şobolani, şi nici nu voia să se gândească la păianjeni, sau şerpi. Auzi ţevile ruginite clipocind, văzu bălţile de condens şi îşi alungă din minte gândurile la vieţuitoarele din subsolul mănăstirii.

Deşi era păcat că imobilele erau vândute, poate menite demolării, îşi aminti că totul e supus pieirii. Poate că St. Elsinore, cu toate secretele sale tenebroase, ajunsese pe bună dreptate în ghearele morţii.

Găsi zona pe care o căuta. Erau ca un fel de ţarcuri. Spaţii înconjurate de sârmă ghimpată în care se găseau rafturi ticsite de cutii de lemn şi metal, tăvi de plastic, toate sortate după dată.

Lacătul cu combinaţie de la uşă era deja desfăcut.

- Ha! se miră ea.

Era straniu. Însă nu avea timp să stea pe gânduri. Fiecare secundă era preţioasă. I se păru că auzise ceva de deasupra... Ţipete? Nu, probabil strigăte de bucurie. Intră în ţarc şi căută până găsi cutia după care venise. O luă de pe raftul din mijloc şi era pe cale să caute prin dosare, să-l găsească pe cel dorit, când auzi un nou zgomot şi ridică privirea.

Inima îi încremeni şi scăpă cutia din mâini. În prag era cineva, cineva cunoscut, cu un zâmbet malefic şi ochi necruţători. Într-o mână avea un dosar şi în alta un cuţit cu lamă lungă. Pe podea, întinsă lângă uşă, văzu o rochie îngălbenită de mireasă.

Montoya urmărea cum licitaţia pentru o pereche de scaune se încheie cu Dr. Sam anunţând:

- Vândut numărului 514!

Cortina se trase la un capăt al sălii şi un reflector fu aţintit asupra pianului alb.

- Iată o nestemată, rosti părintele Thomas cu un rânjet larg, fericit. Donat de Arthur şi Marion Wembley, un pian Steinway autentic, model Ludovic al XV-lea!

De pe podiumul de licitaţie, o lăsă pe Dr. Sam să enumere o serie de detalii despre instrument şi îl privi cu mândrie în timp ce nişte voluntari îi ridicau şi îi propteau capacul.

Dr. Sam se afla în apropierea pianului.

- Se zvoneşte că la acest instrument rar, incredibil, a cântat... Glasul îi pieri, holbă ochii şi scoase un ţipăt care răsună prin mănăstire. Voluntarul care proptea capacul pianului îi dădu drumul.

Bang!

- Dumnezeule! exclamă el, îndepărtându-se. Sfinte. O, Doamne!

Ţipătul umpluse întreaga sală de sport. Toţi participanţi amuţiseră, privind nedumeriţi. Apoi teama îşi făcu simţită prezenţa în încăpere.

Montoya nu pierdu o clipă. Se repezi spre scenă, în vreme ce mulţimea rămăsese încremenită. Volun- tarul care împinsese pianul, un asiatic voinic, se îndepărta uitându-se la pianul de un alb strălucitor ca la porţile iadului.

- Cineva să sune la Urgenţă, ţipă Samantha, care îşi regăsise vocea, în
microfon.

Încă pe podium, albă ca un cearşaf şi clătinându-se, încercând să se calmeze, nici ea nu-şi putea lua ochii de la pian.

Un icnet general se înălţă. Totul era învăluit în confuzie. Zeci de oaspeţi îşi căutau deja telefoanele prin buzunare şi poşete, gata să blocheze linia pentru apeluri de urgenţă.

Chipul părintelui Paul îl oglindea pe cel al femeii. Era palid şi cuprins de groază.

- Să încercăm să ne păstrăm calmul...

Însă vocile din mulţime deja ajungeau la urechile lui Montoya.

- Ce se petrece?

- Pentru numele Domnului, ce a văzut?

- Uită-te la Jim. Da, da, el e ajutorul. Cel care se îndepărtează de scenă. Arată de parcă a văzut o fantomă!

- Dumnezeule, Chuck, trebuie să plecăm de-aici...

Montoya îşi scoase legitimaţia din sacou, o deschise şi o ţinu deasupra capului în timp ce fugea spre capătul din faţă al sălii.

- Poliţia! Sări pe treptele scenei şi se îndreptă în grabă spre pian. Toată lumea să rămână calmă. Observă privirea lui Bentz şi pe cele ale poliţiştilor sub acoperire. Staţi liniştiţi. Ne ocupăm noi de asta.

Avu impresia că nimeni nu îi dădea crezare.

Ajuns la pian, ridică şi propti capacul, apoi se îndepărtă câţiva paşi, căci nările îi erau invadate de duhoarea de carne putrezită. Mirosea a moarte. Înăuntru era cadavrul unei femei. Îmbrăcată într-o rochie zdrenţuită de mireasă, cu gâtul strâns într-un colier de sânge închegat, cu chipul

încremenit într- o mască a groazei, femeia era întinsă pe corzile pianului. Sub ea era o baltă de sânge, coagulat pe corzile argintii. Un
rozariu lucea întunecat între degetele ei.

- Dumnezeu să ne ajute, rosti părintele Frank când aruncă o privire înăuntru, apoi îşi făcu repede cruce şi privi în altă parte.

Stomacul lui Montoya ardea, falca i se încleştase de frustrare. Îi venea să vomite, privind chipul îngrozit şi lipsit de viaţă al surorii Louise Cortez.

capitolul 51

Val coborî pe scara întunecată. Îşi proptise un pantof în uşă pentru ca Slade să poată coborî după ea, apoi se îndreptase desculţă spre lumina de la capătul treptelor.

O auzise pe sora Charity apropiindu-se, astfel că se ascunsese într-un mic alcov unde odinioară fusese o fântână. Când stareţa dispăruse pe uşă, Val ţâşnise pe culoar şi prinsese greaua uşă înainte să se închidă.

Când lumina de la capătul scărilor se stinsese, începuse să coboare. Într-un acces de paranoia, luă pistolul din poşetă şi lăsă siguranţa. Pentru numele Domnului, urmărea

o călugăriţă, aşa că părea ridicol să ţină arma pregătită. Cu toate acestea o ţinea strâns în mână, strângând din buze să nu cumva să ţipe în caz că s-ar fi lovit la picioare în întuneric. Nu aprinse lumina fiindcă nu voia să rişte să fie descoperită. Mai bine să rămână în umbră, nu cumva ca stareţa să-şi dea seama că era urmărită.

Din ce motiv se furişa Charity Varisco prin coridoarele închise ale orfelinatului în timpul licitaţiei? Nu ar fi trebuit să fie sus, să ia parte la festivităţi? Val îşi aminti codul pe care Camille îl lăsase în urmă: C U N 7734 C V. Val nu găsise alt sens decât „Crapă în iad, Charity Varisco“. Dar asta nu avea nici un sens, nu oferea vreo explicaţie. Mai era şi celălalt bileţel, cu săgeţi în jurul cuvântului „stareţă", de parcă şi ea era o ţintă.

Îşi continuă coborârea. Când ajunse în partea culoarului ce era luminată nu văzu pe nimeni şi, făcându-şi curaj, înaintă. Cu inima bătându-i mai să-i iasă din piept, simţind fiori pe întreaga piele, păşi cu picioarele goale pe betonul prăfuit.

Auzi un chiţăit strident şi zgomotul unor mici gheare, apoi zări ochii unui şobolan care se ascundea într-un colţ.
Cum o văzu, şobolanul ţâşni înainte şi plonjă într-o gaură, cu coada solzoasă lunecând după el.

Val strânse din dinţi şi îşi continuă drumul. Dintr-odată auzi glasuri. Glasuri furioase, ameninţătoare.

I se făcu pielea de găină, gâtul i se strânse. Ridică pistolul înainte şi se apropie de sursa gâlcevii, cu urechile ciulite. Recunoscu glasul stareţei, dar mai era unul, unul pe care ar trebui să-l identifice. Dumnezeule! Era glasul şuierător, cumva şoptit, pe care-l auzise la telefon.

- Assta cauţi? Certificatul ei de naşştere? întrebă cealaltă persoană, iar
inima lui Val începu să bată şi mai tare, aţâţată de adrenalină şi de frică pură.

Certificat de naştere? Al cui certi... Şi îşi dădu seama că era al ei, actul care atesta naşterea lui Valerie Renard.

Trebuia să fie.

- Dă-mi-l! Stareţa era insistentă. Panicată.

- De ce? Ca să-l poţi distruge? Nu prea cred. Hai, mişcă! Să mergem!

- Nu merg nicăieri.

- Atunci o omor. Ai priceput? Ca pe celelalte. Este următoarea.

Pe Val aproape că o lăsară genunchii. Trase siguranţa pistolului calibru 38.

- N-ai face asta.

- Ba bine că nu! Ar fi trebuit să-ţi dai seama până acum că nu glumesc. Nu sunt suficiente celelalte dovezi? Acum mişcă! rosti glasul cu voinţă de fier, voinţă de a face rău.

Pentru un motiv anume, stareţa căuta din toate puterile să se tocmească pentru viaţa lui Val.

În faţă, unde stareţa era cu criminalul, se auzi o mişcare, apoi nişte paşi şchiopătaţi şi icnetul surorii Charity, care era probabil forţată să pătrundă mai adânc în subsol.

Val era hotărâtă să pună capăt acestei nebunii. Avea o armă. Oare şi
criminalul avea una? Putea să rişte? Păşi înainte, pregătită să se confrunte cu ucigaşul şi cu victima sa, când cineva apăsă un întrerupător. Clic! O beznă de nepătruns se aşternu peste ea.

„Drace! Acum ce?“

Se putea întoarce, să-l aştepte pe Slade, să găsească un poliţist în sala de sport, dar risca să piardă urma stareţei şi a criminalului, care înaintau în această vizuină de iepure ce părea să se întindă la nesfârşit.

Cine ştie unde duceau culoarele şi tunelurile care alcătuiau subsolul? Nu, trebuia să se ducă după ei. Nu doar pentru a şti ce anume conţinea
certificatul de naştere, dar şi pentru a-i salva viaţa stareţei! Cu siguranţă că îi putea ajunge din urmă... nu?

Val nu-şi puse la îndoială instinctele. Abia îndrăznind să răsufle, urmări licărul de lumină care înainta tot mai mult

în întuneric.

- Vă rog să staţi locului!

Montoya încerca să calmeze mulţimea, care era ţinută înăuntru de restul poliţiştilor prezenţi. Sala vuia de nelinişte şi exista riscul ca invitaţii să fie cuprinşi de panică.

Duhoarea cadavrului surorii Louise se revărsa din pian, iar un doctor confirmă ceea ce era la mintea cocoşului: sora Louise era moartă.

Vestea se răspândea ca un incendiu printre cei prezenţi. Unii plângeau, o femeie leşinase, iar unii dintre bărbaţi voiau să meargă după făptaş. Dar după cine? Şi unde?

Părintele Paul şi părintele Thomas încercau să-i liniştească, vorbind turmei lor, amintindu-le că trebuiau să „rămână calmi şi să se roage, să caute îndrumarea Domnului".

Părintele Frank era din cale-afară de afectat. Se sprijinea de balustrada podiumului de parcă era gata-gata să se prăbuşească. Dr. Sam se mai liniştise. Soţul ei, Ty Wheeler, care fusese în mulţime, venise în fugă lângă ea şi îi cuprinsese cu braţele umerii subţiri, dezgoliţi.

Montoya luă microfonul şi repetă ceea ce încercase să strige mai devreme când fugise spre scenă.

- Ascultaţi-mă, vă rog! Sunt detectivul Montoya, de la poliţia New Orleans. Mai mulţi dintre colegii mei sunt aici şi vrem să ştiţi că ne ocupăm de situaţie, dar avem nevoie de ajutorul dumneavoastră. Fiţi calmi. Întoarceţi-vă la locurile dumneavoastră. Avem o... problemă aici, dar atâta vreme cât cooperăm, se va rezolva. Mai mulţi poliţişti şi un echipaj de intervenţii sunt deja pe drum şi de îndată ce ajung vom vorbi cu fiecare dintre dumneavoastră, vă vom lua declaraţii şi veţi putea să plecaţi. Până atunci, vă rog să rămâneţi locului. Aruncă o privire la părintele Frank şi la Dr. Sam, apoi adăugă: Licitaţia va fi amânată, iar personalul

de la St. Elsinore se va ocupa de tot şi vă va contacta. Deocamdată, vă rog să rămâneţi pe scaune.

Teama domnea pretutindeni, întipărită în ochii holbaţi şi pe chipurile palide. Femeia care leşinase era examinată de un doctor.

Montoya şi Bentz reuşiseră să îi ţină departe de cadavru pe toţi, în afară de cei de pe scenă şi de doctor, şi chemaseră întăriri, dar sala era în haos. Unii întindeau gâturile încercând să vadă în interiorul pianului. Alţii erau la uşi încercând să scape, iar majoritatea se strânseră laolaltă ca nişte animale hăituite, temători şi îngrijoraţi că un criminal se putea afla în mijlocul lor.

Montoya nu stătu pe gânduri nici o clipă. Închise capacul pianului în timp ce Bentz vorbea cu insul care îl împinsese pe scenă.

Cum fusese sora Louise, o femeie corpolentă, introdusă acolo fără ca altcineva să prindă de veste? Unde murise? Şi când? Trebuia să găsească
răspunsuri la multe întrebări, dar deocamdată era nevoit să ţină mulţimea sub control, să prevină răspândirea panicii.

Părintele Frank, care până atunci nu scosese o vorbă, îşi veni în fire, se îndreptă de umeri şi urcă pe podium.

- Vă propun să ne rugăm din nou, rosti el. Înainte ca altcineva să apuce să deschidă gura, îşi plecă fruntea şi-şi făcu semnul crucii. Începu cu un glas baritonal: Tatăl nostru.

Majoritatea oamenilor îi urmară exemplul şi, pentru prima oară de la începutul investigaţiei în cazul morţii lui Camille Renard, Montoya simţi că adevăratul Frank O'Toole ieşea la suprafaţă.

În vreme ce enoriaşii îşi coborau privirile, Montoya observă că Valerie Renard şi soţul ei nu se aflau în sală. Mai lipseau şi alţi oameni pe care îi văzuse mai devreme, deşi unii puteau fi la toaletă sau în biroul unde se ţinea contabilitatea ofertelor făcute la licitaţie.

Brinkman era în birou, Zaroster şi alţi doi poliţişti în civil erau pe coridor. El, Bentz şi cei doi preoţi ţineau mulţimea în sala de sport. Dar ştia că părintele John putea pândi în vreun ungher ascuns, pe un coridor sau în clopotniţă. Aşteptând. Şi aveau să mai fie victime care să sufere mânia sa ucigătoare.

În acest răstimp, părintele Frank O'Toole conducea congregaţia în rugăciune.

Slade îi găsi pantoful.

Era ud leoarcă după sprintul făcut până la maşină, iar acum alerga spre scara de nord când auzi zarva din sala de sport. Ajunse la uşă şi observă pantoful cu toc al lui Val proptit în prag.

„Drace!" îşi zise el. Cum naiba deschisese uşa? Şi de ce erau stinse luminile? Nu-i spusese să stea locului, nu o pusese să jure că-l aşteaptă? Ei bine, se pare că nu-l ascultase. Îl cuprinse o presimţire nefastă, dar se abţinu să strige după ea. Simţea că se întâmpla ceva. Ceva rău.

Ud până la piele, strânse şperaclele în mână şi începu să coboare scările fără zgomot. Tocmai atunci auzi zgomotul sirenelor ce urlau strident şi tot mai tare în noaptea furtunoasă, pe măsură ce vehiculele de urgenţă se apropiau.

„Bine! Veniţi naibii mai repede aici", se gândi el înfrigurat când ajunse la capătul treptelor. Decât să rişte să alerteze pe cineva aprinzând lumina, scoase o brichetă din buzunar şi o aprinse. Mica flacără pâlpâia timid, alungând bezna subsolului, care se refugie în umbre mereu în mişcare. Auzi din nou vaierul sirenelor. „Veniţi odată! Pentru tot ce-i sfânt, ajungeţi dracului mai repede aici!"

Cu inima cât un purice, cu sudoarea curgând rece pe ea, Val urmărea raza lanternei care se prelingea pe lăzi şi pereţii de beton. Raza slabă arăta în lumina ei albastră, tremurătoare, toate crăpăturile din fundaţie şi colecţia de

mobilier şi diverse obiecte uitate de lume. Coborâră încă şi mai adânc, trecând pe sub o arcadă şi prin două uşi.

Val se aştepta să fie descoperită la fiecare colţ şi se întreba, pe măsură ce se făcea tot mai rece şi cobora încă un set de scări, unde anume se îndreptau cei dinainte. Tot mai adânc sub orfelinat, la un punct coridoarele deveniră tuneluri, iar pereţii de beton făcură loc pietrei săpate.

Val, cu pistolul ţinut strâns între degete, căută să-şi potolească teama, dar transpira tot mai mult în ciuda temperaturii joase. Nervii îi erau întinşi ca nişte corzi de pian, inima îi galopa într-un ritm nebun, neregulat.

Unde era Slade? Doamne, de ce nu venea odată, cu o armată de poliţişti după el? Sau avea să fie nevoită să dea piept cu criminalul de una singură, poate să împuşte un preot?

Urmări luminiţa albastră pe nişte trepte înguste. Pereţii parcă se apropiau de ea pas cu pas, tavanul ce cobora tot mai mult era împânzit de păienjenişul care i se agăţa de păr, îi mângâia faţa. Aerul mirosea de parcă nu fusese împrospătat de decenii, praful şi putreziciunea formau o miasmă stătută care-i provoca greaţă. Abia se abţinu să tuşească pe când cei din faţă deschiseră ultima uşă.

- De ce suntem aici? întrebă Charity cu vocea tremurând de spaimă.

Întrebarea ei răsună prin tunelul întunecos până la Val. Lumina îşi
conteni mişcarea, rămânând fixată pe peretele de stâncă.

- Vreau să întâlneşti pe cineva.

„Dumnezeule, ucigaşul are un complice!" se gândi Val cu îngrijorare. Se uită peste umăr şi ciuli urechile, încercând să audă orice sunet venit de la altă persoană... Auzea paşi în urmă? Sau o răsuflare? I se întinsese cumva o capcană? Se întoarse pe călcâie, cu arma întinsă spre întuneric. Cu degetele transpirând pe trăgaci.

Cu ochii minţii văzu demonul din coşmarurile sale, monstrul cu ochi de guzgan şi lanţ argintiu. „Era doar sora

Ignatia. Ştii asta. Nu-ţi lăsa imaginaţia să-ţi vină de hac!“ Sângele îi îngheţă în vene. Însă nimeni, nimic nu sări spre ea.

Alungându-şi teama, Val se întoarse din nou spre lumină şi se apropie tiptil, cu grijă să rămână la adăpostul oferit de umbre. Ochii i se acomodau cu atmosfera stranie. Îşi dădu seama dezgustată că erau într-un fel de catacombă, unde mai multe sicrie erau vârâte în nişe săpate în stâncă şi alte câteva, vechi şi putrezite, erau proptite de pereţii prăfuiţi.

Charity se oprise înaintea unui sicriu aflat mai la o parte, cu capacul întredeschis, de parcă niciodată nu fusese bătut în cuie. De parcă aştepta.

Era încă prea întuneric ca să vadă faţa ucigaşului, dar zări un cuţit lung lucind în lumina slabă. La picioarele bestiei era ceva alburiu, dantela odinioară albă a unei rochii de mireasă.

„Dumnezeule, nu!“

Psihopatul avea de gând să o omoare pe sora Charity, să o stranguleze până nu mai avea viaţă în ea imediat după ce o obliga să îmbrace rochia. Trebuia să oprească nebunia aceasta. Trebuia!

- Ce vrei de la mine? întrebă Charity, privindu-şi cu nelinişte zbirul.

- Să-ţi ispăşeşti păcatele. Şi nu mă refer la biciuirea pe care o faci pentru părintele Paul, perversul ăla bătrân. Nu, vreau neapărat să recunoşti că eşti o mincinoasă şi o impostoare şi că nu eşti demnă să fii o mireasă a lui Hristos. La fel ca şi celelalte, rosti batjocoritor criminalul.

- Vai, Tată ceresc, şopti Charity. Ştii?

- Că ai avut un copil din flori cu Arthur Wembley?

Cuvintele veniseră fără şuierul obişnuit. Lui Valerie i se păru că recunoaşte vocea, că o auzise înainte. O voce suavă...

Îmi pare rău, venerabilă maică, rostise glasul când sora Charity îşi strânsese buzele dojenitor.

Lui Valerie îi stătu inima în loc. Era aceeaşi voce pe care o auzise în grădina mănăstirii, aceeaşi, îşi dădu acum seama, cu a fetiţei care în urmă cu treizeci de ani nu o lăsase pe Cammie să se dea pe tobogan şi îi spusese cu viclenie: „Ştii ce e şapte-şapte-trei- patru, nu-i aşa? E iadul".

„Sora Devota? Ea e ucigaşul? O femeie? O călugăriţă?" Nu! Era absurd... de neconceput...

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, criminalul se puse pe treabă. Val, încă strângând arma în mâini, auzi zgomot de paşi, de pantofi ce lunecau pe podea. Era o încleştare.

- Nu!

Val făcu un pas înainte în timp ce o femeie, sora Charity, scoase un ţipăt sfâşietor. Apoi se aşternu liniştea. O linişte mormântală. Fiori reci îi traversau braţele lui Valerie, iar spaima îşi înfăşură ghearele în jurul sufletului ei. „Salveaz-o... trebuie s-o salvezi."

Se ghemui încet, privind înapoi prin pătura de beznă, cu senzaţia că avea să fie atacată dintr-o clipă în alta. Cineva tuşi.

Val suci capul înspre sursa sunetului, înspre lumi- na albastră, când un glas ademenitor susură prin aerul stătut.

- Vino la lumină, Valerie. O, da, ştiu că eşti aici. Ştiu că m-ai urmărit. Te aşteptam. Aşa că hai încoace. Lui Val i se făcu inima cât un purice, dar nu clinti nici măcar un muşchi. M-ai auzit, rosti Devota, acum furioasă. Ieşi din ascunzătoarea ta ridicolă. Nu ştii că nu te poţi ascunde? Acum eşti pe teritoriul meu, Val. Al meu şi al Domnului. Val tot nu se urni. Încă ar fi putut s-o surprindă pe ţicnită! A, făcu vocea aspră, ca şi cum şi-ar fi amintit un mic amănunt. Şi aruncă arma. Dacă nu o faci, am să-i iau gâtul maică-tii chiar aici şi acum, în faţa ochilor tăi!

Slade auzi voci.

Nu veneau de la licitaţia de deasupra, ci din locul întunecat ce se întindea înaintea lui, cuvinte care răsunau

de departe din tunelurile pe care le găsise, un lanţ complicat de catacombe ce miroseau a moarte şi a descompunere. Un loc în care întâlnea şobolani la tot pasul, în care ţevile picurau, în care parcă înainta printre cenuşile fumegânde ale unor vieţi de mult uitate.

Mergea cât putea de repede, bântuit de imagini înfăţişând-o pe Val faţă în faţă cu ucigaşul. O vedea zbătându-se cu un şnur în jurul gâtului, iar mâinile puternice ale criminalului trăgeau tot mai tare, luându-i aerul, firul tăios muşcând din gâtul ei delicat.

„Nu te mai gândi la asta! Grăbeşte- te! Salveaz-o, pentru numele lui Dumnezeu!"

Bricheta lui abia lumina şi greşi din nou calea. O luă înapoi. Răsuflând din greu, cu teama fremătându-i în trup, se opri şi ascultă cu atenţie. Îi era greu să audă ceva cu bubuitul inimii ce-i inunda urechile. Zgomotele venite de la licitaţie pieriseră de mult; acolo, aflat la câteva etaje sub clădire, îşi continuă drumul.

Se gândi la Valerie şi simţi un gol în stomac la gândul că avea să o piardă, că un maniac avea s-o lase fără de suflare. Se gândi preţ de o clipă la cum i-ar fi fost viaţa fără ea, cât de goală ar fi fost lumea lui.

Nu, se gândi el, iar maxilarul i se făcu din granit. Ar fi făcut orice ca să o salveze. Orice! Numai să mai aibă timp.

capitolul 52

Oamenii din sala de sport începuseră să dea semne de nerăbdare, dar întăririle sosiseră. Poliţiştii preluau controlul, iar paramedicii le dădeau ajutor celor ce se simţeau rău.

Bentz, cu ochii la gloata nemulţumită, îi lăsă locul lui Zaroster şi se duse la Montoya cu veştile rele.

- În aripa de nord e o uşă deschisă care duce la subsol. A descoperit-o Zaroster şi avem câţiva băieţi în uniformă stând de pază.

- De ce?

- Trebuia să fie încuiată. Am verificat deja cu sora Georgia, stareţa de-aici. Şi lipsesc câteva persoane.

Bentz nu avea astâmpăr, căuta cu ochii în mulţime şi mesteca gumă ca un bezmetic. Simţea că se întâmpla ceva. Ceva rău.

- Valerie şi Slade Houston?

- Şi sora Devota şi sora Charity, din cât se pare. Poate şi alţii, rosti el cu ochii spre mulţime.

- Părintele John! Jigodia.

- Şi eu mă gândeam la asta.

- E aici! Montoya era sigur. Trebuia să se gândească doar la cadavrul surorii Louise îndesat în pian... Fir-ar! Crezi că el le-a luat?

Bentz nu răspunse. Credea acelaşi lucru, însă nu voia să o spună. Nu încă.

- Nu ştiu, dar să aflăm.

Bentz se îndreptă zorit spre ieşire, trecând printre oameni în haine de gală şi cu chipuri îngrijorate, cu speranţa că avea să i se mai ivească o dată ocazia să ajungă faţă în faţă cu Părintele John. De data asta, ticălosul nu avea să mai supravieţuiască.

Devota se repezi şi o apucă pe Charity de la spate, sucindu-i braţul atât de tare încât bătrâna îşi auzi tendoanele pocnind. Zbieră când mai tânăra femeie îi puse cuţitul la gât, deşi ştia că ţipătul nu îi va fi auzit. Încercase să se opună, dar pierduse lupta încă dinainte să înceapă. Transpira şi era speriată, aproape s-o lase inima.

Ce putea să facă? Oare cum putea să se salveze? Cum putea să-şi salveze fiica?

O, Sfântă Născătoare de Dumnezeu, de ce îşi petrecuse viaţa ţinând cu dinţii de minciunile ei, urzind mai multe, întinându-şi sufletul? Dintr-odată o auzi pe Devota:

- Şi aruncă arma. Dacă nu o faci, am să-i iau gâtul maică-tii chiar aici şi acum, în faţa ochilor tăi! Lui Charity i se tăiară genunchii. Valerie nu putea fi acolo! O, Doamne Dumnezeule, nu după toţi anii în care Charity încercase cu înfrigurare să-şi protejeze singurul copil. M-ai auzit, târfă? mârâi Devota, răsuflând la urechea lui Charity, cu lama la gâtul ei, tăindu-i fără milă în carne.

Charity scânci când îşi simţi sângele începând să curgă din rana care deja o ustura. Cum putea să se întâmple aşa ceva? De ce i-ar face asta tocmai Devota, fetiţa pe care o întâlnise la St. Elsinore în vremea când lucra acolo, sărmana copilă care îşi rupsese piciorul şi care întotdeauna şchiopătatse de atunci încolo? Cum de se transformase în această monstruozitate? Cu siguranţă mai exista o fărâmă de respect, de
pietate şi de bunătate în sufletul ei.

- Devota, te rog... gândeşte-te la Sfânta Fecioară. Nu ceda la chemarea Satanei.

- Mai taci, ipocrită bătrână ce eşti. Ce ştii? Întotdeauna ţi-ai ascuns propriile păcate, dar n-ai ezitat să le judeci pe cele ale altora. Timpul tău s-a scurs. Poţi să te plângi direct lui Dumnezeu, când ajungi la el, spuse ea, apoi strigă spre bezna dimprejur: Tu! Valerie Renard! Soră a curvei! Vino aici!

Îi suci şi mai tare braţul lui Charity, iar bătrâna icni de durere. Nu se putea opune - lama cuţitului era prea ascuţită - şi dacă se conforma poate că Valerie avea să fie salvată...

Însă ştia că nu era posibil. Nu erau Camille şi Asteria, poate chiar şi Louise şi Lucia, dovezi suficiente? De astă dată, chiar îi cedară genunchii. Devota o trase în sus.

- Am spus să vii încoace!

Spre groaza supremă a lui Charity, Valerie se supuse. „Sfântă Născătoare de Dumnezeu, te rog opreşte nebunia asta." Însă privi terifiată cum Valerie păşea în lumina crudă, fragilă.

Înaltă şi frumoasă, puternică aşa cum fusese odată şi tatăl ei, Valerie îndreptă arma direct spre capul Devotei.

- Nu e mama mea.

- Ba bine că nu! Nu-ţi dai seama că despre asta este vorba? Că eşti copilul din flori al acestei bătrâne şi al scheletului care a donat pianul? rosti amuzată Devota. Acolo o vor găsi pe Louise, în pian, dar mi-e teamă că nu va mai cânta. Şi-a cântat ultimul solo.

- Maică Preacurată!

Dar cele mai negre coşmaruri ale lui Charity se adevereau.

- Şi dragul tău tătic, Wembley, şi-a folosit banii pentru a plăti pe toată lumea, inclusiv pe Mike şi Mary Brown, să-şi ţină gura. Toţi au păstrat secretul atâta vreme cât banii curgeau. Păcătoşi, până la ultimul!

- N-o asculta, spuse Charity, însă fu răsplătită cu o smucitură de braţul stâng.

Cel drept era liber; putea să încerce să o lovească pe Devota în figură, însă asta însemna că probabil avea să moară dacă pumnalul îi găsea jugulara sau carotida.

- Dar nu mint, nu-i aşa? şopti Devota cu satisfacţie răutăcioasă. Am descoperit adevărul pe care ai încercat atât de greu să-l ţii ascuns toţi aceşti ani... odrasla ta secretă.

- Te rog, şopti Charity.

Adevărul o rodea, îi compromitea ultima fărâmă de mândrie şi îi dezvăluia dispreţul de sine. Poate era ultimul sentiment cu care avea să moară, căci sângele cald îi luneca tot mai mult pe gât în acest mormânt întunecat şi mizer.

- N-a fost prea greu, se lăudă Devota. Tot ce-a trebuit să fac a fost să mă ţin ca o umbră de târfa aia. Descoperise ceva, aflase că actele de adopţie au fost modificate când lucra la St. Elsinore. Şi atunci a venit aici să verifice tot ce pusese cap la cap.

- Nu te cred! Dă-i drumul! insistă Valerie fără să ezite, cu ochii fixaţi pe Devota.

- La urma urmei, întotdeauna ai fost înceată la minte. Îmi aduc aminte de asta de la orfelinat.

Charity simţea amărăciunea Devotei vibrând prin aerul stătut. Ea, cea nedorită, fata şchioapă, cea întotdeauna trecută cu vederea.

Valerie făcu încă un pas în faţă. Glasul îi era sumbru, ameninţător.

- Am spus să-i dai drumul!

- Nu încă.

- Acum, rosti Val fără să coboare arma.

- Nu tu deţii controlul, îi aminti Devota.

Dar Valerie, la fel de încăpăţânată precum fusese Charity în tinereţea ei irosită, nu dădu înapoi.

- De ce faci asta? întrebă ea, dând formă întrebării care se formase şi în mintea lui Charity.

- E lucrarea Domnului, spuse Devota cu un strop de satisfacţie că în sfârşit ajungea să-şi explice misiunea. Cuvintele ei sădiră o spaimă de moarte în inima lui Charity. Devota îşi înteţi strânsoarea. Cineva trebuia să se scape de toate târfele care aduc ruşine bisericii, care pângăresc ordinul. Vezi tu, „sora“ ta nu avea vreo legătură de sânge cu tine. O, da, semănaţi, dar nu era nimic între voi. Nimic! Era o minciună. Tot ce au spus ei în rest, că eraţi leite, a fost pură coincidenţă... sau fantezie. Oamenii văd ce vor ei să vadă, ştii asta, dar Camille a aflat. Charity îi simţi încordarea adusă de amintirea surorii Camille, de parcă femeia mai frumoasă îi fusese rivală. Toţi îi credeau prefăcătoria, dar sub suprafaţă se ascundea răul încarnat. Chipul lui Val rămase impasibil în lumina stranie.

Devota continuă. Cuvintele care fuseseră tăinuite ani de zile ieşeau acum la suprafaţă, ca spuma dintr-o şampanie prea veche, amară, căreia în sfârşit i se scosese dopul. Abia aştepta să i-o plătească bătrânului Wembley. Am urmărit-o, am văzut când bătrâna, nevastă-sa, i-a plătit banii murdari, şi ştii ce-a făcut ea cu ei? I-a dat vrăjitoarei de Lucia. Zănateca aia! Am văzut cu ochii mei şi nu mi-a luat mult să pun totul cap la cap.

- Nu ştii despre ce vorbeşti!

Dar Valerie ezita, vocea nu-i mai era la fel de hotărâtă.

- Ba ştiu foarte bine! izbucni Devota, brusc furioasă din nou, printre stropi de salivă. Aşa cum îi era firea, târâtura aia îi şantaja pe soţii Wembley, iar doamna nu era prea bucuroasă din pricina asta!

Charity nu mai suporta să audă încă un cuvânt.

- Ce vrei de la mine? întrebă ea, acum că toate secretele îi fuseseră expuse în faţa fiicei pe care încercase s-o salveze.

Îşi dădea seama că era pe cale să îşi piardă viaţa acum, când avea prea multe păcate pe conştiinţă pentru a le

putea ispăşi.

- Ce vreau de la tine? repetă Devota, fără urmă de teamă faţă de arma îndreptată spre ea. Cred că ştii, „venerabilă" maică. Vreau să plăteşti, desigur. Ca şi celelalte. Şi ele erau nişte târfe, toate erau îndrăgostite de părintele O'Toole.

- Nu!

Charity clătină din cap. Nu avea de gând să-şi lase surorile să fie acuzate pe nedrept. Însă Devota era convinsă de păcatele lor.

- Ştiu că probabil doar Camille s-a culcat cu el, spuse, şi un fior îi traversă trupul.

Charity îl simţi. Cumva, gândul la Camille şi Frank împreună i se părea Devotei din cale-afară de vulgar, până la greaţă. Şi totuşi, nu terminase.

- Dar celelalte, şi ele voiau acelaşi lucru. Am văzut-o în ochii lor, ipocritele alea pioase. Fără excepţie.

Răsufla din greu, aproape gâfâia, ca şi cum urcase cincizeci de etaje. Mânia îi ardea în sânge. Degetele din jurul încheieturii lui Charity o strânseră şi mai tare.

- Toate fetele alea frumuşele care au avut atâtea avantaje, care au fost adoptate în case... cu... cu părinţi. Şi fraţi şi surori. Stăteau de Ajun cu bunicile lor care le făceau plăcinte cu mere şi le umpleau şosetele cu bonete împletite şi păpuşele şi bucăţi de ciocolată, spuse cu obidă fata ce fusese întotdeauna lăsată în urmă. Credeau în Moş Crăciun şi avea fraţi cu care să se certe şi să se joace, aveau iubiţi în liceu. Au avut pasiuni secrete şi inele de la prieteni şi... şi unele din ele erau majorete sau făceau parte din echipa de atletism înainte să plece la facultate cu bărbaţi sortiţi să le fie soţi. Îşi împroşca mânia asupra lor, aproape înecându-se de nedreptatea pe care simţea că o suferise. Strânse degetele atât de tare, că Charity ţipă de durere, dar Devota, în turbarea sa, nu băgă de seamă. Oricum nu-i păsa. Retrăia toate momentele în care fusese nedreptăţită. Au avut prime săruturi şi prime iubiri, despre care au scris în jurnale. Aruncă o privire spre Valerie. O, da, şi-au trecut

toate gândurile deşănţate în jurnale... Toate faptele păcătoase descrise în detaliu. Charity îşi văzu fiica clipind şi pentru prima dată pistolul i se clătină în
mâini, deşi doar puţin.

- Le învinovăţeşti pe fetele care-au fost adoptate? întrebă Valerie, nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

„De ce nu a vrut Valerie să plece?" se gândi Charity cu disperare. Val putea să fugă, să se ascundă în întuneric şi să- şi salveze viaţa. Nu îi folosea la nimic să stea acolo şi să se certe cu Devota. Pur şi simplu avea fie omorâtă.

- Ar trebui să pleci. Repede... murmură Charity, încercând să-i atragă atenţia fiicei sale. Însă Valerie nu o scăpa din ochi pe Devota. Se mişcă puţin la stânga, dar nu dădea semne că ar fi avut de gând să fugă. Celelalte erau nevinovate, insistă maica stareţă.

- Nevinovate? repetă scârbită Devota. Idioatele alea? Nici nu ştiau sensul cuvântului! Doar când s-au săturat de viaţa lor normală, când li s-a urât cu binele, când părinţii sau viaţa sau iubiţii nu le-au dat ceea ce voiau, au şi venit fuguţa înapoi smiorcăindu-se că vor să fie călugăriţe. Să aibă spiritul neîntinat. Să devină mirese ale lui Hristos! O strânse pe Charity. Iar tu le-ai luat sub aripa ta, nu-i aşa, venerabilă maică? Pe fiecare dintre ele, mai ales pe favoritele tale, cele care veneau de la St. Elsinore. Le-ai dat o nouă viaţă, îndrumare, le-ai arătat calea, dar în tot acest răstimp tu erai o impostoare mincinoasă şi intrigantă! O curvă care s-a culcat cu un bărbat căsătorit, i-a născut un copil şi a ascuns totul!

- Nu, scânci Charity, simţind sângele sub guler. „Valerie, te rog, pleacă. Pleacă acum!" o implora ea în gând. Încercă să tragă de timp: Cred în...

- Nu-mi pasă ce crezi tu. Este oricum o minciună. Şi Dumnezeu ştie asta! Te vede aşa cum eşti de fapt, aşa cum le-a văzut şi pe ele când jurămintele lor au devenit prea grele. Toate erau gata să sară în patul primului preot mai arătos. Se aplecă mai aproape de Charity, iar saliva îi

atinse cartilajul urechii, ranchiuna ei emanând peste tot prin vechile catacombe. Le-am văzut, maică stareţă. Şi tu le-ai văzut, dar ai permis-o, nu-i aşa? Le-ai lăsat să flirteze. Să viseze. Le-ai permis să-şi închipuie cum ar fi să se culce cu el. Pentru că le cunoşteai prea bine foamea, dorinţa. Dorinţa lor demonică, dezgustătoare.

Totul mergea atât de rău. Şi Valerie... „Tată ceresc, te rog fă-o să plece. Nu lăsa lăsa ca sângele ei să fie vărsat."

- Poate.. poate că au avut fantezii, dar...

- Dar trebuiau să-i fie dedicate trup şi suflet lui Iisus, fiul Domnului! aproape că ţipă Devota cu glas răguşit, arătându-şi limitele fanatismului.

Charity şi-o aminti cum era înainte: Darlene, un copil pe jumătate infirm, nedorit şi niciodată adoptat. Fata îmbrăţişase fără rezerve viaţa în mănăstire. Întotdeauna avuse o întunecime în ea, un cancer în sufletul ei. Charity sperase că tumoarea aceasta avea să dispară, lăsând loc credinţei. Renunţase la numele de botez şi adoptase numele Devota, dar cancerul, întunericul sădit de Satana pusese stăpânire pe ea, iar femeia din spatele ei, o bestie cu o viziune pervertită asupra dreptăţii, nu era cu nimic mai bună decât Lucifer însuşi.

Mintea lui Charity era sufocată de teamă în vreme ce sângele îi curgea din gât. În ciuda durerii, se uita direct la singura ei fiică şi se ruga în tăcere ca Val să aibă inspiraţia să fugă la adăpostul întunericului, fără să mai privească în spate la monstrul la naşterea căruia chiar Charity ajutase.

- Pleacă. Pleacă acum! rosti ea cu disperare.

Dar Val făcu încă un pas în aceeaşi direcţie, încercând poate să găsească un unghi mai bun din care să tragă. Părea că nu auzise un cuvânt din ce-i spusese Charity. Cu un calm incredibil, se ţinu pe poziţie în lumina tremurândă.

- Am spus să-i dai drumul.

Valerie era hotărâtă, nescăpând-o din ochi pe femeia bolnavă ce ţinea cuţitul.

- Nu.

- Am să trag.

- Evident că nu ai s-o faci! Nu poţi să tragi aici, rosti Devota dispreţuitoare, de parcă Val era o netoată. Ai să ratezi şi ai s-o loveşti pe mamă-ta, sau glonţul va ricoşa şi vă va omorî pe amândouă. Se opri pentru câteva clipe, răsuflând scurt şi rapid, animată de fiorul de încântare care îi coborâse pe şira spinării, o nouă şi electrizantă energie care trecea din trupul său în al lui Charity. Cred că e o persoană pe care amândouă aţi vrea s-o întâlniţi.

Dumnezeule mare! Charity, cu sângele scurgându-i-se pe umăr, simţi un nou val de groază. Tonul din glasul Devotei era unul de triumf. Arogant.

Devota se urni din loc şi, coborând puţin cuţitul, deschise unul din capacele de sicriu, cel care niciodată nu fusese cu adevărat închis.

Spre oroarea fără de margini a lui Charity, un cadavru putred se prăvăli din sicriu.

- Ce...! Val icni şi sări în spate.

Charity dădu glas unui ţipăt înspăimântător. I se făcu rău privind trupul fără viaţă al unei femei care nu era mai mult decât oase, fâşii de carne uscată şi smocuri de păr. Pielea i se zbârcise, orbitele îi erau negre şi goale şi purta rămăşiţele pătate şi uzate ale unei rochii de mireasă, cu fundele decolorate şi dantela zdrenţuită fluturând în lumina palâ.

- O recunoşti? întrebă Devota.

O, da. Desigur că o recunoştea. Cu oribilă claritate, Charity ştiu pe dată că se uita la trupul surorii Lea De Luca, acea călugăriţă care chipurile plecase cu ani în urmă în San Francisco, cea care îi trimitea vederi. Devota jubila.

- E uimitor cât de uşor e să găseşti pe cineva care să trimită scrisori dintr- un alt oraş. Şi în tot acest timp ai crezut că ştiai ce s-a întâmplat cu ea. Credeai că ai rezolvat „problema".

- Eşti nebună! Ai omorât-o pe femeia asta, şopti Val, cu arma tremurându-i în mână.

- Am pedepsit-o, o corectă Devota. I-am trimis sufletul în iad. Ca şi pe celelalte. A fost atât de uşor. N-a trebuit decât să-i spun că părintele Frank o aştepta. Aici jos. Şi a muşcat momeala. Şi-a pus şi rochiţa asta frumoasă.

- Pentru că ai drogat-o!

- Am ajutat-o.

- Atrăgând-o aici şi omorând-o.

- Era o curvă. O zdreanţă! Nu-l merita.

Devota era atât de furioasă că începu să tremure.

- Pe Frank O'Toole? Buzele lui Val se strâmbară de repulsie.

- Şi nici nu merita să poarte veşmintele sfinte, nu cu gândurile ei păcătoase, cu visele că preacurveşte cu el! Lea a meritat ce i s-a întâmplat.

- Nu poţi să te joci de-a Dumnezeu, şopti Charity.

- Şi tu nu ai făcut la fel? În fiecare zi, maică? Te-ai prefăcut că faci munca Lui, că faci ceea ce e mai bine, că ne îndrumi pe calea cea dreaptă? Timp în care îţi păzeai secretele tale preţioase. Mă întreb de câte ori te-a dus bătrânul acela în patul lui, de câte ori te-ai culcat cu el, l-ai atins, l-ai sărutat, ai făcut tot ce ţi-a cerut. Asta-i calea pe care voiai să ne duci?

Cuţitul fulgeră în lumina difuză şi coborî, tăind prin materialul rasei lui Charity. Bătrâna simţi vârful rece de oţel crestându-i pielea, brăzdând pe lângă şira spinării, ca şi cum ea ar fi fost un peşte ce urma să fie eviscerat.

- Opreşte-te! strigă Val.

Dar cuţitul despică rasa în două. Ochii lui Charity se umplură de lacrimi. Se uită la cadavrul putrezit. În acea clipă, ştiu că atât ea, cât şi fiica ei erau sortite pieirii.

„Doamne, ajută-mă. Ajută-ne." Trebuia să facă ceva. Să încerce orice. Să-şi salveze fiica şi propriul suflet înnegrit de păcate.

Adunându-şi toată puterile, Charity dădu glas unui ţipăt de furie, de ură şi sfidare; apoi, închizând ochii, se lăsă să

cadă. Şi Devota, luată prin surprindere, se prăbuşi odată cu ea.

- Valerie! Slade îi strigă numele doar să audă ecoul revenind la el,
prăvălindu-se prin tuneluri, amestecându-se cu un urlet neomenesc ce ricoşa de pe pereţi. Drace!

Alergă spre sursa sunetului, cu teama care-i prefăcuse sângele în sloiuri, sigur că maniacul o avea pe Val în ghearele sale.

Fir-ar, de ce o lăsase singură cât se dusese după şperaclu? Ştia că nu avea să rămână locului, nu dacă avea o şansă să intre. Ce prost fusese. Iar acum Val plătea.

Cu pieptul sfâşiat de groază, fugea împleticindu-se prin beznă, fără să-i mai pese dacă cineva prindea de veste.

Nu conta. Era mai bine dacă ucigaşul era distras de la fapta lui oribilă. Era mai bine dacă jigodia se concentra asupra lui. „Hai să te văd, ticălosule!"

Se ruga să ajungă la Valerie în timp util. Dacă nu. dacă Val deja murea în mâinile maniacului, va avea grijă personal să-i trimită sufletul gunoiului ăluia drept în iad.

„Nu!"

Val o văzu pe stareţă, pe mama ei, căzând la podea. Sângele îi potopea pielea dezgolită, iar carnea de pe spatele surorii Charity era acoperită de cicatrice, semn că fusese biciuită de nenumărate ori.

În cădere, Charity apucă fustele Devotei şi o trase după ea.

Valerie se aruncă spre ele, gata să împingă ţeava pistolului la tâmpla fiarei şi să apese pe trăgaci. Avea să-i zboare creierii şi la naiba cu toate consecinţele.

- Curvo!

Devota era pregătită, nu avea de gând să se dea bătută prea uşor. Lovi cu piciorul sănătos şi călcâiul izbi în tibia lui Val. Crac! Val simţi cum gamba i se despică de durere. Încă

o lovitură tăioasă de picior. Poc! Tocul pantofului lovi puternic.

O durere ascuţită ca muşcătura unui şarpe îi şuiera prin oase, dezechilibrând-o.

Arma îi sări din mâini. Încercă să o prindă din aer, ţinându-şi răsuflarea. Agonia care-i spinteca piciorul o făcu să vadă negru în faţa ochilor.

Nu putea să leşine. Nu acum!

Pistolul se pierdu în întuneric.

Clang! Oţelul lovi roca, apoi lunecă vreo câţiva paşi.

„Nu! Nu! Nu!"

Val se aruncă disperată după armă. Împiedicându-se de picioarele osoase ale cadavrului surorii Lea, se prăbuşi înainte şi se izbi cu bărbia de podeaua de piatră. Dinţii parcă i se fărâmară.

Bâjbâi cu palmele peste pietrele aspre, zdrelindu-şi pielea, rupându-şi unghiile în căutarea armei. Picioarele i se încurcară în faldurile dantelate ale nenorocitei rochii de mireasă şi ridică privirea să o vadă pe Devota, răsuflând greu, cu ochii sclipind de ură, ridicându- se în picioare. În hainele ei negre, arăta ca o icoană a morţii. Ca monstrul din coşmarurile ei. Mai rea, mai rece şi mai crudă decât sora Ignatia. Picuri de sânge se scurgeau de pe cuţitul din mâna ei. O ucigaşă în straie de călugăriţă.

Teama se cuibări în sufletul lui Val.

- E gata, spuse Devota, cu un rânjet care îi întindea buzele ca de şarpe peste dinţi. Eşşti următoarea!

„Doamne."

Teama îi dădu putere şi se eliberă din faldurile îngălbenite ale rochiei, deşi glezna şi piciorul o dureau îngrozitor.

- Nu, curvă proastă, şopti ea cu un glas la fel de ucigător, pipăind după armă.

Atinse metalul rece cu vârful unui deget. Tu eşti. Tu eşti următoarea!

- Valerie! se auzi glasul lui Slade răsunând prin catacombe.

- Aici! ţipă ea disperată, întinzând degetele după armă.

Prea târziu. Cu un urlet mânios, Devota lovi cu piciorul în pistol, care se duse lunecând pe podea. Avântul luat o făcu să-şi piardă echilibrul şi, în căderea ei în genunchi, o apucă de văl pe sora Charity şi trase tare, expunând gâtul alb al stareţei în jurul căreia strălucea un lănţişor cu o cruciuliţă de aur.

- Stai! Nu! ţipă Val îngrozită.

Sora Charity închise ochii şi începu să se roage:

- Bucură-te, Marie, cea plină de har...

În lumina albastră, fumurie a lanternei, Val urmări cu groază cum Devota ridică deasupra capului cuţitul, apoi, cu o mişcare rapidă izvorâtă din ură, îl coborî pe gâtul surorii Charity, spintecând ţesutul moale.

- Doamne, nu! urlă Val.

Sângele ţâşni din gâtul stareţei, stropind-o pe Devota, sărind pe sicriele şi pereţii criptei. Câţiva stropi ajunseră pe cadavrul descărnat al surorii Lea.

Lanterna căzu şi se rostogoli pe pământ, iar raza ei lumină frenetic macabra scenă. Val zări pentru o clipă orbitele goale ale scheletului, apoi pe sora Charity clipind cu o faţă înspăimântată în vreme ce se apuca de gât. Sângele, întunecat şi roşu, îi şiroia printre degetele bătrâne, înecând inelul de argint.

Privirile lor se întâlniră. Mamă şi fiică. Val, cu sufletul sfâşiat să-şi vadă într-o baltă de sânge mama pe care nu o cunoscuse niciodată, încercă să se ridice, dar piciorul o lăsă şi căzu, la mila fiarei...

- Nu. Te rog nu-i face rău... o rugă şoptit Charity pe Devota.

Nările acesteia se umflară de indignare.

- Mai taci! M-am săturat să te tot ascult! Îi dădu un picior stareţei.

- Las-o în pace, rosti Val.

- Nici pe tine nu te ascult. Eşti la fel de stricată ca şi ele. Toate femeile astea imbecile. Fetele din orfelinatul ăsta afurisit. Am încercat să-i spun
Domnului despre ele ca să le pedepsească, dar nu a părut că mă ascultă! S-a făcut că nu vede faptele lor păcătoase. Aşa că am început să împart pedepsele eu însămi, să-I arăt păcătoşii. Am ajuns să-i şi rup mâna unei fete care- a încercat să fure din brutărie, dar oare El a pedepsit-o? Nu! Totul a rămas în seama mea.

- Avea doar trei ani, şopti Charity.

- Prea mică să poată vorbi, rânji Devota.

La naiba cu tot! Val auzise destul. Monstruozitatea aceasta le făcuse rău altora, încercase să-i distrugă încă din copilărie. Probabil că totul se
dezvoltase încet-încet până la acest punct şi dacă ar fi căutat cu atenţie, ar fi găsit alte victime care fuseseră „pedepsite" de-a lungul anilor. Totul escaladase, iar faptele ei deveniseră tot mai crude cu trecerea timpului. Dar ce anume o împinsese până la crimă? Faptul că o văzuse pe sora Lea cu părintele Frank? Că se îndrăgostise ea însăşi de el? Oare mesajul criptic al lui Camille, acel CALLED înconjurat de o inimă, o inclusese pe Devota la litera D? Cine ştie? Poate nici ea însăşi.

Nescăpând-o din ochi pe Devota, Val se târî încet în direcţia armei. Dar era prea târziu.

- Nu ai sscăpare, sâsâi Devota, cu chipul schimonosit, plin de ură, pătat de sânge.

Se ridică încet, cu lama însângerată picurând peste rochia de mireasă pe care o adusese cu ea. Ca un monstru dintr-un film de groază, o bestie hidoasă rănită, dar încă hotărâtă să-şi ducă la capăt misiunea infernală, Devota înaintă, târând rochia după sine.

„Unde-i pistolul? Unde?" Val bâjbâi pe pământul pietros.

- Nu... te rog... numele Domnului... Valerie... nu e... nu a depus jurământul, rosti Charity printre gâlgâituri.

Devota se răsuci spre ea.

Val se întinse, căutând arma cu înfrigurare, rugându-se în sinea ei să atingă metalul rece, căci nu-şi putea lua ochii de la chipul schimonosit al Devotei. Încercă, dar nu reuşi să ignore lama dintre degetele îmbibate în sânge ale bestiei.

- Ştiu că nu este călugăriţă! Dar a fost adoptată, nu? Ea şi curva de soră-sa au fost luate într-o familie...

În penumbră, chipul plin de ură al Devotei se întoarse spre Valerie.

- Şi pe tine te-a plăcut. L-am văzut cum ţi-a pus mâna pe umăr când vorbeaţi, tot cum i-am văzut lumina din privire când Asteria i-a dat un trandafir din grădină, sau felul în care îi zâmbea surorii Lea... Da, până şi eu am căzut pradă farmecelor lui, dar am fost îndeajuns de puternică încât să nu cedez pornirilor necurate. Dumnezeu m-a ajutat să văd adevărul, că eram mai puternică decât idioatele alea slabe, laşe şi pătimaşe. Satana le-a ispitit, să ştii asta. Le-a momit să se îndrăgostească de părintele Frank, iar ele s-au dezis cu toate, de bunăvoie, de orice pietate, orice curaj, orice devoţiune crezuseră că au. Au cedat. Eu nu! Şi el a avut partea lui de vină. Dumnezeu l-a testat şi Frank... Părintele Frank a căzut. Devota înghiţi în sec şi ezită preţ de o clipă, încercând să se adune. Într-un moment de luciditate, Val îşi dădu seama că Frank o respinsese pe Devota. Cândva, undeva, aceasta fusese trecută cu vederea de bărbatul chipeş, aşa cum de atâtea ori fusese trecută cu vederea de familiile care voiau să adopte. Poate era ceva real, poate totul se petrecea în mintea bolnavă a călugăriţei, dar rezultatul era acelaşi: încă o lovitură pentru sufletul ei rănit, malefic. Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Devota se cutremură şi spuse: Dar te-a plăcut pe tine, nu-i aşa? Frank poftea după tine!

- Nu.

Totul lua o turnură pe care nu o înţelegea.

- La fel ca toate celelalte care fremătau şi chicoteau, râdeau şi oftau la vederea lui, începând cu... asta!

Se strâmbă de repulsie în timp ce îndreptă cuţitul spre rămăşiţele surorii Lea.

Val se gândi la inima cu literele înăuntru. CALLED. Făcuse o greşeală. Unul dintre L-uri nu era sora Lucia, ci sora Lea. Camille, Asteria, Louise, Lea, Edwina şi Devota. Câtă dreptate avuse Camille. Toate, inclusiv Devota, se îndrăgostiseră de preot.

- I-ai văzut ultimele clipe? Când Val nu-i răspunse la întrebare, Devota o lămuri. Vorbesc despre ştoarfa pe care o credeai sora ta. Singurul copil al lui Mike şi Mary Brown.

BlackBerry-ul. Şi oribilele poze ale Asteriei şi ale lui Camille pe moarte, chinuindu-se să respire, sângerând, zgâriindu-şi cu degetele propriile gâturi însângerate... Mânia clocotea în Val.

- Curvă dementă ce eşti. Cine te crezi? întrebă ea, în timp ce sora Charity răsufla şuierat, golindu-se de sânge.

- Sluga Domnului.

- Ce? O, pentru numele... Javră făţarnică şi megalomană! Le-ai omorât pe femeile astea pentru că fuseseră adoptate? Pentru că Frank O'Toole le plăcea? Nu eşti în toate minţile!

- O, dar erau fericite. Trebuia să le fi văzut cum zâmbeau extaziate când îşi îmbrăcau rochiile ridicole.

- Pentru că le-ai drogat!

- Singurul lor drog era iubirea.

- Pe dracu'!

Val ştia că fuseseră drogate. Probabil că Devota procurase substanţele prin clinica la care lucra sau de la oameni pe care se presupunea că-i ajuta, unii dintre ei toxicomani. Lui Val i se făcu greaţă când se gândi la Camille şi la cum fusese înşelată, folosită de femeia aceasta degenerată şi
răzbunătoare.

Observă o bucată de metal lucind în raza lanternei. Arma! La cinci metri depărtare.

- Nu cred, o avertiză Devota. Înălţă cuţitul sus deasupra capului, gata să lovească din nou.

- Du-te dracului! Val se aruncă spre armă.

- Val! răsună strigătul lui Slade prin tuneluri.

Surprinsă, Devota îşi întoarse privirea spre sursa sunetului.

Val atinse butoiaşul armei cu vârful degetelor, dar din elanul ei îl împinse mai departe. Devota se răsuci şi îi văzu greşeala.

- Târfuliţă proastă ce eşti! Cu surprinzătoare agilitate, Devota ţâşni înainte, cu degetele încovoiate ca nişte gheare pe mânerul cuţitului, ca o zgripţuroaică răzbunătoare. Mori! Coborî braţul. Înfiorătoarea lamă licări albăstriu, tăind în jos, cu stropi de sânge sărind de pe ea. Val se dădu la o parte. Prea târziu. Un val cald de durere îi inundă umărul. Mori! Ajungă-ţi sufletul păgân direct la Satana! şuieră Devota şi ridică din nou cuţitul, gata să-l împlânte în inima lui Valerie.

- Stop, nemernica dracului! strigă Slade de undeva din umbră, în spatele ei. Aruncă-ţi cuţitul!

Val îl zări cu coada ochiului cum păşeşte la lumină, cu ochii scăpărând, la trei metri în urma Devotei. Era schimonosit de furie, dar nu îi dădu Devotei o clipă de gândire.

Se aruncă spre ea, cu gândul să o placheze.

Devota se răsuci, îndreptând cuţitul spre el. Cu o plăcere sadică în ochi, diavolul acesta încarnat avea de gând să-l spintece pe Slade de la gât până la prohab, să-i scoată maţele.

- Nu! Nu! Nu! strigă Val şi se aruncă din nou spre armă tocmai când din buzele însângerate ale surorii Charity ieşi un ţipăt aspru, sfâşietor.

Într-un ultim gest de disperare, ca împinsă de mâna nevăzută a lui Dumnezeu, călugăriţa muribundă îşi săltă trupul în sus şi o trânti pe Devota peste rochia zdrenţuită. Trupul pe jumătate despuiat al lui Charity, care se chinuia să respire, o ţinea pe ucigaşă la pământ.

Înjurând, Slade se prăvăli pe un umăr.

- De ce nu mori odată? zbieră Devota la Charity şi înfipse cuţitul adânc în ea, îngropând lama între sânii bătrânei. Sânge din gâtul lui Charity curse peste călugăriţa mai tânără, pătând rochia de mireasă de dedesubt. Dă-te de pe mine! strigă Devota, încercând în zadar să se elibereze.

Val ridică pistolul tocmai când Charity Varisco, mama ei naturală, îşi dădea duhul ţinând-o jos pe ucigaşa lui Camille.

Slade se ridică în picioare.

- Val, nu o face! o preveni el, dar era deja prea târziu.

Cu un calm inuman, ignorând durerea din umăr şi gleznă, Valerie se târî la cele două călugăriţe şi lipi ţeava pistolului de tâmpla celei mai tinere.

Ar fi apăsat trăgaciul dacă degetele lui Slade nu s-ar fi înfăşurat peste ale sale.

- Nu, spuse el clătinând din cap şi trăgând-o spre el. S-a terminat.

Sunetul de paşi răsuna ca un tunet prin catacombă. Poliţia. În sfârşit.

Val se cuibărise la pieptul soţului ei, cu emoţiile răvăşite, cu un gol în inimă. Aceasta, femeia cu spatele brăzdat de cicatrice, era mama ei, cea care-i dăduse viaţă şi, în cele din urmă, i-o salvase. Strângea din pleoape, căci ochii îi erau năpădiţi de lacrimi, şi se agăţa de Slade, întrebându-se cum s-a putut îndoi de el, jurându-şi în sine să nu-l mai lase niciodată.

- E în regulă, şopti el în aerul mucegăit al subsolului. E în regulă.

O ţinea strâns cu un braţ, transmiţându-i forţa lui.

Razele de lanternă se mişcau frenetic dintr-o parte în alta până să ajungă la locul măcelului.

- Stop! Poliţia! ordonă Bentz.

- Coborâţi armele! strigă altcineva.

-Iisuse Hristoase. Dumnezeule, ce nebunie! se auzi vocea lui Montoya, parcă desprinsă dintr-o negură de durere.

Cu ajutorul lui Slade, Val lăsă arma. Îşi descleştă degetele şi pistolul căzu încet. Butoiaşul se lovi cu zgomot de pământ.

- Ajutor! ţipă Devota. Ajutaţi-mă. Au încercat să mă omoare. Vă rog...

- Să n-o crezi, îi spuse Slade lui Montoya, mângâindu-i părul lui Val cu răsuflarea.

- Nu o cred. Oricum, nu am de felul meu încredere în nimeni, rosti Montoya.

Slade îşi înfăşură mai strâns braţul împrejurul soţiei sale şi repetă:

- S-a terminat.

Val se ţinu de el şi îşi reţinu lacrimile. Ştia că nu are să-l mai lase vreodată... dar ştia şi că minţea.

Oroarea aceasta pe care o simţea faţă de întreaga dimensiune a nebuniei şi cruzimii surorii Devota nu avea să se sfârşească decât peste mult, foarte mult timp. Dacă avea să se sfârşească vreodată.

capitolul 53

- Eşti sigură în privinţa asta? o întrebă Val pe Freya luni, după două zile de spitalizare.

O dureau toate, dar măcar nu mai era în grija personalului de la spitalul Our Lady of Mercy. Bine că scăpase de toate, de la perfuzii până la tensiometre şi deserturile execrabile.

Freya, aflată în bucătăria lui Val, o măsură din cap până-n picioare, remarcând ghipsul de pe picior din pricina fracturii pe care i-o provocase la tibie sora Devota, călugăriţa ucigaşă. Suna groaznic, dar măcar era în spatele gratiilor, de unde nu mai putea să facă rău.

Şi secretul naşterii lui Val fusese dezvăluit. Acum ştia cine era, deşi nu era prea fericită din această cauză. Câte mame să îngroape până la vârsta de treizeci şi cinci de ani? Îi era greu să se gândească la sora Charity, călugăriţa bătrână şi severă care se dovedise iubitoare în propriul fel distant, ca la o mamă şi la Arthur Wembley ca la un tată. Omul acela trebuie să fi avut în jur de şaizeci de ani în momentul aventurii şi ajunse să fie tatăl unui copil pe care nu-l voia. Acum şi el era pe moarte. Val nu avea de gând să-l viziteze la spital, nici nu era încântată de posibilitatea de a da nas în nas cu soţia lui, bătrâna care preferase să o plătească pe Camille decât să permită ca detaliile relaţiei extraconjugale a soţului ei să iasă la lumină. Nu cumva să

se audă bârfe la masa de bridge pe seama doamnei Arthur Wembley.

De fapt, Devota o ajutase în mod involuntar pe Marion omorând-o pe Camille şi astfel punând capăt şantajului. Asta încă o deranja pe Val foarte mult, faptul că sora ei se folosise de secretul naşterii sale să facă rost de bani. Pentru ce?

Probabil că pentru ea şi copilul ei. Imediat ce sarcina ei ar fi fost descoperită, Camille ar fi fost nevoită să părăsească mănăstirea şi să aibă grijă de copil...

Gândul la sora ei îi puse un nod în gât. Îi ducea dorul. Într-adevăr, Camille nu fusese cea mai de nădejde dintre surori, dar personalitatea ei era formată din multe şi variate nuanţe de cenuşiu. Niciodată neagră, arareori albă, Camille fusese întotdeauna un mister, însă unul distractiv. Val se gândi la copilul lui Camille. Cine era tatăl? Dacănu părintele Frank, atunci cine o însămânţase? Înţelese că răspunsul la această întrebare nu avea să fie aflat vreodată. Din câte ştia ea, Camille nu dezvăluise nimănui paternitatea copilului. Era un secret pe care îl dusese cu ea în mormânt.

Poate nici ea nu ştia. Poate credea că pruncul era al lui Frank. Poate că adevăratul tată nici nu avea habar despre asta... Val se întrebă dacă sora Lucia, cea mai bună prietenă a lui Camille, ştia adevărul. Conform poliţiei, Lucia Costa fugise din oraş. Nimeni nu o credea moartă, dar, la urma urmei, cine ştia cu siguranţă?

- Da, încuviinţă Freya, cu buclele roşcate absorbind lumina soarelui ce bătea în fereastră. Sunt sigură. Sarah mi-a spus că vine să-mi dea o mână de ajutor pentru o vreme, până te hotărăşti.

- Credeam că sora ta geamănă nu-ţi dă semne de viaţă.

- Ei bine, numai dacă o sun. şi e „între spectacole", oricear vrea să însemne asta, rânji ea uşor.

Pe verandă se auzi sunet de bocanci. Slade, cu Bo după el, intră pe uşă, cu plasa de ţânţari plesnind în urma lui.

- Te-ai hotărât, nu-i aşa? Mai dăm o şansă căsniciei noastre jalnice? întrebă el, cu ochii albaştri scăpărând amuzaţi.

Val nu se putu abţine să nu râdă.

- Cred că da. Asta dacă ai grijă cum te porţi.

- Mai lăsaţi-mă cu drăgălăşeniile. S-ar putea să-mi vomit plăcinta cu brânză! îi imploră Freya cu palmele întinse înainte.

- Nu suntem niciodată „drăgălaşi". Detest chestiile alea, protestă Valerie.

Din privirea Freyei se înţelegea că aceasta nu-i înghiţea gogoşile.

- Bine. Să ţii minte asta. Şi mai vorbim despre planul de a-ţi vinde partea la sfârşitul anului. Să vedem cum eşti.

- Desculţă şi borţoasă, spuse Slade, apoi râse la propria glumă. De parcă asta s-ar întâmpla.

- De parcă ai vrea să se întâmple, rosti Val.

- Nu m-ar deranja să te văd borţoasă.

- Hmm. Poate. Cred că mai întâi ar trebui să scap de ghipsul ăsta.

- Mi se pare destul de sexy, glumi Slade care-i luase valiza din dormitor. Şi întotdeauna am avut un fetiş pentru picioare. Nu m-ar deranja nici dac-ai fi desculţă.

- Destul! se răsti Freya şocată.

- Glumeşte! Acum vezi de ce mă scoate din sărite?

- Da, dar îţi place la nebunie.

Ieşi pe uşă, iar Val suspină.

- Îţi mulţumesc pentru tot, îi spuse ea Freyei.

- Nu trebuie să-mi mulţumeşti. Notorietatea incidentului mi-a ajutat afacerea. Oricât de bizar ar putea să sune, a trebuit să refuz mulţi clienţi. Tot locul e rezervat pentru restul verii, care nu e tocmai vârful de sezon prin părţile astea.

- Îmi va fi dor de tine, rosti Val din toată inima.

- La fel şi mie. Şi las totul neatins, aşa cum îl laşi acum. Cât timp Sarah e cu mine. Dar - flutură cu degetul la Val -

dacă spui vreodată că nu te întorci îţi dau toate lucrurile la vânzare. Transform camera în apartament de oaspeţi şi fac o avere.

Ochii i se luminară la acest gând.

- M-am răzgândit. Nu o să-mi fie deloc dor de tine.

Cele două femei izbucniră în râs şi se îmbrăţişară, iar Val, cu ajutorul lui Slade, şchiopătă afară din casă şi până la maşină.

Aveau de gând să o ia de la capăt, să ridice legăturile sfâşiate ale căsniciei lor şi să le ţească din nou laolaltă.

Slade porni motorul şi, cu Bo între ei, intră pe autostradă. Se îndreptau spre ferma de lângă Bad Luck, Texas. Val era hotărâtă să uite că nu avusese încredere în el şi deja o iertase pe Cammie. Închise ochii şi se rugă ca totul să se rezolve. Între timp simţi mâna lui Slade pe a ei, ca şi cum şi-ar fi dat seama ce gândea.

- Totul va fi bine, nevastă. Aşteaptă să vezi, spuse el cu rânjetul de cowboy.

Iar în depărtare auziră clopotele ce răsunau în aerul cald al verii, ca o numărătoare inversă spre începutul restului vieţii lor.

- Deci asta a fost, caz închis? întrebă Montoya, care intrase în biroul lui Bentz luni după-amiaza şi se tolăni într-unul din scaunele din faţa mesei de lucru.

- Niciodată nu va fi închis, nu cât timp Părintele John e în viaţă, rosti Bentz.

Era obosit, îl dureau umerii şi era groaznic de enervat că falsul preot le scăpase din nou printre degete.

- Nici nu ştii dacă mai e viu. Poate că Grace Blanc a fost omorâtă de un imitator, o făcu din nou Montoya pe avocatul diavolului.

- Grupa sangvină e aceeaşi cu a lui.

- Testele ADN n-au venit încă. Hai, îţi fac cinste cu o bere. Bentz clătină din cap. Bea arareori. Bine, o cola dietetică sau ce altceva mai vrei.

Montoya era din nou în picioare, iar Bentz îşi luă jacheta şi părăsiră biroul.

Afară, ziua mirosea proaspăt, a aer curat, iar o briză uşoară mângâia frunzele palmierilor plantaţi pe marginea străzii.

- Grace Blanc nu va fi ultima, zise Bentz cătrănit.

- Măcar călugăriţele de la St. Marguerite sunt din nou în siguranţă.

- Cu un preţ.

Sora Charity Varisco nu supravieţuise. Din câte aflaseră, se aruncase asupra surorii Devota pentru a o salva pe Valerie Renard Houston, fiica ei biologică. Devota urma să fie judecată. Rănile nu-i fuseseră adânci, iar procurorul avea să ceară condamnarea pe viaţă. Ceea ce, în opinia lui Bentz, nu era destul. Prea multe femei, femei bune, credincioase, muriseră de mâna ei. Era, aşa cum comentase Montoya, „o ţicnită cum rar mai întâlneşti".

- Hei, aşteptaţi!

Nu voiau să se întoarcă fiindcă ştiau că Brinkman fugea după ei, asudând şi respirând anevoie.

Montoya se întoarse şi se încruntă. Brinkman îi ajunse din urmă şi căută în buzunarul cămăşii după pachetul de ţigări. Spre surprinderea lui Bentz, scoase mai multe şi le oferi câte una fiecăruia.

Bentz clătină din cap.

- Nu, mersi.

- Nu, m-am lăsat de ele, refuză Montoya după o scurtă ezitare. Cazul e gata şi Abby mă bănuieşte.

- Eşti sub papuc, pufni Brinkman, aprinzându-şi o ţi- gară şi scoţând fum pe nări.

- Da, mă rog, măcar sunt încă însurat.

Brinkman începu să se înroşească, dar apoi ridică din umeri la gândul multiplelor sale căsnicii şi divorţuri.

- Eşti norocos, bombăni el când Montoya intră. Vin şi eu imediat,
comandaţi-mi o bere, adăugă detectivul.

- În visele tale, Brinkman. Comandă-ţi singur.

Bentz închise uşa şi lăsă întunericul barului să-i pătrundă în oase. Îi venise pofta de bere, dar se ţinu ferm pe poziţie şi se îndreptă spre bar, unde Montoya deja stătea pe un taburet.

Barmanul se întoarse şi le puse două pahare în faţă. Un pahar rece de bere pentru Montoya şi unul de cola dietetică pentru Bentz. Ar fi trebuit să sărbătorească, doar rezolvaseră cazul şi criminalul care le purta sâmbetele mireselor lui Hristos era în arest, dar îl deranja încă faptul că Părintele John le scăpase printre degete.

Oricum, asta probabil că avea să-l roadă pe Bentz pentru totdeauna. Părintele John, nemernicul acela, era singurul care îi scăpase.

Epilog

Unele morţi merită să-ţi asumi mari riscuri. Sunt însă necesare, dacă e în numele răzbunării. Iau timp şi, evident, răbdare.

Am fost nevoit să aştept cinci luni, să mă dau la fund, să-mi reţin cele mai fundamentale porniri în vreme ce o ascultam noapte de noapte la radio dându-şi sfaturile penibile.

Dar am făcut-o. Am aşteptat. Am plănuit. Am verificat orarele, schimburile de tură, rutina zilnică şi cum puteam să ies din închisoare. Nu a fost într-atât de greu precum mă aşteptasem.

Fiindcă preoţii încă mai călătoresc la alte parohii şi oferă călăuzire spirituală deţinuţilor. Astfel stând lucrurile, cu acte false, am reuşit să pătrund pe uşile închisorii unde sora Devota, născută Darlene Arness, era încarcerată.

Cu acelaşi act de identitate şi un zâmbet încrezător, cu o mică sclipire în ochi pentru femeia ce stătea de gardă şi cu mâinile peste Biblia mea, a fost floare la ureche să primesc acces la sora Devota, în celula ei, unde vrea să se spovedească.

Desigur, camera de supraveghere înregistrează totul, dar nu sunt îngrijorat. Îşi deschide braţele şi inima faţă de mine, îmi mărturiseşte tot, până şi uciderea frumoasei şi obraznicei mele Camille, cât şi a celorlalte. Nu este îngrijorată, de vreme ce sunt preot; secretul spovedaniei e sacru. Nu-mi observă furia, ticul de sub ochiul meu stâng care mă poate da de gol, felul în care încheieturile degetelor mi se albesc la cât de tare strâng Biblia. Nu mi-a omorât doar copilul, ci şi pe femeia pe care am iubit-o. Şi am iubit-o pe Camille, fără urmă de îndoială. Dragostea

mea pentru vrăjitoarea aceea era insaţiabilă. Dar, fireşte, încerc să par calm, să joc rolul preotului înţelegător şi să-i ascult confesiunea. Mă aflu aici să-i împărtăşesc propria mea dreptate şi când îmi povesteşte despre Camille şi copilul pe care îl purta în pântece, simt că nevoia se dezlănţuie.

Îmi amintesc cum am spionat-o prima oară pe Camille la St. Elsinore, când căutam printre vechile ruine după obiecte ce mi-ar fi fost de folos şi m-a confundat cu un preot călător. Am zărit o scânteie de interes în ochii ei, cel mai mic dintre zâmbete şi i-am simţit dorinţa, una numaidecât ascunsă, dar, în timp, devenită de nestăvilit. Chiar şi când şi-a dat seama că nu eram preot.

Evident, nu mi-a aflat niciodată adevărata identitate, ci credea că sunt un preot rebel, unul care voia femei prea mult pentru a nu fi alungat de la o biserică la alta.

Şi nu a pus prea multe întrebări, poate că bănuia şi nu voia să afle adevărul. Oricum, era prea inteligentă, trăise de prea mult timp în New Orleans ca să nu speculeze pe marginea adevăratei mele identităţi.

Însă nu a verificat, sau cel puţin nu mi-a spus că ar fi făcut-o. Poate că reputaţia mea sordidă, dacă măcar s-a gândit la asta, doar a turnat gaz pe focul ei deja de nepotolit, pe căldura nevoilor ei sexuale.

Viaţa de călugăriţă nu era pentru Camille. Însă mi-e dor de ea, un dor care mă consumă, şi abia mă pot abţine să nu urlu la halca asta de feminitate pervertită care a ucis-o cu atâta nepăsare... folosindu-mi chiar propria tehnică!

Târfă prefăcută. Tot ce mai pot face e să-i ascult spovedania, ştiind că după noaptea aceasta voi fi nevoit să mă cufund din nou, să devin invizibil, să-mi strunesc nevoile. Deşi copia asta imbecilă mi-a furat avântul, mă voi înălţa din nou, dar nu pentru o bună bucată de vreme, nu până ce şi noaptea aceasta va fi trecut de mult şi voi fi redevenit o legendă.

Pentru toţi în afară de Rick Bentz. Dinţii îmi scrâşnesc când mă gândesc la el, iar durerea provocată de glonţul lui îmi sfredeleşte carnea din nou în vreme călugăriţa îşi murmură confesiunea jalnică. Da, voi redeveni o fantomă şi îmi voi face din nou apariţia când va veni momentul prielnic.

Devota îşi suflă ultimele cuvinte. O binecuvântez, dar apoi, înainte să ridice din nou faţa spre mine, câtă vreme are capul plecat, îi pun o mână pe gură şi îi frâng repede gâtul.

O proptesc de scaun şi apoi, cu camera încă filmând, conştient că Rick Bentz va primi înregistrarea, ies din penitenciar.

Nu sunt departe când sirenele încep să sune, dar este deja prea târziu. Dispar în noaptea densă, primitoare a Louisianei.